

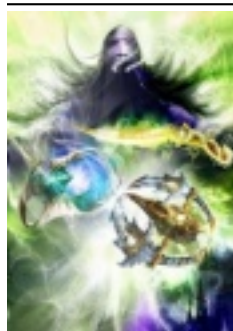
Nhân Đạo Chí Tôn

Contents

Nhân Đạo Chí Tôn	2
1. Chương 1: Đại Mộng Mấy Ngàn Thu	2
2. Chương 2: Truyền Thừa Tân Hỏa	6
3. Chương 3: Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng	10
4. Chương 4: Đồ Đẳng Thần Trụ	14
5. Chương 5: Bị Kích Thích Lớn	17
6. Chương 6: Nhân Trung Hào Kiệt	21
7. Chương 7: Tề Hồn	24
8. Chương 8: Khinh Người Quá Đáng	28
9. Chương 9: Lòng Ôm Ấp Khí Phách	32
10. Chương 10: Ma Khư Kiếm Môn	36
11. Chương 11: Ta Nhận Được Chân Truyền	39
12. Chương 12: Kiếm Khí Sấm Sét	43
13. Chương 13: Ma Khư Dị Biến	47
14. Chương 14: Bạo Khởi	51
15. Chương 15: Kiếm Môn Phương Kiếm Các	55
16. Chương 16: Thiên Tượng Lão Mẫu	58
17. Chương 17: Sắc Đắm Bao Thiên	62
18. Chương 18: Ngư Nhận Song Phi	66
19. Chương 19: Thời Khắc Sinh Tử	69
20. Chương 20: Cực Hạn Phản Ứng	73
21. Chương 21: Long Hành Vạn Lý	77
22. Chương 22: Hồng Y Không Cốc	81
23. Chương 23: Tín Nhiệm Tuyệt Đối	84
24. Chương 24: Ngang Ngược	88
25. Chương 25: Quét Ngang	91
26. Chương 26: Chiến Ý Hùng Hực	95
27. Chương 27: Không Phải Ta Thì Là Ai	99
28. Chương 28: Hộp Kiếm Long Huyết	102
29. Chương 29: Thiếu Nữ Trong Lôi	105
30. Chương 30: Trâu Đực Thôn Bền	109
31. Chương 31: Yêu Tộc	113
32. Chương 32: Kiếm Khí Nhanh Như Sét Đánh	117
33. Chương 33: Thụ Yêu	120
34. Chương 34: Sư Tỷ Thứ Lỗi	124
35. Chương 35: Bẫy Rập	128
36. Chương 36: Song Sát	132
37. Chương 37: Phong Ấn Của Thú Thần	135
38. Chương 38: Trận Sát Luyện Khí Sĩ	139
39. Chương 39: Nội Đan Của Thú Thần	142
40. Chương 40: Hóa Thành Yêu Thú	146

41. Chương 41: Hầm Không Thành Lưu Hoàng Đảo Chủ	149
42. Chương 42: Đột Phá Vòng Vây	153
43. Chương 43: Tam Trận Tề Phát Chấn Đại Hoang	157
44. Chương 44: Con Trâu Mộng Chung Sơn Thị	160
45. Chương 45: Kiếm Bài	164
46. Chương 46: Long Tướng Kiếm Khí	168
47. Chương 47: Sát Ý	172
48. Chương 48: Thận Long Cửa Kiếm Môn	175
49. Chương 49: Trong Lúc Giơ Tay	179
50. Chương 50: Không Đề	182

Nhân Đạo Chí Tôn

Giới thiệu

khí sống lại ở dị thể, nàng lại bị gia tộc xem thành “Thức ăn” đưa cho ma thú, kiếp trước vì nhin nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dao-chi-ton>

1. Chương 1: Đại Mộng Mấy Ngàn Thu

Trời còn chưa sáng, 10 vạn dặm Đại Hoang còn một mảnh u ám nhưng ánh mặt trời đã chiếu rọi trên Kiếm Môn sơn. Chỉ thấy ở giữa sườn núi của tòa kỳ sơn này có mây mù lượn lờ, tường vân bồng bềnh xung quanh, ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào trên đỉnh núi

Đại điện Kim Đỉnh làm bằng lưu ly tỏa ra vô số tia sáng rực rỡ chiếu rọi cả biển mây, trông chói mắt vô cùng.

Mà ở giữa dãy núi được biển mây vờn quanh có từng tòa đại điện hùng vĩ giống như đang trôi nổi trên biển mây vậy, phát ra vẻ thần thánh trang nghiêm vô cùng.

Nơi này chính là Kiếm Môn ! là thánh địa chung của ba ngàn bộ lạc Nhân tộc trong 10 vạn dặm Đại Hoang.

Luyện khí sĩ của Kiếm Môn thay nhau xuất hiện để bảo vệ 10 vạn dặm Đại Hoang, và người của ba ngàn bộ lạc Nhân tộc cũng lấy việc trở thành đệ tử của Kiếm Môn làm vinh dự.

Hoàn cảnh của Đại Hoang rất ác liệt mà Nhân tộc lại nhỏ yếu, nếu không có Kiếm Môn bảo vệ Đại Hoang thì chỉ sợ ba ngàn bộ lạc đã tan thành mây khói.

Sơn môn cao vút, đằng sau sơn môn là nơi sinh hoạt của mấy vạn đệ tử nhập môn.

Trong Kiếm Môn có rất nhiều Luyện Khí sĩ, những thiếu niên thiếu nữ trong ba ngàn bộ lạc lên núi học nghệ nếu không có bối cảnh thì đều sống ở đây. Mà những bộ lạc có Luyện Khí sĩ trong Kiếm Môn thì có thể trực tiếp đưa đệ tử về môn hạ của mình.

Chung Nhạc rời giường thật sớm, hẩn để trần cánh tay đứng bên giếng nước, múc một thùng nước rồi hướng đỉnh đầu của mình dội xuống, sau đó rửa mình một cái để xua tan đi cơn buồn ngủ.

Nước từ trên người hẩn chảy rót xuống trên bàn đá xanh làm tóe lên bọt nước.

Cơ bắp của hẩn săn chắc, vóc người cân đối, làn da căng chặt lấy bắp thịt, tạo cho cảm giác rất có sức mạnh. Mà ở trước ngực của hẩn thì có ba đạo vết cào thật sâu giờ đã đóng vảy, cũng không biết là do thú dữ gì lưu lại.

Chung Nhạc xoay người lại thì trên lưng hẩn cũng có rất nhiều vết cào, trên cánh tay cũng có vết sẹo bị mãnh thú cắn, nhìn khắp người hẩn lại có mười mấy vết thương lớn nhỏ khác, trông hẩn chẳng giống như là một thiếu niên gần 15 tuổi.

Chung Nhạc cầm lên sợi thuốc rồi yên lặng rời khỏi sơn môn hướng phía chân núi mà đi.

Lấy địa vị thấp kém của đệ tử ngoại môn thì chỉ học được một ít công pháp thô thiển của Kiếm Môn thôi, chỉ có tu thành Linh mới có thể trở thành đệ tử ký danh của nội môn. trở thành đệ tử của đường chủ nội môn thì mới nhận được chân chính truyền thừa của Kiếm Môn. Nhưng đệ tử ngoại môn không có bối cảnh mà muốn trở thành đệ tử ký danh của nội môn khó khăn biết đường nào.

Đại Hoang có ba ngàn bộ lạc Nhân tộc, bộ lạc nhỏ cũng có trên vạn người, bộ lạc lớn thì có tới mấy trăm vạn. Vô số người đều muốn gia nhập Kiếm Môn, muốn trở thành đệ tử ký danh của nội môn, trở thành Luyện Khí sĩ, vì vậy cạnh tranh rất kịch liệt.

Kiếm Môn có quy củ, nếu trước 16 tuổi mà vẫn không thể tu thành linh sẽ bị đuổi ra khỏi Kiếm Môn. Con cái của tộc trưởng các bộ lạc tự nhiên sẽ có đủ loại linh đan linh dược giúp bọn họ tăng cao tu vi, tu thành Linh ở trước 16 tuổi.

Cho dù là tư chất bình thường thì chỉ cần có đầy đủ linh dược linh đan cũng có thể dựa vào nó tạo ra Luyện Khí sĩ.

Mà con cái của các dân nghèo và dân thường thì không có đãi ngộ kiểu này, chỉ có thể dựa vào bản thân cực khổ tu luyện.

Thường nói nhà nghèo thì khó sinh ra quý tử, nên những người nghèo khổ rất ít ai có thể trở thành Luyện Khí sĩ.

Chung Nhạc xuất thân từ bộ lạc Chung Sơn, đó là một cái bộ lạc nhỏ đến có thể không tính tới. Do nhiều năm liên tục gặp thiên tai nên giờ chỉ còn lại hơn trăm người, có thể nói là bộ lạc nhỏ nhất trong Đại Hoang.

Bộ lạc như vậy thì ngay cả tự vệ đều thành vấn đề, càng đừng nói tới việc đào tạo ra một Luyện Khí sĩ.

Cho nên dù Chung Nhạc đã cố gắng hơn người khác gấp trăm lần, nhưng muốn tu thành Linh vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Hẩn lần này xuống núi sớm như vậy là muốn tìm kiếm vài loại linh dược ở trong rừng sâu núi thẳm để luyện chế Vũ Linh đan, dùng để ôn dưỡng hồn phách.

Vũ Linh đan là loại đan dược bình thường nhất nên dược liệu cần để luyện chế cũng là loại bình thường. Nhưng dù là loại linh đan linh dược bình thường nhất thì hẩn cũng mua không nổi, chỉ có thể tự mình luyện chế.

Tự thân hái thuốc và luyện đan tất nhiên sẽ hao tốn thời gian hơn người khác rất nhiều.

Chung Nhạc rời đi Kiếm Môn sơn khoảng 2 canh giờ, lúc này trời đã sáng choang, đệ tử ngoại môn và nội môn của Kiếm Môn sơn cũng đã thức dậy. Mọi người đang tu luyện thì nghe được những tiếng chuông dồn dập từ trên núi, từng vị Luyện Khí sĩ có khí tức mạnh mẽ từ trên núi bay xuống, vẫn còn ngoài xa đã cao giọng hét lên: “Các đệ tử Kiếm Môn nghe lệnh, ma hồn âm chương xuất hiện, nghiêm cấm mọi người đi ra ngoài.”

“Cấm mọi người rời đi Kiếm Môn sơn nửa bước.”

“Ma hồn âm chương vô cùng nguy hiểm, dù Kiếm Môn sơn cũng chỉ có thể bảo vệ được khu vực này, ai cũng không được rời đi, nếu không sẽ chết chắc !”

Trên dưới Kiếm Môn sơn đều xôn xao, chỉ nghe một tiếng âm vang lên thì thấy to lớn sơn môn đã đóng lại. Giữa không trung của Kiếm Môn sơn, nơi mà mây mù lượn lờ có từng tòa cung điện đang tỏa ra hào quang, Kim Đỉnh càng bùng nổ ra vạn đạo kim quang chiếu sáng cả không gian, làm nơi này trông sáng lạn vô cùng

Đệ tử ngoại môn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trận thế như vậy, còn đệ tử nội môn thì đã không xa lạ gì với việc này.

Mỗi cách mười năm thì ma hồn âm chương đều bộc phát một lần, nó vô cùng hung hiểm, cho dù Luyện Khí sĩ mà gặp phải nó đều sẽ chết thê thảm vô cùng. Mỗi lần ma hồn âm chương bộc phát đều sẽ huyết tẩy trong vòng ngàn dặm, những nơi nó đi qua không còn ngọn cỏ nào.

“Cái này ma hồn âm chương làm sao có thể bộc phát trước thời hạn được ? Dựa theo thời gian thì hẳn là 5 ngày sau nó mới bộc phát mới đúng ?” Một tên đệ tử nội môn lẩm bẩm tự nói.

Chính vào lúc này thì dưới đất nhiên vang lên một thanh âm nặng nề, giống như có thứ ma quái gì đó đang gây sóng gió ở trong lòng đất. Đột nhiên từ trong một thâm cốc cách Kiếm Môn sơn không xa có khói đen trào ra liên tục, nó như là suối phun không ngừng phun về phía không trung, tạo thành một thanh hắc trụ*.

* Cây cột màu đen

Thanh hắc trụ này rất nhanh liền cao hơn Kiếm Môn sơn rồi đâm thẳng vào trong mây, sau đó liền có khói đen hướng bốn phương tám hướng tỏa ra, giống như có một chiếc dù cực lớn đang từ từ mở ra.

Trong nháy mắt trời đất liền trở nên đen kịt, chỉ có Kiếm Môn sơn còn tỏa ra ánh sáng chiếu rọi khói đen. Khói đen từ phía trên bắt đầu cuộn cuộn đè ép xuống, nhưng khi tới gần Kiếm Môn sơn thì bị ngăn cản ở bên ngoài, giống như có một tầng màn sáng vô hình đang bảo vệ lấy Kiếm Môn, làm cho khói đen không cách nào xâm nhập.

Hình như có vài sinh linh khủng bố đang ở trong khói đen, chúng phát ra từng tiếng rống giận dữ làm người khác tê cả da đầu. Thỉnh thoảng chúng còn đụng vào màn sáng của Kiếm Môn sơn làm phát ra vài tiếng nổ vang, cực kì kinh người.

Nơi cao của Kiếm Môn sơn, trước một tòa đại điện có vài vị Luyện Khí đang nhìn đột ma hồn âm chương này, có người nhỏ giọng nói :

“Có mấy người đệ tử ngoại môn ra ngoài đến giờ vẫn chưa quay lại, chỉ sợ là có đi không về rồi.”

Nơi mà Chung Nhạc tiến đến hái thuốc tên là Tụ Vân sơn, nơi này nằm ở phía đông nam của Kiếm Môn sơn, tại đây có rất nhiều linh dược. Mấy năm nay hẳn là đệ tử ngoại môn của Kiếm Môn sơn, mặc dù không có học được công pháp gì cao thâm nhưng lại luyện ra được một thân thể cường kiện, một bước có thể vượt qua hơn trượng, trào dềo lợi suối vô cùng nhẹ nhõm.

Đợi hẳn chạy tới Tụ Vân sơn thì trời đã sáng, thỉnh thoảng trong núi lại vang lên từng tiếng thú rống.

Tại đây có rất ít người qua lại, cũng không có bộ lạc nào ở gần đây nên trong núi có rất nhiều mãnh thú. Chung Nhạc cẩn thận tìm kiếm bốn phía, rất nhanh thì hái được vài cây linh dược.

“Những thứ linh dược khác đều rất dễ tìm, chỉ có Ngũ Hương Chi là khó tìm nhất, phải cần chút may mắn.”

Chung Nhạc đang trào dềo lợi suối, đột nhiên ngửi được một mùi thuốc rất mơ hồ, mùi thuốc này lúc có lúc không, nhưng theo hắn từ từ đến gần thì mùi thuốc càng ngày càng đậm.

Cái cổ mùi thuốc này có năm loại kỳ là mùi vị là ngọt, thơm, thanh thuần, nóng rực, thuần hương, đúng là mùi vị của Ngũ Hương Chi rồi.

Hắn men theo mùi vị đi về phía trước thì đi tới vách đá của một ngọn núi, cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy vách đá dựng đứng mọc đầy gai nhọn, phía dưới rất yên tĩnh lại sâu không thấy đáy.

Cư ly vách đá hơn mười trượng có một khối đá lớn lồi ra, một dòng nước nhỏ từ trong vách đá chảy ra, cung cấp nước cho vài cọng dệ thảo.

“Ngũ Hương Chi !”

Chung Nhạc vui vẻ trong lòng, dọc theo vách núi cẩn thận leo xuống. Mặc dù vách núi nghiêng ngã nhưng thân thủ của hắn rất tốt nên cũng không có bao nhiêu nguy hiểm.

Một lúc lâu sau, hắn cũng sắp leo tới khối đá lớn, lại nhìn xuống phía dưới chỉ thấy đáy cốc đen kịt một mảnh, gió lạnh từ phía dưới thổi lên làm lạnh lẽo thấu cả xương.

Chung Nhạc càng cẩn thận hơn, rốt cuộc cũng đi tới khối đá lớn lồi ra kia, đang định ngắt lấy Ngũ Hương Chi thì bầu trời đột nhiên tối sầm lại, hắn nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn thì trái tim giật thót một cái.

Chỉ thấy một đầu đại điêu lớn màu hoàng kim bay tới vách núi, con chim này có sải cánh dài hơn trượng, mà lại mọc ra hai đội cánh, nó đang vỗ cánh lao về phía hắn, móng vuốt loáng thoáng lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Đây là ác điều gì vậy ”

Con kim điêu bốn cánh kia còn chưa vô đến, vài ngọn cương phong do nó tạo ra đã làm gương mặt của hắn hơi đau rát, gần như muốn đem Chung Nhạc từ trên đá lớn thổi bay lên.

Tíuu....

Kim điêu bốn cánh tấn công tới, lúc nó vừa vô đến thì Chung Nhạc hái lấy vài cọng Ngũ Hương Chi rồi nhảy xuống vách núi. Đầu đại điêu này vô huyệt liền liên tiếp vỗ cánh vài cái bay lên, tìm kiếm bốn phía, thì thấy Chung Nhạc cũng không có rơi xuống vách núi mà đang nắm một cọng dây leo cách tầng đá không xa.

Kim điêu bốn cánh phát ra một tiếng kê tức giận rồi bay vọt lên trời, chuẩn bị tấn công lại lần nữa.

Chung Nhạc cẩn rang dọc theo dây leo bò xuống đáy cốc, đầu kim điêu kia vừa bay lên không trung, bỗng nhiên có khối đen cuộn cuộn vọt tới, chỉ trong chốc lát đã bao phủ cả sơn cốc, Chung Nhạc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy bầu trời dường như bị một tấm màn đen bao phủ lại.

Dưới đáy cốc mơ hồ còn có ánh sáng nhưng lại không thấy rõ là vật gì sáng lên. Đột nhiên Chung Nhạc nghe được trên đỉnh đầu mình truyền đến tiếng gió, chỉ thấy một cái khổng lồ khung xương từ trên không rơi xuống, theo bên cạnh hắn rớt vào đáy cốc.

Hắn thấy giật cả mình vì khung xương kia đúng là của con kim điêu vừa rồi.

Chỉ trong chốc lát, đầu kim điêu bốn cánh này giống như bị thứ gì ăn hết, chỉ còn lại xương cốt.

Chung Nhạc thấy nổi hết cả da gà, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy khối đen đang lấy tốc độ thật nhanh dọc theo vách núi lan về phía mình. Hắn vội vàng theo dây leo trượt xuống dưới, đột nhiên dây leo phát ra vài tiếng búng búng rồi theo trên vách đá tróc ra, nhất thời Chung Nhạc và dây leo từ trên vách đá cùng nhau rơi xuống. Trong lúc hoảng loạn hai tay của hắn chụp loạn về mọi phía, cuối cùng nắm được một cái nhánh của cây cổ thụ mọc ra từ vách đá mới ngừng rồi xuống.

Chung Nhạc lại ngẩng đầu nhìn thì thấy khối đen chỉ cách mình có bốn năm trượng, mà ở bên cạnh cây cổ thụ này còn có một cái động to bằng vạc nước. Trong động truyền ra âm thanh sột soạt, một cái đầu to lớn hình tam giác từ cửa động thò ra sau đó ngẩng cao lên, nhìn chăm chăm vào Chung Nhạc, đây rõ ràng là một đầu cự mãng lớn đến mức không thể tưởng tượng !

Trong miệng cự mãng phát ra âm thanh xì xì, đầu cự mãng này lại có hứng thú với hắn. Loại cự mãng này có lực xoắn giết rất kinh người, là vương giả trong đám hung thú của đại hoang này, dù là Luyện Khí sĩ muốn chém giết nó đều có chút khó khăn, huống chi là hắn ?

Chung Nhạc cẩn rắng buông ra nhánh cây để cả người tự do rơi xuống

Đầu cự mãng kia phun ra lưỡi rắn, đang muốn tấn công Chung Nhạc thì đột nhiên khói đen lan tới đem đầu cự mãng này nuốt mất. Một bộ xương rắn dài hơn mười trượng từ trong khói đen rút ra, cùng Chung Nhạc một trước một sau rơi vào đáy cốc.

Tuy cốc sâu thăm thẳm nhưng dưới đáy cốc lại có một lớp cành và lá cây vụn thật dày nên lúc Chung Nhạc rơi xuống thì bị trùng kích cũng không nặng lắm. Thiếu niên mượn ánh sáng yếu ớt nhìn xung quanh thì thấy đáy cốc chất đầy thi cốt còn có rất nhiều đóa nhỏ bé quý hỏa, đây chắc là xương cốt của mấy thứ chết vào trong miệng của quái điều và cự mãng.

“Vừa rồi con cự mãng kia cũng đã chết, khói đen này rốt cuộc là... nguy rồi !”

Sắc mặt Chung Nhạc lập tức biến đổi, khói đen rút cuộc cũng lan đến đáy cốc, lan ra bốn phía khiến từng đóa quý hỏa biến mất ở trong khói đen. Chung Nhạc nhìn xung quanh thì thấy khói đen đã vọt tới gần trong gang tấc, không khỏi than thầm một tiếng : “Sương mù quái dị này đã ăn hết kim điều cùng cự mãng, chỉ sợ ta cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ... Ồ, khói đen làm sao không động rồi ?”

Khói đen vọt đến cách hắn hơn trượng thì đột nhiên ngừng lại, giống như bị một cổ sức mạnh vô hình tạo thành hình bán cầu ngăn cản ở ngoài. Chung Nhạc nhìn thấy trong khói đen vươn ra một móng vuốt bạch cốt cực lớn bắt lấy cái vòng bảo vệ hình bán cầu này, phát ra âm thanh kèn kẹt nhưng lại không thể bắt phá.

Không biết móng vuốt bạch cốt này này là của quái vật gì, chỉ cần một đốt ngón tay còn lớn hơn cả hắn.

Phải biết rằng mấy năm nay Chung Nhạc chuyên rèn luyện gân cốt, thân thể còn cao lớn hơn người trưởng thành vài phần, vậy mà chỉ một đốt ngón tay của móng vuốt này còn lớn hơn hắn rất nhiều, thật khó tưởng tượng chủ nhân của móng vuốt này lại lớn đến dường nào !

“Đây là... !”

Chung Nhạc nhìn thấy ở giữa của vòng bảo vệ này có một cổ hài cốt đang ngồi xếp bằng.. Cánh tay phải của bộ hài cốt này đang đưa lên, trong tay còn cầm một chiếc đèn, giống như đang vì người trong bóng tối chỉ rõ con đường.

Ánh đèn lơ mờ, cũng không sáng hơn quý hỏa bao nhiêu, giống như lúc nào cũng có thể dập tắt.

“Kì lạ, người này đã chết nhiều năm như vậy, chỉ còn lại bộ xương, làm sao cái chụp đèn này còn chưa có hư ?”

Chung Nhạc vô cùng tò mò, tiến lên tỉ mỉ dò xét mới phát hiện ra chỗ kì lạ của bộ xương. Bộ xương cốt này cũng không thể gọi là xương người, cũng không phải đang xếp bằng, mà chỉ là ngồi .

Sở dĩ gọi ngồi thực ra không phải là khoanh chân, là vì người này không có hai cái chân, chỉ có một cái đuôi rắn thật dài xoay quanh một chỗ, mà nửa người trên của hắn lại là hình người, có đầu, có cổ, có cánh tay, bàn tay. Đây là một bộ thi cốt đầu người thân rắn.

“Chẳng lẽ là do cái chụp đèn này ngăn lại những khói đen quái dị ?”

Chung Nhạc hướng về hài cốt của quái nhân xá vài cái rồi mới đưa tay cẩn thận gỡ xuống chụp đèn, chỉ thấy ngọn lửa trong đèn lúc nào cũng có thể dập tắt, hắn vội vàng lấy tay che lại thì đột nhiên vang lên một âm thanh mang theo vẻ lười biếng : “Đại mộng mấy ngàn thu, hiện tại là năm nào ? Thiếu niên, hiện giờ là Phục Hy triều thứ mấy đang tại vị ?”

2. Chương 2: Truyền Thừa Tân Hỏa

Chung Nhạc sững sờ, âm thanh hắn nghe được cũng không phải là ảo giác, nhưng ở đây trừ mình ra thì cũng chỉ có bộ hài cốt của quái nhân kia.

“Chẳng lẽ...”

Dù lấy tính tình không sợ trời đất của Chung Nhạc thì giờ phút này sắc mặt cũng không khỏi trở nên tái nhợt, liên tục rùng mình vài cái.

“Nhìn chỗ nào vậy, ta ở đây này !”

Âm thanh kia lại truyền đến lần nữa, lần này giọng nói tỏ ra không vui : ” Thiếu niên, ta đang hỏi người nè, hiện tại là Phục Hy triều nào đang tại vị ?”

Chung Nhạc kinh ngạc nhìn xem chụp đèn trong tay, lắp bắp nói không nên lời, âm thanh vừa rồi lại là từ trong đèn truyền tới.

Kim điều mọc ra bốn cánh đã đủ kì quái, khói đen ăn người lại càng kì quái, nhưng kì quái nhất vẫn là cái chụp đèn này, một cái chụp đèn lại biết nói chuyện.

“Huyết thống của người dĩ nhiên thấp đến mức ngay cả ta đều sắp không thể nhận ra, chẳng lẽ Phục Hy Thần tộc đã suy tàn tới mức này rồi sao ?” Âm thanh bên trong đèn lại có chút cảm khái.

“Phục Hy Thần tộc, là đang nói ta sao ?”

Chung Nhạc buồn bực nhìn kĩ lại chiếc đèn, chỉ thấy dưới chụp đèn cũng không có gì khác lạ, ngọn đèn dầu thì lơ mờ, ngọn lửa chỉ cao khoảng đốt ngón tay, thật sự nhìn nhìn không ra âm thanh là từ đâu truyền tới.

Đột nhiên Chung Nhạc trừng lớn hai mắt nhìn xem ngọn đèn dầu, chỉ thấy hóa ra nó không phải ngọn lửa, mà là một tên tiểu đồng lớn bằng khoảng đầu ngón tay.

Nó có làn da trắng nõn, trên người mặc một bộ quần áo xinh xắn màu vàng óng lại thêm một đầu tóc màu lửa đỏ, nếu nhìn không kĩ thì quả thật giống như một đoàn hỏa diễm.

“Trên đời này lại còn có sinh linh kì lạ như vậy ?”

Chung Nhạc chớp mắt vài cái, hiếu kì nhìn chằm chằm vào tiểu đồng này, nó cũng khó chịu trừng mắt nhìn lại hắn, tức giận nói : “Thiếu niên Phục Hy Thần tộc, ta hỏi đang hỏi người hiện nay Phục Hy triều nào đang tại vị, người còn chưa trả lời ta !”

“Phục Hy ?”

Chung Nhạc lấy lại tinh thần, cười nói : “Người nói là Hi Hoàng trong truyền thuyết ? Hi Hoàng độc nhất vô nhị, là Địa Hoàng Thiên Đế trong truyền thuyết, tất nhiên chỉ có một người, ở đâu lại có thêm một người nữa ? Hơn nữa ta cũng không phải là Phục Hy Thần tộc, ta là Nhân tộc.”

“Không đúng, không đúng !”

Tiểu đồng bên trong chụp đèn nhảy dựng lên, nhìn như là ngọn đèn dầu đang lay động : ”Cực kỳ không đúng ! Phục Hy là danh hiệu chứ không phải tên gọi, đại biểu chính là Địa Hoàng, Thiên Đế Thái Hạo chứ gì ! Năm đó trước khi ta ngủ say thì đã có chín đời Phục Hy từng tại vị ! Đời thứ nhất Phục Hy leo lên ngôi Thiên Đế, trị vì một vạn tám nghìn năm thì truyền ngôi cho đời thứ hai là Dịch Di, Dịch Di trị vì hơn một vạn năm nghìn năm lại truyền ngôi cho đời thứ ba là Sư Dịch, Sư Dịch truyền ngôi cho Thái Hạo, Thái Hạo truyền ngôi cho Thiếu Hạo, Thiếu Hạo truyền ngôi cho Ký Tiết, Ký Tiết truyền ngôi cho Hi Hạo, tổng cộng có chín triều đại Phục Hy.

Chung Nhạc nghe được ù tai hoa mắt, hắn nghe thế hệ trước của Kiếm Môn nói, Phục Hy là Địa Hoàng Thiên Đế thời Thương Cổ, chỉ có một người, mà tên tiểu đồng trong chiếc đèn cổ quái này lại nói có tới chín người !

Tiểu đồng ở trên bắc đèn đi tới đi lui, nói nhỏ : “Ta đến cùng đã ngủ say bao lâu ? Làm sao hiện tại tiểu gia hỏa này cả Phục Hy cũng không biết ? Tuy huyết mạch của hắn mỏng manh nhưng rõ ràng là Phục Hy Thần tộc, nhưng lại cứ khẳng khẳng nói mình là Nhân tộc, Nhân tộc là chủng tộc gì trong số vạn tộc ? Tại sao ta lại không nghe nói qua ?”

Tiểu đồng từ trong đèn nhảy lên cánh tay của Chung Nhạc, nó cứ đi tới đi lui trên đó làm cho hắn thấy tay mình nóng rực. tiểu đồng nói nhỏ :

“Trong lúc này chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết ? Hiện tại là năm nào ? Ta đã ngủ say đến thời đại nào ?”

Hắn vò vò đầu, không biết nên xưng hô với tiểu đồng thế nào, lúc này tiểu đồng chán nản nói : ” Ta tên Tân Hỏa, là do Toại Hoàng năm xưa ... mà thôi, người ngay cả Phục Hy đều không biết rõ ràng, nói cũng như không. Người dẫn ta rời đi nơi đây, ta muốn tìm truyền nhân* cho Tân Hỏa, truyền xuống chiếc đèn này. Với tư cách trao đổi, ta trước tiên cho người chút chỗ tốt !”

(*)Người thừa kế.

Tiểu đồng nói xong thì đột nhiên biến mất, Chung Nhạc đang buồn bực thì nghe được từ trong đầu mình vang lên âm thanh của nó : “Đây là pháp môn mà người quan tướng để tu luyện hồn phách, đường đường Phục Hy Thần tộc vậy mà lại đi tu luyện pháp môn quê mùa như vậy, quả thật làm mất hết mặt mũi của các đời Phục Hy ! Không cần nhìn loạn bốn phía, ta đang ở trong thức hải* của người, chỉ cần người tập trung tinh thần, tưởng tượng trong mi tâm** của mình có chứa một vùng tinh không biển cả liền có thể nhìn thấy ta. Ta dạy cho người, người hãy làm theo ta ...”

(*)Biển ý thức.

(**)Nằm ở giữa hai chân mày.

“Quan tướng thức hải ? Hình như việc này cần có cảnh giới thật cao thâm, dù trong số các đệ tử ngoại môn cũng không có bao nhiêu người có thể làm được ! Dựa theo phương pháp mà người truyền thụ cho ta thật có thể quan tướng đến thức hải ?”

Chung Nhạc nửa tin nửa ngờ, bắt chước thử một lần phương pháp mà Tân Hỏa dạy cho. Đột nhiên cảnh vật “trước mắt” lay động một cái, chỉ thấy “chính mình ” vậy mà tiến vào một khu vực kì lạ, đang lơ lửng trên một hồ nước.

Hồ nước rộng khoảng mười trượng*, nước trong hồ có màu xanh biếc như ngọc, phía trên hồ còn lơ lửng một tòa Kiếm môn.

(*)Một trượng của Trung Quốc dài khoảng 3,33m.

Tòa Kiếm môn này có hình dạng như một thanh kiếm bị chia làm hai nửa.

Chung Nhạc trong lòng giật mình, hẳn vậy mà thật sự “thấy được” thức hải của mình !

Hắn trước kia tu luyện, mình tướng thức hải đã có vài năm, nhưng lại chưa từng “chính mắt” thấy qua thức hải, chủ yếu là do cảnh giới không đủ. Không ngờ dưới sự chỉ điểm của Tân Hỏa thì chỉ làm một lần là được

Tốc độ tu luyện như vậy nếu nói ra chỉ sợ sẽ không ai tin tưởng.

Tiểu đồng Tân Hỏa giống như một ngọn lửa nhỏ bay tới bay lui trước mặt Chung Nhạc, bay loạn trong mảnh thức hải này. Nó nói : ”Người là dựa vào quan tướng tòa Kiếm môn này để tu luyện hồn phách ? Đáng thương, thật là đáng thương ! Thân là hậu duệ* của Phục Hy thần tộc lại không có tu luyện pháp môn nào ra hồn, lại đi tu luyện pháp môn cấp thấp này. Hơn nữa thời gian mà người tu luyện cũng không ngắn nhưng thức hải vẫn còn nhỏ như vậy, có thể thấy pháp môn người tu luyện thấp kém đến mức nào.

(*)Con cháu hoặc dòng dõi của người đã chết.

Mặt của Chung Nhạc đỏ bừng lên, hắn cãi lại : “Đây là Xuất Khiếu Quan Tướng quyết của Kiếm môn, tuy nó không phải là loại pháp môn luyện hồn tốt nhất nhưng tuyệt đối không kém cõi như vậy, nó là pháp môn tốt nhất mà ta có thể học được !”

Muốn trở thành Luyện Khí sĩ thì trước tiên cần tu luyện hồn phách. Kiếm Môn đối xử với tất cả đệ tử ngoại môn đều như nhau, ai cũng đều được truyền thụ cho Xuất Khiếu Quan Tướng quyết.

Tu luyện pháp môn này thì trong thức hải sẽ hình thành một tòa Kiếm môn, chỉ cần thần hồn lao ra kiếm môn, thần hồn có thể rời đi cơ thể bay lượn.

“Pháp môn luyện hồn tốt nhất ?”

Tiểu đồng Tân Hỏa cười lạnh nói : ”Tu luyện pháp môn này cũng chỉ đàn độn không biết hồn phách là thứ gì, hồn phách bị gió thổi liền tản đi, bị gặp ánh sáng mặt trời liền tan ra, bị sét đánh liền hóa thành tro. Hồn phách được tu luyện bằng pháp môn này là yếu ớt nhất, dính nước thì hòa tan, gặp lửa thì thiêu cháy, đụng phải đất liền hóa đá, nguy hiểm vô cùng. Pháp môn luyện hồn chân chính đều quan tưởng thần thánh để lớn mạnh thần hồn, có thể để thần hồn lên trời xuống đất, gặp gió không tản, gặp ánh sáng không tan, không sợ sét đánh, nước không dung, lửa không đốt, đụng đất không thay đổi, đây mới là pháp môn chính tông.

Chung Nhạc chờ ra, tiểu đồng Tân Hỏa nói không sai, mấy vị ngoại môn Luyện Khí sĩ của Bích Không Đường cũng nói như vậy. Họ nói thời điểm tu luyện thần hồn xuất khiếu rất nguy hiểm, không bằng vào tu luyện trong Bích Không Đường, trên không chạm trời dưới không đụng đất, sẽ không có khả năng tiếp xúc với vật có Ngũ Hành. Nếu không lúc hồn phách rời đi cơ thể mà đụng vào vật có Ngũ Hành rất nguy hiểm, thậm chí hồn phách có thể bị hóa thành tro bụi.

“Pháp môn chính tông tu luyện như thế nào ?” Chung Nhạc không cam lòng hỏi

“Ta dạy cho người a !”

Tiểu đồng Tân Hỏa hạ xuống đầu vai của hắn, dương dương tự đắc nói : ”Người có thể tìm được ta thì xem như hai ta có duyên, theo lý mà nói thì người chính là người thừa kế tiếp theo của Tân Hỏa, chỉ là huyết mạch của người quá mỏng manh, nếu truyền ra ngoài sẽ làm ta mất hết mặt mũi. Người giúp ta tìm được tinh khiết huyết Phục Hy Thần tộc, ta sẽ dạy cho người như thế nào tu luyện. Hồn phách của người không yếu, xem như miễn cưỡng đủ điều kiện để tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng đồ.

“Tân Hỏa, ta thật sự không phải Thần tộc, những người ở xung quanh ta đều giống như ta, bọn họ không có khả năng đều là Thần tộc.”

Chung Nhạc gãi đầu nói : “Nhân tộc cũng có thể tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng đồ ?”

Tiểu đồng Tân Hỏa cười nói : “Tuy nhiên ta không biết tại sao năm xưa Phục Hy Thần tộc lại suy tàn đến trình độ này, nhưng người quả thật là Thần tộc, có thể tu luyện quan tướng đồ của ta.”

Một lúc sau đó, Chung Nhạc không thể không thừa nhận Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng đồ xuất sắc hơn Xuất Khiếu Quan Tướng quyết của Kiếm môn không biết bao nhiêu lần.

Pháp môn quan tướng của Kiếm Môn là mượn nhờ kiếm khí chém đứt liên hệ giữa hồn phách và thân thể, điều này gây ra rất lớn tổn thương cho thân thể hay hồn phách.

Mà Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng đồ thì dùng rèn luyện tinh khí thần để tẩm bổ hồn phách, hồn phách mạnh mẽ liền có thể thoát khỏi cơ thể mà lại không gây ra bao nhiêu tổn thương. Hơn nữa hồn phách mạnh mẽ còn có thể không sợ sức mạnh của bên ngoài, cũng trợ giúp giảm bớt rất nhiều thương tổn.

“Thức hải là nơi mà tinh thần tụ hội nên tinh thần càng mạnh thì thức hải lại càng rộng lớn, lúc quan tướng lại càng dễ dàng.”

Tiểu đồng Tân Hỏa đứng trên vai Chung Nhạc, trong đôi mắt bắn ra hai đạo quang mang tại phía trước vài trượng đan dệt thành một bộ đồ án đẹp đẽ, nó nói : ” Đây chính là đời thứ nhất Toại Hoàng của Hỏa Kỳ Cung, là người đã khai sáng ra Hỏa Kỳ kỷ nguyên, được mọi người tôn làm Thiên Hoàng Thiên Đế, tổng cộng có ba mươi hai triều Toại Hoàng ! Đã quan tưởng thần thánh thì không bằng quan tưởng Thiên Đế đã từng thống trị vạn tộc, mở ra một cái thời đại ! Người bây giờ liền tưởng tượng mình chính là Toại Hoàng, đang ở trong Hỏa Kỳ Cung ra lệnh cho chư thần của vạn tộc !”

Chung Nhạc tỉ mỉ quan sát thì thấy toàn bộ bức đồ này có tam trọng, đệ nhất trọng chính là Toại Hoàng, đầu rồng đuôi rắn thân người, trên đầu mọc đôi sừng, trên cơ thể có hoa văn giống như là thiên thư, dường như trong đó ẩn chứa vô vàn đạo lý.

Chỉ mới đệ nhất trọng cũng đã cực kì khó quan tưởng, mà còn muốn quan tưởng ra được tinh khí thần, quan tưởng ra thần vận của loại cường giả đã từng mở ra một cái kỷ nguyên, được tôn là Thiên Hoàng Thiên Đế thì khó khăn có thể nghĩ.

Mà đệ nhị trọng thì là Hỏa Kỳ Cung, đây là thần điện của Thiên Đế. Tiểu đồng Tân Hỏa phác họa ra bức đồ đã cực kỳ đơn giản, nhưng đối với Chung Nhạc thì nó vẫn phức tạp không gì sánh được, hơn nữa cái loại khí thể rầm rộ, hùng cứ muôn đời của nó rất khó để quan tưởng ra.

Còn tầng thứ ba chính là một gốc Hỏa Thụ ở trước Hỏa Kỳ Cung, tán cây bao phủ vạn khoảnh, vô cùng cao lớn, xung quanh tán cây có mây mù lượn lờ, ở trên còn có chim to nghỉ lại.

Mỗi chiếc lá của gốc Hỏa Thụ này đều khác nhau nên muốn hoàn toàn quan tưởng ra gốc cây này càng thêm khó khăn.

Quan tưởng toàn bộ Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng đồ khó hơn Kiếm Môn đồ ngàn vạn lần, nhưng trình độ tinh diệu chỉ sợ cũng cao hơn ngàn vạn lần.

Chung Nhạc tỉ mỉ quan sát một lát, nghĩ thầm : “Nếu ta muốn hoàn toàn quan tưởng ra bức đồ này, phác họa ra tất cả chi tiết trong đó thì không thể nào làm được, chỉ có thể quan tưởng ra thần vận của Toại Hoàng, khí thể của Hỏa Kỳ Cung và sự cao lớn của Hỏa Thụ. Chỉ khi nắm giữ được tinh khí thần của ba thứ này, sau đó lại từ từ hoàn thiện các chi tiết khác, đây mới là phương pháp chính xác.”

Hắn nghĩ đến đây thì nhắm mắt lại rồi tưởng tượng mình chính là Toại Hoàng, đang ở trong Hỏa Kỳ Cung. Chính vào lúc này trong thức hải của hắn xuất hiện gợn sóng, hồn phách của hắn càng ngày càng lớn, hai chân biến thành đuôi rắn, đầu cũng đang biến thành đầu rồng, có chút tương tự như Toại Hoàng trong Toại Hoàng đồ.

Không chỉ như vậy, những gợn sóng trong thức hải đang nhanh chóng hóa thành Hỏa Kỳ Cung, cùng lúc đó ở phía trước Hỏa Kỳ Cung cũng có một gốc Hỏa Thụ đang từ từ thành hình.

Tiểu đồng Tân Hỏa đang đứng trên vai Chung Nhạc cũng thấy hoảng sợ :” Nhanh như vậy thì có thể quan tưởng ra Hỏa Kỳ Cung, Toại Hoàng cùng Hỏa Thụ ? Tuy huyết mạch của tên Thần tộc này có chút mỏng manh nhưng ngộ tính không sai, so với những tên tinh khiết huyết Phục Hy Thần tộc mà ta gặp được cũng không kém bao nhiêu...”

3. Chương 3: Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng

Chung Nhạc tựa hồ cảm giác đến biến hóa của thức hải, muốn mở mắt ra quan sát, Toại Hoàng đồ được hắn dùng tinh thần tạo nên lại lung lay chấn động, giống như lúc nào cũng có thể đổ xuống.

“Không muốn phân tâm !”

Tiểu đồng Tân Hỏa hét lên : “Người nếu phân tâm thì sẽ kiếm củi ba năm đốt một giờ*, làm cho tinh thần bản thân bị hao tổn, sau này còn muốn quan tưởng ra đầy đủ Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng đồ sẽ càng khó khăn hơn, không bằng bây giờ nhất cổ tác khí* hoàn thành lần tu luyện này !”

(*)Chỉ một phút đại đột mà làm tiêu tan công lao vất vả, tích lũy nhiều năm; chỉ một sai sót nhỏ mà dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, tổn thất nặng nề. Cũng có ý giống như câu: “Khôn ba năm đại một giờ”

Chung Nhạc thu hồi sự chú ý, lại hết sức chăm chú, mà Hỏa Kỳ Cung, Toại Hoàng cùng Hỏa Thụ cũng không lung lay nữa, ngược lại càng ngày càng đầy đủ, càng vững chắc.

Qua một lúc lâu, Chung Nhạc cảm giác được tinh thần của mình hao hết mới mở mắt ra, nhìn huy hoàng tráng lệ Hỏa Kỳ Cung mà thấy khó tin, lại cúi đầu xem bản thân thì càng không thể tin được.

”Không cần kinh ngạc, đây là cảnh tượng mà người dùng tinh thần quan tưởng ra được, chỉ tồn tại trong thức hải của người, tiêu hao tinh thần của người, nhưng hồn phách của người cũng nhận được tôi luyện.

Tiểu đồng Tân Hỏa đứng trên vai hắn vẻ mặt kiêu ngạo nói : ”Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ cũng không phải công pháp cấp thấp mà người trước kia tu luyện, công pháp kia nếu dùng để luyện hồn còn có chút tác dụng, nhưng đối với rèn luyện tinh thần lại không có chỗ tốt gì. Mà Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ ta dạy cho người không những có thể luyện hồn, còn có thể tôi luyện tinh thần, để cho tinh thần của người càng ngày càng mạnh.

Chung Nhạc đang định đi ra Hỏa Kỳ Cung, xem phong cảnh bên ngoài, đột nhiên nghe rầm một tiếng thì Hỏa Kỳ Cung đã sụp đổ, Hỏa Thụ từ từ biến mất, ngay cả Toại Hoàng thân thể mà hắn ngưng tụ ra cũng biến mất theo, làm hồn phách của hắn lộ ra hình dáng thật sự.

“Đây là ?” Chung Nhạc có chút khó hiểu.

“Người nếu rời khỏi Hỏa Kỳ Cung cũng chính là hồn phách xuất khiếu”

Tiểu đồng Tân Hỏa cười nói : “Mặc kệ Hỏa Kỳ Cung hay là Kiếm Môn đều đại biểu cho một cánh cửa, bên trong cánh cửa chính là trong thân thể người, ngoài cánh cửa là bên ngoài thân thể, cho nên người bước ra Hỏa Kỳ Cung hay là Kiếm Môn đều là hồn phách xuất khiếu. Hôm nay người chẳng qua vừa mới tiếp xúc Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ liền có thể làm được đến một bước này đã rất tốt. ”

“Người nói thật ?” Chung Nhạc hai mắt sáng rực lên, vui vẻ nói.

Tiểu đồng Tân Hỏa lập tức nghiêm mặt lại, hai tay chấp sau lưng đi tới đi lui trên vai hắn, cười lạnh nói : “Hậu duệ của cửa Phục Hy, không muốn kiêu ngạo, người so với truyền nhân thuần huyết của Tân Hỏa còn kém xa lắm, truyền nhân thuần huyết của Tân Hỏa chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể đem quan tướng đồ hoàn chỉnh quan tướng đồ đi ra, mà người chẳng qua là sơ lược quan tướng đồ mà thôi, người còn cần tiếp tục tu hành !”

Chung Nhạc nhìn chuyện này cũng rất mở, cười nói : “Thuần huyết Thần tộc mạnh mẽ như vậy ? Bất quá người ta là Thần tộc, ta là Nhân tộc, so ra kém bọn họ là chuyện bình thường. Chuyên cần có thể bù đắp thiếu sót, chỉ cần ta cố gắng tu luyện nhiều hơn nữa, không tin còn sẽ kém hơn bọn họ.”

Tiểu đồng Tân Hỏa xệ mặt xuống, trong lòng lại nghĩ thầm : “Chuyên cần có thể bù đắp thiếu sót ? Ngộ tính cao hơn người khác, lại còn chậm chạp hơn người khác, người để người khác sống thế nào đây ?”

Ngộ tính của Chung Nhạc đặt trong số những truyền của Tân Hỏa chỉ có thể tính là bình thường, bất quá những truyền nhân mà tiểu đồng Tân Hỏa gặp được thì ai cũng đều là thuần huyết Phục Hy Thần tộc.

Chung Nhạc có thể làm được như vậy đã ngoài ý muốn của Tân Hỏa rất nhiều.

“Tinh thần của người quá yếu, mới quan tướng một lần đã hao hết sạch, cần nghỉ ngơi chốc lát. Chờ người tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ thêm vài lần, tinh thần của người sẽ càng ngày càng mạnh, đợi đến lúc tinh thần của người hiển hóa mà ánh mắt có thể nhìn thấy, là xem như có chút thành tựu rồi.” Tiểu đồng Tân Hỏa liếc nhìn thức hải của hắn, thấy chỉ lớn hơn mười trượng thức hải đã khô cạn, cười nói.

Chung Nhạc ngẩn ngơ : “Tinh thần hiển hóa làm ánh mắt có thể nhìn thấy cũng chỉ là có chút thành tựu ? Chỉ có Luyện Khí sĩ mới có thể làm được việc này, ta thật sự có thể làm được ?”

Đột nhiên hắn thấy hoa mắt, chóng mặt và buồn ngủ dữ dội, không tự chủ được nhắm mắt lại rồi ngủ mê man, quả nhiên vừa nãy quan tướng hao tổn rất nhiều tinh thần.

Tiểu đồng Tân Hỏa cũng rời đi thức hải của hắn, trở lại chiếc đèn rách rưới kia, bốn phía khói đen cuộn cuộn, không ngừng có âm thanh to lớn từ trong đó truyền ra. Chỉ có một em bé bằng đầu ngón tay nhìn Chung Nhạc một cái, lại liếc nhìn khói đen, lộ ra vẻ mặt mê mang : “Ta rốt cuộc đã ngủ say bao lâu, năm xưa tại sao Phục Hy Thần tộc lại biến thành thế này ? Trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì ? Còn nữa, đồ vật trong khói đen là thứ gì... Tên tiểu Thần tộc này nói hiện nay là thời đại Nhân Hoàng, thời đại Nhân Hoàng lại là cái gì thời đại...”

Trong thức hải của Chung Nhạc, tinh thần của hắn giống như những giọt nước nhỏ không ngừng xuất hiện, từ từ lấp đầy thức hải.

Lại qua mấy canh giờ thì Chung Nhạc tỉnh lại, thoáng minh tường liền lập tức tiến vào thức hải, trong lòng không khỏi vui mừng, chỉ thấy thức hải vốn chỉ lớn hơn mười trượng bây giờ lại lớn thêm gần một nửa, lớn khoảng hai mươi trượng.

Phải biết rằng hắn tu luyện quan tướng pháp của Kiếm Môn đã mấy năm mới luyện thành hơn mười trượng thức hải, lại chỉ tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ có một lần liền để cho tinh thần của mình mạnh thêm một nửa.

“Có pháp môn quan tưởng mạnh mẽ như vậy, Tân Hỏa thật ra có lai lịch gì ?”

Hắn lấy lại bình tĩnh rồi quan tưởng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng đồ thêm lần nữa, do tinh thần mạnh mẽ hơn trước kia gấp đôi, nên lần này hắn quan tưởng Hỏa Kỳ Cung, Hỏa Thụ và Toại Hoàng cũng dễ dàng hơn.

Một lúc lâu sau, hồn phách của Chung Nhạc mở mắt ra, chỉ thấy Hỏa Kỳ Cung do tinh thần biến thành cũng chắc chắn hơn trước nhiều, mặc dù lần quan tưởng này tiêu hao rất nhiều tiêu hao rất nhiều tinh thần, nhưng vẫn còn gần một nửa tinh thần để cung cấp hắn tiêu hao.

“Trong thức hải còn lại nhiều tinh thần như vậy, hẳn là có thể chống đỡ ta đi ra Hỏa Kỳ Cung chứ ?”

Trái tim Chung Nhạc cũng đập nhanh hai cái, hắn tu luyện sau năm cũng chưa từng làm được hồn phách xuất khiếu, mà bây giờ chỉ tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ có hai lần liền cảm giác mình có thể làm được hồn phách xuất khiếu.

Trong Hỏa Kỳ Cung, Toại Hoàng do hồn phách Chung Nhạc biến thành chuyển động bước chân, bước đi ra ngoài Hỏa Kỳ Cung !

Theo bước chân của hắn di động, tinh thần của hắn cũng đang tiêu hao nhanh chóng. Một bước, hai bước, ba bước, tinh thần hóa thành nước biển đang nhanh chóng giảm xuống !

Đợi đến bước ra bước thứ chín thì Chung Nhạc đã đi tới trước cửa Hỏa Kỳ Cung, chỉ cần nửa bước nữa là có thể bước ra tòa Thiên Cung này, nhưng vào lúc này tinh thần của hắn lại sắp khô cạn.

Rốt cuộc hắn cũng hoàn toàn bước ra bước thứ chín, mà vào lúc này thức hải của hắn cũng khô cạn.

Ầm !

Bên tai của hắn vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa, giống như tiếng sấm mùa xuân, chấn diếc tai người. Chung Nhạc chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, giống như đột nhiên lại bước vào một mảnh trời đất hoàn toàn mới !

Giờ phút này, hồn phách của hắn từ trong cơ thể đi ra, đứng ở trước người của mình !

Xuất khiếu

Trong lòng Chung Nhạc kích động, hắn cuối cùng cũng làm được hồn phách xuất khiếu !

Hắn chín tuổi tiến vào Kiếm Môn, đến nay đã có sáu năm, sáu năm cần tu khổ luyện, chịu đựng cực khổ nhiều hơn người khác gấp trăm lần lại vẫn không từ bỏ, nhưng trước sau lại không thể xuất khiếu, mà hiện tại chỉ tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ có mất canh giờ liền làm được.

Chung Nhạc vừa mừng vừa sợ, chỉ muốn khóc lớn, cười to một phen để phát tiết vui mừng trong lòng.

Ngọn lửa bùng bùng, Tân Hỏa từ trong chiếc đèn nhỏ bay ra đứng đối diện với Chung Nhạc, lần này bay ra ra thân thể mình, Chung Nhạc mới phát hiện hồn phách của mình lại nhỏ như vậy, cùng Tân Hỏa không khác nhau cho lắm.

Hai người tí hon nhìn nhau rồi đột nhiên đồng thời nở nụ cười.

“Người hiện tại có thể xuất khiếu, cũng chỉ là vừa bắt đầu thôi, khoảng cách người trở thành Luyện Khí sĩ vẫn còn một đoạn nữa.”

Tiểu đồng Tân Hỏa quan sát hắn từ trên xuống dưới, nói : “Xuất khiếu cảnh giới quá thấp, hiện tại hồn phách của người còn rất yếu, ngay cả Tế Hồn đều làm không được, càng đừng nói đến cảm ứng Linh.”

“Tế Hồn ?”

Hồn phách Chung Nhạc trở lại trong cơ thể, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, đó là hậu quả của việc tinh thần tiêu hao không còn, Chung Nhạc cố khống chế để mình không ngủ đi, hắn nói : “”Trong số năm vạn đệ tử ngoại môn của Kiếm Môn, có thể thành công Tế Hồn chưa đủ ngàn người, Tế Hồn há là việc có thể dễ dàng làm được ?”

Trong lúc nói chuyện, hần cảm thấy tinh thần của mình khôi phục lại một ít, chẳng qua loại tốc độ này so với khi ngủ chậm hơn rất nhiều, nếu như muốn nhanh chóng khôi phục tinh thần thì vẫn cần ngủ say một giấc.

Tế Hồn lại là một cảnh giới, sau khi hồn phách xuất khiếu thì đem hồn phách bám vào trên vật thể, là có thể điều khiển vật thể phi hành. Chẳng qua Tế Hồn cần phải có hồn phách mạnh mẽ cực kì, nên việc này rất dễ dàng cũng rất khó làm được.

Có thể Tế Hồn đều là nhân vật siêu quần bạt tụy trong đám đệ tử ngoại môn.

“Tế Hồn rất khó khăn sao ?”

Tân Hỏa rơi vào đầu vai của hần, buồn bực nói : “Chờ người lần sau lại quan tưởng thì có thể Tế Hồn thử.”

Chung Nhạc mí mắt ngày càng nặng trĩu, còn lẩm bẩm : “Làm sao có thể nhanh như vậy...”

Đợi đến lúc hần tỉnh lại lần nữa thì lập tức kiểm tra thức hải của mình, chỉ thấy thức hải lại lớn hơn vài phần, trong lòng không khỏi vừa mừng vừa sợ : “Nói không chừng lần này thật sự có thể Tế Hồn thử... Ồ, ta làm sao lại gầy nhiều như vậy ?”

Hần cúi đầu nhìn lại thì không khỏi trong lòng kinh hãi, chỉ mới hai ba ngày mà bản thân liền gầy đi rất nhiều, chỉ còn lại da bọc xương. Mặc dù Chung Nhạc chỉ có mười lăm tuổi, nhưng tố chất thân thể đặt trong mấy vạn đệ tử ngoại môn cũng là số một số hai, vì hần là số ít người đi tu luyện Võ Đạo trong đệ tử ngoại môn.

Võ Đạo đối với Luyện Khí sĩ cũng không quan trọng, nghe nói rất ít Luyện Khí sĩ tu luyện Võ Đạo có được thành tựu lớn, vì vậy Kiếm Môn đối với Võ Đạo cũng không nhiệt tình gì lắm.”

Kiểm Môn chủ tu kiếm khí, trước tiên lĩnh ngộ được Linh, sau đó mượn Linh để tu luyện kiếm khí, Luyện Khí sĩ bình thường của Kiếm Môn cũng có thể làm được kiếm khí đạo không, tam xích kiếm khí, vô kiên bất tời. Bất quá Kiếm Môn dù sao cũng là thánh địa có lịch sử lâu đời, cũng có một ít truyền thừa về Võ Đạo, hơn nữa cũng không cấm đệ tử ngoại môn tu hành.

Chung Nhạc ở ngoại môn đạt được công pháp Võ Đạo tên là Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết, cũng là một công pháp quan tưởng, nó xuất từ một bộ lạc Nhân tộc lấy Giao Long làm đồ đằng. Quan tưởng đang có một đầu Giao Long hung ác đang cuộn tròn lại rồi bao quanh thân thể, cường hóa thân thể cho mình, mỗi cử động giống như đều có được Giao Long chúc phúc, mạnh mẽ vô cùng.

Chung Nhạc tu luyện đến nay, thân thể so với đệ tử ngoại môn bình thường mạnh mẽ gấp mấy lần, hần khổ tu môn công pháp Võ Đạo này cũng do bản thân xuất thân hàn môn, phải thường xuyên xuống núi tìm kiếm được liệu luyện đan để lớn mạnh bản thân, không bằng tu luyện thứ có thể bảo vệ tính mệnh mình.

Mà Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết cũng nhiều lần giúp hần thoát chết khi gặp được mãnh thú, chỉ để lại trên người hần từng đạo vết thương, cũng không có chết mất.

Nhưng giờ chẳng qua là thời gian hai ba ngày, do hần khổ tu Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể quyết luyện ra được một thân thể mạnh mẽ lại khô gầy mất, việc này làm cho Chung Nhạc khó có thể chấp nhận.

Bất quá mặc dù thân thể trở nên gầy đi, nhưng Chung Nhạc cảm giác được thân thể cũng không có suy yếu, sức mạnh vẫn còn như cũ.

“Tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ cần tiêu hao rất nhiều năng lượng, bấp thịch trong thân thể người đã bị hai lần quan tưởng trước tiêu hao hết.”

Tiểu đồng Tân Hỏa giải thích : “Thân thể của người cũng không yếu, chắc là có tu luyện công pháp luyện thể đi ? Người làm rất tốt, thân thể, tinh thần và hồn phách, ba thứ này hỗ trợ lẫn nhau, muốn có được đại thành tựu thì phải có một thân thể tốt. ! Nếu là thân thể hơi yếu một chút, lần đầu tiên quan tưởng Toại Hoàng đồ liền có thể làm cho thân thể của người bị đối chết.”

Chung Nhạc sợ hết hồn, thất thanh nói : “Tu luyện môn công pháp này còn có thể chết người ?”

“Tất nhiên, tinh thần cùng thân thể là tương liên, thân thể mạnh mẽ thì tinh thần cũng tùy mạnh mẽ, tinh thần tiêu hao thì cũng sẽ tiêu hao năng lượng trong thân thể, lúc quan tướng tiêu hao tinh thần, đồng thời cũng sẽ tiêu hao năng lượng thân thể, nếu thân thể hơi yếu một chút thì nhất định sẽ bị đói chết.”

Tiểu đồng Tân Hỏa cười nói : “Cũng may thân thể người căn cơ không tệ, lại có thể kiên trì quan tướng tới hai lần, bất quá nếu người quan tướng thêm lần thứ ba thì nhất định sẽ biến thành một bộ xương khô. Người hiện tại cần phải ăn cơm, hơn nữa còn phải ăn thật nhiều, chẳng những muốn ăn no mà còn phải ăn đồ tốt, tốt nhất là không ăn ngũ cốc tạp lương mà chỉ ăn linh đan diệu dược, nếu không thân thể của người sớm muộn cũng bị đào móc sạch.”

4. Chương 4: Đồ Đằng Thần Trụ

“Linh đan diệu dược ? Đệ tử hàn môn như ta, có thể ăn no thì cũng không tệ rồi, nếu chỉ ăn linh đan diệu dược thì ta làm sao có thể cung cấp nổi ?”

Chung Nhạc lắc đầu, nâng lên đèn đồng nhỏ này chuẩn bị đi trở về Kiếm Môn, đột nhiên hần dừng bước rồi quay trở lại. Tiểu đồng Tân Hỏa tò mò nhìn hần, chỉ thấy hần từ trong sọt thuốc lấy ra cây cuốc hái thuốc, hao tổn hơn nửa canh giờ đào ra một cái hố, hướng về bộ hài cốt kia bái vài cái mới đem bộ hài cốt chuyển vào trong hố, sau đó lấp đất lại, lại bái vài cái nữa, lúc này mới đứng lên cầm theo chiếc đèn rồi đi.

Tiểu đồng ở trong đèn ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, lẳng lặng chờ hần làm xong mọi việc, nhìn thấy Chung Nhạc đem đèn treo ở trước ngực, dọc theo vách đá leo lên, lúc này mới nhịn không được nói : “Người đường đường là Thần tộc vậy mà lại không biết bay, vẫn cần nhờ hai chân để di chuyển, thật sự là làm mất hết mặt mũi của Thần tộc ! Thuần huyết Thần tộc trời sinh đã là thần thánh, chỉ cần cái đuôi khê động là có thể ngự khí phi hành.”

Chung Nhạc vừa trèo lên vách núi, vừa cười nói : “Ta không phải Thần tộc, cũng không có cái đuôi, tự nhiên cũng sẽ không biết phi hành.”

Tiểu đồng Tân Hỏa từ trong đèn nhảy ra, ở trên quần áo của hần đi lại, sờ sờ xương đuôi của hần rồi lắc đầu nói : “Người cũng có cái đuôi, chỉ là không có mọc ra. Lúc trước ta gặp được Phục Hy thần tộc đều mọc ra một cái đuôi rắn, tại sao cái đuôi của người lại không có mọc ra ? Người không tin ? Vậy người sờ thử ở giữa cái mông của mình, nhìn xem có phải là dấu vết của xương đuôi.”

Chung Nhạc hướng sau lưng sờ thử, quả nhiên sờ trúng xương đuôi của mình, trong lòng hơi run : “Chẳng lẽ Nhân tộc ta thật sự là hậu duệ của Phục Hy thần tộc ? Điều này không có khả năng, Nhân tộc của ta có thể nói là chủng tộc nhỏ yếu nhất, thấp kém nhất trong vạn tộc, làm sao lại có thể là hậu duệ của Hoàng tộc tôn quý nhất Thần tộc ?

Hần bình tĩnh lại, dùng sức trèo lên trên vách núi, nhờ có Tân Hỏa cùng chiếc đèn đồng này nên khối đen không cách nào xâm nhập. Chung Nhạc rất nhanh liền leo tới đỉnh núi, nhìn về bốn phía thì thấy cả trời đất đã bị khối đen bao phủ lại.

“Tân Hỏa, người có thể nhìn thấy bên trong khối đen này rốt cuộc có cái gì không ?”

“Đường đường là Thần tộc, vậy mà lại không biết dùng thần nhãn của mình để nhìn... Đúng rồi, thần nhãn của người cũng đã thoái hóa rồi. Người sờ mi tâm của mình, có phải hơi lõm xuống một chút ? Nơi đó chính là con mắt thứ ba của Phục Hy thần tộc, cũng là vị trí của thần nhãn.”

Chung Nhạc sờ lên mi tâm của mình, quả nhiên sờ trúng một chỗ có chút lõm xuống, trong lòng lại càng thêm nghi ngờ, thầm nghĩ : “Toại Hoàng bên trong Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ cũng là mọc ra con mắt thứ ba, chẳng lẽ Nhân tộc chúng ta cũng có con mắt thứ ba ?”

Ánh sáng chiếc đèn đồng rách nát kia dần dần sáng lên, chiếu rọi khoảng cách càng ngày càng xa. Tuy khối đen nồng nặc vô cùng nhưng ánh sáng này giống như có thể xuyên thấu hết thảy âm mai.

Chung Nhạc thuận theo ánh đèn nhìn xem bốn phía, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chỉ thấy một cái chân to lớn từ trên trời giáng xuống, dẫm vào trong thâm cốc. Cái chân này không có máu thịt, chỉ còn lại có xương cốt trắng hếu, lớn khoảng nửa mẫu* !

(*)Một mẫu của Trung Quốc khoảng 667m.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ở trong khói đen trước mặt hắn đang đứng một cái bạch cốt cự nhân, trên người khoác lên khôi giáp rách rưới, trên khôi giáp che kín những miếng đồng màu xanh đã rỉ sét, pha tạp không chịu nổi, tựa như đã trải qua sự ăn mòn của ngàn vạn năm tuế nguyệt.

Trên xương cốt của bạch cốt cự nhân hiện đầy các hoa văn đẹp đẽ, giống như đồ án đồ dạng trải rộng trên tất cả xương cốt. Hắn mở ra hai chân đi thẳng về phía trước, sau lưng kéo theo cái đuôi thật dài, lắc qua lắc lại, cũng không biết là chủng tộc gì !

Đột nhiên , một lá cờ rách rưới lặng yên lướt ngang qua trước mặt Chung Nhạc, lơ lửng ở giữa không trung. Lại có từng cái chân lớn bằng xương từ trên trời giáng xuống, lặng yên đi lại ở trong khói đen, chỉ cần mu bàn chân của những cái chân này cũng đã lớn hơn Chung Nhạc rất nhiều !

Cũng có không ít bạch cốt cự nhân từ dưới đất bay lên rồi nhập vào trong đại quân bạch cốt, mà mặt đất lại không bị tổn hại chút nào.

Những bạch cốt cự nhân này trên xương cốt đều trải rộng hoa văn đồ dạng, trải qua dài dòng năm tháng vẫn không bị phai mờ. Bọn họ tựa như không có chân chính hình thể, gặp núi thì xuyên núi mà qua, gặp nước thì đạp nước mà đi, đi theo phía sau của lá cờ trên không trung. Chỉ có lúc gặp được sinh linh còn sống thì mới hút đi một thân máu thịt của đối phương !

Lại có cự thú xuất hiện, trên người còn treo lấy máu thịt đã hư thối, trong đầu lâu lập lòe quỷ hỏa. Bạch cốt cự nhân nhảy lên người cự thú, có vài cự nhân trên người còn dính lấy máu thịt của các sinh linh, máu thịt lại đang ngoa ngoạy, rất là quỷ dị.

Mà ở chỗ xa hơn, cũng có từng là cờ rách rưới đang bay múa ở giữa không trung, lại xuất hiện càng nhiều cự nhân và cự thú. Chỉ là khoảng cách quá xa nên Chung Nhạc nhìn không tới, chỉ có thể nhìn thấy nhiều đóa âm trầm quỷ hỏa đang chuyển động, đó là ánh mắt của những cự nhân và cự thú !

Chung quanh Kiếm Môn sơn vốn là cây cối um tùm, dãy núi xanh biếc. Vậy mà giờ phút này giống như biến thành Ma vực, có quỷ mị hoành hành.

“Những thứ này là Ma Hồn, là oán khí của Thần Ma sau khi chết ngưng tụ lại không tiêu tan, hình thành Ma Hồn !”

“Oán khí lại mạnh như vậy, nơi này nhất định đã từng xảy ra chuyện gì rất kinh thiên động địa, làm cho oán khí của những người này không chịu tiêu tan. Hơn nữa, Ma Hồn của những Thần Ma sau khi chết rồi cuộc là đang tìm thứ gì ? Những người này đã chết rồi vẫn còn muốn tìm kiếm, nhất định là bảo vật gì đó rất bất phàm rồi !”

Chung Nhạc giật mình nói : “Bọn họ đều là Thần tộc !”

“Có Thần tộc cũng có Ma tộc, bất quá đa số đều là Thần tộc cấp thấp. Chỉ có các loại như Phục Hy, Nữ Oa, Hoa Tư, Yểm Tư,... chín đại tộc mới thật sự là Hoàng giả trong Thần tộc, huyết thống mới là cao quý nhất. Trong cơ thể người có huyết mạch của Phục Hy Thần tộc, chỉ tiếc là quá mỏng manh, đều thua xa những Thần Ma đã chết này, không thích hợp để truyền thừa Tân Hỏa, nếu không người chính là truyền nhân đời này của Tân Hỏa rồi.”

Chung Nhạc nhận rõ phương hướng rồi đi về phía Kiếm Môn sơn.

Chờ cho hắn đi ra Tụ Vân sơn thì Ma Hồn trong khói đen đã tản đi, lại chờ thêm nửa ngày, khói đen cũng biến mất không thấy nữa.

Ma Hồn và khói đen tản đi, tiểu đồng Tân Hỏa ở trong đèn không có thanh âm, mấy ngày nay nhờ có tiểu sinh linh kì lạ này làm bạn nên Chung Nhạc cũng không cảm thấy cô đơn. Bây giờ tiểu đồng Tân Hỏa đột nhiên không nói gì nữa, hắn lại cảm thấy có chút không quen.

Hắn xúc lên chụp đèn rồi nhìn vào, thì thấy tiểu đồng Tân Hỏa trên bắc đèn đã biến mất, chỉ còn lại ngọn lửa bằng đầu ngón tay.

“Tân Hỏa, người còn ở đó không ?” Chung Nhạc quơ quơ chiếc đèn, hỏi.

“Đừng làm phiền ta.”

Ngọn lửa lắc lư, mơ hồ lộ ra cái đầu lớn bằng ngón tay của Tân Hỏa, nó vừa ngáp vừa nói : “Ta mấy ngày hôm nay đốt đèn để chống cự khói đen, hơi mệt mỏi nên cần phải nghỉ ngơi. Ta phải nhanh chóng tìm được truyền nhân cho Tân Hỏa rồi ở nhờ trong linh hồn của hắn, nếu không ta cũng kiên trì không được vài năm sẽ dập tắt rồi. Ta đã ngủ quá lâu, không mạnh bằng trước kia.... ”

Nó lại mơ màng ngủ tiếp, Chung Nhạc suy nghĩ một lát, đem chiếc đèn để vào trong sọt thuốc, dùng được liệu che lại, rồi mới trở về Kiếm Môn.

“Đãi ngộ của đệ tử ngoại môn đã luyện thành hồn phách xuất khiếu và không có luyện thành hồn phách xuất khiếu là hoàn toàn khác nhau, luyện thành hồn phách xuất khiếu chẳng những được ở lại thượng viện, mỗi tháng có thể nhận được mười viên Vũ Linh đan, còn được truyền thụ công pháp cao thâm hơn ! Ta không bằng trước tiên đi ngoại môn Bích Không Đường, thông qua kiểm tra đem đãi ngộ của mình tăng lên lại nói !”

Chung Nhạc đi thẳng đến Bích Không Đường, một tháng mới tổ chức kiểm tra hồn phách xuất khiếu một lần, nay vừa đứng thời gian khảo hạch, nếu bỏ lỡ thì chỉ có thể đợi đến tháng sau rồi.

Đệ tử ngoại môn có rất nhiều, khoảng chừng hơn năm vạn người, nên Chung Nhạc biến mất hơn ba ngày cũng không có làm cho Kiếm Môn chú ý.

Giống như hắn chỉ là một tiểu nhân vật xuất thân từ bộ lạc nhỏ Chung Sơn thị, cho dù chết ở bên ngoài thì chỉ sợ cũng chẳng có ai quan tâm đến.

”Lúc kiểm tra hồn phách xuất khiếu thì không thể dùng Hỏa Kỹ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ mà Tân Hỏa dạy cho ta được, chỉ có thể dùng Xuất Khiếu quan tướng pháp của Kiếm Môn, chẳng biết dùng pháp môn này có thể xuất khiếu hay không nữa ?

Chung Nhạc có chút lo lắng, vì Kiếm Môn đối với truyền thừa coi trọng cực kỳ. Nếu mình bị phát hiện tu luyện không phải công pháp của Kiếm Môn, bị đuổi ra Kiếm Môn là chuyện nhỏ, lỡ vì vậy mà bị mất mạng thì thua thiệt lớn.

Đến Bích Không Đường, chỉ thấy trong Bích Không Đường có hơn trăm tên đệ tử ngoại môn đang tụ tập ở đây chờ đợi kiểm tra, có vài người đệ tử trong tay còn cầm đồ đẳng thần trụ, ở trên có hoa văn được vẽ từ máu của dị thú.

Đồ đẳng trụ là thần trụ mà các bộ lạc Nhân tộc trong Đại Hoang dùng để tế tự*, có nhiều tác dụng thần kỳ. Dùng để tắm bổ hồn phách hiệu quả rất tốt, để tu luyện hay quan tướng lại càng làm chơi ăn thật.

(*)Thờ cúng, tế lễ nói chung

Có tư cách cầm đồ đẳng thần trụ trong tay đều là nhân vật quan trọng ở trong bộ lạc.

Chỉ có Luyện Khí sĩ mới có thể luyện chế đồ đẳng thần trụ, nên thứ này chỉ những bộ lạc có luyện khí sĩ mới có được. Mà Linh của luyện khí sĩ cũng là một loại đồ đẳng, tên là Đồ Linh, ý chính là đồ đẳng chí linh.

Linh cùng đồ đẳng trong đó có quan hệ mật thiết, có bộ lạc bởi vì Đồ Linh của luyện khí sĩ là một con Huyền Quy, vì vậy cả bộ lạc liền lấy Huyền Quy làm đồ đẳng. Mà bộ lạc tế tự Huyền Quy cũng ở một mức độ nào đó tăng lên tu vi cho vị Luyện Khí sĩ kia.

Về phần bộ lạc không có Luyện Khí sĩ đương nhiên sẽ không có đồ đẳng thần trụ, Chung Nhạc xuất thân từ bộ lạc Chung Sơn càng là bộ lạc nhỏ nhất, tất nhiên cũng sẽ không có loại bảo vật này. Chung Nhạc mới vừa tới Bích Không Đường thì đột nhiên nghe được thanh âm xôn xao truyền đến, đám người bắt đầu chuyển động : “Chết người rồi !”

” Có người bị đánh chết trong lúc kiểm tra, hồn phi phách tán tại chỗ !”

Chung Nhạc giật mình, chỉ thấy từ trong Bích Không Đường đi ra hai tên nam tử mặc áo trắng đang mang theo thi thể của một thiếu niên, là tên đệ tử đã chết ở trong kiểm tra.

Một màn này lại làm cho rất nhiều đệ tử ngoại môn trong lòng hồi hộp, kiểm tra hồn phách xuất khiếu cực kỳ khắt khe. Chỉ có hồn phách xuất khiếu vẫn chưa thể thông qua, còn phải kiểm tra cường độ hồn phách, ý thức chiến đấu, trong đó có rất nhiều chỗ hung hiểm, chỉ cần không cẩn thận là sẽ bị thương !

Thậm chí, xảy ra tai nạn chết người cũng là chuyện bình thường.

Bên ngoài Bích Không Đường, những đệ tử ngoại môn đến đây khảo hạch đều cảm thấy trong lòng bất an, bọn họ đều có nghe nói lúc kiểm tra ở Bích Không Đường có thể xảy ra tai nạn. Nhưng nghe nói khác với tận mắt nhìn thấy, đã kích đối với tâm linh của bọn họ càng mạnh hơn nữa, lại làm cho rất nhiều người trong lòng đều e dè, đã có ý muốn lui lại.

Chung Nhạc cất bước đi thẳng về phía trước, nghĩ thầm : “Tu hành chi đạo, ở chỗ mạnh mẽ tiến tới, nếu là trong lòng thất bại thì hết thảy đều thất bại, còn nói gì đến tu hành ?”

Trước Bích không Đường, bạch y lão giả quản lý đường này mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như không có nhìn thấy Chung Nhạc tới, lạnh nhạt hỏi :

“Đến từ thị tộc nào ?”

“Bộ lạc Chung Sơn, Chung Sơn thị, Chung Nhạc !” Bạch y lão giả ngắc đầu, quan sát Chung Nhạc một lát : “Vào đi thôi. Kế tiếp ! Đến từ thị tộc nào ?”

“Bộ lạc Vị Thủy, Thủy Đồ thị, Thủy Thanh Nghiên !”

Chung Nhạc đi vào bên trong Bích Không Đường, đột nhiên nghe được từ sau lưng truyền đến một thanh âm êm tai dễ nghe : “ Chung Nhạc ? Chung Sơn thị Nhạc ca ca ? Thật là người ? Mấy ngày không gặp người như thế nào lại gầy thành như thế này ?”

Chung Nhạc quay đầu nhìn lại, thì thấy một thiếu nữ cùng đi vào Bích Không Đường, cô gái này cũng mới mười ba mười bốn tuổi, mặt đẹp da trắng, đầu đội nón làm bằng lông cừu trắng, cả người đều tỏa ra một mùi thơm dịu nhẹ, lưng còn cõng một cái xinh xắn đồ đằng thần trụ, tung tăng như chim sẻ đi tới bên cạnh hắn nói : “Quả nhiên là người nè, mấy hôm trước lúc ta tìm người thì thấy người không ở đây, làm ta sợ muốn chết ! Người thế nào lại gầy thành như vậy ? Mới vừa rồi ta suýt nữa không nhận ra người...”

5. Chương 5: Bị Kích Thích Lớn

Thiếu nữ này tên Thủy Thanh Nghiên, tới từ bộ lạc Vị Thủy trong số ba ngàn bộ lạc của Đại Hoang. Vị Thủy có nhiều bãi bùn, vì vậy bộ lạc Vị Thủy bị trở thành Thủy Đồ thị*, các tộc nhân cũng thường lấy Thủy làm họ của mình.

(*)Ở đây có nghĩa là họ hoặc dòng họ

Chung Nhạc và Thủy Thanh Nghiên quen biết cũng đã lâu, năm ngoái lúc Chung Nhạc từ quê trở về Kiếm Môn, lẻ loi một mình vượt qua Đại Hoang từ bộ lạc Chung Sơn đi đến Kiếm Môn, thì trên đường bất ngờ gặp được nàng.

Phụ mẫu của Thủy Thanh Nghiên ở trong Thủy Đồ thị có địa vị khá cao, nên có hơn mười vị thợ săn trưởng thành hộ tống nàng tiến đến Kiếm Môn. Chỉ tiếc trên đường đi lại gặp phải thú triều tập kích, chỉ có mỗi Thủy Thanh Nghiên còn sống, mắt thấy thiếu nữ sắp chết dưới miệng mãnh thú, là Chung Nhạc đã cứu nàng.

Vết sẹo trên cánh tay trái của Chung Nhạc cũng do cứu Thủy Thanh Nghiên mà bị mãnh thú cắn một cái, Chung Nhạc còn hộ tống nàng tới Kiếm Môn. Trải qua sự việc này Thủy Thanh Nghiên đối với hắn rất là thân mật, luôn gọi Chung Nhạc là Nhạc ca ca.

“Thanh Nghiên, người đã làm được hồn phách xuất khiếu rồi hả ?”

Chung Nhạc sợ hết hồn, khó có thể tin nói : “Người mới tu luyện có một năm...”

Nói tới đây, Chung Nhạc đột nhiên không nói tiếp nữa, bởi vì hắn lại nghĩ tới mình. Tốc độ tu luyện của Thủy Thanh Nghiên đã xem như rất nhanh, gia nhập Kiếm Môn mới có một năm đã có thể đi Bích Không Đường để kiểm tra hồn phách xuất khiếu, so với đa số đệ tử ngoại môn mà nói quả thực quá nhanh rồi !

Nhưng so với Chung Nhạc tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ mà Tân Hỏa dạy, chỉ dùng vài canh giờ* liền làm được hồn phách xuất khiếu, loại tốc độ này nếu nói ra tuyệt đối sẽ không có ai tin tưởng !

(*)1 thời canh (, shi chen) = 8 khắc = 2 giờ

Đương nhiên, Chung Nhạc đã tu luyện được vài năm, đến bây giờ mới đột phá đến cảnh giới xuất khiếu, tư chất như vậy đặt trong mấy vạn đệ tử ngoại môn cũng chỉ là trung thượng, sẽ không gây ra bao nhiêu chú ý.

Hai người đã đi vào trong Bích Không Đường, chỉ thấy tòa Bích Không Đường này hoàn toàn chính xác có thể làm được rất tốt hai chữ Bích Không này.

Dưới chân bọn họ là bình chướng vô hình, phía dưới bình chướng thì là trời cao vạn trượng, mỹ lệ hùng sơn liên miên pháp phỏng, cơ hồ có thể đem mười vạn dặm Đại Hoang thu vào trong mắt.

Mây trắng lượn lờ bay qua dưới chân bọn hắn, đôi mắt nhìn thì hắn có thể thấy rất nhiều cảnh sắc kỳ lạ của Đại Hoang. Có băng sơn trắng như tuyết, có đại thụ bao phủ trăm nghìn dặm*, có sông lớn gào thét lao nhanh, có hoa sen lớn đến mức không thể tưởng tượng, vô cùng bao la hùng vĩ.

(*) 1 dặm (, li) = 15 dặm = 500 m

Mà ở trên đỉnh đầu bọn hắn, lại có liệt nhật treo cao, có minh nguyệt rũ xuống, tựa như khoảng cách giữa hắn và mặt trời, mặt trăng, ngôi sao gần hơn trước kia không biết bao nhiêu.

Giờ phút này trong Bích Không Đường đã có hơn mười người đang tụ tập trước một tòa đài cao. Tòa đài cao này rộng khoảng trăm trượng, ở trung tâm dựng đứng một cánh cửa có hình dạng như thanh kiếm.

Trên đài cao đang diễn ra một trận chiến kịch liệt, một vị thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang quyết đấu với một con dị ma toàn thân ngăm đen.

Cánh tay của dị ma kia giống như là chân trước của con ngựa, hai chân nó cong về phía sau, tốc độ di chuyển rất nhanh, qua lại như gió, ở trên đài hóa thành một đạo bóng đen bay múa xung quanh thiếu niên kia, hai tay giống như hai thanh lưỡi hái của nó không ngừng chém về phía thiếu niên !

Mà thiếu niên kia chỉ có thể trái ngăn phải đỡ, trên người có máu tươi không ngừng chảy ra, thỉnh thoảng còn bị chém trúng, tràn đầy nguy cơ.

Chung quanh đài cao có một tầng giam cầm vô hình phong tỏa lại, dị ma kia không có cách nào chạy ra ngoài, nó trời sinh tính lại khát máu, vì vậy chỉ có thể liều mạng công kích về phía thiếu niên.

Bên một tòa đài cao khác, mấy vị giám khảo áo trắng yên tĩnh ngồi đấy, chờ đợi kết quả chiến đấu.

“Dị ma này là Ma tộc cấp thấp do Kiếm Môn nuôi dưỡng, dùng cho kiểm tra loại này. Nó có tốc độ nhanh, sức mạnh lại lớn, cánh tay như đao, nếu gần người chiến đấu chắc chắn sẽ thua.”

Dưới đài có vài tên đệ tử ngoại môn quần áo hoa mỹ, hiển nhiên là đệ tử xuất thân từ đại thị tộc, đối với dị ma hiểu rõ rất nhiều, nghị luận nói : “ Bất quá dị ma cũng có một nhược điểm rất rõ ràng, đó là hồn phách rất yếu ! Thời điểm quyết đấu chỉ cần hồn phách xuất khiếu, nhảy vào thức hải trong đầu dị ma rồi quan tưởng Kiếm môn, kiếm khí chém một cái liền có thể chém chết hồn phách của nó, tự nhiên sẽ chiến thắng !”

“Nói thì dễ, nhưng muốn làm được vậy thì khó khăn rồi.”

Tên còn lại lắc đầu nói : “Dị ma tốc độ công kích rất nhanh, sức mạnh lại lớn, nếu cùng nó cận chiến sẽ thua rất thảm ! Tên đệ tử vừa này hồn phách xuất khiếu bị dị ma chém trúng, hồn phi phách tán tại chỗ, ngay cả giám khảo cũng không kịp cứu hắn ! Chỉ có bắt lấy cơ hội trong nháy mắt, để cho hồn phách nhảy vào trong thức hải của nó, đem hồn phách nó chém chết !”

“Đúng vậy, dị ma này tốc độ quá nhanh, sức mạnh cũng lớn hơn người thường, không thể cạy mạnh được, chỉ có thể dùng mưu kế !”

Kiểm tra của Bích Không Đường, khảo nghiệm chính là hồn phách xuất khiếu và ý thức chiến đấu, thiếu một thứ cũng không được !

Chung Nhạc khẽ nhủ mày, lộ ra vẻ nghi hoặc : “Dị ma này tốc độ cũng không có nhanh như vậy, hơn nữa sức mạnh cũng không thấy mạnh hơn ta, tại sao bọn hắc lại nói dị ma không thể cạy mạnh để chiến thắng được ?”

Trong mắt của hắc, tốc độ của dị ma cũng không nhanh, sức mạnh do cánh tay lưỡi hái chặt xuống cũng không có nặng như vậy, mỗi một cái động tác của dị ma hắc đều có thể nhìn thấy rõ ràng, tứ chi bách hài đều đang kích động, rất là cổ quái.

Hắc lại không biết, tinh thần của mình đã mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, trong mắt người khác dị ma có tốc độ nhanh đến khó có thể bắt lấy, ở trong mắt hắc lại không có kinh người như vậy, cũng chỉ bình thường thôi.

Đây là diệu dụng của tinh thần mạnh mẽ !

Thủy Thanh Nghiên từ trên lưng lấy xuống căn xin xắn đồ đồ đẳng thần trụ, ánh mắt trong suốt lóe lên, thấp giọng nói : “Trong Kiểm Môn có tiền bối của Thủy Đồ thị, ban cho ta căn đồ đẳng trụ này, ta tu luyện liền nhanh rất nhiều. Nhạc ca ca, đợt kiểm tra này rất là nguy hiểm, đợi tí nữa người mang theo đồ đẳng trụ của ta đi kiểm tra, chờ người thông qua kiểm tra lại đem đồ đẳng trụ trả cho ta, như vậy chúng ta đều có thể thông qua kiểm tra rồi.”

Chung Nhạc có chút động tâm, lại ngẩng đầu nhìn dị ma trên đài một chút, lắc đầu nói : “Không cần, ta nghĩ tự mình thử xem.”

Trên đài, thiếu niên kia khắp người đều là vết thương, vẫn còn cắn răng kiên trì.

Đột nhiên một vị giám khảo chỉ tay một cái, đầu dị ma kia liền bị nổ tung, chết oan chết uổng. Vị giám khảo này mặt không biểu tình, hướng về thiếu niên nói : “Người đã vô lực tái chiến, đi xuống đi. Kế tiếp, bộ lạc Quân Sơn, Quân Sơn thị Quân Thiếu Phi.”

Lại có một thiếu niên leo lên đài cao, thiếu niên này hiển nhiên là đến từ đại tộc, vừa mới đứng trên đài liền đem đồ đẳng thần trụ trong tay cắm vào mặt đất. Chỉ thấy từng đạo hoa văn kì dị trên đồ đẳng thần trụ dần dần sáng lên, bắn ra phía bên ngoài từng đạo hoa văn hoa mỹ.

Tòa Kiểm môn trên đài âm vang một tiếng rồi mở ra, một đạo bóng đen từ trong kiểm môn gào thét vọt ra, bay thẳng về phía Quân Thiếu Phi. Trong nháy mắt liền chỉ cách Quân Thiếu Phi có ba thước*, cánh tay giống như lưỡi hái sau một khắc liền có thể đem đầu hắc chặt xuống, không để cho hắc một chút thời gian phản ứng !

(*)Một thước(xích) = 33,33 cm = 1/10 trượng.

Đột nhiên tốc độ của đầu dị ma này bị chậm lại, tốc độ chậm nửa nhịp, mặc dù vẫn rất nhanh, nhưng đã không còn kiêu mắt thường không thể bắt lấy như lúc trước.

“Đồ đẳng thần trụ quả nhiên kì diệu vô cùng.”

Ánh mắt Chung Nhạc không khỏi sáng lên, than thở một tiếng, đối với đồ đẳng thần trụ tràn ngập tò mò : “Luyện Khí sĩ dùng Linh để luyện chế đồ đẳng thần trụ, không biết là như thế nào luyện ?”

Mặc dù tốc độ của dị ma chậm lại, nhưng đối với Quân Thiếu Phi vẫn rất nhanh. Cuộc chiến này kéo dài thời gian một nén nhang, Quân Thiếu Phi mới tìm được cơ hội, hồn phách xuất khiếu nhảy vào đầu lâu dị ma, kiểm trăm hồn phách, rốt cuộc chiến thắng !

Thời gian trôi qua, từng tên từng tên thiếu niên thiếu nữ đi lên đài cao, mà cũng có dị ma từ trong Kiểm môn không ngừng xông ra. Những thiếu niên thiếu nữ có người ngay cả một hiệp* cũng không thể chống đỡ, bị dị ma trực tiếp chém đứt tay chân, bị giám khảo cứu, có người chặt vật khổ chiến, nhưng vẫn không có thể kiên trì xuống tiếp.

(*)Cái này chắc thời gian 2 bên lao vào chém nhau đến lúc tách ra là một hiệp.^_^

Chỉ có hai tên thiếu niên mang theo đồ đồ đẳng thần trụ, dựa vào nó mới miễn cưỡng chiến thắng, mà những đệ tử ngoại môn xuất thân nghèo hèn kia, lại không ai có thể thắng được.

Rất nhanh liền đến phiên Chung Nhạc, Thủy Thanh Nghiên không khỏi lộ vẻ lo lắng, tháo xuống đồ đẳng thần trụ trên lưng, thấp giọng nói : ” Nhạc ca ca, hay là người dùng đồ đẳng thần trụ của ta đi... ”

Ánh mắt Chung Nhạc ngày càng sáng ngời, lắc đầu nói : “Không cần !”

Chiến đấu trên trên đài kết thúc, một vị bạch y lão giả liếc nhìn danh sách, chân mày cũng không động một chút : “Bộ lạc Chung Sơn, Chung Sơn thị Chung Nhạc !”

“Đệ tử ở !”

Chung Nhạc trả lời một tiếng rồi đi lên đài cao, hít vào một hơi thật dài, con mắt chăm chú nhìn vào tòa kiếm môn ở giữa đài.

Dưới đài cao, rất nhiều đệ tử ngoại môn nhìn lên trên đài, chỉ thấy vị thiếu niên này vừa cao vừa gầy, áo quần rách nát, còn công một cái sọt thuốc lớn, nhìn không giống như là tới để tham gia kiểm tra, mà tới để hái thuốc vậy. Nhất thời dưới đài truyền đến cười đùa thanh âm, có người thấp giọng cười nói : “Đệ tử hàn môn, vẫn đừng lên đài bêu xấu...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng ầm vang, kiếm môn ở một vị giám khảo điều khiển đã mở ra. Bên trong truyền đến tiếng hô khiếp người của dị ma, một đạo bóng đen giống như kiếm bắn nhanh ra thẳng hướng Chung Nhạc, hai cánh tay giống lưỡi hái của nó như hai dải lụa, ở trên không trung xẹt qua hai đạo ánh đao !

Hai đạo ánh đao một trước một sau hướng phía Chung Nhạc chặt xuống !

“Giao Long lách thân !”

Chung Nhạc hét to, tiếng hét nổ vang như sấm mùa xuân, lúc này trong Bích Không Đường giống như vang lên một tiếng long ngâm trầm trầm, có người tựa hồ nhìn thấy trên người Chung Nhạc loáng thoáng hiện lên một đầu Giao Long hung ác, quần quanh ở trên người của hắn !

Lúc dị ma kia chém ra hai đạo ánh đao rơi xuống, thì một tiếng phốc xích cũng đồng thời vang lên, máu tươi phun ra, một cái bóng đen bay cao lên, ầm một tiếng đâm vào lồng giam vô hình trên đài cao, lúc rơi xuống đất đã không còn nhúc nhích !

Trên đài, chỉ còn lại một bóng người đứng ở nơi đó.

Dưới đài trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Từng vị bạch y giám khảo rồi rít ngẩng đầu, khó có thể tin nhìn về phía trên đài, chỉ thấy thi thể đầu dị ma đã ngã xuống đất kia, xương sườn trước ngực đã bị đánh nát, trái tim bị mảnh xương vụn đâm vào, chết đến không thể chết lại !

“Không có dùng hồn phách, mà là dùng nắm đấm đánh chết dị ma...”

Một vị giám khảo dờ mắt ra, lẩm bẩm nói : “Mấy vị sự huynh, như vậy có tính là thông qua kiểm tra không ?”

Mấy vị giám khảo khác cũng đều hai mắt nhìn nhau, bọn họ quản lý Bích Không Đường tới nay, vẫn là lần đầu gặp được tình huống như vậy !

Tay không tác sát đánh chết dị ma có tốc độ nhanh dọa người, sức mạnh cũng lớn kinh người, đối với Luyện Khí sĩ rất dễ dàng, nhưng đối với đệ tử ngoại môn mà nói, căn bản là việc không thể nào làm được.

Mà bây giờ, hết lần này đến lần khác đầu dị ma này lại bị Chung Nhạc một quyền đánh chết, việc này làm bọn họ muốn phát điên lên !

Vừa rồi bọn hắn ai cũng không thèm để ý, mà bây giờ tinh thần lại bị kích thích vô cùng lớn, chẳng qua là trận kiểm tra này nên tính thế nào, bọn họ đều không có chủ ý.

6. Chương 6: Nhân Trung Hào Kiệt

Chung Nhạc đứng trên đài, tinh thần lực do hấn quan tướng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể quyết còn chưa tiêu tán, nó giống như là khí lưu màu xanh nhạt đang lưu động quanh thân, lại giống như một con ác giao đang giương nanh múa vuốt.

Mắt thường có thể nhìn thấy, là biểu hiện khi tinh thần mạnh tới một trình độ nhất định, chứa đầy sức mạnh.

Tinh thần lực của Luyện Khí sĩ trong Đại Hoang mạnh mẽ cực kỳ, có thể dùng để biến hóa thân hình. Tinh thần lực biến thành chim bay thì có thể phi hành, biến thành thú thì có thể chạy nhảy, biến thành vũ khí thì có thể giết người, tinh thần lực kết hợp với chân khí có thể hóa thành vô kiên bất tồi thần thông.

Bất quá, đó là Luyện Khí sĩ !

Tinh thần lực của Chung Nhạc mắt thường mơ hồ có thể nhìn thấy, mặc dù so ra vẫn kém tinh thần lực của Luyện Khí sĩ rất nhiều, nhưng đối với đệ tử ngoại môn mà nói, cái kia bá đạo vô cùng tinh thần lực của Chung Nhạc làm bọn hấn rung động cực kỳ !

“Tân Hỏa truyền thụ cho ta Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ xác thật bá đạo vô cùng”

Trong lòng Chung Nhạc cũng là nổi lên gợn sóng, hấn mới tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ có hai lần, không chỉ có thể làm được hồn phách xuất khiếu, ngay cả uy lực của Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể quyết cũng không biết tăng lên bao nhiêu lần, tuyệt đối siêu việt vô số quan tướng quyết của Kiếm Môn.

Dưới đài từng cái thiếu niên càng là ghen hợm nhìn trân trối, ngơ ngác nhìn hấn, chỉ có mỗi Thủy Thanh Nghiên là vui mừng khôn xiết, tung tăng như chim sẻ, nắm lại nắm tay nhỏ bé không ngừng động viên cho Chung Nhạc, giống như mình mới là người thông qua kiểm tra.

Chỉ là mấy vị giám khảo kia châu đầu ghé tai không ngừng thương nghị, thủy chung vẫn không có công bố kết quả kiểm tra.

“Cho tới bây giờ Kiếm Môn chưa từng có loại chuyện này !”

Đột nhiên, một vị giám khảo tóc trắng trầm ngâm nói : “Bích Không Đường chúng ta kiểm tra là vì mục đích khảo nghiệm cường độ hồn phách và ý thức chiến đấu, mà Chung Sơn thị dùng Luyện Thể pháp môn đánh chết đệ ma, không thể xem là thông qua kiểm tra. Lấy ý kiến của ta nên phán xử hấn thất bại, các vị sư đệ nghĩ thế nào ?”

” Điền sư huynh nói rất đúng !”

Có giám khảo bên cạnh phụ họa nói : “Nếu như thế này cũng có thể thông qua kiểm tra, như vậy sẽ làm rối loạn tôn chỉ của Kiếm môn ta. Kiếm môn chúng ta Tụ Linh mà luyện kiếm khí thủ hộ Đại Hoang, nếu là những đệ tử ngoại môn khác cũng luyện thể giống hấn mà khinh thường công pháp chính thống của Kiếm Môn, rối loạn quy củ Kiếm Môn là việc nhỏ, nếu vì vậy mà làm hỏng truyền thừa của Kiếm Môn, thì gây ra sai lầm lớn rồi. Trận kiểm tra này lẽ ra nên phán xử thất bại...”

Trong lòng Chung Nhạc trầm xuống, đột nhiên một vị giám khảo trẻ tuổi bỗng nhiên đứng dậy, tóc đen phấp phới, bộc phát ra khí thế, quát lớn : “Đã đủ rồi ! Mấy vị sư huynh, ta nhìn các người đã đủ rồi ! Đệ tử hàn môn muốn thông qua kiểm tra của Bích Không Đường đã khó khăn muôn vàn rồi, ngàn vạn dặm mới tìm được một cái, chết đấy, bị thương đấy, đều là đệ tử xuất thân hàn môn ! Đệ tử đại tộc thì có thể dùng đồ đẳng thần trụ, đệ tử hàn môn lại hai bàn tay trắng , công bằng ở đâu ? Nếu đã không có công bằng, dùng pháp môn luyện thể thông qua kiểm tra lại tính cái gì không tuân theo quy định ? Hôm nay, nhất định phải tính Chung Sơn thị thông qua !”

Tên giám khảo tóc trắng kia khẽ nhú mày : “Tả sư đệ, người có chút càn rỡ rồi...”

“Ta liền càn rỡ một lần !”

Vị giám khảo trẻ tuổi điên cuồng tỏa ra khí thế, đỉnh đầu đột nhiên hiện một cánh cửa hình thanh kiếm. Cánh cửa mở ra, một viên hỏa cầu giống như là mặt trời bay ra, trung ương mặt trời có một Thần Nhân đầu chim cao một thước, chính là Đồ Linh của hắn, cười lạnh nói : “Mấy vị sư huynh, các người đều xuất thân từ danh môn, đều chấp chưởng Kiếm Môn, hàn môn chúng ta lúc nào mới có ngày nổi danh ? Ta cũng là xuất thân hàn môn, hôm nay liền thay đệ tử hàn môn ra mặt.”

Đồ đằng chi Linh của hắn thân người đầu chim, chân chim hai cánh, nó vừa xuất hiện thì giống như có mặt trời hàng lâm Bích Không Đường, không trung trở nên khô ráo, cực nóng và tràn ngập hừng hực liệt hỏa.

“Điền sư huynh, người trở thành Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn đã 60 năm, mà ta nhập môn chỉ mới 10 năm, hôm nay ta hướng người khiêu chiến, nhìn xem là người Luyện Khí sĩ xuất thân danh môn mạnh, vẫn là ta Luyện Khí sĩ xuất thân hàn môn càng mạnh hơn nữa, Điền sư huynh có dám ứng chiến hay không ?”

“Tả Tương Sinh, người quá không biết tự lượng sức mình rồi !”

Vị bạch phát lão giả kia hừ lạnh một tiếng, đỉnh đầu cũng hiện ra một tòa kiếm môn, đem Đồ Linh của mình tế ra, lại là một Thụ Nhân chỉ cao có một thước, nửa người dưới không có hai chân mà là chằng chịt rễ cây, tóc chính là tán cây, cành lá sum xuê !

Hai vị Luyện Khí sĩ bộc phát khí thế, đột nhiên Thụ Nhân Đồ Linh của bạch phát lão giả hơi đung đưa, vô số rễ cây bay múa đầy trời. Những rễ cây này giống như là Giao Long và Cự Mãng, càng ngày càng thô to, xuyên thẳng nhấp nhô trên không trung, cuốn về phía Tả Tương Sinh !

Đồ Linh của lão trong nháy mắt liền biến thành che trời cự mộc, từ trong Đồ Linh phát tán ra sinh cơ bùng bùng, tán cây bao phủ trọn cả Bích Không Đường !

Mà Đồ Linh của Tả Tương Sinh cũng đón gió lớn lên, Điều Thủ Thần Nhân thân hình cao lớn, hai cánh mở ra, há miệng phun ra đầy trời đại hỏa thiêu cháy vô số rễ cây !

Đột nhiên Thụ Nhân Đồ Linh giơ hai tay lên, giữa không trung nhất thời xuất hiện từng căn cự mộc, mỗi căn cự mộc đều nặng tới mấy vạn cân*, giống như mưa đánh về phía Tả Tương Sinh.

(*) 1 cân (jin) = 10 lượng = 500 g

Lấy mộc làm kiếm, hóa thành mộc hệ kiếm trận !

Mà trong hai tròng mắt của Đồ Linh đầu chim cũng bắn nhanh ra từng đạo kiếm khí, nhưng lại lấy hỏa làm kiếm, nóng rực mà sắc bén !

Hai vị Luyện Khí sĩ tàn nhẫn đánh nhau, khí tức ép tới nguyên một đám đệ tử ngoại môn trong Bích Không Đường kêu rên liên tục, các giám khảo khác vội vàng ra tay bảo vệ tất cả đệ tử, rồi rít cao giọng kêu lên : “Điền sư huynh, Tả sư đệ, dừng tay, mau mau dừng tay !”

Có bọn họ bảo vệ, Chung Nhạc, Thủy Thanh Nghiên và đám đệ tử ngoại môn mới nhẹ nhàng thở ra, tất cả đệ tử ngoại môn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai vị Luyện Khí sĩ đánh nhau càng thêm kịch liệt, làm mọi người nhìn thấy đều hoa mắt thần điêu.

Mấy vị giám khảo còn lại dở khóc dở cười, liên tiếp khuyên bảo, một người thấp giọng nói : “Đường đường Luyện Khí lại vì một tên đệ tử ngoại môn mà đánh nhau, nếu truyền đi, Bích Không Đường chúng ta tại Kiếm Môn sẽ mất hết mặt mũi !”

Bích Không Đường còn là lần đầu tiên trong kiểm tra xuất hiện tình huống tay không tác sát đánh chết đệ tử ma, cũng là lần đầu tiên xuất hiện tình huống đệ tử còn chưa có chân chính xuất thủ ngược lại giám khảo đã đánh đập tàn nhẫn với nhau.

“Muốn trợ giúp hay không ?”

“Trợ giúp người nào ?”

“Tự nhiên là Điền sư huynh ! Điền sư huynh xuất thân danh môn, thế lực của Điền Phong thị trong Kiếm môn lại không nhỏ...”

Mấy vị giám khảo vừa mới thương nghị xong, đột nhiên vị bạch phát lão giả kia rên lên một tiếng rồi từ không trung rơi xuống, phốc thông một tiếng ngã trên mặt đất, khoe miệng chảy máu, cổ gãy dựa một cái nhưng lại không thể đứng dậy.

Mấy vị giám khảo lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Tả Tương Sinh đứng giữa không trung, quanh thân có hừng hực liệt diễm, biến thành đầu chim thân người, hai chân hai cánh, uy phong lẫm liệt, giống như thần nhân trong lửa, mà Đồ Linh của hắn lại biến mất không thấy.

“Người đã tu luyện tới trình độ Nhân Linh nhất thể ?” Lão giả kia sắc mặt như tro tàn, ngẩng đầu ở giữa không trung Tả Tương Sinh, trong mắt vừa có hâm mộ lại có sợ hãi, ho ra máu nói : “Thân thể người cùng Đồ Linh hợp hai làm một, ta thua tâm phục khẩu phục, người muốn làm chủ Bích Không Đường ta không có gì để nói. Nhưng quy củ chính là quy củ, Chung Sơn thị không có lấy hồn phách đánh thắng là làm trái với quy củ của Kiếm Môn ta, ta muốn báo lên cho cao tăng của Kiếm Môn cùng lý luận với người !”

Tả Tương Sinh từ không trung cất bước đi xuống, cười ha ha, hăng hái nói : “Điền sư huynh không cần kinh động cao tăng, Chung Sơn thị Chung Nhạc đã có thể tay không tác sát chiến thắng dị ma, dùng hồn phách chiến thắng dị ma cũng là dễ dàng. Nếu như người đã có dị nghị, như vậy liền để cho hắn thử lại một lần a ! Chung Nhạc !”

Trên đài, Chung Nhạc khom người nói: “Đệ tử tại.”

“Người thi lại một lần nữa a, không được dùng pháp môn luyện thể đánh chết dị ma, chỉ có thể dùng hồn phách !”

Tả Tương Sinh chỉ một ngón tay, tòa Kiếm môn trên đài lại mở ra lần nữa, một đầu dị ma từ trong cánh cửa vọt ra, Tả Tương Sinh trầm giọng nói: “Ta muốn người vì những người xuất thân nghèo khổ cùng đệ tử hàn môn, tìm được một con đường dù không dựa vào đồ đẳng thần trụ cũng có thể thông qua kiểm tra !”

“Giao Long Nhiều Thể !”

Chung Nhạc quát khê một tiếng, quan tướng Giao Long đồ đẳng, tinh thần lực hóa thành khí lưu màu xanh nhạt lưu chuyển quanh thân như là Giao Long đang lượn quanh thân thể, giơ lên hai tay che kín hướng dị ma vỗ tới.

Một người một ma va chạm, cơ bắp đụng vào nhau phát ra bành bành thanh âm.

“Xuất khiếu !”

Hai tay dị ma bị ngăn cản, tốc độ giảm nhiều, mi tâm Chung Nhạc lóe lên, hồn phách nhảy ra, nhanh như tia chớp đâm vào trong đầu dị ma, chỉ thấy trong thức hải dị ma xuất hiện Kiếm môn, một đạo kiếm khí từ trong cánh cửa bắn ra, đem hồn phách chém giết !

Tả Tương Sinh lộ ra vẻ tán thưởng, nhìn về phía bạch phát lão giả, cười nói: “Chung Nhạc có thân thể mạnh mẽ, dị ma cũng không thể làm gì được hắn , chỉ cần hồn phách của hắn có thể xuất khiếu, là có thể dễ dàng chém giết dị ma. Điền sư huynh, ta nói hắn thông qua kiểm tra, người bây giờ sẽ không có dị nghị đi à nha ?”

Bạch phát lão giả hừ lạnh một tiếng, lại trầm mặc không nói..

Tả Tương Sinh lấy ra một khối lệnh bài thượng viện, giao cho Chung Nhạc, nói : “Kể từ hôm nay, người chính là đệ tử xuất khiếu, mỗi tháng có thể ở được cốc trong thượng viện lấy được mười viên Vũ Linh đan. Người làm không tệ, đệ tử hàn môn ta khó có thể trở thành Luyện Khí sĩ, sau này nếu là trong Kiếm Môn có nhiều hơn hàn môn Luyện Khí sĩ, công lao của người có thể lớn lắm !”

Lời này của hắn tuyệt không có bất kỳ khoa trương, Kiếm Môn đối với Luyện Thể cũng không xem trọng, đệ tử hàn môn đến từ Đại Hoang thường sẽ thất bại tại cửa ải kiểm tra hồn phách này, mà Chung Nhạc dùng Luyện Thể chỉ pháp thông qua kiểm tra, tất nhiên sẽ nhắc lên phong trào Luyện Thể cho vô số đệ tử hàn môn, sau này cũng sẽ có càng nhiều người dùng phương pháp này để thông qua kiểm tra !

Sau này trong Kiếm Môn sẽ có thể xuất hiện càng nhiều hàn môn Luyện Khí sĩ.

” Người năm nay đã mười lăm tuổi đi ?”

Tả Tương Sinh trầm ngâm một lát, nói : “Lấy tuổi của người, mười sáu tuổi tu thành Linh có chút nguy hiểm, người sau này nếu có gì khó xử, cứ việc tới tìm ta !”

Chung Nhạc vội cảm ơn, nghĩ thầm : “Vị Tả sư thúc này cũng là người hào kiệt* !”

(*)Xuất sắc, kiệt xuất, lỗi lạc: Hào kiệt.

Hắn không có lập tức ly khai, mà là đứng ở dưới đài quan sát Thủy Thanh Nghiên chiến đấu. Trên đài, y phục của Thủy Thanh Nghiên tung bay, dưới chân nàng giống như được bọt sóng nâng lên , chân không chạm đất , ở trên đài cùng đấu dị ma kia say sưa chiến đấu.

Nàng không có sử dụng đồ đẳng thần trụ, bất quá nàng hiển nhiên tu luyện một loại pháp môn quan tưởng cao đẳng cực kỳ, vậy mà tốc độ so với dị ma cũng không chậm chút nào, chỉ là ở sức mạnh không bằng dị ma.

Thủ đoạn mà Chung Nhạc dùng để chiến thắng dị ma rất đơn giản và thô bạo, đem sự bùng nổ của cơ bắp phát huy vô cùng tinh tế, mà động tác của nàng thì lại uy mỹ giống như tinh linh đang nhẹ nhàng nhảy múa.

Rất nhanh, Thủy Thanh Nghiên liền tìm được sơ hở của dị ma, hồn phách lập tức bay ra, quan tướng Kiếm môn đem dị ma chém giết !

“Tiểu nha đầu Thủy Đồ thị này nhập môn chỉ có một năm a ?” Mấy vị giám khảo liếc mắt nhìn nhau, một vị giám khảo thấp giọng nói : “Mặc dù có Luyện Khí sĩ của Thủy Đồ thị trông nom nàng, nhưng tốc độ tu luyện như vậy hoàn toàn chính xác kinh người, không có sử dụng đồ đẳng thần trụ liền thông qua khảo hạch, đệ tử xuất sắc thế này thì những năm gần đây cũng rất hiếm thấy.”

Về phần Chung Nhạc cũng không có sử dụng đồ đẳng thần trụ, tự nhiên bị bọn họ không nhìn tới.

Ở trong mắt bọn hắn, Thủy Thanh Nghiên là đi đường đi chính thống của Kiếm Môn, mà Chung Nhạc dựa vào Luyện Thể chi pháp thủ thắng lại giống như là đường ngang ngõ tắt !

Thủy Thanh Nghiên lĩnh được lệnh bài thượng viện, cùng Chung Nhạc hào hứng ly khai Bích Không Đường, đi trước thượng viện Kiếm Môn.

Thượng viện lại phân ra nữ viện cùng nam viện, là vì tránh cho sớm chiều ở chung một chỗ, giữa nam nữ đệ tử lại làm ra chuyện cầu thả. Dù sao đệ tử ngoại môn ở thượng viện cũng là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Kiếm môn, nếu môi trường quá hỗn loạn thì sẽ ảnh hưởng tiến bộ của tu vi.

Thủy Thanh Nghiên cùng Chung Nhạc tách ra, lưu luyến nói: “Nhạc ca ca, người nhớ rõ thường xuyên đến nữ viện tìm ta a !”

Chung Nhạc gật đầu, lưng cong sọt thuốc đi lại trong thượng viện, một đường đi tới không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt, nghĩ thầm : “Không biết nam đệ tử có được phép tiến vào nữ viện... Hay là trước tiên đi Duyệt cốc một chuyến, lĩnh tới mười viên Vũ Linh đan bồi bổ thân thể, nếu không thân thể khô gầy như vậy thì không cách nào tiếp tục tu luyện Toại Hoàng quan tưởng đồ rồi !”

7. Chương 7: Tế Hồn

Chung Nhạc đến Duyệt cốc lĩnh được mười viên Vũ Linh đan, liền đi tìm quản sự thượng viện để hỏi dẫn về nơi ở của mình.

“Viện này chính là Tam Tiên viện, hậu viện là nơi để nghỉ ngơi, trung viện là phòng tiếp khách, còn có chỗ để tu luyện và quan tưởng, tiền viện là nơi ở của đám tôi tớ.”

Quản sự dẫn Chung Nhạc đi làm quen mảnh viện lạc này, cười nói : “Có đệ tử quý tộc của bộ lạc khi vào ở còn mang theo mười cái tôi tớ để hầu hạ mình, chính mình chỉ cần chuyên tâm tu luyện, tôi tớ có thể ở tại tiền viện. Cái lệnh bài thượng viện này có tác dụng không giống bình thường, chỉ cần đặt vào lỗ khảm ở

trên cửa chính, liền có thể kích phát đồ đằng trụ ở trong nội viện hình thành một cái hàng rào bình chướng vô hình đem viện lạc bao phủ lại, người ngoài liền dừng nghĩ đi vào. Muốn thu hồi hàng rào thì chỉ cần đem lệnh bài lấy ra là được. Chỉ cần dùng hồn phách cùng tinh thần ôn dưỡng lệnh bài một lát, như vậy để vào trong lỗ khảm thì người khác sẽ không có cách nào lấy ra.”

Ánh mắt Chung Nhạc sáng lên, chức năng này của lệnh bài thượng viện thật là có ích. Mặc dù đệ tử thượng viện chỉ là đệ tử nhập môn, nhưng thường ngày lúc chú tâm tu luyện không thể bị quấy rầy, nếu không sẽ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma.

Đã có lệnh bài này, những người khác không có cách nào đi vào, cũng không cần lo lắng lúc đang tu luyện tới thời khắc quan trọng thì bị người khác quấy nhiễu.

Hơn nữa, nếu là có chút đồ vật trọng yếu đặt ở trong viện, cũng không cần lo lắng bị người khác đánh cắp.

“Xin hỏi, đệ tử thượng viện thì tu hành như thế nào vậy?” Chung Nhạc dò hỏi.

Quản sự kia cười nói: “Mỗi một vị trở thành đệ tử nhập môn của thượng viện cũng sẽ báo lên cho cho Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn, những Luyện Khí sĩ kia sẽ tới đây để chọn lấy đệ tử, truyền thụ công pháp, dạy bảo tu hành. Mỗi vị Luyện Khí sĩ môn hạ đều có mười mấy đến hai mươi người đệ tử thượng viện, nếu tương lai những đệ tử thượng viện này có người trở thành Luyện Khí sĩ thì trên mặt bọn họ cũng sáng rạng. Sư đệ yên tâm, chỉ cần thông qua kiểm tra của Bích Không Đường, nhiều thì năm sáu ngày, ít thì một hai ngày sẽ có Luyện Khí sĩ đến đây đem người thu làm môn hạ.”

“Thì ra là thế,” Chung Nhạc nhẹ nhàng thở ra.

Quản sự kia vừa rời đi, Chung Nhạc lập tức đem lệnh bài đặt lên trên cửa chính, chỉ thấy đồ đằng thần trụ trong nội viện chấn động ơ ơ rồi đem viện lạc bao vây lại. Chung Nhạc cẩn thận đem sọt thuốc thả xuống, lấy ra chiếc đèn đồng rách rưới kia, ngọn đèn dầu lúc sáng lúc tối, Tân Hỏa thì vẫn ngủ say bất tỉnh như trước.

“Không biết Tân Hỏa muốn ngủ bao lâu?”

Hắn suy nghĩ một chút lại lấy ra một cái bình ngọc xinh xắn. Bình ngọc mở ra thì có một cỗ mùi thuốc thanh đậm xông vào mũi, trong bình có mười miếng đan dược lớn khoảng hạt đậu nành, đúng là Vũ Linh đan.

Lúc trước hắn vất vả vất vả hái thuốc luyện dược, cần hao tổn mấy tháng thời gian mới có thể gom góp đủ dược liệu, về phần có thể luyện chế thành công hay không thì vẫn chưa biết được.

Mà bây giờ trở thành đệ tử thượng viện, lập tức liền cho hắn mười viên, hơn nữa là mỗi tháng mười viên, với Chung Nhạc mà nói quả thực chính là thiên đại tài phú!

Một viên Vũ Linh đan có thể để cho người bình thường thân nhẹ như yến, lực lớn vô cùng, có thể không ăn không uống đến nửa tháng. Mặc dù là đệ tử ngoại môn của Kiếm Môn phục dụng một viên Vũ Linh đan, cũng có thể tu luyện liên tục hai ba ngày mà không biết mệt mỏi, nó còn giúp bổ sung tinh thần, tắm bổ thân thể, thoải mái hồn phách!

Chung Nhạc ăn vào một viên Vũ Linh đan, lập tức cảm giác được mệnh mông dược lực hóa thành năng lượng tinh thuần cuộn cuộn tiến vào tứ chi bách hài, thoải mái vô cùng. Thân thể của hắn giống như là đất đai bị khô hạn đã lâu, dược lực đang vọt tới của Vũ Linh đan tựa như là giọt giọt nước chảy làm mát thân thể, lại để cho cơ bắp vốn đã khô quắt xuống của hắn chậm rãi nhô lên, rất là kỳ diệu.

Cũng không lâu lắm, Chung Nhạc liền khôi phục lại dáng người cân đối, cơ bắp rắn chắc của trước kia, ngay cả năng lượng thân thể bị hao tổn do tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ cũng đạt được bổ sung. Hắn còn cảm giác được tinh thần cũng nhận được ôn dưỡng, thức hải trong đầu trào dâng như sóng, rắc...rắc... Rung động.

Không chỉ có như thế, hồn phách của hắn cũng được dược lực ôn dưỡng, rất là thoải mái.

”Vũ Linh đan quả nhiên thần kỳ, nghe nói có vài đệ tử xuất thân từ đại bộ lạc mỗi ngày đều có thể phục dụng linh đan bậc này, khó trách những người này lại tiến bộ thần tốc! Thừa dịp bây giờ, tu luyện Toại

Hoàng quan tưởng đồ, xem thử có thể để cho ta lại tiến một bước hay không !

Chung Nhạc lập tức quan tưởng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng, trong thức hải có sóng cả cuộn cuộn, xây dựng ra Toại Hoàng, Hỏa Kỳ Cung và Hỏa Thụ. Cùng lúc đó, tinh thần lực của hắn cũng bắt đầu tiêu hao nhanh chóng, bất quá bởi vì ăn vào Vũ Linh đan, vào lúc tinh thần lực tiêu hao thì cũng đang không ngừng được sinh ra.

Không biết đã qua bao lâu, được lực của Vũ Linh đan mới hao hết, lúc này Chung Nhạc lại ăn vào một viên linh đan khác rồi tiếp tục tu luyện. Thức hải của hắn đang không ngừng được mở rộng, tinh thần lực lực cũ vừa đi, lực mới liền tới, lại để cho thức hải càng lúc càng lớn, hồn phách cũng là càng ngày càng mạnh !

Trong lúc bất tri bất giác được lực Vũ Linh đan lại lần nữa hao hết, Chung Nhạc lại ăn vào viên thứ ba

Từng viên Vũ Linh đan bị hắn ăn vào, hắn yên lặng chìm đắm trong sự thần diệu của quan tưởng, lần thứ nhất cảm giác được tu luyện cũng không hề buồn tẻ, ngược lại nó lại thú vị như vậy, có cảm giác chờ mong như vậy !

“Ồ ! Đã không còn Vũ Linh đan ?”

Đột nhiên Chung Nhạc tỉnh lại, có chút kinh ngạc nhìn xem bình ngọc trống trơn, mười viên Vũ Linh đan, đệ tử thượng viện bình thường đều cần một tháng mới có thể tiêu hóa sạch sẽ, mà lần này hắn tu luyện, vậy mà trong lúc bất tri bất giác liền đem Vũ Linh đan đã tiêu hao hết !

“Đại khái chỉ trôi qua bốn ngày, thời gian mới có bốn ngày, đã đem mười viên Vũ Linh đan hao hết sạch. . .”

Chung Nhạc chỉ cảm thấy có chút nhức đầu, tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ này quả thực chính là một cái động không đáy, không có sung túc tài lực cơ bản không cách nào tu luyện !

“Khó trách Tân Hỏa nói chỉ có thể ăn linh đan diệu dược, nếu chỉ ăn ngũ cốc hoa màu nhất định sẽ bị lấy hết năng lượng thân thể, đang sống bị làm đối chết !”

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài, đứng dậy, đi ra tĩnh thất, đi vào hoa viên trong hậu viện, nhẹ nhàng giẫm ra gân cốt, chỉ cảm thấy trong cơ thể giống như tràn đầy nổ tung sức mạnh, nghĩ thầm : “Mười viên Vũ Linh đan, tu luyện liên tục bốn ngày, không biết ta bây giờ có thể làm được Tế Hồn hay không ?”

Tâm niệm hắn vừa động, hồn phách xuất khiếu, trong chớp mắt liền bám lên trên một ụ đá nhỏ nặng một trăm mười cân ở phía trước.

Hô ——

Ụ đá nhỏ đột nhiên bay lên, lơ lửng ở trước mặt Chung Nhạc, hồn phách của hắn bám vào ụ đá, hồn phách bay lên cũng mang ụ đá bay theo, đây cũng là một cái thủ đoạn tranh đấu của đệ tử thượng viện, hồn phách càng mạnh, có thể mang theo đồ vật cũng càng nặng.

Trên lý luận, nếu như hồn phách đầy đủ mạnh mẽ, thậm chí có thể đem một tòa núi lớn nâng lên, bay múa đầy trời, thậm chí có thể dùng nó để phá hủy một tòa thành thị !

Bất quá, đây cũng chỉ là trên lý luận.

Trong hàng đệ tử thượng viện, có thể mang theo được vật nặng ngàn cân cũng đã xem như người nổi bật rồi, hơn nữa mang theo vật nặng với tư cách thủ đoạn công kích cũng chỉ là cách làm thô thiển nhất. Đệ tử thượng viện Tế Hồn, bình thường đều đem hồn phách tế nhập vào trong binh khí, trên binh khí lại khắc họa đồ dạng vân, một khi tế lên thì binh khí có thể nhanh như chớp giết, chém sắt như chém bùn, không gì không phá, uy lực cực lớn !

Hô, hô, hô ——

Trong hoa viên, Chung Nhạc điều khiển khối ụ đá nhỏ kia bay múa đầy trời, tới lui như gió, lúc cao lúc thấp. Đột nhiên hắn không khống chế được ụ đá, hung hăng nện lên trên núi giả, tòa núi giả cao tới ba bốn trượng này bị trực tiếp nện gãy làm hai nửa, nửa tòa núi bị rơi vào trong nước, kinh người vô cùng !

“Trong Kiếm Môn Tế Hồn có đặc biệt công pháp, Tế Hồn khống chế đao kiếm, kiếm pháp của người đều có ảo diệu khác nhau, chỉ có tu luyện những công pháp kia mới có thể đem Tế Hồn uy lực phát huy ra, mà không phải loạn đánh như ta, cũng sẽ không gặp chuyện không khống chế được.”

Chung Nhạc suy tư một lát, nghĩ thầm : “Muốn nắm giữ được ảo diệu của Tế Hồn thì nhất định phải có người truyền thụ, vị quản sự thượng viện kia có nói, đệ tử mới nhập thượng viện sẽ có Luyện Khí sĩ tự mình đến đây dạy bảo, thu làm môn hạ, vì sao mấy ngày nay không có người đến tìm ta ?”

Hắn không có suy nghĩ nhiều, lập tức quát khẽ một tiếng, quan tướng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết, chỉ thấy tinh thần lực của hắn tuôn ra, hóa thành vẩy rồng vuốt rồng, thân rồng từ từ xuất hiện, càng ngày càng rõ ràng, quần quanh ở trên thân thể của hắn !

Tiếp theo, một cái đầu lâu Giao Long trông hung ác vô cùng từ sau lưng của hắn chậm rãi nâng lên, hung dữ nhìn thẳng phía trước, hai cái vuốt rồng giữ chặt hai vai của Chung Nhạc !

Chung Nhạc chỉ cảm thấy giống như có sức mạnh vô cùng vô tận đang dũng mãnh tràn vào trong hai cánh tay của mình !

Mà hai cái vuốt sau của Giao Long tức thì giữ chặt hai chân của hắn, lại để cho hắn cảm giác được chính mình giống như đã có được sức bật cùng tốc độ của Giao Long !

Chung Nhạc khó có thể tin quan sát tay chân của mình, thì thấy giống như có một con chân chính Giao Long đang dùng thân thể quần quanh trên cánh tay, thân hình cùng song trên đùi của hắn, thậm chí thân thể nó còn đang chậm rãi du động, mà đầu rồng ở phía sau hắn có râu rồng thật dài rũ xuống, ở trước người của hắn phiêu đảng !

Hắn thật sự giống như là bị một đầu hung ác Giao Long quần quanh, long lực cùng sức mạnh của mình dung hợp, hợp hai làm một !

“Tu luyện Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết tới loại trình độ này, chỉ sợ đã đạt đến cực hạn đi à nha?” Chung Nhạc lẩm bẩm nói.

“Còn rất sớm nè !”

Đột nhiên truyền đến âm thanh của Tiểu đồng Tân Hỏa, Chung Nhạc trong lòng mừng rỡ, chỉ thấy trong tĩnh thất nhẹ nhàng xuất hiện một ngọn lửa nhỏ, tay nhỏ chân nhỏ nhưng đầu lại to, một đầu tóc màu lửa đỏ, đúng là tiểu đồng Tân Hỏa ở trong chiếc đèn đồng nhỏ kia !

“Giao Long đồ đằng của ngươi còn kém xa lắm, chỉ là đạt được da của Giao Long, không có được thân của nó, càng không có được thần của nó.”

Tân Hỏa nhảy tới trên người Chung Nhạc, từ hắn quan tướng ra Giao Long miệng đi vào trong, dọc theo trong cơ thể Giao Long hành tẩu : “Ngươi xem, Giao Long đồ đằng của ngươi chỉ có da, không có gân cốt cũng không có huyết mạch cơ bắp, chỉ có hình của nó nhưng lại không có thịt xương, chỉ có thể bộc phát ra một chút sức mạnh chính thức Giao Long. Giao Long đồ đằng của ngươi cũng không có chân chính thần vận của ác giao, vẫn còn kém xa lắm. Muốn đem cái môn Luyện Thể chi pháp này tu luyện tới cực hạn, chỉ có bắt được một đầu ác giao còn sống, chậm rãi nghiên cứu, đem cơ bắp, huyết mạch, gân cốt cấu tạo cùng với thần vận của nó thăm dò rõ ràng hết thảy, sau đó mới quan tướng.”

Chung Nhạc cười nói: “Ta nếu như có thể bắt giữ được một đầu ác giao còn sống, còn cần đi quan tướng nó ?”

“Cũng phải.”

Tân Hỏa nghĩ nghĩ, đồng ý nói: “Bất quá nếu như ngươi là thuần huyết Phục Hy Thần Tộc, đừng nói bắt giữ Giao Long, chỉ cần khí thể tỏa ra, cũng đã cho hắn thần phục, mặc cho ngươi nghiên cứu. Ồ? Có rất nhiều khí tức Phục Hy Thần Tộc ! Đi, đi, đưa ta đi ra ngoài nhanh lên !”

Chung Nhạc tản đi tinh thần lực, tiểu đồng Tân Hỏa lập tức chui vào thức hải trong mi tâm của hắn, thúc giục nói: “Nếu như tìm không được một cái thuần huyết Hoàng tộc để hoàn thành Tân Hỏa truyền thừa, chỉ sợ ta sẽ phải dập tắt. Ở đây thiệt nhiều người, nói không chừng sẽ có thể tìm được một cái thuần huyết Phục Hy Thần Tộc !”

Chung Nhạc mang theo hấn đi ra viện lạc, chỉ thấy tất cả đệ tử thượng viện đều rối rít chạy về phía Truyền Kinh Các của thượng viện, hấn là có Luyện Khí sĩ từ trên núi xuống, truyền thụ công pháp.

“Vì sao tới nay vẫn không có Luyện Khí sĩ đem ta thu vào môn hạ?” Chung Nhạc nhìn thấy mấy vị đệ tử ngoại môn từng cùng mình thông qua Bích Không Đường kiểm tra cũng chạy tới Truyền Kinh Các, trong nội tâm càng thêm buồn bực.

Tiểu đồng Tân Hỏa tiếp lấy cặp mắt của hấn hướng ra phía ngoài nhìn trộm, trong miệng nói nhỏ nói: “Không phải thuần huyết, không phải thuần huyết, lại không phải thuần huyết. . . Phục Hy Thần Tộc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Trong số hơn ngàn người, thậm chí ngay cả một cái thuần huyết đều tìm không thấy, còn không bằng người ! Đi một chút, đi hướng bên kia, ở đó có nhiều người, nói không chừng có thể tìm được một cái thuần huyết !”

Chung Nhạc cũng muốn đi Truyền Kinh Các một chuyến, hỏi thăm quản sự vì sao không có Luyện Khí sĩ thu mình vào môn hạ, truyền thụ cho công pháp. Thời điểm hấn sắp tiếp cận Truyền Kinh Các, đột nhiên chỉ thấy thoáng qua hai đạo hồ quang, chỉ nghe đột đột hai tiếng, thì có hai cây đồ đằng trụ một trước một sau rơi xuống bên người Chung Nhạc.

Lập tức, một cỗ áp lực từ trong hai cây đồ đằng trụ truyền ra, hướng về hấn hung hăng đè xuống, đưa hấn giữ nguyên tại chỗ !

“Chung Sơn thị Chung Nhạc? Giống như béo lên không ít, suýt nữa đều không có nhận ra.”

Một vị đệ tử thượng viện cất bước đi tới, cao thấp quan sát Chung Nhạc, đột nhiên nhấc chân hướng hai đầu gối của Chung Nhạc đá tới, cười nói: “Chung sư đệ, chúng ta cũng không có thù hận gì, trước kia cũng chưa bao giờ gặp nhau, bất quá ngươi làm sư phụ của ta mất, sư phụ ta để cho ta giáo huấn ngươi một hai. Đúng rồi, sư phụ ta họ Điền, ngươi liền quỳ gối bên ngoài Truyền Kinh Các đi, quỳ khoảng vài canh giờ a!”

8. Chương 8: Khinh Người Quá Đáng

Vị đệ tử thượng viện kia đáng người khôi ngô, một thân tràn đầy bắp thịt, cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, đáng người lại giống như một con gấu đen hùng tráng. Hấn bay lên rồi hung hăng quét một cái vào đầu gối của Chung Nhạc, trên chân bộc phát ra sức mạnh có thể quét nát trụ đá, đem đại thụ chặn ngang quét đoạn.

Bành !

Một âm thanh trầm muộn vang lên, thân hình của Chung Nhạc thoáng lay động một phát, chân trái suýt nữa quỳ xuống, cùng lúc đó sức mạnh của hai cây đồ đằng thần trụ đè xuống, làm cho lưng hấn mang áp lực càng nặng hơn nữa !

“Họ Điền? Điền Phong thị? Chẳng lẽ là vị họ Điền lão giám khảo của Bích Không Đường kia ?”

Chung Nhạc trong nháy mắt giống như đã hiểu rõ ngọn nguồn, Điền Phong thị ở trong Kiểm Môn có thể lực không nhỏ, lấy vị họ Điền lão Luyện Khí sĩ kia chấp chương ngoại môn Bích Không Đường, thì cũng tương đương với Điền Phong thị chấp chương lấy ngoại môn thượng viện, có thể cho Điền Phong thị đệ tử dễ dàng hơn.

Hôm nay lúc Chung Nhạc kiểm tra ở Bích Không Đường, lại để cho Tả Tương Sinh ý thức được mình phải tự thân chấp chương Bích Không Đường thì mới có thể nhường đệ tử xuất thân hàn môn có đường ra, vì vậy mới hướng vị Điền Phong thị lão giám khảo kia khiêu chiến, đoạt quyền.

Việc này cũng bởi vì Chung Nhạc mà ra, làm cho Điền Phong thị đối với Bích Không Đường mất đi quyền khống chế, tất nhiên cũng sẽ dẫn tới Điền Phong thị trả thù !

“Ồ? Trên đồ đằng thần trụ của ta khắc họa chính là Quy Sơn đồ đằng, một khi kích phát sẽ có sức mạnh của một dãy núi đè xuống, người lại vẫn có thể đứng lấy?”

Tên đệ tử thượng viện đá ra một cước, nhìn thấy Chung Nhạc vẫn đứng ở nơi đó, không khỏi lắp bắp kinh hãi, khen: “Khó trách chỉ dựa vào sức mạnh thì có thể thông qua kiểm tra của Bích Không Đường. Bất quá người đây là tự đòi ném mùi đau khổ, người nếu là thuận thể quỳ xuống, đang tại trước mặt đệ tử thượng viện, ở trước Truyền Kinh Các quỳ khoảng vài canh giờ thì việc này xem như là chấm dứt, Điền Phong thị chúng ta cũng sẽ không làm khó dễ người.”

Hô !

Hắn lại quét tới một cước, cười nói: “Nhưng người hết lần này tới lần khác lại không quỳ, chỉ sợ sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn nữa !”

Hai chân của Chung Nhạc lại bị quét cong thêm vài phần, hai cây Quy Sơn đồ đằng thần trụ truyền đến áp lực quá nặng, đem hắn gắt gao ngăn chặn !

“Người chắc là thắc mắc vì sao mấy ngày nay không có Luyện Khí sĩ tới, đem người thu làm môn hạ a?”

Tên đệ tử thượng viện kia cứ một cước lại một cước hướng đầu gối của Chung Nhạc quét tới, chỉ thấy trước Truyền Kinh Các có rất nhiều đệ tử thượng viện tới lui hối hả, nhưng lại không có bất kỳ một người nào tiến lên can thiệp, chỉ là đứng xa xa trông xem thế nào.

“Đây là bởi vì Điền Phong thị chúng ta tổn thất Bích Không Đường, mặt khác Luyện Khí sĩ lo lắng đem người thu vào môn hạ sẽ làm cho Điền Phong thị mất hứng, cho nên sẽ không có Luyện Khí sĩ dám thu người.”

Đồng !

Chung Nhạc bị hắn quét tới mức một chân quỳ trên đất, hai tay nắm chắc lại thành nắm đấm chống đỡ trên mặt đất, cố gắng không để cho một chân khác của mình quỳ xuống, cái trán, hai tay, của hắn có rất nhiều sợi gân xanh nổi lên, kéo căng quá chặt chẽ.

“Người ở trong Kiếm Môn không có người truyền thụ, không có người dạy dỗ, chỉ có thể hoang phế xuống dưới, tu vi của người cũng sẽ dừng ở đây, về phần trở thành Luyện Khí sĩ càng là mơ tưởng !”

Tên đệ tử thượng viện kia lại là một cước hung hăng quét ở trên đùi phải của Chung Nhạc, cười nói: “Cao tầng của Điền Phong thị chúng ta cũng không có nói để cho bọn hắn không thu người, là chính bọn hắn không muốn thu người, bởi vì Điền Phong thị chính là một trong mười đại thị tộc trong đại Hoang. Đắc tội Điền Phong thị, Điền Phong thị chúng ta không cần ra mặt, người cũng sẽ không có ngày nổi danh ! Người hôm chỉ cần quỳ ở chỗ này mấy canh giờ, là có thể tự động xuống núi rời đi Kiếm Môn rồi.”

Bên ngoài Truyền Kinh Các, rất nhiều đệ tử thượng viện rới rít ra xem, nguyên một đám không ngừng lắc đầu.

Một vị nữ đệ tử lắc đầu nói: “Điền Phong thị là thập đại thị tộc trong Đại Hoang, đắc tội Điền Phong thị, lại để cho Điền Phong thị mất đi Bích Không Đường, đừng nói ở trong Kiếm Môn, chỉ sợ liền mười vạn dặm Đại Hoang đều không có địa phương cho hắn dung thân. . .”

“Đây là xảy ra chuyện gì ?” Có người cũng không biết toàn bộ câu chuyện trong đó, thấp giọng hỏi.

“Ta nghe nói là mấy ngày trước, Tả sư thúc cùng Điền sư bá của Bích Không Đường vì Chung Sơn thị sư đệ mà náo lên, Tả sư thúc đem Điền sư bá đánh trọng thương, cướp lấy Bích Không Đường quyền không chế. Vì Điền Phong thị đã mất đi Bích Không Đường nên cao tầng tức giận, tạo áp lực với Tả sư thúc, huyền não rất không vui.”

“Thì ra là thế. Tả sư thúc là tuổi trẻ Luyện Khí sĩ xuất sắc nhất của Kiếm Môn, nhận được rất nhiều trưởng lão của Kiếm Môn coi trọng, Điền Phong thị không động được hắn, nhưng là Chung Sơn thị sư đệ này lại không có bối cảnh hay hậu trường gì cả, đã kẹt ở giữa chỉ sợ muốn thua thiệt lớn. . .”

“Đâu chỉ thua thiệt lớn ? Người xem Điền sư bá của Bích Không Đường cũng ở trong Truyền Kinh Các, trên danh nghĩa là tới truyền kinh, nhưng đoán chừng cũng là muốn nhìn kết cục của tên Chung Sơn thị này.”

Chung Nhạc rên lên một tiếng, nghe vậy nhìn vào trong Truyền Kinh Các , chỉ thấy trong một gian tĩnh thất vị Diên Phong thị lão giả của Bích Không Đường kia quả nhiên ngồi ở chỗ đó, mặt không biểu tình nhìn về phía mình.

Oanh ——

Trong đầu Chung Nhạc tựa như có một thứ đồ vật gì đó nổ tung, nhức nhối, bất khuất, một phát xông lên đầu!

“Diên Phong thị. . .”

Từ trong cơ thể của hắn truyền đến từng tiếng bạo nổ ùng ùng, cốt cách không ngừng chấn động vang lên âm thanh cờ rộp cờ rộp tựa như rang đậu, từ trong mi tâm tuôn ra một cỗ tinh thần lực mà mắt thường cũng có thể thấy được, uốn lượn xung quanh thân hình của hắn rồi hình thành chẳng chịt rậm rạp vậy rồng, vuốt rồng, thân rồng !

“Rống —— ”

Đột nhiên vang lên âm thanh rống ngâm, không ngừng chấn động, tiếng rống ngâm trầm thấp càng ngày càng vang dội, càng ngày càng réo rắt, Chung Nhạc chống đỡ lấy áp lực của hai cây Quy Sơn đồ đằng trụ rồi từng điểm từng điểm đứng dậy, long văn và thân rồng ở xung quanh càng ngày càng rõ ràng !

Loại tình hình này, tựa như thân hình của một con Giao Long du động ở trên người hắn, trên thân hình to lớn của nó có từng mảnh vảy đang dựng thẳng lên !

Tên đệ tử thượng viện của Diên Phong thị lấp bắp kinh hãi, vội vàng quát khẽ một tiếng thì hoa văn trên hai cây Quy Sơn đồ đằng trụ càng phát ra sáng ngời, chỉ thấy trên đồ đằng trụ xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo, hình thành hai tòa núi lớn hình dáng như con rùa, đặt ở trên người Chung Nhạc !

Uy lực của hai căn đồ đằng trụ này đã bị hắn thôi phát đến mức tận cùng, nhất định phải đem Chung Nhạc đè sập !

“Diên Phong thị!”

Chung Nhạc rống to, cái eo càng ngày càng thẳng, theo hắn đứng thẳng người lên thì sau lưng cũng truyền đến khí thế vô cùng cuồng dã vô cùng thô bạo hung ác. Chỉ thấy từ sau đầu của hắn một cái đĩa tợn khủng bố đầu Giao Long đang chậm rãi nâng lên, trong một đôi long nhãn nhanh chóng lộ ra ánh sáng vô cùng hung ác, long triều đặt ở trên hai trên vai Chung Nhạc !

Chung Nhạc chống đỡ lấy hai tòa quy núi triệt để đứng dậy, dưới chân mang đôi giày rơm đã bị ép tới nát bấy. Đột nhiên hắn giơ chân to lên rồi dẫm mạnh một cái làm mặt đất kịch liệt run run, chỉ thấy hai cây Quy Sơn đồ đằng trụ từ mặt đất bị chấn đến bắn lên không, gợn sóng của hai tòa Quy Sơn đồ đằng lập tức ầm ầm nghiêng nát !

Tên Diên Phong viện đệ tử thượng viện kia rên lên một tiếng, đột nhiên chỉ nghe được trong hai cây Quy Sơn đồ đằng trụ nhẹ nhàng vang lên tiếng răng rắc, tiếp lấy BA~ BA~ nổ tung, biến thành vô số căn mộc tứ bay múa khắp nơi, rõ ràng là trấn áp Chung Nhạc không thành công, ngược lại đồ đằng trụ lại bị một thân long lực của Chung Nhạc chấn vỡ !

“Diên Phong thị tính là thứ gì !”

Chung Nhạc quét tới một cước làm tên đệ tử thượng viện Diên Phong thị kia hoảng sợ trong lòng, chỉ thấy trên đùi của Chung Nhạc thậm chí có thân hình Giao Long do tinh thần lực cao độ ngưng tụ biến thành quần quanh ở trên, đi đứng lộ ra tráng kiện vô cùng, tràn đầy sức bật khó có thể tưởng tượng !

Hắn lúc trước từng một cước tiếp lấy một cước đá vào đầu gối của Chung Nhạc, vì vậy khoảng cách quá gần Chung Nhạc, cho nên Chung Nhạc đột nhiên phát lực làm Quy Sơn đồ đằng trụ nứt vỡ, quét tới một cước lại để cho hắn ngay cả cơ hội tránh né đều không có !

Sức mạnh ẩn chứa trong một cước này, so với cái loại Ma tộc cấp thấp là dị ma kia mạnh hơn không biết bao nhiêu, đá ra một cước tựa như phá núi núi đổ, đập đất đất nghiêng !

Chỉ nghe một tiếng chấn động vang lên, thì thấy một bóng người đã bị đá bay lên giữa không trung, hung hăng đập vào trên cửa sổ của Truyền Kinh Các, cửa sổ lập tức nát bấy !

Tên đệ tử thượng viện Điền Phong thị bay thẳng tới chỗ Điền Phong thị lão giả Bích Không Đường, phù phù một tiếng quỳ gối ở trước người của Điền Phong thị lão giả đó, hai đầu gối đập đầu trên đất, máu tươi ồ ồ chảy ra, nhuộm đỏ một mảnh.

Mà ở bên ngoài Truyền Kinh Các, vài tên đệ tử thượng viện đang xem náo nhiệt kia, cũng là ngơ ngác nhìn xem một màn này, trong lòng kinh ngạc không thôi. Vốn bọn hắn cho là Chung Nhạc tất nhiên sẽ bị hung hăng làm nhục một phen, lại quỳ ở trước Truyền Kinh Các khoảng mấy canh giờ, sau đó không còn mặt mũi mà rời đi Kiếm Môn.

Dù sao Chung Nhạc chẳng qua là vừa tiến vào thượng viện, tu vi chỉ mới xuất khiếu mà thôi, mà tên đệ tử thượng viện kia cũng đã tu hành ở thượng viện lâu rồi, tu vi muốn vượt qua Chung Nhạc rất nhiều.

Huống chi trong tay Chung Nhạc không có gì hết, còn đối phương lại có Quy Sơn đồ đằng trụ đem hẳn định trụ, hơn nữa còn là hai cây !

Nhưng mà tên đệ tử thượng viện kia lại bị Chung Nhạc một cước đá bay !

Chung Nhạc thu chân, run lên da thú tiểu kệp áo trên người, ngẩng đầu hướng tĩnh thất Truyền Kinh Các nhìn lại, Điền Phong thị lão giả kia cũng đang nhìn về phía hắn, sắc mặt âm trầm.

Mà tên đệ tử thượng viện đang quỳ trước mặt hắn lại vừa then vừa giãn, cố gắng đứng dậy, đột nhiên kêu rên một tiếng, lại quỳ xuống.

Vừa rồi sức mạnh một cước kia của Chung Nhạc là nặng cỡ nào , cho dù tu vi của hắn cao thâm hơn Chung Nhạc, nhập môn sớm hơn, nhưng vẫn bị một thân long lực của Chung Nhạc nghiền ép, đem hết thủy cơ bắp gân mạch cốt cách trong hai chân của hắn chấn tổn thương, lại để cho hắn hai chân sử dụng không ra sức lực, chỉ có thể quỳ ở đó.

“Người muốn chết !”

Tên đệ tử thượng viện kia vô cùng hoảng sợ, đột nhiên bên hông có một ngum lưỡi dao sắc bén bay lên trời, trên lưỡi dao sắc bén có khắc họa mỹ lệ đồ đằng vân, rõ ràng là hồn binh của hắn.

Tên đệ tử thượng viện kia không cần nghĩ ngợi liền té lên khẩu hồn binh này, xung quanh khẩu Hồn binh , xoát xoát xoát đầy trời đều là kiếm quang, giết về phía Chung Nhạc !

Những kiếm quang kia hiển nhiên là một môn kiếm trận, hắn là pháp môn công kích cao cấp của Kiếm Môn, Chung Nhạc chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tuyết trắng ở trước mắt, căn bản phân không rõ thật giả !

Đây cũng là chỗ lợi hại của Kiếm Môn truyền thừa, Chung Nhạc tuy nhiên cũng tu luyện tới Tế Hồn cảnh giới, thậm chí làm được tinh thần lực biến hóa để mắt thường có thể thấy được, nhưng lại không có tu luyện qua pháp môn công kích gì cao thâm, nên gặp được hồn binh cùng kiếm pháp loại này, liền không có biện pháp đối ứng.

Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ là tu luyện chi pháp, Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết là Luyện Thể chi pháp, không có công kích pháp môn, cũng tương đương với việc có một thân sức mạnh mà lại không cách nào phát huy ra đi.

Trong chớp mắt kiếm quang rậm rạp chằng chịt đập choạng liên tới đến trước mắt của hắn, quanh thân Chung Nhạc quần quanh Giao Long, nhanh chóng lui về phía sau, vừa lui chính là khoảng cách năm sáu trượng.

Kiếm quang thẳng truy mà đến, đầy trời mưa kiếm nhao nhao rơi xuống, tốc độ so với hắn lui lại nhanh hơn, sắc bén vô cùng kiếm quang xuy mao đoạn phát, nếu là bị kiếm quang đâm trúng, coi như thân hình là làm bằng sắt chỉ sợ cũng sẽ trở nên trăm ngàn lỗ thủng !

“Khinh người quá đáng !”

Chung Nhạc cắn răng, đột nhiên lại hồn phách xuất khiếu, mạnh mẽ Tể Hồn vào trong bàn đá xanh ở dưới chân, chỉ nghe một tiếng hô thì bàn đá xanh nặng mấy trăm cân bay lên, hướng bên trong Truyền Kinh Các đập tới !

Vù vù vù ——

Hồn phách của hắn vừa để xuống vừa thu lại, liền lập tức Tể Hồn vào bên trong một khối bàn đá xanh khác rồi ném ra, trong khoảnh khắc chỉ thấy bàn đá xanh trước Truyền Kinh Các như là như ngọn sóng lần lượt bay lên, hợp thành một đầu thẳng tắp, gào thét đánh về phía Truyền Kinh Các !

Trong Truyền Kinh Các tên đệ tử thượng viện kia trong nội tâm cả kinh, vội vàng thu hồi hồn binh của mình, huy kiếm hướng đầy trời bàn đá xanh lật bỏ, chỉ một thoáng loạn thạch văng tung tóe, bụi mù tràn ngập, giống như là đại sương mù.

“Đồ vô dụng, ngay cả một tên tiểu quỷ vừa mới tiến vào thượng viện cũng đối phó không được !”

Điền Phong thị lão giả kia tức giận, bàn tay co vào trong tay áo, lặn yên cong ngón búng ra, chỉ thấy hồn binh của tên đệ tử thượng viện đột nhiên ô hay bay ra, xuyên qua bụi mù, tựa như tia chớp đâm về phía Chung Nhạc, bất luận kẻ nào cũng không có phát hiện hắn lặn yên ra tay !

“Nhanh như vậy?” Trong lòng Chung Nhạc đập mạnh một cú, chỉ thấy khẩu hồn binh kia dĩ nhiên bay tới mi tâm của mình !”

9. Chương 9: Lòng Ôm Ấp Khí Phách

“Không cần lo lắng, có ta ở đây thì chỉ là một khẩu hồn binh còn chưa thể gây tổn thương cho người được.”

Trong thức hải Chung Nhạc, đột nhiên truyền đến âm thanh của tiểu đồng Tân Hỏa: “Bất quá ta chỉ có thể mượn thân thể của người để ra tay, chỉ sợ sau khi ta ra tay sẽ bị bại lộ, có không ít người sẽ có ý đồ với ta, ta và người chỉ có thể bỏ mạng thiên nhai . . . Ồ? Có người ra tay !”

Khẩu Hồn binh kia chỉ kém một chút liền đâm vào mi tâm Chung Nhạc, đột nhiên từ một bên dò ra một bàn tay, ngón cái cùng ngón trỏ bóp nhẹ một cái liền đem Hồn binh đang đâm tới nắm ở giữa hai ngón tay.

Cái trán của Chung Nhạc toát ra tinh mịn mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy hồn phách cũng bị mơ hồ kiếm khí từ trong Hồn binh truyền đến kích thích trở nên run rẩy.

Một màn vừa rồi nguy hiểm tới cực điểm, để cho hắn cảm giác mình trong chốc lát đã ở thời khắc sinh tử du lịch một chuyến !

“Đáng tiếc !”

Trong thức hải Chung Nhạc, tiểu đồng Tân Hỏa bay tới bay lui, không ngừng than tiếc : “Ta còn tính sau khi bại lộ, lại làm nổ tung nơi mà những Ma Hồn kia bị trấn áp, đem những Ma Hồn kia thả đi ra, đem tất cả người ở trên tòa Kiếm Môn sơn này tru diệt hết, sau đó ta và người sẽ phiêu bạt chân trời đi tìm thuần huyết Phục Hi Thần tộc. . .”

Chung Nhạc rung mình một cái, câu nói này của Tân Hỏa lại để cho hắn cảm thấy còn muốn kinh khủng hơn một kiếm vừa rồi.

Khẩu Hồn binh kia vẫn chấn động không ngừng, tựa hồ muốn từ trong hai cây đầu ngón tay chạy trốn đi ra ngoài.

“Nhị bá, dừng tay đi.”

Chủ nhân của hai đầu ngón tay này là một nam tử tuổi còn trẻ, một thân áo tím, hình dung tuấn mỹ, con mắt như trăng sao, hướng Điền Phong thị lão giả cười nói: “Ngài âm thầm xuất thủ không thể gạt được Luyện Khí sĩ, cho dù ngài giết hắn cũng sẽ chỉ làm người chê cười Điền Phong thị chúng ta khí lượng nhỏ.”

Điền Phong thị lão giả kia cả kinh trong lòng, vội vàng đứng dậy đi ra Truyền Kinh Các, nói : “Người làm sao lại tới thượng viện ?”

“Tả Tương Sinh đánh bại Nhị bá, chiếm Bích Không Đường của Điền Phong thị chúng ta , làm hỏng thể diện của Điền Phong thị chúng ta, Điền Phong thị chúng ta sao lại có thể dễ dàng tha thứ ?”

Nam tử trẻ tuổi kia cười ôn hòa một tiếng, nói: “Ta lần này đến chính là muốn đi gặp hần, xem hần có mấy phần bản lĩnh !”

Ánh mắt của Điền Phong thị lão giả kia nhất thời sáng lên : “Có người ở đây, nhất định có thể đoạt lại Bích Không Đường !”

Nam tử trẻ tuổi kia lắc đầu, cười nói: “Tả Tương Sinh làm không tồi, đúng là cấp cho hàn môn đệ tử một cái cơ hội xuất đầu, Bích Không Đường vẫn còn là giao cho hần trông coi sao. Ta lần này xuống núi, chủ yếu là kiếm lại mặt mũi cho Điền Phong thị chúng ta, đánh bại hần, cho hần biết Điền Phong thị chúng ta cũng không phải là không có người !”

Hần xoay người nhìn về phía Chung Nhạc, khom người nói: “Nhị bá của ta vô lễ, ta thay hần hướng về người bồi tội.”

Chung Nhạc vội vàng trả lễ, đối với hần không khỏi có mấy phần hảo cảm, nói: “Sư huynh là ?”

“Kiếm Môn Luyện Khí sĩ, Điền Phong thị Điền Duyên Tông.”

Điền Duyên Tông đứng dậy, phiêu nhiên mà đi, nói: “Nhị bá, ngài không cần phải làm khó hần nữa, lần này ta xuống núi khiêu chiến Tả Tương Sinh là vì tăng cường mặt mũi cho tộc chúng ta, Nhị bá đừng để cho Điền Phong thị chúng ta mất mặt thêm nữa !”

Điền Phong thị lão giả kia sắc mặt âm tình bất định, đột nhiên phát tay áo rồi trở vào trong Truyền Kinh Các.

“Ha ha ha ha, Tả Khâu thị Tả Tương Sinh sư huynh có ở hay không?”

Thân hình Điền Duyên Tông còn đang ở giữa không trung đã cất tiếng cười to, tiếng cười truyền khắp dãy núi: “Điền Phong thị Điền Duyên Tông, tới đây xin thỉnh giáo!”

Chung Nhạc đưa mắt nhìn Điền Duyên Tông đi xa, thấp giọng nói : “Tên Điền Duyên Tông này lòng dạ khí độ, so với Tả Tương Sinh không thua kém chút nào, có cái này lòng dạ, có cái này khí độ, cũng là hào kiệt. . .”

“Vô luận là Điền Duyên Tông hay là Tả Tương Sinh thì tuổi cũng không lớn, mới hơn hai mươi tuổi, so với ta cũng chỉ là lớn năm sáu tuổi, cũng đã có bậc này khí tượng, bậc này ý chí, tương lai tất nhiên cũng sẽ trở thành nhân vật rất giỏi trong Đại Hoang !”

“Luyện Khí sĩ, bọn họ mới là Luyện Khí sĩ trong suy nghĩ của ta, chân chính Luyện Khí sĩ !”

Tâm thần của Chung Nhạc pháp phòng giống như là biển rộng, nếu là chỉ nhìn cách làm của Điền Phong thị lão giả kia, Chung Nhạc đối với trở thành Luyện Khí sĩ cũng sẽ không hướng tới, mà thấy Điền Duyên Tông cùng Tả Tương Sinh hai người này, mới để cho hần ý thức được cái gì mới là lòng dạ tâm cảnh của Luyện Khí sĩ !

“Nhờ gặp gỡ lần này lại để cho tâm cảnh của người đột nhiên trở trải, lắng đọng, đã có vài phần phong độ của Luyện Khí sĩ.”

Trong thức hải Chung Nhạc, tiểu đồng Tân Hỏa tán thưởng nói: “Tương lai người có lẽ sẽ trở thành một người Luyện Khí sĩ rất giỏi, dĩ nhiên, cấp bậc Luyện Khí sĩ để nhũn này, là xa xa không bằng thuần huyết truyền nhân Tân Hỏa đấy.”

Chung Nhạc bị nó đả kích quen rồi nên cũng không để ở trong lòng, nghĩ thầm : “Tuy nói Điền Phong thị sẽ không tìm ta gây sự, nhưng là vẫn không có người nào đem ta thu làm môn hạ, truyền thụ công pháp. Nếu là không có pháp môn chiến đấu thì ta vẫn là không cách nào phát huy ra thực lực của mình.”

Tỷ như mới vừa rồi, tên đệ tử thượng viện kia chỉ cần té lên Hồn binh, thì triển kiếm pháp thì Chung Nhạc liền ngăn cản không nổi, chỉ có thể dựa vào tiểu cơ trí tới làm rối loạn tai mắt đối thủ. Nhưng nếu hắn cũng tinh thông pháp môn chiến đấu, thì sẽ không chỉ có thể tránh né .

Chẳng qua là tuy nói hiện tại Điện Phong thị sẽ không tìm hắn gây sự, nhưng Luyện Khí sĩ của thượng viện cũng không có ai thu hắn vào môn hạ, truyền thụ công pháp, Chung Nhạc liền không cách nào học được những pháp môn chiến đấu kia, phát huy ra thực lực vốn có của bản thân.

“Người sống trên đời, chí khí ở trong lồng ngực nếu là nhỏ, cho dù thiên phú cao tới đâu cũng khó có thể có được thành tựu ! Bọn họ không muốn thu ta, chẳng lẽ ta liền không thể chủ động đi nghe giảng sao ? Chỉ cần có thể học được bản lãnh thì còn cần quan tâm danh phận làm gì ?”

Ánh mắt Chung Nhạc sáng lên, cất bước đi vào truyền kinh các, Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn khi phủ xuống thượng viện, thường thường sẽ ở trong Truyền Kinh Các truyền thụ đệ tử thượng viện công pháp, hôm nay trong Truyền Kinh Các thì có hơn mười vị Luyện Khí sĩ, dạy khoảng một trăm vị đệ tử thượng viện của riêng mình, truyền thụ bọn họ tu hành đạo lý.

Chung Nhạc đi vào một gian tĩnh thất, đứng ở trong góc nhỏ, chỉ thấy có khoảng một trăm vị đệ tử thượng viện đang khoanh chân mà ngồi, yên lặng nghe một lão Luyện Khí sĩ ở trên đài truyền đạo thụ nghiệp.

Vị lão Luyện Khí sĩ kia nhìn thấy hắn đi tới, không khỏi hơi ngần ra, nhẹ nhàng vuốt cằm ý bảo.

Những đệ tử thượng viện khác cũng rồi rít xem ra, lão Luyện Khí sĩ bắt đầu tiếp tục bài giảng, giọng nói như chuông đồng: “Núi có Sơn Linh, sông có Hà Linh, cây có Thụ Linh, cỏ có Thảo Linh, mây có Vân Linh, gió có Phong Linh, kim có Kim Linh, đất có Thổ Linh, mặt trăng có Nguyệt Linh, mặt trời có Nhật Linh !”

“Cảm ứng Linh của trời đất, thì sẽ ở trong thức hải tạo thành tương ứng Linh !”

“Nếu nói Linh, là đồ đằng chi Linh, tế tự chi Linh !”

“Con dân của Đại Hoang, hàng năm tế tự dãy núi, sông lớn, thần thụ, linh thảo, phong vân, nhật nguyệt, lâu ngày về sau những thứ này liền có linh tính, người có hồn phách đầy đủ mạnh mẽ, mới có thể cảm ứng được linh tính trong trời đất, sau đó tiếp dẫn vào trong cơ thể mình!”

“Chỉ có được Linh, mới có thể trở thành Luyện Khí sĩ ! Linh cùng hồn kết hợp, chính là linh hồn, cũng chính là nguyên thần !”

“Các ngươi nhìn, đây chính là Linh của ta !”

Đỉnh đầu của lão Luyện Khí sĩ kia đột nhiên hiện ra một tòa Kiếm Môn, cửa mở ra, từ đó đi ra một Thạch Nhân lớn một thước, mọc ra bốn cánh tay, bàn tay mở ra, trong mỗi lòng bàn tay đều có một con mắt, lóe lên tia sáng quỷ dị !

“Linh của ta chính là Sơn Linh, Sơn Linh cùng hồn kết hợp liền là linh hồn, cũng có thể gọi là Nguyên Thần ! Sơn Thần gia có bốn con mắt, có thể nhìn bốn phương tám hướng, vì vậy linh hồn của ta cũng có bốn con mắt !”

Hồn phách của lão Luyện Khí sĩ kia bay ra, kết hợp cùng Sơn Linh, tan ra làm một thể, tiếp theo chỉ thấy nguyên thần của hắn càng lúc càng lớn, càng ngày càng cao, cuối cùng biến thành một cái Tứ Tí Thạch Nhân lớn trăm trượng, vững vàng đứng sau lưng hắn, vô cùng tráng lệ, bốn tay mở ra, bốn con mắt nhìn bốn phương tám hướng, để cho tất cả đệ tử thượng viện thấy vậy trợn mắt hốc mồm !

Trong lòng Chung Nhạc cũng là rung động vô cùng, hắn vẫn nghe người khác nhắc tới “Linh”, cũng có gọi là “Đồ Linh ” ” Đồ Đằng chi Linh“, nhưng mà vẫn không biết ”Linh” rốt cuộc là vật gì, mà nay mới xem như thấy được “Linh”, đối với Linh có bước đầu nhận thức.

“Muốn cảm ứng được Linh, nhất định phải có hồn phách đầy đủ mạnh mẽ, mà muốn có hồn phách đầy đủ mạnh mẽ thì cần khổ tu, lịch lãm, ma luyện bản thân. Mà muốn đến chỗ sâu trong Đại Hoang lịch lãm, thì cần có thực lực mạnh mẽ.”

Vị lão Luyện Khí sĩ kia từng bước hướng dẫn, êm tai nói tới, bước vào chánh đề, cười nói: “Mà thực lực mạnh mẽ, thì phải dựa vào pháp môn chiến đấu mới có thể phát huy đi ra ngoài. Các ngươi có thể tiến vào

thượng viện của Kiếm Môn, căn cơ cũng không tệ, tinh thần lực đầy đủ mạnh, hồn phách cũng có thể làm được xuất khiếu, ý thức chiến đấu cũng không yếu, có thể tu luyện pháp môn chiến đấu mà ta hôm nay muốn truyền cho các người, Bôn Lôi Kiếm Quyết !”

Lời của hắn có thể dẫn nhân nhập thắng, đem bực dân thường như Chung Nhạc dần dần dẫn vào một cái tình cảnh kỳ diệu.

“Bôn Lôi Kiếm Quyết, vì lẽ đó tinh thần lực cần quan tưởng sấm mùa xuân, sấm mùa xuân là tiếng lôi thứ nhất trong năm, ta cần các người dùng tinh thần lực tới xây dựng Lôi Văn đồ đằng, sau đó đem Lôi Văn đồ đằng luyện thành kiếm khí, thì Bôn Lôi Kiếm Quyết này có thể coi như là tiểu thành .”

“Kiếm khí của Bôn Lôi Kiếm Quyết này vừa động tựa như sấm mùa xuân nổ ra, viễn chiến, trong nháy mắt bôn tập ngàn dặm, kiếm chém ngoài ngàn dặm! Cận chiến, mười bước một giết, bộc phát lôi đình dễ như trở bàn tay!”

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, vị lão Luyện Khí sĩ kia đem những yếu quyết khi tu luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết dốc túi tương thụ, dùng tinh thần lực mạnh mẽ của mình vì tất cả đệ tử thượng viện biểu diễn như thế nào khắc ra Lôi Văn đồ đằng, không có nửa phần giữ lại.

Chung Nhạc nghe được như mê như say, đợi đem Bôn Lôi Kiếm Quyết nói xong, lão Luyện Khí sĩ kia nhắm hai mắt lại, không nói thêm gì nữa, tất cả đệ tử thượng viện trong tinh thất mới từ trong say mê tỉnh lại.

Từng cái từng cái đệ tử thượng viện hưng phấn không thôi, rồi rít bắt tay vào diễn luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết, thậm chí có vài đệ tử song song đối chiến, quan sát nơi thiếu sót của nhau để hoàn thiện.

“Lôi đình tốc độ cực nhanh, từ trời cao đánh xuống chỉ chột lóe rồi biến mất, sinh linh thời xa xưa cúng bái lôi đình lúc này mới sinh ra lôi văn đồ đằng, ẩn chứa sức mạnh lôi đình.”

Chung Nhạc không có lập tức thử khắc họa lôi văn đồ đằng để kiểm nghiệm Bôn Lôi Kiếm Quyết, mà là tiếp tục quan tưởng, nghĩ thầm : “Mấu chốt của Bôn Lôi Kiếm Quyết này, liền là ở lôi văn đồ đằng. Mới vừa rồi vị lão Luyện Khí sĩ kia khắc lôi văn đồ đằng giống như in, nhưng mà mấu chốt cũng không phải là ở trên hình thái của lôi văn đồ đằng, mà là ở lôi văn đồ đằng có thể đem khí thể nổ vang của sấm mùa xuân nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly phát huy ra hay không !”

“Lôi văn đồ đằng cực kỳ phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn rất khó nắm giữ tất cả biến hóa của lôi văn, chỉ có trước tiên nắm được thần vận của lôi văn đồ đằng, mới có thể nhanh chóng học xong Bôn Lôi Kiếm Quyết này, ứng dụng đến trong thực chiến, sau đó hoàn thiện lôi văn đồ đằng để gia tăng uy lực Bôn Lôi Kiếm Quyết !”

Hắn lâm vào sâu bên trong tầng thứ quan tưởng , nhớ lại tình hình bản thân thấy lôi điện từ trên trời đánh xuống trước kia , giống như trường kiếm đâm rách trời đất, kiếm quang chột lóe chính là ngàn dặm vận dặm !

Mà sấm mùa xuân, còn là tiếng sấm thứ nhất trong năm, nó oanh mở trời đông giá rét, làm tâm linh rung động, lại là một loại ý cảnh khác !

Một lúc lâu sau, Chung Nhạc mới mở mắt, đứng dậy, bắt đầu diễn luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết.

Lúc này, đã có không ít đệ tử thượng viện đem Bôn Lôi Kiếm Quyết diễn luyện ra tựa như khuông tựa như dạng, thi triển kiếm pháp, cùng vị lão Luyện Khí sĩ kia không có khác biệt bao nhiêu.

Mà Bôn Lôi Kiếm Quyết do Chung Nhạc diễn luyện lại cùng vị lão Luyện Khí sĩ kia diễn luyện khác nhau rất lớn, lộ ra vẻ cực kỳ ngốc, không có một chút linh động của bôn lôi.

Vị lão Luyện Khí sĩ kia vẫn nhắm mắt nguy ngồi như cũ, mà sau lưng hắn, Sơn Thần có bốn cánh tay bốn con mắt lại mở mắt, thật chặt chú ý tất cả nhất cử nhất động của các đệ tử thượng viện.

Qua một lúc lâu, lão Luyện Khí sĩ thở dài một tiếng, đứng dậy rời đi, cô đơn nói: “Được chân truyền của ta đây, lại vền vẹn một người mà thôi. . .”

10. Chương 10: Ma Khư Kiếm Môn

Lão Luyện Khí sĩ kia vừa nói dứt lời, trên dưới một trăm vị đệ tử thượng viện trong tinh thất nguyên một đám hai mặt nhìn nhau: “Chỉ có một người đạt được chân truyền, rốt cuộc là ai được chân truyền của lão tiên sinh ?”

Tuy nói tất cả mọi người là đệ tử đồng môn, nhưng là đều có lòng tranh cường háo thắng, lão Luyện Khí sĩ nói chỉ có một người đạt được chân truyền của hắn, lại không có nói rõ là ai, tự nhiên đưa tới không ít đo lường được, tất cả mọi người đều cho là mình đạt được chân truyền.

“Muốn biết người nào đạt được chân truyền còn không đơn giản ?”

Đột nhiên một vị nữ đệ tử tư thể hiên ngang đề nghị nói: “Chúng ta dùng Bôn Lôi Kiếm Quyết tỷ thí một phen, ai có thể dùng tài nghệ Bôn Lôi Kiếm Quyết trấn áp quần hùng, người đó tự nhiên là người đã nhận được chân truyền !”

“Cái chủ ý này tốt !”

Trong tinh thất, rất nhiều đệ tử thượng viện kích động, lập tức có đệ tử hai hai quyết đấu, cũng không có sử dụng pháp môn khác, cũng không có sử dụng Đồ Đằng trụ hoặc là Hồn binh, mà là dùng Bôn Lôi Kiếm Quyết để tỷ thí.

Lập tức, trong tinh thất lôi quang điện thiểm, từng đạo Bôn Lôi kiếm khí bắn ra mang theo uy năng lôi đình, trong hàng đệ tử thượng viện này hoàn toàn chính xác có người tư chất bất phàm, tay không tác sát sử dụng ra Bôn Lôi Kiếm Quyết, tinh thần quan tưởng lôi đình, lôi âm cuộn cuộn, rất nhanh thì đánh bại đối thủ, chỉ là uy lực không lớn, nên không có tạo thành bao nhiêu tổn thương !

Đồng môn so đấu, tự nhiên sẽ nương tay, sẽ không toàn lực ứng phó.

Bên này, mọi người đánh tới náo nhiệt, mà ở trong góc thì Chung Nhạc vẫn như trước tại diễn luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết của mình, không có tham dự vào trong đó.

Bôn Lôi Kiếm Quyết của hắn càng ngày càng lộ ra ngốc nghếch, tinh thần lực quan tưởng ra Bôn Lôi lại vận vẹo uốn lượn, nhưng bên trong đang dần dần sinh sôi một loại phong cách cổ, phong cách cổ xưa đại khí, như là lôi đình bổ thương từng, không sơn rơi sấm sét !

Bôn Lôi kiếm khí của hắn, có khi giống như một lôi thụ, liên tục phóng ra lôi quang, có khi lại trụ lại chỉ có một đạo kiếm quang !

Tinh thần lực ngưng tụ cao độ, có thể biến hóa trong lúc đang quan tưởng, quan tưởng Giao Long, liền có thể hóa thành Giao Long, quan tưởng lôi đình liền có thể bắn ra ra uy năng lôi đình.

Chỉ là lôi đình mà Chung Nhạc quan tưởng ra, thật sự không bằng mặt khác đệ tử thượng viện rực rỡ như vậy, đẹp mắt như vậy, hồn nhiên không có Bôn Lôi Kiếm Quyết chói mắt nhiều màu, tự nhiên không gây ra ánh mắt của người ngoài chú ý.

Qua một lúc lâu, tất cả đệ tử thượng viện đã phân ra thắng bại, chỉ còn lại có vị nữ đệ tử anh tư hào sảng kia cùng một vị nam đệ tử tranh nhau, tinh thần lực của người này cũng đạt tới cảnh giới biến hóa, tâm niệm vừa động liền có lôi điện bắn ra, tinh thần lực có thể làm được hư không sinh điện !

Thân hình hai người ở trong tinh thất di động nhanh chóng, nhanh như sấm sét, thì triển ra các loại chiêu thức trong Bôn Lôi Kiếm Quyết, âm âm, sấm sét vang dội, lôi đình như kiếm, hướng đối phương giết tới, rất là kinh người !

Cũng không lâu lắm, dưới chân nữ đệ tử kia đột nhiên sinh ra tia sáng lôi đình, thế nhưng đem thân thể của mình nâng cao lên bốn thước, di động trên không trung, giơ tay lên bắn ra một đạo lôi đình kiếm quang đâm trúng bộ ngực nam đệ tử.

Vị nam đệ tử kia hồn nhiên không ngờ rằng nàng lại có thể bị lôi quang nâng lên, giống như là muốn lãng không phi hành vậy, dưới sự ứng phó không kịp bộ ngực bị bổ thành đen nhánh, đầu tóc dựng thẳng lên, rơi vào trên mặt đất

“Đình sư tử, ta thua !”

Vị nam đệ tử kia cũng là sảng khoái, trong miệng khắc ra khói đen, che bộ ngực, lộ ra vẻ bội phục nói: “Sư tử đúng là giỏi hơn một chút, lại có thể làm được không chế lôi quang để lẳng không phi hành, khó trách Bồ lão tiên sinh lại nói chỉ có một người chiếm được chân truyền của hần !”

“Sư đệ có bị thương hay không ?”

Vị nữ đệ tử kia rơi xuống đất, cười nói: “Ta chỉ là không chế lôi quang trong thời gian ngắn, chỉ có thể bay ra khoảng mười trượng thì sẽ rơi xuống đất, hơn nữa cũng không cách nào bay lên quá cao, khoảng cách ngự lôi phi hành, bôn lôi ngàn dặm như lời Bồ lão nói còn cách xa đến vạn dặm đây.”

Chư vị đệ tử thượng viện tiến lên, cười nói rôm rả : “Đình sư tử nhận được chân truyền của Bồ lão, đó là chắc chắn không thể nghi ngờ, tương lai sau khi Đình sư tử trở thành Luyện Khí sĩ, muốn ngự lôi phi hành bôn lôi ngàn dặm, tất nhiên cũng không phải nói đùa !”

Đình sư tử cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, đột nhiên nhìn về phía trong góc Chung Nhạc, chỉ thấy Chung Nhạc đang ở chỗ này diễn luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết, chỉ là Bôn Lôi Kiếm Quyết của hần càng phát ra kỳ lạ , cùng so sánh với Bôn Lôi Kiếm Quyết mà Bồ lão truyền lại, đã hoàn toàn thay đổi, không khỏi cau mày, nghĩ thầm : “Quái lạ như vậy Bôn Lôi Kiếm Quyết tự nhiên không thể nào là nhận được chân truyền, xem ra người kia theo lời Bồ lão, đích xác là ta rồi.”

“Chung Sơn thị Chung Nhạc sư đệ !”

Đình sư tử tiến lên, thoải mái, cười nói: “Ta là Đại Đình thị, Đình Lam Nguyệt, tiến vào thượng viện so với người sớm hơn một năm. Chung Nhạc sư đệ, có muốn cùng ta tỷ thí một phen hay không ? Nói không chừng là sư đệ người được đến chân truyền Bồ lão đây !”

Chung Nhạc lắc đầu, cười nói: “Đình sư tử, ta tiến vào thượng viện mới bốn năm ngày, ở đâu lại là đối thủ của sư tử ?”

“Điều này cũng đúng.”

Đình Lam Nguyệt cũng không có miễn cưỡng, cười nói: “Sư huynh đệ chúng ta định tiến vào lịch lãm trong Ma Khư Kiếm Môn, chiến đấu với Ma tộc, để tăng lên uy lực của Bôn Lôi Kiếm Quyết, không biết sư đệ có hứng thú đi cùng hay không ?”

“Ma Khư Kiếm Môn ?”

“Sư đệ lại không biết Ma Khư Kiếm Môn ?”

Đình Lam Nguyệt tỉnh ngộ nói: “Cũng là, người mới vừa tiến vào thượng viện, còn không biết một vài bí mật của Kiếm Môn chúng ta. Năm đó tiền bối của Kiếm Môn chúng ta bảo vệ Nhân tộc bộ lạc hoang dã một đường di chuyển đi tới Đại Hoang, khi đó Đại Hoang còn là một mảnh Ma vực, quần ma sinh sống ở bên trong Đại Hoang, yêu ma loạn vũ. Tiền bối của Kiếm Môn gian khổ lập nghiệp, đem Đại Hoang khai phát đi ra cung cấp các tộc bộ lạc chúng ta phồn diễn sinh sống, mà Ma tộc trong Đại Hoang thì bị tiền bối Kiếm Môn trấn áp ở bên trong Ma Khư Kiếm Môn. Sư đệ gặp được Dị ma ở trong khảo hạch của Bích Không Đường, chính là ma đầu nhỏ bé nhất trong Ma Khư Kiếm Môn.”

Một vị đệ tử thượng viện khác cũng cười nói: “Ma đầu trong Ma Khư rất nhiều, phần lớn là các loại Dị ma, Nhện ma nhỏ yếu ma đầu, đệ tử thượng viện chúng ta có thể đi vào lịch lãm, Dị ma Nhện ma chính thích hợp luyện tay. Chúng ta vừa mới được truyền thụ Bôn Lôi Kiếm Quyết, chỉ bằng kinh nghiệm thực chiến, mới có thể tăng lên uy lực kiếm quyết, cũng có thể ở trong chiến đấu cảm ngộ tới ảo nghĩa chân chính Bôn Lôi Kiếm Quyết.”

“Hà sư huynh nói đúng !”

Tinh thần của tất cả đệ tử thượng viện đều bừng bừng phấn chấn, rồi rít cười nói: “Bất quá có một điểm Hà sư huynh chưa nói, đánh chết Ma đầu trong Ma Khư, là có thể nhận được phần thưởng của sư môn, có thể đổi lấy Vũ Linh đan cùng Đồ Đằng trụ, Hồn binh các loại bảo bối !”

“Vũ Linh đan ? Đồ Đằng trụ ? Hồn binh ?”

Chung Nhạc cũng động tâm cực kỳ, Đồ Đằng trụ đối với tu luyện cùng chiến đấu có tác dụng không nhỏ, mà Hồn binh lại là binh khí chiến đấu, đối với chiến lực tăng lên thật lớn, còn Vũ Linh đan đối với hắn mà nói lại càng là quan trọng nhất !

Hắn tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ, tiêu hao quá lớn, chỉ có dựa vào càng nhiều Vũ Linh đan mới có thể tu luyện tiếp !

Vũ Linh đan của hắn đã tiêu hao hết, nhất định phải có được càng nhiều Vũ Linh đan, nếu mạnh mẽ tu luyện thì thân thể sẽ bị móc sạch, cái được không bù đắp đủ cái mất !

Chung Nhạc chần chờ nói: “Ta không phải là đệ tử Bồ lão, cũng có thể tiến vào Ma Khư Kiếm Môn sao ?”

Một vị nữ đệ tử nói: “Chỉ cần là đệ tử thượng viện đều có thể tiến vào Ma Khư Kiếm Môn, bất quá một tháng chỉ có thể tiến vào một lần, hơn nữa trong Ma Khư có rất nhiều ma đầu, khắp nơi đều là bộ lạc ma đầu, chỉ có nhiều người mới coi như an toàn. Lần này có Đình sư tỷ, Hà sư huynh ở, Đình sư tỷ nhận được chân truyền của Bồ lão, Hà sư huynh cũng chỉ kém một đường, tuyệt đối không hề sơ hở chút nào !”

Đình Lam Nguyệt nghe vậy khẽ mỉm cười, nói: “Tác chiến cùng Ma tộc, đối với việc các người lĩnh ngộ chân truyền của Bôn Lôi Kiếm Quyết, cũng là có lợi vô cùng.”

Chung Nhạc gật đầu, cười nói: “Làm phiền Đình sư tỷ, Hà sư huynh.”

Vị Hà sư huynh kia chính là vị đệ tử thượng viện đã giao thủ cùng Đình Lam Nguyệt chỉ thua một chiêu, xuất thân từ bộ lạc Bích Hà, lấy Hà làm họ, tên là Hà Thừa Xuyên, tư chất cũng là cực cao, trong hàng trên trăm vị đệ tử thượng viện ở môn hạ của Bồ lão cũng là số một số hai, rất là sáng sủa và hay nói.

Chung Nhạc cùng trên trăm vị đệ tử này cùng nhau leo lên Kiếm Môn sơn, chỉ thấy thế núi càng ngày càng cao chót vót, đám mây phiêu ở bên người, giống như cả người đều đắm ở trên mây. Chung Nhạc lại nhìn xuống phía dưới, chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, dãy núi phía dưới cũng lộ vẻ nhỏ đi rất nhiều, mà nhìn lại thượng viện thì càng chỉ lớn bằng lòng bài tay.

Cũng không lâu lắm, thế núi không hề hiểm trở nữa, con đường càng ngày càng rộng rãi, dợi đi tới giữa sườn núi của Kiếm Môn sơn, nhưng thấy trong ngọn kỳ sơn này cung khuyết trùng điệp, từng tòa đại điện to lớn giống như là Linh Chi sinh trưởng ở trên cọc gỗ vậy !

Chung Nhạc từng hái qua Linh Chi trong núi, Linh Chi sinh trưởng ở phía trên cái cọc gỗ, hướng ra phía ngoài sinh trưởng ra thành từng mảnh chi quan có hình dạng như sân khấu, mà những đại điện này của Kiếm Môn sơn chính là thành lập ở trên từng cái đài tròn của các vách núi có hình dạng như chi quan, phía dưới chính là vực sâu không đáy, mây mù lượn lờ !

“Đám đế nhũ của Kiếm Môn ngược lại đem nơi này chế tạo rất là tráng quan.”

Tiểu đồng Tân Hỏa thông qua hai tròng mắt của Chung Nhạc đánh giá bốn phía, cũng không khỏi liên tục than thở : “Luyện Khí sĩ năm đó chế tạo nơi này, thực lực e rằng đã tiếp cận Thần Ma !”

Chúng đệ tử đi lên một cái đài chi quan có hình tròn, chỉ thấy một vị bạch y bạch phát lão giả ngồi trước đại điện , bên cạnh còn có một cái khóa sắt lớn bằng bắp đùi buộc ở trên cây cột cạnh lão, mà ở một bên khác cũng có một vị bạch phát bạch y lão giả, trên cây cột bên cạnh cũng có một sợi dây xích.

Hai cái khóa sắt liên tiếp vào một chỗ khác trên không trung, Chung Nhạc ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy không trung không có vật gì, nhưng hai cái khóa sắt lại treo cao ở nơi đó, phảng phất buộc lại thứ gì. Hà Thừa Xuyên tiến lên, khom người nói: “Hai vị trưởng lão, chúng ta tính toán tiến vào Ma Khư trừ ma lịch lãm, kính xin hai vị trưởng lão dàn xếp một hai.”

Một vị bạch y bạch phát lão giả trong số đó gật đầu, nói: “Các người đứng ở trước gương trước điện soi một cái

Mọi người rồi rít đi tới trước gương đồng ở trước điện, gương đồng kia to lớn cực kỳ, cao tới bốn năm trượng, Chung Nhạc tò mò vịn phần, Hà Thừa Xuyên ở một bên thấp giọng nói: “Chung sư đệ, mặt gương đồng này chính là một kiện dị bảo, là tinh phẩm trong Hồn binh! Chỉ cần ở trước gương soi một cái là có thể lưu lại bóng dáng trong kính, nếu là đánh chết Ma tộc ở trong Ma Khư, ở trong kính sẽ thấy ghi nhớ đánh chết số lượng cùng công lao, công lao càng nhiều, có thể đổi tới phần thưởng sư môn lại càng nhiều!”

Chung Nhạc tiến lên, ở trước gương soi soi, chỉ thấy trong kính ra hiện hình ảnh của mình, trên hình ảnh người khác xuất hiện văn tự, ghi lại lúc nào tiến vào Ma Khư, đánh chết số lượng ma đầu và công lao, mà hần thì vẫn là trống rỗng. “Thượng viện cùng hạ viện của Kiếm Môn đãi ngộ chính là không giống nhau, tu hành trong hạ viện khô khan, nhưng ở thượng viện liền nhiều màu nhiều sắc.”

Chung Nhạc không khỏi cảm khái trong lòng, hần sinh sống ở hạ viện năm sáu năm, cuộc sống trôi qua khó khăn gian khổ, tu hành cũng khô khan vô cùng, đến thượng viện mới dần dần đặc sắc.

Hai vị bạch y lão giả giơ tay lên, nắm lấy khóa sắt buộc ở trên cột đá trước đại điện của riêng mình, dùng sức khê động, chỉ nghe âm thanh mở cửa khanh khách xèo xèo truyền đến, theo khóa sắt kéo ra, một tòa Kiếm Môn chậm rãi xuất hiện trên không trung !

Tòa môn hộ kia tựa như là một cây kiếm từ trung ương bị tách thành hai nửa tạo thành, khóa sắt chính là liên tiếp ở phía trên hai cánh cửa này, bởi vì toàn thân thanh kiếm không màu, cho nên trong lúc bình thường là nhìn không thấy tòa môn hộ này.

Giờ phút này, tòa Kiếm Môn này bị hai vị lão giả kéo ra, chỉ thấy trong môn hộ có tia sáng bắn ra, trước môn hộ nhìn như trống rỗng, nhưng là bị tia sáng chiếu một cái lập tức hiển lộ ra một cái bậc thang, từ trong Kiếm Môn trải ra, vẫn trải đến trước sân khấu.

Từ trong Kiếm Môn tràn ra Ma khí màu đen nhạt, bên trong truyền tới quái thanh gào khóc thảm thiết, làm cho người ta không rét mà run.

Đình Lam Nguyệt cùng Hà Thừa Xuyên bước vào tòa Kiếm Môn này trước, tiếp theo đám người Chung Nhạc nối đuôi nhau mà vào, tiến vào trong Ma Khư.

Chung Nhạc ngẩng đầu quan sát xung quanh, chỉ thấy bầu trời Ma Khư âm u, duyên vân giăng đầy, tựa như đám mây cũng trầm trọng cực kỳ, khắp nơi đều lộ ra mờ tối hết sức.

Mà dãy núi nơi xa cũng lộ ra vẻ hiểm ác cực kỳ, giống như khuyển nha giao thác, sâm nghiêm như rừng.

Ma khí màu đen nhạt hình thành gió lớn, thổi bay đủ loại loạn thạch lớn nhỏ, nguy hiểm vô cùng.

“Có tiểu mẫu ngư của Nhân tộc !”

Đột nhiên xa xa truyền tới tiếng cười quái dị, chỉ thấy xa xa Ma tộc đông nghịt một mảnh hướng về bên này chạy như điên, rõ ràng là một cái bộ lạc Dị ma tộc phát hiện Chung Nhạc và đệ tử thượng viện tiến vào Ma Khư !

Dị Ma tộc chen chúc mà đến, NGAO NGAO quái gọi: “Nam giết chết, ướp gia vị bắt đầu phơi khô, về sau lại ăn ! Nữ bắt lấy, dùng để tạp giao sinh sản, làm phình bụng sinh sôi nảy nở đời sau của tộc ta !”

11. Chương 11: Ta Nhận Được Chân Truyền

“Dị ma vậy mà biết nói chuyện ?”

Trong nội tâm Chung Nhạc hơi giật mình, hần ở Bích Không Đường gặp được Dị ma vừa xuất hiện liền chỉ biết cầm đầu chém giết, bởi vậy cho rằng Dị ma loại sinh vật này chỉ là theo như bản năng giết chóc làm việc, lại không biết Dị ma còn có thể mở miệng nói chuyện rõ ràng.

Chỉ là những con dị ma này đem Đình Lam Nguyệt và những nữ đệ tử thượng viện của Kiếm Môn so sánh với tiểu bò cái, cũng làm cho Chung Nhạc có chút ngoài ý muốn, ở trong mắt hần xem ra tiểu bò cái ở đâu lại đáng yêu bằng những nữ đệ tử này, thật sự nghĩ không ra dị ma là như thế nào đem nữ đệ tử cùng bò cái liên tưởng với nhau đấy.

Đình Lam Nguyệt quát khê một tiếng: “Chư vị sư đệ sư muội, chuẩn bị chiến đấu ! Chung Nhạc sư đệ, thực lực của người thấp nhất, lại không có trải qua chiến đấu bực này, đi theo ta !”

Chung Nhạc ngẩn ngơ, dở khóc dở cười.

Đình Lam Nguyệt cùng với đệ tử thượng viện khác đã làm tốt chuẩn bị, trận địa sẵn sàng đón quân địch, Đình Lam Nguyệt thấp giọng nói: “Chung sư đệ, người lúc trước ở trong Bích Không Đường gặp được Dị ma là Dị ma vị thành niên, ngay cả nói cũng sẽ không nói, hồn phách quá yếu ớt, đụng một cái sẽ chết. Mà Dị ma ở trong đó nhưng lại là Dị ma trưởng thành, luận sức chiến đấu, so với Dị ma vị thành niên mạnh hơn mấy lần, hồn phách cũng rất mạnh, trong nhất thời căn bản không cách nào dễ dàng chém hồn phách của nó.”

Chung Nhạc ngừng mắt nhìn lại, chỉ thấy Dị Ma tộc đông nghịt đã bổ nhào tới hơn mười trượng ở phía trước, mà những con Dị ma đánh tới cùng Dị ma mà hắn nhìn thấy ở Bích Không Đường quả thật có chút khác biệt, càng thêm cao lớn, càng thêm tráng kiện, lộ ra càng có sức mạnh, tốc độ cũng càng nhanh !

Hơn nữa, Dị ma mà Bích Không Đường dùng để kiểm tra đệ tử, hai tay không có máu thịt chỉ có xương cốt, hình dạng như là lưỡi hái, mà hai tay của Dị ma đang vọt tới, phía trên xương cốt vậy mà phản chiếu ánh sáng kim loại !

Cái này có nghĩa, hai cánh tay liên đao của bọn nó không phải là xương cốt, trong xương cốt của bọn nó ẩn chứa kim loại lắng đọng xuống, lại để cho hai tay biến thành liên đao bằng kim loại, tăng cường lực uy hiếp !

“Ra tay !”

Đình Lam Nguyệt quát lớn một tiếng, bộc phát tinh thần lực, thi triển Bôn Lôi Kiếm Quyết, chỉ thấy lôi quang bích uông uông hóa thành một khẩu kiếm khí dài ba thước, Xùy~~ một tiếng đã xuyên thủng một đầu Dị ma !

Mà các đệ tử thượng viện khác cũng nhao nhao ra tay, từng người thi triển ra Bôn Lôi Kiếm Quyết, lôi âm đại tác, từng ngụm lôi kiếm bay ra, cùng bộ lạc Dị ma chiến đấu cùng một chỗ !

“Dạ dày của Dị ma có năng lực tiêu hóa kinh người, Dị ma trưởng thành có thể ăn mổ Huyền Thiết, Huyền Thiết bên trong khoáng thạch sẽ chiết xuất ở trong cơ thể của bọn nó, dung nhập vào trong xương cốt !”

Đình Lam Nguyệt một bên chém giết Dị ma, một bên hướng Chung Nhạc nói: “Những con Dị ma này chỉ là Dị ma trưởng thành bình thường, nguy hiểm nhất chính là Dị ma biến dị. Dị ma biến dị lúc sinh ra bề ngoài làn da liền có Đồ Đằng văn của Dị ma, đợi cho sau khi trưởng thành thì xương cốt trong cơ thể sẽ bị Huyền Thiết thay thế hoàn toàn, xương đồng da sắt, đao thương bất nhập. Bực này Dị ma toàn thân xương cốt đều nặng 2000~3000 cân, càng là có thể bộc phát ra sức mạnh lớn đến mấy vạn cân, Hồn binh bình thường đều không thể tổn thương nó chút nào ! Cũng còn tốt loại Dị ma này số lượng rất ít, trong số mấy trăm vạn cũng chưa chắc sẽ có một con, chỉ có bộ lạc Dị ma cỡ lớn mới có thể có loại Ma tộc biến dị này, chúng ta gặp được cái tiểu bộ lạc này, căn bản không có khả năng sinh ra cái loại Dị ma kia !”

Trong lúc nói chuyện, nàng cũng giết liên tục năm đầu Dị ma trưởng thành, ra tay bén nhọn, giống như tia chớp, thực lực hoàn toàn chính xác cường hãn, không hổ là Đại sư tỷ được trên trăm vị đệ tử thượng viện công nhận !

Các đệ tử thượng viện khác cũng đã chém giết cùng Dị ma, tôi luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết, cái bộ lạc Dị ma này không lớn, chỉ có hơn hai trăm đầu Dị ma trưởng thành. Ngoại trừ Đình Lam Nguyệt có thực lực chém giết Dị ma bên ngoài, còn có hai ba vị đệ tử thượng viện cũng có được chiến lực không tầm thường, thi triển Bôn Lôi Kiếm Quyết, mười hiệp về sau liền đem đối thủ chém giết.

Nhất là Hà Thừa Xuyên, thực lực của hắn so với Đình Lam Nguyệt cũng không yếu, ra tay cũng là cực kỳ bén nhọn đáng sợ.

Về phần các đệ tử thượng viện khác, liền không có nhẹ nhàng như vậy rồi, chỉ có thể cùng Dị ma trưởng thành đánh ngang nhau, cũng có người bị thương. Bất quá tính đến, còn chưa có người vận dụng các loại bảo vật như Đồ Đằng thân trụ cùng Hồn binh, hiển nhiên còn có thể ứng phó được.

Chém giết Dị ma cũng là một con đường tốt để thu thập Huyền Thiết, Huyền Thiết có thể dùng để luyện chế Hồn binh, nhất là hai thanh liên đao của Dị ma, trong đó càng là ẩn chứa Huyền Thiết tinh thuần vô cùng, là tài liệu rất tuyệt hảo !”

Đình Lam Nguyệt tiếp tục chỉ điểm, nói: “Chung sư đệ, trái tim chính là nhược điểm của Dị ma bọn nó, bắt quá bên ngoài trái tim của Dị ma trưởng thành có xương cốt bao lại, biến thành một cái cốt bao, chỉ có dùng loại kiếm khí hữu hình không chất này của Bôn Lô Kiếm Quyết, mới có thể đâm vào cốt bao đem trái tim của nó đâm thủng. Bôn Lô Kiếm Quyết là pháp môn tốt nhất để đối phó Dị ma !”

Chung Nhạc quan sát kỹ xảo chiến đấu của những đệ tử thượng viện này, hấp thu sở trường của những đệ tử này, những đệ tử này dù sao cũng là thế hệ đã trải qua chiến đấu tầy lể, ở trên kỹ xảo chiến đấu hoàn toàn chính xác còn muốn hơn hẳn không ít.

Đột nhiên, trong đầu hắn truyền đến âm thanh của Tân Hỏa, hấp tấp nói: “Chung Nhạc, bên trong những con Dị ma này, có một đầu Dị ma biến dị, ngàn vạn coi chừng !”

“Dị ma biến dị ?”

Trong nội tâm Chung Nhạc cả kinh, đang định lên tiếng cảnh báo cho bọn người Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên, đột nhiên một tiếng cười quái dị chói tai cực kỳ, truyền tới, chỉ thấy thân hình Dị ma đang cùng một vị nam đệ tử thượng viện tranh đấu nhoáng một cái, rồi đột nhiên cao lớn vài thước, biến thành một trượng sáu bảy cao, dáng người khôi ngô, liềm đao như chớp giạt vung qua, ở giữa không trung xẹt qua một đạo ánh đao sáng như tuyết !

Đầu lâu của nam đệ tử đang cùng nó tranh đấu liền bay lên trời, trên mặt còn lộ ra vẻ không thể tin được !

“Xem ra lần này Luyện Khí sĩ của Nhân tộc không có tới, như vậy thì ta cũng không cần phải ẩn núp rồi !”

Đầu Dị ma kia cười ha ha, tung nhảy như bay, như một tia chớp đi tới bên người nam đệ tử thượng viện khác, vị nam đệ tử thượng viện kia nhanh chóng phản ứng, tâm niệm vừa động thì có bôn lô bắn ra, hóa thành một ngụm lôi kiếm đâm về ngực của con Dị ma kia !

Đầu kia Dị ma căn bản không quan tâm, lôi kiếm nổ tung ở trên bộ ngực của nó, lại không có thể làm nó bị thương chút nào.

Sau một khắc, đầu lâu của vị đệ tử thượng viện kia trực tiếp bị chặt xuống, Dị ma lấy tay bắt lấy eo vị đệ tử này, đưa hắn giơ lên, đem cổ để ở bên miệng liền uống máu.

“Dị ma biến dị !”

Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên và tất cả đệ tử thượng viện lập tức phản ứng kịp, khóe mắt muốn rách, các đệ tử gần như cùng một thời gian thúc dục Bôn Lô Kiếm Quyết, chỉ một thoáng khắp nơi đều là lôi đình kiếm quang, đem con dị ma kia bao phủ !

Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên và tất cả đệ tử thượng viện lập tức phản ứng kịp, khóe mắt muốn rách, các đệ tử gần như cùng một thời gian thúc dục Bôn Lô Kiếm Quyết, chỉ một thoáng khắp nơi đều là lôi đình kiếm quang, đem con dị ma kia bao phủ !

Từng đạo lôi đình kiếm quang hóa thành một cái cự đại lôi cầu, đem dị ma vây quanh ở trong đó, Đình Lam Nguyệt dời mắt nhìn lại, chỉ thấy trong lôi khâu đầu Dị ma biến dị kia vẫn đứng ở đó như cũ, giữa đầu uống máu, lấy mắt thường có thể thấy được thân thể của vị đệ tử thượng viện kia đang nhanh chóng khô quắt xuống.

Mà đầu Dị ma biến dị này, trúng Bôn Lô Kiếm Quyết của trăm vị đệ tử thượng viện vậy mà lại không bị thương chút nào !

“Chư vị sư đệ sư muội, tể Đồ Đằng trụ, hạn chế hành động của hắn !”

Đình Lam Nguyệt quát chói tai, Hà Thừa Xuyên và tất cả đệ tử thượng viện mỗi người đều tranh thủ đem Đồ Đằng trụ ném ra ngoài, đốt đốt đốt cắm trên mặt đất, cắm thành một cái vòng tròn lớn quay xung quanh đầu Dị ma kia.

Cũng không phải là tất cả đệ tử thượng viện đều có Đồ Đằng trụ, nhưng dù vậy, giờ phút này cũng có hơn năm mươi căn Đồ Đằng trụ cắm xuống.

Chung Nhạc biết rõ chỗ lợi hại của Đồ Đằng trụ, lúc tranh chấp cùng đệ tử Điện Phong thị, hai cây Đồ Đằng trụ liền ép tới hắn cơ hồ không cách nào nhúc nhích, mà bây giờ một lần lại tể ra hơn năm mươi căn !

Loại áp lực này, so với hẳn lúc ấy chỉ sợ muốn lớn hơn hai mươi lần !

Từng căn Đồ Đằng trụ bộc phát uy lực, gợn sóng dừng mãnh lao tới khắp nơi, bá bá bá đem tắt cả Dị ma định trụ, tắt cả Dị ma bị đè sập trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích.

Lôi quang biến mất, mà đầu Dị ma kia vẫn đứng tại trong vòng vây của Đồ Đằng trụ như trước, mặt mày dữ tợn, lại không có bị lôi quang đè sập.

Đầu Dị ma biến dị kia gian nan hoạt động đầu lâu, hai con ngươi lóe lên hung quang, tập trung nhìn chăm chăm Đinh Lam Nguyệt, duỗi ra lưỡi dài liếm liếm bờ môi: “Tiểu bò cái rất hung ah, ta thật ưa thích chinh phục tiểu bò cái giống như người vậy . .”

Cái trán trơn bóng của Đinh Lam Nguyệt toát ra rậm rạp mồ hôi lạnh, nhìn thấy có đệ tử ý định tể lên Hồn binh đi đánh chết cái này đầu dị ma, vội vàng quát: “Thân thể Dị ma biến dị cứng rắn hơn thiết, Hồn binh cũng khó có thể gây tổn thương cho nó, Bôn Lôi Kiếm Quyết của chúng ta không có luyện đến nhà, đối với hẳn căn bản vô dụng ! Tắt cả mọi người mười cái một tổ, chia nhau đào tẩu ! Có thể chạy được mấy cái tựu là mấy cái !”

Nàng lời còn chưa dứt, thì thấy đầu Dị ma bị vây trong Đồ Đằng trụ kia bên ngoài làn da bắt đầu hiện ra từng đạo hoa văn quỷ dị, đúng là trời sinh Đồ Đằng văn của Dị ma biến dị, sắc mặt không khỏi kịch biến, lạnh lùng nói: “Các người còn không chạy trốn nhanh lên !”

Nàng biết rõ chỗ khỗng bố của Dị ma biến dị, chẳng những sức lớn vô cùng, thân thể cứng rắn hơn thiết, hơn nữa trời sinh liền có Đồ Đằng văn, những trời sinh Đồ Đằng văn hiện ra vào giờ này, chính là đầu Dị ma biến dị này ý định kích phát sức mạnh của Đồ Đằng, báo hiệu của việc nó muốn mạnh mẽ phá vỡ những căn Đồ Đằng trụ này !

Dùng thực lực của đầu Dị ma biến dị này, chỉ sợ tàn sát bọn hẳn những đệ tử thượng viện này vô cùng nhẹ nhõm, hơn nữa tốc độ kia càng là nhanh không thể tưởng tượng nổi, nếu là chậm trễ một chút, chỉ sợ không ai có thể còn sống chạy đi !

Đám người Hà Thừa Xuyên cũng nhìn ra không ổn, lập tức mười người một tổ, chia nhau chạy tứ tán, chạy về bốn phương tám hướng.

Chung Nhạc ở sau lưng Đinh Lam Nguyệt cất bước chạy như điên, trong lúc lơ đãng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đồ Đằng văn quanh thân đầu Dị ma kia đang tỏa sáng, chấn động không ngừng, từng căn Đồ Đằng trụ bị chấn đến không ngừng lắc lư, dần dần buông lỏng, đầu Dị ma kia tùy thời có thể từ dưới trần áp của Đồ Đằng trụ đào thoát !

Mọi người liều mạng chạy như điên, tốc độ cũng là cực nhanh, nhưng trong nháy mắt khi Chung Nhạc quay đầu lại, chỉ nghe một tiếng xé gió thì thấy một căn Đồ Đằng trụ từ dưới đất nhô lên, bay đến giữa không trung, đón lấy BA~ một tiếng nổ tung, hóa thành từng mảnh gỗ vụn.

Ba ba ba !

Bụi đất tung bay, từng căn Đồ Đằng trụ bị trời sinh Đồ Đằng văn của đầu Dị ma kia áp chế, lần lượt bay lên không, tiếp theo nổ tung !

Hô ——

Đầu Dị ma biến dị kia thân hình di động quỷ mị, thẳng đến chi đội ngũ mà Đinh Lam Nguyệt cùng Chung Nhạc đang trốn chết này !

Đột nhiên Chung Nhạc quan tưởng thức hải: “Tân Hỏa, dùng thực lực bây giờ của ta, có nắm chắc đối phó đầu Dị ma này hay không ?”

Trong thức hải, tiểu đồng Tân Hỏa nghe vậy hơi ngẩn ra, không đếm xỉa tới nói: “Đối phó đầu Dị ma này ? Đầu Dị ma này có được trời sinh Đồ Đằng văn bảo vệ, những Đồ Đằng văn này cũng không phải bình thường Đồ Đằng thân trụ có thể so sánh đấy, dùng thực lực trước mắt của ngươi, khả năng chiến thắng bé nhỏ cực kỳ ! Bất quá. . .”

Tiểu đồng Tân Hỏa dừng một chút, Chung Nhạc lập tức hỏi : “Bất quá cái gì ?”

Bất quá, nếu như người đem tinh thần lực biến hóa thành hình dáng Toại Hoàng, cũng không phải là không có hi vọng chiến thắng. Tinh thần lực của người biến hóa thành Toại Hoàng trạng thái, dùng Bôn Lôi Kiếm Quyết loại pháp môn để nhũn này công kích Dị ma, Toại Hoàng trạng thái có thể tăng cường uy lực cho Bôn Lôi Kiếm Quyết, để cho người có sức đánh một trận.”

Tân Hỏa tiếp tục nói: “Nhưng là, phần thắng như thế nào, ta liền không rõ ràng lắm, dù sao người không phải là thuần huyết Phục Hy Thần tộc. Nếu là thuần huyết Phục Hy Thần tộc đấy, tự nhiên là nhẹ nhõm tiêu diệt đầu dị ma này.”

Đột nhiên Chung Nhạc lại dừng bước, đám người Đình Lam Nguyệt tiếp tục chạy vội, chưa nhận ra được Chung Nhạc cũng không có đuổi theo bọn họ.

“Thuần huyết Thần Tộc có thể làm được việc này, ta chưa chắc liền làm không được !”

Chung Nhạc xoay người, hai chân di động, nghênh đón về hướng đầu Dị ma kia .

Đầu Dị ma biến dị kia gào thét, quanh thân Đồ Đằng văn một đạo tiếp lấy một đạo sáng lên, tốc độ nhanh hơn, hai cái cánh tay lưỡi hái bá bá bay múa, một mảnh sáng như tuyết.

Mà Chung Nhạc bước chân mở ra, bước chân càng lúc càng lớn, tinh thần lực trong thức hải phun trào ra từ trong mi tâm, ở sau lưng hắn tạo thành Toại Hoàng đầu rồng đuôi rắn thân người, lại cao tới trăm trượng, đầu mọc sừng rồng, đứng vững vàng sau lưng Chung Nhạc !

Hắn nhất thời cảm giác được tựa hồ có sức mạnh vô biên vọt tới, dường như trời đất này đều ở dưới chân mình !

“Bôn Lôi Kiếm Quyết, xuân lôi khai hàn đông, lôi quang diệu Cửu Châu !”

Chung Nhạc chợt quát, dưới hai chân đột nhiên có lôi đình bộc phát, đem thân hình hắn nâng lên, bay ở giữa không trung, sau một khắc, lôi quang hiện ra !

Cũng vào lúc này, Đình Lam Nguyệt quay đầu lại trong chớp nhoáng, lại thấy Chung Nhạc không có ở đây, trong lòng không khỏi cả kinh: “Chung sư đệ không có tu luyện qua pháp môn cao thâm, hành động không nhanh. . .”

Nàng lập tức quay trở lại đường cũ, Đình Lam Nguyệt mới trở về gần một dặm, trong lúc bất chợt ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung, một thiếu niên khổng lồ chế lôi đình, hai tay giữ lấy hư không, giống như đang nắm một thanh cự kiếm vô hình, hung hăng chém về phía đầu Dị ma biến dị kia !

Rắc rắc !

Một kiếm này, không trung bắn ra lôi quang, hình dáng như một gốc lôi thụ.

Trong đầu Đình Lam Nguyệt âm âm : ” Chân truyền Bôn Lôi Kiếm Quyết !”

12. Chương 12: Kiếm Khí Sấm Sét

“Bồ lão nói người kia, nguyên lai là hắn !” Đình Lam Nguyệt chấn động tâm thần, ngơ ngác nhìn xem thân ảnh kia giữa không trung ngự lôi nháy qua trường không, tay cầm lôi đình, giống như là thần linh khổng lồ chế sấm sét trong truyền thuyết.

Ở trong Truyền Kinh Các, Bồ lão tiên sinh nói lại chỉ có một người được đến chân truyền* của hắn, các đệ tử đều cho rằng Bồ lão là nói chính mình, cuối cùng Đình Lam Nguyệt đánh bại những người khác giành chiến thắng, thuyết phục mọi người, lại để cho mọi người cho rằng Bồ lão nói người nọ là nàng.

(*)Lột tả được bản chất cốt lõi của công pháp tức là chân truyền

Chỉ có Chung Nhạc chưa từng so đấu với nàng.

Lúc Chung Nhạc đang diễn luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết vụng về cực kỳ, Đình Lam Nguyệt lúc ấy cũng không nhìn ra chỗ kì lạ trong kiếm pháp của Chung Nhạc, cho nên nàng cũng cho là mình đã nhận được chân truyền của Bồ lão.

Mà bây giờ, Đình Lam Nguyệt chứng kiến Chung Nhạc giữa không trung, quan tướng lồi đình, ngực lồi hoành không, thi triển ra Bôn Lôi Kiếm Quyết, sắc mùa xuân nở vang, tiếng sấm cuộn cuộn, thế mới biết, chỉ có Bôn Lôi Kiếm Quyết như thế này, mới là chân truyền !

Xuân lôi khai hàn đông, lôi quang diệu Cửu Châu !*

(*) Sấm mùa xuân mở ra (xua tan) lạnh giá của mùa đông, ánh sáng của sấm sét rọi sáng cả Châu. (tạm dịch, cầu cao thủ)

Bôn Lôi Kiếm Quyết của Chung Nhạc cùng Bôn Lôi Kiếm Quyết mà Bồ lão truyền thụ trên chiêu thức khác nhau một trời một vực, gốc lõi thụ đánh xuống kia, cành chạc cây xoa, đều là Bôn Lôi kiếm khí, ở trong Bôn Lôi Kiếm Quyết cũng không có một chiêu này, nhưng là Đình Lam Nguyệt lại từ trong đó thấy được một loại thần vận giống hệt như Bồ lão.

Cái gì là chân truyền ?

Cái này mới là chân truyền !

Học được giống hệt đây, chỉ là học, mà chân truyền thì là lĩnh ngộ đến tinh túy* thần vận, đem đồ vật lão sư truyền thụ cho mình, biến thành kiến thức của mình, thông hiểu đạo lý, không câu nệ với hình thức !

(*)Phần trong sạch, quý báu nhất của thứ gì đó.

Làm cho Đình Lam Nguyệt rung động nhất còn không phải là Bôn Lôi Kiếm Quyết của Chung Nhạc, mà là hư ảnh của tôn Toại Hoàng ở phía sau hắn, đó là hắn dùng tinh thần lực hiển hóa, ngưng tụ ra hình thái Toại Hoàng.

Cái loại uy nghiêm này , Đình Lam Nguyệt từ xa nhìn một cái liền cảm giác được nó bá đạo vô biên, tựa hồ có thể nghiền áp Chư Thiên, lại để cho hết thấy đều thần phục !

“Bất quá, lá gan của hắn cũng quá lớn đi ?”

Trong lòng Đình Lam Nguyệt nhảy loạn: “Quanh thân đầu Dị ma biến dị kia có trời sinh Đồ Đằng văn quần quanh , há lại dễ dàng đối phó như vậy hay sao ?”

Nàng cách Chung Nhạc vẫn là rất xa, chỉ thấy ở phía dưới đầu Dị ma biến dị kia hai tay tung bay, hóa thành ánh đao sáng như tuyết, dưới làn da hiện ra Đồ Đằng văn càng ngày càng sáng, gương mặt dữ tợn, vậy mà thả người nhảy lên đón lôi quang, như thiểm điện đánh về phía Chung Nhạc ở giữa không trung, không trốn không né, thế công vô cùng bá đạo !

Răng rắc !

Đầu Dị ma biến dị kia bị lôi thụ bổ trúng, nó bị bổ tới da thịt tràn ra, cơ bắp làn da đã phá vỡ đều bị đốt trụi, thê thảm vô cùng.

Nhưng trong lòng Đình Lam Nguyệt lại nghĩ thầm một tiếng không ổn, Bôn Lôi Kiếm Quyết đối phó loại Dị ma trong Ma tộc này cực kỳ hữu hiệu, nhưng đó là Dị ma bình thường. Dị ma bình thường trái tim bị cốt bao bao vây lại, dùng lưỡi dao sắc bén cũng khó khăn đâm vào trong trái tim nó, chỉ có dùng lôi đình hóa thành kiếm quang, mới có thể đâm vào mà không bị sắp rệ, đem nó chém giết.

Mà Dị ma biến dị bất đồng, toàn thân xương cốt kể cả cốt bao cũng đã bị Huyền Thiết tinh khiết vô cùng thay thế toàn bộ, Huyền Thiết dẫn đạo lôi đình, dẫn nhập vào xương cốt toàn thân do Huyền Thiết biến thành, tổn thương không đến trái tim của hắn !

Không chỉ không có tổn thương được trái tim, thậm chí ngay cả đại não cả nó cũng không có cách nào làm bị thương, đại não của Dị ma biến dị bị đầu lâu do Huyền Thiết biến thành vây quanh, Bôn Lôi Kiếm Quyết căn bản không cách nào đâm vào trong đó !

Chung Nhạc thi triển Bôn Lôi Kiếm Quyết có uy lực so với lúc Đình Lam Nguyệt thi triển muốn lớn hơn mấy lần, nhưng là cũng không có khả năng uy hiếp được tính mạng của Dị ma biến dị.

Hơn nữa, Đình Lam Nguyệt nhìn thấy loại dị tượng đó ở sau lưng Chung Nhạc, cùng với lôi thụ kiếm quang do tinh thần lực hắn quan tưởng ra, liền biết rõ tuy Bôn Lôi Kiếm Quyết của Chung Nhạc có uy lực thật lớn, nhưng đối với tinh thần lực cũng có tiêu hao rất lớn !

Loại trình độ tiêu hao này, kéo dài không được bao lâu, tinh thần lực sẽ bị hao hết !

Nếu tinh thần lực mà bị hao hết ..., Dị ma biến dị muốn giết Chung Nhạc quả thực dễ dàng vô cùng !

“Chung sư đệ dùng Bôn Lôi Kiếm Quyết để đối phó Dị ma biến dị, phi thường nguy hiểm !”

Quả nhiên, tuy nhiên đầu Dị ma biến dị kia bị lôi thụ bổ trúng, nhưng vẫn chưa bị thương tổn chút nào, sau một khắc liền lao tới dưới chân Chung Nhạc, ánh đao vô cùng sắc bén nhanh như thiểm điện chém về phía Chung Nhạc !

Mà vào lúc này, lôi quang dưới chân Chung Nhạc rung động ầm ầm, điện quang văng khắp nơi, đem thân hình của hắn từ giữa không trung dịch chuyển ra hơn mười trượng, tránh đi song đao của Dị ma biến dị.

Răng rắc !

Lại là một gốc lôi thụ bổ ra, đánh vào trên người đầu Dị ma đang theo giữa không trung rơi xuống, Dị ma bị bổ tới da thịt toàn thân nổ tung, thân bất do kỷ hướng mặt đất ngã đi.

Chung Nhạc cũng khó có thể tiếp tục ngự Lôi Hoàn không, thân hình cũng đang rơi xuống dưới, đồng thời hai tay giao thoa, một cây lại một cây lôi thụ lần lượt đánh xuống, chém tạt trên người Dị ma.

Đình Lam Nguyệt gấp gáp chạy về phía trước, nghĩ thầm : “Dù sao Chung sư đệ cũng là vừa mới tiến vào thượng viện, không có trải qua bao nhiêu chiến đấu tấy lửa, ý thức chiến đấu bạc nhược yếu kém. Hắn dùng loại chiêu thức tiêu hao lớn này, chỉ sợ tinh thần lực còn lại không nhiều lắm rồi, hi vọng còn có thể kịp tới cứu hắn. . .”

Đông, đông.

Một người một ma trước sau rơi xuống đất, ngay sau đó lại truyền tới âm thanh lôi đình cuộn cuộn cùng tiếng hô của Dị ma, tiếp lấy tiếng va chạm, đại địa chấn động, loạn thạch bay tán loạn!

Nơi mà Chung Nhạc cùng đầu Dị ma biến dị kia rơi xuống là một chỗ khe núi, trong lúc cấp thiết Đình Lam Nguyệt cũng không cách nào chứng kiến tình hình chiến đấu thực tế, chỉ có thể nhìn đến Toại Hoàng do tinh thần lực Chung Nhạc biến thành tại nhanh chóng di động , hẳn là trong lúc Chung Nhạc cùng đầu Dị ma biến dị kia chiến đấu, không ngừng di động thân hình.

“Nếu Chung sư đệ mà rơi xuống đất..., liền muốn thua thiệt lớn. Dị ma không biết bay, hẳn trên không trung có thể áp chế Dị ma, nhưng rơi xuống mặt đất, tốc độ của Dị ma biến dị sẽ vô cùng kinh người, dùng tốc độ của hắn căn bản không cách nào tránh đi công kích của Dị ma. . .”

Nàng vừa mới nghĩ tới đây, chỉ thấy Toại Hoàng do tinh thần lực Chung Nhạc biến thành đột nhiên bắn lên cao, ngay sau đó thân hình Chung Nhạc cũng tùy theo bắn lên, giống như lưu tinh bay ra khe núi, như là trúng phải đòn nghiêm trọng !

Chứng kiến bức cảnh tượng này, trong nội tâm Đình Lam Nguyệt trầm xuống, Chung Nhạc bay ra khe núi, rõ ràng là bị trúng đòn nghiêm trọng của Dị ma, bị đánh bay ra ngoài !

Dị ma biến dị vốn có mấy vạn cân thân lực, chỉ sợ nhẹ nhàng liền có thể đem Chung Nhạc nghiền nát !

Nàng rất nhanh chạy đi qua, đã thấy Chung Nhạc lảo đảo rơi xuống đất, dưới chân không ngừng bước lui về phía sau, đem sức mạnh của Dị ma biến dị tan mất, cũng không có bị thương nặng như trong suy đoán của nàng.

Ngược lại, quanh thân Chung Nhạc hiện ra Lôi văn Đồ Đằng vô cùng rừng rực, những cái Lôi văn Đồ Đằng do tinh thần lực biến thành tổ hợp cùng một chỗ, hóa thành một đầu Lôi Đình Giao Long quần quanh ở trên người hắn !

“Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thế Quyết ?”

Đình Lam Nguyệt nhanh chóng tới gần, trong nội tâm lại là chấn động: “Hắn đem phương pháp Luyện Thể cùng Bôn Lôi Kiếm Quyết do Bồ lão truyền lại dung làm một thể, mượn nhờ sức mạnh của lôi đình, tăng cường cường độ thân thể, khó trách lại có thể thừa nhận được đòn nghiêm trọng của Dị ma cũng không chết. . .”

Nàng hôm nay mới biết, Bồ lão nói Chung Nhạc được chân truyền của hắn cũng không có nửa điểm khoa trương, Chung Nhạc chẳng những lĩnh ngộ đến chỗ tinh túy của Bôn Lôi Kiếm Quyết, thậm chí còn suy một ra ba, đem Bôn Lôi Kiếm Quyết cùng với Luyện Thể công pháp kết hợp với nhau !

Cùng lúc đó, đầu Dị ma kia cũng nhảy ra khe núi, lao thẳng tới Chung Nhạc, tiếng hô rung trời, khí thế làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng là Đình Lam Nguyệt lại nhìn thấy đầu Dị ma biến dị này toàn thân là huyết, tốc độ cùng sức mạnh đều thấp hơn lúc trước rất nhiều, thực lực ít nhất bị hao tổn một nửa, đã không còn tạo cho cảm giác cái loại không người nào có thể địch nổi của lúc trước.

Da của nó bị Chung Nhạc lúc nãy dùng vài gốc lôi thụ đánh xuống bới ra không còn một mảnh, lộ ra máu thịt, Đồ Đằng vẫn ở bên ngoài làn da Dị ma đều đã bị hủy !

“Đúng rồi, vừa nãy Chung sư đệ liều mạng tiêu hao tinh thần lực liên tục thi triển lôi thụ, làm như vậy là để phá hư Đồ Đằng văn của Dị ma biến dị !”

Trong nội tâm Đình Lam Nguyệt giật mình, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi này, Chung Nhạc mang đến kinh và hỉ cho nàng một lớp đón lấy một lớp, liên tục trùng kích tinh thần của nàng.

Hiện tại nàng mới biết được, vừa rồi Chung Nhạc thi triển lôi thụ và các loại chiêu thức tiêu hao lớn kia cũng không phải là bản tên không đích, mà là vì phá hư Đồ Đằng văn của Dị ma, suy yếu thực lực của nó !

“Ý thức chiến đấu của Chung sư đệ quả thực mạnh đến nỗi đáng sợ, căn bản không giống như là tay mơ mới vừa tiến vào thương viện !”

Đình Lam Nguyệt nhanh chóng đến gần, chỉ thấy Chung Nhạc vẫn còn tiếp tục chiến đấu cùng đầu Dị ma kia, một người một ma giao phong, Dị ma từng bước ép sát, hai thanh đại liêm đao đại khai đại hợp, thân hình đầu dị ma này cao một trượng sáu bảy, lưỡi của hai thanh liêm đao này đều dài khoảng bảy tám thước, do thuần túy Huyền Thiết tạo thành, sắc bén vô cùng, từ trên cao nhìn xuống, cảm giác chấn nhiếp kinh người !

Mà Chung Nhạc tức thì đang không ngừng lui về phía sau, Lôi Đình Giao Long quấn quanh thân thể , ngón tay chỉ ra, lôi quang quanh thân liền nổ ra, hóa thành lôi kiếm phóng tới Dị ma !

Tốc độ công kích của một người một ma này đều nhanh đến dọa người, ở trong khoảng thời gian Đình Lam Nguyệt nhanh chóng tới gần này thì từng người cũng đánh ra trên trăm chiêu, có mấy lần Chung Nhạc suýt nữa bị chém.

Đột nhiên, Chung Nhạc tránh né không kịp, bị đầu Dị ma kia một cước đá bay, nó thả người nhảy lên, vậy mà theo sát phía sau, hai thanh liêm đao lớn một trước một sau chém về hướng Chung Nhạc ở giữa không trung !

Đình Lam Nguyệt cơ hồ sợ đến kêu ra tiếng, lại vào lúc này, chỉ thấy một người một ma gặp nhau ở giữa không trung thì lôi quang đại phóng, hào quang chiếu sáng đến nỗi ngay cả nàng cũng thấy không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, đến lúc lôi quang tán đi, Chung Nhạc cùng đầu Dị ma kia từ giữa không trung rơi xuống, nện ở trước người của nàng cách đó không xa.

Đình Lam Nguyệt bước nhanh đến, chỉ thấy Chung Nhạc thất tha thất thểu đứng người lên, Toại Hoàng dị tượng sau lưng đã sụp đổ, Lôi Đình Giao Long quấn quanh thân thể cũng sụp đổ, mà đầu Dị ma kia té trên mặt đất, máu tươi chảy đầy đất, đã tắt thở.

“Chết rồi hả ?”

Đình Lam Nguyệt ngẩn ngơ, khó có thể tin nhìn xem thi thể của đầu Dị ma kia, chỉ thấy Huyền Thiết cốt bao ở trước ngực Dị ma, bị phá vỡ ra một cái động khẩu nho nhỏ, trái tim bị Chung Nhạc dùng Bôn Lôi kiếm khí đâm thủng, chảy hết máu tươi mà chết !

“Lôi đình của Bôn Lôi Kiếm Quyết, sẽ bị Huyền Thiết cốt bao đem uy lực của lôi đình phân tán đến các nơi xương cốt trong thân thể, không cách nào tổn thương tới trái tim, Chung sư đệ là như thế nào đâm thủng Huyền Thiết cốt bao này nhỉ ?”

Tâm tư của Đình Lam Nguyệt chuyển động như điện quang hỏa thạch, lập tức nghĩ tới toàn bộ sự việc trong đó: “Hắn vừa rồi đâm trên trăm kiếm vào đồng nhất vị trí ở trong ngực của Dị ma, toàn lực đâm liên tục, dùng nhiệt độ cao của lôi đình đem Huyền Thiết cốt bao tan ra một cái lỗ nhỏ, một kiếm cuối cùng, đâm trái tim nó xuyên thủng !”

Linh hoạt sử dụng Bôn Lôi Kiếm Quyết, đem Đồ Đằng văn của Dị ma lột bỏ, lại toàn lực đâm trên trăm kiếm đâm phá Huyền Thiết cốt bao nó, đâm thủng trái tim của nó, một trận chiến này, Đình Lam Nguyệt thấy kinh tâm động phách, đối với Chung Nhạc thực sự lau mắt mà nhìn.

“Cô nàng này, thấy được người quan tướng Toại Hoàng, cần phải diệt khẩu.”

Trong thức hải Chung Nhạc, Tân Hỏa đột nhiên thấp giọng nói: “Nếu không lan truyền đi ra ngoài, sẽ gây bất lợi cho người. Người bây giờ còn phi thường nhỏ yếu, lại thân mang tuyệt kỹ, tất nhiên sẽ khiến cho người khác dòm ngó !”

Chung Nhạc lại càng hoảng sợ: “Giết Đình sư tỷ ?”

“Không giết nàng cũng được.”

Tân Hỏa dụ dỗ nói: “Người đem nàng đẩy ngã giao phối, đem gạo nấu thành cơm, làm cho nàng đối với người khăng khăng một mực, nàng liền sẽ không lan truyền đi ra ngoài rồi.”

“Giao phối ?”

Sắc mặt Chung Nhạc đều đen, vụng trộm nhìn về phía Đình Lam Nguyệt, Đình Lam Nguyệt so với hắn cùng lắm thì lớn hơn mấy tháng, cũng chỉ khoảng mười lăm tuổi, thân thể cũng đã phát dục được rất là hoàn mỹ, tư thế hiên ngang, dáng người phập phồng hấp dẫn rất là mê người.

Đình Lam Nguyệt thấy hắn nhìn qua, trong ánh mắt có chút khác thường, trong nội tâm hiểu ý, nghiêm mặt nói : “Chung sư đệ lo lắng cho mình tu luyện công pháp khác bị ta lan truyền đi ra ngoài ? Người có thể yên tâm, tuy trên danh nghĩa Kiếm Môn chúng ta nói nghiêm cấm đệ tử tu luyện công pháp của tộc khác nhưng rất nhiều Luyện Khí sĩ thế hệ trước cũng tu luyện công pháp chủng tộc khác, trong hàng đệ tử cũng có không ít người làm như vậy, nên không cần lo lắng.”

Chung Nhạc nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Kính xin sư tỷ chớ nói ra ngoài.”

Đình Lam Nguyệt gật đầu: “Ta cũng không phải người nhiều chuyện lắm, sẽ không nói lung tung.”

“Ta cảm thấy được vẫn là diệt khẩu, hoặc là giao phối so sánh an ổn.”

Trong thức hải, Tân Hỏa tiếp tục dụ dỗ nói: “Ta có thể giúp người quan sát động tĩnh, người tới động thủ!”

Chung Nhạc chỉ có thể giả bộ như không có nghe thấy.

13. Chương 13: Ma Khư Dị Biến

“Giá trị của Dị ma biến dị không phải chuyện đùa, bình thường đệ tử thượng viện cần công lao khi đánh chết một trăm đầu dị ma, mới có thể đổi lấy một viên Vũ Linh đan, mà đánh chết một đầu Dị ma biến dị là có thể đổi lấy một trăm viên Vũ Linh đan !”

Đình Lam Nguyệt có chút hâm mộ, nói: “Hơn nữa xương cốt của Dị ma biến dị cũng là Huyền Thiết tinh khiết nhất, so với Huyền Thiết trong xương cốt của Dị ma bình thường tinh thuần hơn không biết bao nhiêu lần, dùng để luyện chế Hồn binh không còn gì tốt hơn ! Năng hơn hai ngàn cân Huyền Thiết, có thể luyện chế hơn mười kiện Hồn binh, hơn nữa còn là Hồn binh thượng đẳng !”

Trái tim.Chung Nhạc đập mạnh một cái, một trăm viên Vũ Linh đan, tuyệt đối là một khoản tài phú không nhỏ, đối với hắn mà nói nó càng là một cơn mưa đúng lúc !

Mà Hồn binh cũng cực kỳ mê người, có thể trên phạm vi lớn tăng lên chiến lực của hắn. Hài cốt của Dị ma này lại có thể luyện chế hơn mười khẩu Hồn binh, có thể nghĩ là đây là một khoản tài phú lớn đến bậc nào !

Trong hàng đệ tử thượng viện có được Hồn binh cũng không phải số ít, nhưng phần lớn đều là Hồn binh cấp thấp, dùng đều là kim thiết bình thường, chỉ có thể miễn cưỡng Tế Hồn mà thôi, Huyền Thiết trong đó cũng không tinh khiết .”

Đình Lam Nguyệt nhắm lại hai mắt quan tưởng chốc lát, đột nhiên trước mặt dấy lên hừng hực liệt hỏa, đem thi thể của đầu Dị ma biến dị kia vây quanh, thì ra là đang quan tưởng một môn công pháp hỏa hệ, nói: “Cho dù là Hồn binh cấp thấp, uy lực của nó cũng là không thể khinh thường, một khi tế lên, qua lại như điện, làm người ta khó lòng phòng bị. Mà trong Hồn binh thượng đẳng không có bất kỳ tạp chất, trong hàng đệ tử thượng viện cũng không có mấy người có thể có được bậc này Hồn binh, chỉ có đệ tử trọng yếu xuất thân từ thập đại bộ lạc trong Đại Hoang, mới có thể nắm giữ bậc này thần binh lợi khí !”

Liệt hỏa thiêu đốt, không qua bao lâu liền đem cỗ thi thể này đốt thành tro bụi, chỉ còn dư lại xương cốt bằng Huyền Thiết bị liệt hỏa đốt cháy đến phát sáng.

Đình Lam Nguyệt lại nhắm mắt quan tưởng chốc lát, tinh thần lực quan tưởng mưa to, đem xương cốt bằng Huyền Thiết làm nguội lại, nói: “Luyện chế Hồn binh không phải là việc mà chúng ta đệ tử bậc này có thể làm được, chỉ có Luyện Khí sĩ mới có thủ đoạn này. Sư đệ muốn đem xương cốt này bán ra, hoặc là mời người luyện chế, ta đều có con đường. Mặc dù Đại Đình thị chúng ta không phải là thập đại thị tộc, nhưng là cũng có nội tình của mình, Đại Đình thị chúng ta cũng có Luyện Khí sĩ trong Kiếm Môn !”

Được nước mưa cọ rửa, xương cốt bằng Huyền Thiết xèo xèo bốc lên hơi nước, cuối cùng cũng nguội xuống.

Chung Nhạc gật đầu, hắn quả thật không có con đường ở trong Kiếm Môn, sự suy thoái của Chung Sơn thị, dẫn đến trong lớp người già không có xuất hiện qua Luyện Khí sĩ, hơn nữa, Chung Nhạc mặc dù biết Tả Tương Sinh, nhưng lại không có bao nhiêu giao tình.

Nếu như Đình Lam Nguyệt có con đường mà nói, đem xương cốt bằng Huyền Thiết này bán cho Đại Đình thị cũng sẽ không bị thiệt thòi bao nhiêu.

Đình Lam Nguyệt tiếp tục nói: “Sư đệ, ta đã giúp người xử lý sạch sẽ bộ hài cốt này, người vác ở trên người, chúng ta lập tức đi tìm kiếm các sư huynh sư đệ khác. Ma Khư Kiếm Môn cực kỳ nguy hiểm, nếu là tách ra mà nói, gặp phải bộ lạc lớn của Dị ma, Nhện ma liền lành ít dữ nhiều !”

“Tốt!”

Chung Nhạc thấy nàng muốn lửa có lửa, muốn mưa có mưa, trong lòng cũng là bội phục mười phần, nói: “Sư tỷ thế nhưng đồng thời tinh thông nhiều loại công pháp, làm người ta bội phục.”

“Quan tưởng nước lửa, chính là tiểu pháp môn cần chuẩn bị để xuất môn lịch lãm, cũng không phải là công pháp giới cỡ nào, nhưng lại hữu dụng vô cùng. Nếu là ở bên ngoài ăn gió nằm sương, không có tiểu pháp môn như vậy sẽ phải ăn rất nhiều đau khổ.”

Đình Lam Nguyệt cười nói. Chung Nhạc tâm niệm vừa động, quan tưởng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thế Quyết, chỉ thấy tinh thần lực của hắn hóa thành Giao Long, Giao Long há mồm liền đem Dị ma kia ngậm, mà bản thân Chung Nhạc thì hai tay trống trơn, cất bước đuổi theo Đình Lam Nguyệt.

Đình Lam Nguyệt nhìn thoáng qua, trong lòng thầm khen một tiếng :” Tinh thần lực của Chung sư đệ có độ mềm và dai kinh người, hài cốt của Dị ma nặng hơn hai ngàn cân, nhưng Giao Long do tinh thần lực của hắn biến thành lại có thể ngậm nhẹ nhàng như thế, cử trọng nhược khinh. Khó trách hắn có thể chém giết Dị ma biến dị, đúng là không phải do may mắn.”

Hai người nhanh chóng đi về phía trước, Đình Lam Nguyệt chạy lên một tòa núi cao, quan tướng hoả diễm, chỉ thấy ánh lửa vọt lên cao hơn hai mươi trượng, hoả diễm ở giữa không trung tạo thành một cái chữ “Bồ” thật to.

Cũng không lâu lắm, Hà Thừa Xuyên và mười vị đệ tử cũng chạy lên tới ngọn núi này, tụ hợp cùng Chung Nhạc và Đình Lam Nguyệt, thấy trong miệng của Giao Long sau lưng Chung Nhạc ngậm lấy cụ hài cốt của Dị ma kia, cũng là lấy làm kinh hãi.

“Chung sư đệ, người đem đầu Dị ma biến dị kia giết rồi hả ?” Hà Thừa Xuyên thất thanh nói.

Chung Nhạc lắc đầu, cười nói: “Thật xấu hổ, ta ở trong núi hoang chỉ lo chạy trốn chết thì đột nhiên bị trật chân té bổ nhào một cái, đứng lên nhìn lại thì phát hiện là hài cốt của Dị ma này. Hẳn là Dị ma bị chết già ở hoang sơn dã lĩnh, không nghĩ tới lại bị ta phát hiện được,”

Đám người Hà Thừa Xuyên hâm mộ không ngừng, luôn miệng nói: “Vận khí của Chung sư đệ thật nghịch thiên, tại sao ta lại không có vận khí tốt như vậy chứ ?”

Các đệ tử khác trong môn hạ của Bồ lão cũng không có đi xa, nhìn thấy chữ “Bồ” do Đình Lam Nguyệt quan tướng ra, đều tự mình tìm tới, lại qua nửa canh giờ, cuối cùng cũng lục tục đem người tìm đủ.

Mọi người nhìn thấy bộ hài cốt Dị ma biến dị trên lưng Chung Nhạc, đều vạn phần kinh dị, Hà Thừa Xuyên nhanh nhẹn nhanh miệng nói một phen, mọi người lại hâm mộ không ngừng.

Đình Lam Nguyệt ho khan một tiếng, nói: “Chư vị sư đệ, lần này chúng ta tiến vào Ma Khư lịch lãm, đã chết hai vị sư đệ, đã không thể tiếp tục nữa, chúng ta nên lập tức rời đi. Đoán chừng trong Ma Khư đã xảy ra biến cố gì kinh người, nếu không bộ lạc Dị ma nhỏ như vậy, không thể nào dẫn sinh ra một đầu Dị ma biến dị ! Chuyện này chỉ bằng lập tức báo lên cho sư môn, mời sư môn điều tra một phen !”

Mọi người rối rít gật đầu.

Chỉ có đại bộ lạc có trăm vạn Dị ma mới có thể ra đời Dị ma biến dị, chính là tiểu bộ lạc chỉ có hai trăm đầu Dị ma, ở đâu lại có thể sinh ra bậc này hung vật ?

Nơi này tất có kỳ hoặc.

Mọi người đang muốn xuống núi, thì nghe đột nhiên có tiếng ồn ào từ xa truyền tới, chỉ thấy ở sâu trong Ma Khư có một mảnh mây đen đông nghịt đang cuốn tới, mây đen càng lúc càng lớn, hướng bên này bay tới, mà ở phía trước mây đen, có hơn mười vị đệ tử thượng viện của Kiếm Môn đang bán mạng chạy như điên!

“Đó là. . . môn hạ đệ tử của Kim Hồng sư thúc !”

Hà Thừa Xuyên có nhân mạch hơi rộng, lập tức nhận ra vài vị đệ tử thượng viện chạy trốn ở phía trước, nghi ngờ nói: “Bọn họ đang trốn cái gì ?”

“Đó là Ứng ma !”

Trên đỉnh núi, sắc mặt của mọi người đều kịch biến, một người nữ đệ tử thất thanh nói: “Nhiều Ứng ma như vậy !”

Rõ ràng tám mây đen giữa không trung kia không phải là mây, mà là do hơn ngàn con Ứng khổng lồ triển khai hai cánh tạo thành dị tượng kinh người !

Chung Nhạc ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy cái gọi là Ứng ma chính là đầu người thân chim, móng vuốt lớn và hai cánh, trong miệng mọc đầy răng nhọn, vô số đầu Ứng ma không ngừng lên xuống, tấn công liên tục vào đám đệ tử thượng viện ở bên dưới !

Đột nhiên một vị đệ tử thượng viện bị bắt chặt hai vai rồi xông lên trời cao, vài con Ứng ma khác từ bên cạnh đánh tới, trong chốc lát liền đem đệ tử kia phá tan thành từng mảnh, huyết nhục vấy ra, nhưng không có một khối huyết nhục rơi xuống đất, mà còn ở giữa không trung liền bị bảy Ứng ma ăn được không còn một mống !

“Lâm Thúc Bình đã chết!”

Hà Thừa Xuyên thấy vị đệ tử thượng viện bị bảy Ưng ma ăn hết kia, ánh mắt tròn tròn, hít một hơi lạnh khí, lẩm bẩm nói: “Lâm Thúc Bình chính là đệ tử của Úc Lâm thị trong môn hạ của Kim Hồng sư thúc, Úc Lâm thị là thập đại thị tộc, thực lực Lâm Thúc Bình lại càng kinh người, được khen là thập đại đệ tử thượng viện của Kiếm Môn chúng ta, khoảng cách trở thành Luyện Khí sĩ chỉ cách có nửa bước chân, làm sao lại cứ như vậy liền bị Ưng ma giết rồi ?”

“Là Ưng ma biến dị !”

Sắc mặt của Đình Lam Nguyệt trắng như tuyết, quyết định thật nhanh, quát lên: “Mau mau xuống núi rồi đi Ma Khư ! Tiểu bộ lạc chỉ có ngàn con Ưng ma, thế nhưng cũng xuất hiện Ưng ma biến dị, Ma Khư Kiếm Môn khẳng định đã xảy ra vấn đề !”

Chung Nhạc cũng biết đại sự không ổn, thứ nhất tiểu bộ lạc Dị ma xuất hiện Dị ma biến dị, còn có thể nói thành tình cờ, nhưng ngay cả tiểu bộ lạc Ưng ma cũng xuất hiện Ưng ma biến dị, nơi này liền có cổ quái !

Mọi người chạy xuống núi, Đình Lam Nguyệt sống vai cùng Chung Nhạc, nói: “Chung sư đệ, chút nữa nếu gặp phải nguy hiểm, kính xin sư đệ xuất thủ giúp chúng ta giúp một tay. . .”

Hà Thừa Xuyên nghe nói như thế, trong lòng buồn bực: “Vì sao Đình sư tỷ nói ra những lời như vậy ?”

Hắn lại không biết Đình Lam Nguyệt đã thấy qua bản lĩnh của Chung Nhạc, biết chiến lực của Chung Nhạc còn cao hơn mình, vì vậy mới lên tiếng nhờ vả.

“Sư tỷ yên tâm, mặc dù ta không phải là đệ tử của Bồ lão, nhưng từng cùng chư vị sư huynh sư tỷ có chung hoạn nạn, tự nhiên muốn đồng tâm hiệp lực !”

Chung Nhạc mới vừa nói ra lời này, đột nhiên chỉ thấy nơi xa có khói bụi nổi lên bốn phía, hàng trăm con nhện lớn đen nhánh đang xua đuổi lấy hơn mười vị đệ tử thượng viện của Kiếm Môn vọt về hướng bên này !

Những con nhện lớn kia đều có tám trảo chạy gấp, mỗi một con nhện đều cao khoảng sáu thước, lớn hơn trượng, thế nhưng trên lưng con nhện lại sinh ra nửa người trên của loài người, có cô gái, cũng có nam tử, rõ ràng là Nhện ma trong Ma Khư !

Đầu Nhện ma dẫn đầu là kinh người nhất, há mồm phun ra tơ nhện sáng như tuyết, một tiếng xé gió vang lên liền đem một vị đệ tử thượng viện dính chặt, dùng sức kéo một cái thì đệ tử thượng viện này liền không tự chủ được bay lên, rơi vào trong bảy nhện, chỉ nghe một tiếng kêu thảm liền không còn tiếng động nữa, lại bị bảy nhện ma ăn đến liền xương đều không dư lại !

“Nhện ma biến dị !”

Sắc mặt của Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên và tất cả đệ tử thượng viện đều trở nên tái nhợt, lập tức chuyển hướng, chọn đường thoát đi nơi đây.

“Đó là môn sinh của Thương Tùng sư thúc, cũng gặp tao ương , gặp được Nhện ma biến dị !”

Mọi người mới chạy ra được mấy dặm, lại gặp phải một lớp đệ tử thượng viện khác cũng đang chạy trốn chết, bị mấy trăm Ma tộc Ma Khư đuổi giết, vội vàng thoát thân !

“Sợ rằng Ma Khư đã xảy ra chuyện lớn !”

“Chúng ta lâm vào bên trong Ma vực, đợi đến Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn nhận được tin tức, sợ là chúng ta cũng đã chết không có chỗ chôn !”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Vì sao nơi đây đột nhiên nhiều ra nhiều Ma tộc biến dị như vậy ?”

Đám người Chung Nhạc liên tục chạy trốn, nhưng là càng nhiều hơn Ma tộc Ma Khư xuất hiện, ở dẫn dắt của Ma tộc biến dị đem đệ tử thượng viện vây khốn lại, vây quanh ở trong một vòng vây rộng lớn khoảng trăm dặm.

“Ha hử, Nhân tộc bắt nạt Ma tộc chúng ta, đem chúng ta nhốt ở chỗ này, nuôi chúng ta, để cho hậu bối của bọn họ giết chúng ta luyện tay, hôm nay, báo ứng của bọn họ đã tới.”

Bên ngoài vòng vây, tất cả Ma tộc biến dị đều xuất hiện, hơi thở cuồng dã không bị cản trở, lệ khí xông lên trời, rõ ràng là thủ lĩnh trong đại bộ lạc có trăm vạn Ma tộc, thậm chí trong đó có Ma tộc đã cảm ứng được Ma Linh, hồn phách cùng Ma Linh của Ma Khư kết hợp, trở thành Luyện Khí sĩ của Ma tộc !

“Các tộc Ma tộc chúng ta nhiều năm đầy đàn vô cùng gian khổ như vậy, âm thầm tế tự mảnh trời đất này, rốt cục để cho trong trời đất của Ma Khư sinh ra Ma Linh !”

Dẫn đầu là một vị Luyện Khí sĩ Ma tộc quanh thân bao phủ ở dưới hắc bào, cụ gió thổi tới, bay phất phới, cười ha ha nói: “Hôm nay, đem những tên tiểu bối của Nhân tộc này, làm thành gia súc, tế tự tổ tiên viễn cổ tộc chúng ta, tỉnh lại Linh của tổ tiên, giết ra Ma Khư, đoạt lại Đại Hoang vốn là thuộc về chúng ta ! Ta muốn để cho máu của những Nhân tộc này, thoải mái Linh của tổ tiên viễn cổ, làm cho bọn họ thức tỉnh !”

Sau lưng hắn, từng vị Luyện Khí sĩ Ma tộc bay lên trời, cao giọng quát lên: “Các con nghe lệnh, không cần ăn hết bọn họ, đưa bọn họ bắt !”

“Lưu bọn họ một mạng, dùng để tế tự, hiến tặng cho Linh của tổ tiên viễn cổ !”

14. Chương 14: Bạo Khởi

Đệ tử thượng viện của Kiếm Môn mỗi tháng chỉ có cơ hội tiến vào Ma Khư một lần, bởi vậy mấy ngàn đệ tử thượng viện thì bị nhốt ở chỗ này có gần ngàn người. Đệ tử thượng viện cũng là nên có kiếp nạn này, cho tới nay Ma Khư đều là nơi để đệ tử thượng viện lịch lãm rèn luyện, mặc dù đôi khi cũng có đệ tử thượng viện chết trong lúc lịch lãm rèn luyện, nhưng chưa bao giờ xảy ra chỗ sơ suất lớn, bởi vậy cao tầng Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn đối với Ma Khư cũng không quan tâm nhiều lắm.

Đệ tử thượng viện tiến vào Ma Khư lịch lãm rèn luyện lại là chuyện hết sức bình thường, ai đều chưa từng ngờ tới, giờ phút này hình thức vậy mà bị nghịch chuyển, đệ tử thượng viện biến thành con mồi, mà Ma tộc Ma Khư tắc thì trở thành thợ săn, săn bắt đệ tử Kiếm Môn !

Trong phương viên gần trăm dặm, có gần ngàn vị đệ tử thượng viện đang chạy trốn khắp nơi, có tụ tập cùng một chỗ chống cự, có tắc thì trốn đông trốn tây, một Ma tộc luồng sóng thì đang càn tới quét lui, tìm kiếm những vị đệ tử thượng viện này.

Không biết bao nhiêu đệ tử thượng viện bị bắt, tay chân bị trói cột vào trên , vô lực giãy dụa, giống như là heo, bị hai cái Ma tộc giơ lên vai khiêng hướng ở chỗ sâu trong Ma Khư, không biết bị đưa đến nơi nào.

Cũng có không ít đệ tử thượng viện thậm chí bị giết trong khi đang chống lại !

Tính bằng hàng nghìn đơn vị Ma tộc Ma Khư chen chúc mà đến, trải rộng phạm vi trăm dặm phương viên, lại để cho phạm vi có thể hoạt động của những đệ tử thượng viện còn lại càng ngày càng nhỏ.

“Thời Thượng Cổ Nhân tộc hèn mọn, ở trong mắt của Ma tộc chúng ta chính là dê hai chân, chỉ có làm gia súc dùng để tế tự cùng sai khiến ! Lúc trước Ma tộc chúng ta dùng gia súc để tế tự, đều là Nhân tộc !”

Rất nhiều Ma tộc càn quét thời điểm cười ha ha, đả kích lòng tin của những đệ tử thượng viện có can đảm phản kháng kia, truyền đến tiếng cười quỷ dị.

“Từng dãy Nhân tộc buộc chặt ở trên trọng trách, đem nướng ở trên lửa, xoa dầu nướng đến thơm nức !”

“Chọc một đao xuống dưới, máu người phóng đầy bồn, kính Linh của trời đất, Linh của tổ tiên, lại để cho Linh của tổ tiên phẩm nếm trải máu người mỹ vị này !”

“Những con gia súc hèn mọn này rõ ràng dám tạo phản, trấn áp chúng ta, hôm nay là nên khiến đám gia súc này biết rõ ai mới là chủ nhân trong trời đất này !”

...

Đám người Chung Nhạc, Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên tụ tập cùng một chỗ, nhiều lần liên tục tao ngộ càn quét vây quét của Ma tộc, hơn trăm người hiện tại chỉ còn lại không tới hai mươi người, những người khác đều bị bắt ở trong hỗn chiến, cũng có người bị giết.

Còn lại mười mấy người này thì mỗi người cũng bị thương, trên người lưu lại rất nhiều vết thương lớn nhỏ khác nhau, chật vật không chịu nổi, mặc dù là có thực lực cao nhất như Chung Nhạc, Đình Lam Nguyệt cùng Hà Thừa Xuyên cũng không có tốt hơn bao nhiêu, vài lần ở trong chiến đấu suýt nữa bị Ma tộc biến dị chém giết.

Cụ thi cốt Dị ma mà Chung Nhạc lấy được kia bởi vì quá nặng, lưng công nó không có lợi cho chiến đấu, nên trong chiến đấu đã bị Chung Nhạc ném đi, chỉ để lại hai cánh tay của cụ thi cốt, hai thanh liềm đao sáng loong coong bị hấn lưu lại, trở thành binh khí.

Hai thanh Huyền Thiết liềm đao này dài đến tám thước, cao cỡ một người, tuy nhiên không phải Hồn binh, nhưng trình độ sắc bén chỉ có hơn chứ không kém, Chung Nhạc Tế Hồn vào trong đó, Huyền Thiết liềm đao tới lui như gió, một đao cắt xuống thân thể Ma tộc cơ hồ không có nửa phần trở ngại !

Chỉ là, Ma tộc thật sự nhiều lắm, hơn nữa lúc trước lịch lãm rèn luyện ở chỗ này rất khó tìm được tung tích Ma tộc dị biến, mà bây giờ Ma tộc biến dị nhiều làm cho người khác tức lộn ruột, cơ hồ trong mỗi trăm đầu Ma tộc liền có một đầu Ma tộc biến dị !

Mặc dù là Chung Nhạc, cũng ở trong lúc chiến đấu cùng với Ma tộc biến dị khác mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, tuy nhiên hấn đã chém giết một đầu Dị ma biến dị, nhưng Dị ma ở trong Ma Khư chỉ là Ma tộc cấp thấp nhất, địa vị còn không bằng Nhện ma, hơn nữa thực lực của Ma tộc biến dị khác đều so với Dị ma biến dị mạnh mẽ hơn rất nhiều !

Chủng tộc Ma tộc biến dị khác có lông vũ là do Kim Tinh tạo thành, sắc bén đến cực điểm, có tư nhện cứng cỏi vô cùng, Huyền Thiết liềm đao cũng cần chém liên tục hơn mười đao mới có thể chém đứt, có xương cốt sinh trưởng ở bên ngoài cơ thể, xương cốt chính là kim loại tạo thành, như là áo giáp trầm trọng vô cùng, mỗi thứ đều có chỗ lợi hại.

Trải qua những cuộc chiến đấu này, đám người Hà Thừa Xuyên cũng kiến thức đến chỗ mạnh mẽ của Chung Nhạc, Bôn Lôi Kiếm Quyết ở trong tay hấn trở nên sắc bén vô cùng, người ngăn cản giết người ma ngăn cản giết ma !

Hơn nữa, Chung Nhạc có thể đang thi triển Bôn Lôi Kiếm Quyết đồng thời, Tế Hồn vào trong Huyền Thiết liềm đao, những nơi liềm đao đi qua thì Ma tộc ngã xuống thành từng mảnh, so với Đình Lam Nguyệt Tế Hồn Hồn binh còn muốn mạnh mẽ hơn vài phần, làm cho người ghé mắt.

Chỉ là tình cảnh bây giờ thật sự rất hung hiểm, Ma tộc biến dị ngày càng nhiều, thực lực của Chung Nhạc tuy cao cũng không có bao nhiêu chỗ dùng, không phải đối thủ của những Dị ma biến dị kia, bởi vậy mọi người chỉ là hơi kinh ngạc một chút, càng nhiều nữa là lo lắng tình cảnh của bọn hấn.

“Nếu là chúng ta một mực không có lý khai Ma Khư, nhất định sẽ bị cao tăng của Kiếm Môn nhận ra khác thường, sau đó tiến vào Ma Khư xem xét.”

Đình Lam Nguyệt cho mọi người khuyến khích nói: “Chúng ta chỉ cần kiên trì thời gian hai ba ngày, sẽ có Luyện Khí sĩ đi vào, dẹp yên trận bạo loạn này.”

“Thời gian hai ba ngày ? Chỉ sợ kiên trì không tới lúc đó.”

Hà Thừa Xuyên cười khổ, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời có một đám lại một đám Ung ma phi hành, xuyên thẳng qua qua, một đôi sắc bén mắt ưng đang tìm kiếm đệ tử thượng viện, nói: “Đình sư tỷ, Ma tộc ở đây ngày càng nhiều, Ma tộc biến dị cũng là ngày càng nhiều, chúng ta có thể kiên trì một canh giờ xem như may mắn rồi !”

Một vị nữ đệ tử thở dài nói: “Nếu như có người có thể chạy ra Ma Khư, bẩm báo cho hai vị trưởng lão thì tốt rồi.”

Chung Nhạc nhắm mắt tập trung tư tưởng suy nghĩ, âm thầm quan tưởng, hấn phách đi vào trong thức hải, nói: “Tân Hỏa, người có biện pháp nào chạy đi hay không ?”

“Ở đây có quá nhiều Ma tộc cấp thấp, bằng vào thực lực của các người căn bản không cách nào đào thoát.”

Tiểu đồng Tân Hỏa rất là dứt khoát, nói: “Hơn nữa ta còn cảm ứng được khí tức của Luyện Khí sĩ Ma tộc, tuy nhiên đều là tiểu nhân vật, nhưng đối với các người mà nói vẫn là quá mạnh mẽ. Ta cảm ứng được bên trong Ma Khư này, còn có một chút bí mật, ẩn ẩn để lộ ra khí tức cổ xưa, rất là âm u, tà ác. . .”

“Luyện Khí sĩ Ma tộc ?”

Chung Nhạc không khỏi rung mình một cái, Luyện Khí sĩ là mạnh mẽ cỡ nào, đối với đệ tử thượng viện như bọn hắn mà nói cơ hồ là một cái trên trời một cái dưới đất, trong Ma Khư này vậy mà xuất hiện Luyện Khí sĩ Ma tộc, xem ra hoàn toàn chính xác cực kỳ không ổn !

“Ngoại trừ Luyện Khí sĩ của Ma tộc, còn có một khí tức cổ xưa âm u tà ác ? Chẳng lẽ còn mạnh mẽ hơn cả Luyện Khí sĩ Ma tộc ?”

“So với Luyện Khí sĩ Ma tộc mạnh mẽ hơn nhiều lắm, nhưng là những khí tức cổ xưa này giống như đã bị trấn áp, cũng rất giống như đang lâm vào ngủ say, hoặc là đã bị chết, chỉ là trong lúc mơ hồ toát ra một tia khí tức.”

Tiểu đồng Tân Hỏa tỉ mỉ cảm ứng, nói: “Ta cảm ứng được những Luyện Khí sĩ Ma tộc này đang chuẩn bị một lần đại tể tự, đem những cổ xưa khí tức này tỉnh lại, nếu là thật sự đưa bọn họ tỉnh lại mà nói, việc vui tựa lớn rồi, tuyệt đối có thể làm cho đám Luyện Khí sĩ dễ nhui của Kiếm Môn đại loạn một hồi ! Thiếu niên Phục Hy Thần tộc, nếu người chịu đem thân thể giao cho ta đến không chế, ta ngược lại có thể mang theo người một người đào thoát đi ra ngoài, bất quá nếu như vậy thì ta liền bại lộ, chỉ có thể mang theo người giết ra Kiếm Môn, sau đó lưu lạc thiên nhai rồi.”

Ngọn lửa nhỏ này hào hứng bừng bừng nói: “Thực lực của ta bây giờ không bằng lúc trước, cũng không có tìm được hợp cách truyền nhân Tân Hỏa, trong Kiếm Môn vẫn có rất nhiều nhân vật lợi hại có thể ngăn lại ta, cho nên ta ý định lúc xông ra Kiếm Môn, sẽ làm nổ tung trấn áp những Thần Ma chi Hồn kia ở dưới Kiếm Môn ! Những Thần Ma chi Hồn đó so với những khí tức cổ xưa bên trong Ma Khư muốn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần, nhất định có thể đem Kiếm Môn huyết tẩy, sau đó chúng ta liền có thể chạy đi. . .”

“Đem thân xác giao cho Tân Hỏa không chế, tuyệt đối không đáng tin cậy ”!

Chung Nhạc bỏ đi cái ý niệm nguy hiểm này, mức độ nguy hiểm của Tân Hỏa này, so với những Ma tộc này còn muốn khủng bố gấp trăm lần !

“Nhạc tiểu tử, đợi lát nữa nếu người mà bị giết, vô luận như thế nào ta đều sẽ ra tay đấy !” Tân Hỏa ở trong thức hải của hắn kêu lên.

Chung Nhạc tỉ mỉ suy tư một lát, đột nhiên thần sắc khẽ động, thấp giọng nói: “Đình sư tỷ, Hà sư huynh, đợi chút nữa gặp được Ma tộc chúng ta chống cự một cái, sau đó tùy ý bọn hắn bắt chúng ta, ta có một cái kế hoạch nói không chừng chúng ta có cơ hội chạy đi !”

Trong lòng đám người Đình Lam Nguyệt khẽ động, mơ hồ đoán được kế sách của hắn, liếc nhau, yên lặng gật đầu.

Chung Nhạc lập tức đem hai thanh Huyền Thiết liên đao dài khoảng tám thước ở trên lưng lấy xuống, chôn vào trong đất.

Trong lòng Đình Lam Nguyệt có chút bất an, thấp giọng nói: “Chung sư đệ, tinh thần lực của người có thể kéo dài ra xa bao nhiêu ? Phải chăng thật có thể. . .”

Chung Nhạc lắc đầu, thấp giọng nói: “Chớ có lên tiếng ! Ma tộc đến rồi !

“Nơi này có Nhân tộc !”

Âm thanh vang lên giống như tiếng quỷ khóc sói tru, lại bị một đám Nhện ma phát hiện, vài đầu Nhện ma cái vô cùng kêu lên: “Có Nhân tộc tiểu bò đực ! Bọn họ nếu dám chống cự, liền đem Nhân tộc tiểu bò cái giết chết, lưu lại Nhân tộc tiểu bò đực để sung sướng một thoáng !”

Hà Thừa Xuyên và các nam đệ tử nghe vậy, sắc mặt biến đổi một phát trở nên vô cùng tái nhợt, mọi người thoáng chống cự một chút, liền nhao nhao bị bắt, một đầu Nhện ma biến dị phụt ra tơ nhện, đem những người này buộc chặt lại.

“Nhân tộc tiểu bò đực. . .”

Một đầu mẫu Ma tộc yêu thương sờ lên khuôn mặt Hà Thừa Xuyên, cười nói: “Đang lúc giao phối lại ăn tươi tiểu bò đực, là chuyện mà người ta thích làm nhất đấy !”

Đầu Nhện ma biến dị dẫn đầu kia cảnh cáo nói: “Không muốn gây chuyện thị phi, các trưởng lão còn muốn dùng máu thịt của những tên này để tế tự tổ tiên!”

Hơn mười đầu Dị ma có địa vị thấp nhất đi tới, đem mọi người treo ở trên trọng trách, cất bước hướng chỗ sâu trong Ma Khư đi tới.

“Đem bọn họ đưa lên trên tế đàn cho ta ! Đợi các trưởng lão tới, lấy ra máu của những dê hai chân này, tế tự tổ tiên các tộc của Ma tộc chúng ta, tỉnh lại Linh của tổ tiên !”

Một đầu Dị ma hẳn là tiểu đầu lĩnh của những Dị ma này, ở một bên giám sát, hưng phấn nói: “Còn muốn tỉnh lại cộng đồng tổ tiên của các tộc chúng ta, Thiên Tượng Lão Mẫu !”

“Thiên Tượng lão mẫu?”

Ở trên trọng trách, bọn người Đình Lam Nguyệt trong lòng cả kinh, Đình Lam Nguyệt thấp giọng nói: “Không xong rồi, những thứ này lại muốn tỉnh lại Thiên Tượng lão mẫu. . .”

Chung Nhạc hiểu kỳ nói: “Sư tỷ, Thiên Tượng lão mẫu là cái gì ?”

Đình Lam Nguyệt còn chưa trả lời, Dị ma tiểu đầu lĩnh kia cười hắc hắc nói: “Thiên Tượng lão mẫu chính là cộng đồng tổ tiên của Ma tộc chúng ta trong Đại Hoang, là thần của Ma tộc chúng ta ! Thiên Tượng lão mẫu sinh sinh ra đứa con thứ nhất, chính là tổ tiên của Thiên Tượng Ma tộc, đứa con thứ hai, là tổ tiên của Ung Ma tộc, đứa con thứ ba là tổ tiên Hỏa Ma tộc. . . Dị Ma tộc chúng ta là tiểu nhi tử, địa vị tương đối thấp, bất quá so với các người những nhân tộc này địa vị cũng cao hơn nhiều. Nhân tộc các người chính là gia súc, là nằm đó ở trong Đại Hoang tổ tiên các tộc chúng ta săn bắn Nhân tộc. Nhất là Nhân tộc tiểu bò cái, hắc hắc, bắt được về sau tựu lấy hết. . .”

Dị ma tiểu đầu lĩnh này néo néo khuôn mặt Đình Lam Nguyệt, cười hai tiếng hắc hắc, hồn nhiên không có chú ý tới phía sau của bọn hắn, gần dặm bên ngoài Chung Nhạc bọn người bị bắt cái kia phiến chiến trường, đột nhiên bùn đất sóng sóng vỡ ra, hai thanh đại liên đao từ dưới đất bay ra, dán mặt đất mà bay, chăm chú đi theo ở phía sau bọn họ !

Chút bất tri bất giác, hơn mười đầu Dị ma chịu trách nhiệm áp giải bọn người Chung Nhạc đã xuyên qua vòng vây của Ma tộc, đám người Chung Nhạc hướng xung quanh liếc nhìn, chỉ thấy ở trên đường Ma tộc càng ngày càng ít, mà ở trung tâm của Ma Khư, lại là ma khí cuộn cuộn, phóng lên trời, chỗ đó chắc là tế đàn mà Dị ma nói.

“Chết!”

Chung Nhạc đột nhiên hét to, hai thanh tám thước liên đao đột nhiên bay lên, xoay tròn gào thét ở giữa không trung, trong chớp mắt liền từ đằng sau đội ngũ một đường cắt tới, cắt đến đội ngũ lối vào !

PHỐC PHỐC PHỐC !

Những con Dị ma đang khiêng trọng trách nguyên một đám đầu lâu đột nhiên phóng lên trời, Ma huyết vọt tới giữa không trung, hết thấy biến thành thi thể không đầu, mà vào lúc này, hai phần liên đao ở tinh thần lực của Chung Nhạc điều khiển bay trở về, bá bá bá ánh đao hiện lên, đem Dị ma tiểu đầu lĩnh kia cắt được nát bấy !

Tinh thần lực từ mi tâm Chung Nhạc phún dũng, bá bá bá ánh đao liên tiếp bổ ra, đem tơ nhện quấn ở trên tay chân chặt đứt, một nhảy dựng lên, điều khiển ánh đao chặt bỏ hướng tơ nhện chỗ tay chân bọn người Đình Lam Nguyệt, quát: “Lập tức đi, nói không chừng còn có cơ hội chạy ra Ma Khư !”

15. Chương 15: Kiếm Môn Phương Kiếm Các

Đình Lam Nguyệt thứ nhất thoát khỏi, lập tức tung mình nhảy lên, nói: “Năm đó tổ tiên Đại Đình thị chúng ta cùng tiền bối Kiếm Môn cùng nhau mở Đại Hoang, biết rõ sự kinh khủng của Thiên Tượng Lão Mẫu nên để lại ghi chép về Thiên Tượng Lão Mẫu ! Ta xem quá những thứ ghi chép kia, Thiên Tượng Lão Mẫu này chính là Ma Thần, không phải sinh linh bình thường ! Những thứ Ma tộc này muốn tính lại Thiên Tượng Lão Mẫu, vô luận như thế nào cũng muốn thông báo cho cao tầng Kiếm Môn, nếu không sự việc sẽ càng không thể thu thập !”

Chung Nhạc đem một thanh liềm đao khác giao cho nàng thao túng, hai người nhanh chóng đem tơ nhện trời buộc mọi người chém đứt, mọi người đang định rời đi, Hà Thừa Xuyên vội vàng nói: “Che dấu thi thể !”

Chung Nhạc nhất thời tỉnh ngộ lại, con đường này nên là con đường đi hang ổ Ma tộc, nếu là bị người phát hiện trên mặt đất có nhiều thi thể Dị ma như vậy, nhất định sẽ biết có người chạy trốn. Không bằng đem thi thể chôn, mới có thể vì mình tranh thủ đến dài hơn thời gian chạy trốn chết !

“Hà sư huynh cũng là người trải qua chiến đấu tầy lể, tâm tư kín đáo.” Chung Nhạc nghĩ thầm. Mọi người lập tức đem tất cả thi thể Dị ma chôn ngay tại chỗ, phân biệt phương hướng, lặng lẽ bỏ chạy hướng lối vào Ma Khư

Bên trong Ma Khư không có phân ra ngày và đêm, bầu trời lúc nào cũng một mảnh u ám. Đám người Chung Nhạc một đường trốn phải né trái, tránh ra từng cái từng cái bộ lạc Ma tộc, khoảng cách cửa vào Ma Khư càng ngày càng gần. Phía trước, một tòa Kiếm Môn đứng vững, nơi đó là cửa vào cũng là xuất khẩu của Ma Khư. Ngoài cửa liền có hai vị trưởng lão Kiếm Môn trấn thủ, chỉ cần chạy ra tới tòa Kiếm Môn này, liền coi như là an toàn.

Hô ——.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm thật dài, dưới mắt chỉ còn lại có mấy dặm lộ trình là có thể đi ra Ma Khư, chạy ra đường sống.

Hà Thừa Xuyên lau đi mồ hôi lạnh trên trán, tâm cảnh thanh tĩnh lại, nói: “Chỉ cần chạy ra Ma Khư, liền coi như là an toàn, báo lên cho cao tầng Kiếm Môn, hẳn là vẫn kịp cứu những sư huynh đệ bị mắc kẹt ở chỗ này !”

Đồng đạo đệ tử thượng viện rồi rít gật đầu, đột nhiên, một cái âm thanh khác thường tràn đầy ma lực truyền rõ ràng vào trong tai của bọn hắn, cười duyên nói: “Các ngươi lại có thể trốn tới đây, vận khí thật là tốt đến ngoài ý muốn, bất quá các ngươi một người cũng đi không được, lại như thế nào cứu người đây ?”

Mọi người sắc mặt kịch biến, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lối vào của Ma Khư có một nữ tử đứng ở nơi đó. Nói là cô gái, nhưng đầu lại không phải của Nhân loại, mà là dài một cái đầu voi , vòi voi thật dài vung qua vung lại, còn có hai khỏa răng ngà thật dài !

Thiên Tượng Ma tộc !

Thiên Tượng Ma tộc là Ma tộc cao cấp nhất trong Ma Khư Kiếm Môn. Năng lực đầy đàn của cái chủng tộc này tương đối yếu, số lượng ít, nhưng cũng là mạnh mẽ vô cùng. Thiên Tượng Ma tộc bình thường, kỳ thực lực cũng sẽ không yếu so với Dị ma biến dị !

Mà ở dưới chân của cô gái Thiên Tượng Ma tộc kia, nằm hơn mười cỗ thi thể. Hẳn là đệ tử thượng viện trốn ra Ma tộc tiểu trừ, thiên tân vạn khổ trốn tới, nhưng là lại ở trước tòa Kiếm Môn này bị chết vào trong tay của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử !

“Luyện Khí sĩ Ma tộc !” Đình Lam Nguyệt thấp giọng nói.

“Luyện Khí sĩ ?” Tất cả mọi người giật mình trọng lòng, Ma tộc vậy mà lưu lại một vị Luyện Khí sĩ trấn thủ nơi đây, hơn nữa còn là Thiên Tượng Ma tộc mạnh mẽ nhất Ma Khư !

Trong âm thanh của Đình Lam Nguyệt cũng có chút tuyệt vọng: “Ở đây có Luyện Khí sĩ trấn thủ, chúng ta căn bản không thể nào sống rồi đi. . .”

“Nhân tộc tiểu nha đầu cũng có chút ánh mắt, lại có thể nhìn ra ta đã trở thành Luyện Khí sĩ.”

Trong đôi mắt nhỏ của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia lộ ra vẻ kinh ngạc, cười nói: “Hiện tại, các người có thể xuất thủ, ta đối với ăn thịt người không có bao nhiêu hứng thú, nhưng là đối với giết người rất có hứng thú.”

Đình Lam Nguyệt cắn răng, thấp giọng nói: “Chư vị sư đệ, hôm nay chỉ có liều chết đánh cược, có thể chạy ra một người chính là một người !”

Mọi người trầm mặc, Chung Nhạc cũng thào xuống Huyền Thiết liên đao, yên lặng chờ lau. Luyện Khí sĩ cảm ngộ đến Linh, linh hồn nhất thể, linh hồn còn gọi là Nguyên Thần, mạnh mẽ vô cùng. Chênh lệch giữa bọn họ và Luyện Khí sĩ không cách nào tưởng tượng, phần thắng lần này sợ rằng ngay cả sợi tóc cũng không có. Cho dù là liều chết đánh cược một lần, sợ rằng mọi người cũng đều phải chết ở chỗ này, không người nào có thể chạy trốn !

“Nhạc tiểu tử, lần này vô luận như thế nào ta cũng muốn mượn thân thể của ngươi dùng một chút !”

Trong đầu Chung Nhạc, đột nhiên truyền đến âm thanh tiểu đồng Tân Hỏa : “Nếu ngươi chết rồi, ta liền chỉ có thể yên lặng ngủ say lần nữa, chờ đợi tới vị Phục Hy Thần tộc tiếp theo phát hiện được ta. Chỉ là ta đã trải qua năm tháng khá dài, đã sắp đập tắt, không có cách nào chờ đợi thêm nữa ! Mặc dù bại lộ, ta cũng muốn xuất thủ !”

Chung Nhạc cả kinh trong lòng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên chỉ nghe âm thanh khanh khách xèo xèo truyền đến, Kiếm Môn thể nhưng đang chậm rãi mở ra !

Tình hình này để cho tất cả mọi người ngẩn ngơ, không ngờ được, cho dù là Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia cũng không khỏi ngây ngốc, không có kịp phản ứng.

Chỉ nghe ngoài Kiếm Môn trong đó truyền tới âm thanh một vị trưởng lão Kiếm Môn : “Ma Khư đã mở, các người vào đi thôi.”

“Đa tạ trưởng lão.” Kiếm Môn mở ra, từng vị đệ tử thượng viện nối đuôi nhau mà vào, vừa nói vừa cười, hẳn là môn hạ đệ tử một vị Luyện Khí sĩ trong thượng viện, tiến vào Ma Khư Kiếm Môn lịch lãm.

Những đệ tử thượng viện này mới vừa tiến vào bên trong Ma Khư, ngẩng đầu liền thấy Chung Nhạc, Đình Lam Nguyệt đám người, nhưng ngay sau đó lại thấy một Thiên Tượng Ma tộc nữ tử đứng vững vàng ở trước Kiếm Môn, không khỏi ngẩn ngơ.

“Chư vị sư huynh mau lui lại !”

Đình Lam Nguyệt lạnh lùng nói: “Nhanh lên báo cho trưởng lão, Ma tộc đem các đệ tử thượng viện chúng ta bắt, chuẩn bị huyết tể, sống lại Thiên Tượng Lão Mẫu. . .”

Nàng còn không nói xong một câu, vòi voi của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia chợt bành trướng, trong khoảnh khắc trở nên to lớn vô số lần, như cùng một cái thịt thịt lẽ sách túi, chu vi mười trượng lớn bằng, dùng sức khê hấp, chỉ thấy đi vào ma khư này trên dưới một trăm vị thượng viện đệ tử thân bất do kỷ bay lên, hơn mười người trong đó bá bá bá rơi vào trong mũ voi !”

“Ta chán ghét ăn sống!”

Cô gái Thiên Tượng Ma tộc kia dùng sức nhai, khóe miệng chảy ra máu tươi, đem hơn mười người kia nuốt vào ! Mà còn dư lại hơn chín mươi vị đệ tử thượng viện bị hút đến giữa không trung, bị cô gái Thiên Tượng Ma tộc kia vung vòi voi, giống như cự mãng dài đến hơn mười trượng nghiền nát mà qua, hơn chín mươi người bị nghiền nát ở giữa không trung, thế nhưng không có người nào chạy trốn !

“Nghịch súc!”

Kiếm Môn chưa đóng cửa, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, sau một khắc một vị bạch y lão giả đứng ở trước Kiếm Môn, vừa sợ vừa giận* nhìn Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia, sắc mặt đột nhiên khê biến, thất

thanh nói: “Thiên Tượng Ma tộc Luyện Khí sĩ ? Trời đất ở trong Ma Khư không có Linh, làm sao có thể dẫn sinh ra Luyện Khí sĩ ! Không tốt ?”

Vị bạch phát lão giả kia chính là một trong hai vị trưởng lão chịu trách nhiệm trông chừng Ma Khư Kiếm Môn , lập tức tỉnh ngộ lại, lớn tiếng quát lên: “Mau mau gõ vang chuông báo động ! Ma tộc trong Ma Khư té tự trời đất, để cho mảnh trời đất này ra đời Ma Linh !”

Bên ngoài Ma Khư, một vị trưởng lão khác nghe vậy, lập tức động thủ, chỉ nghe tiếng chuông mơ hồ truyền đến, thanh âm du dương trầm thấp.

“Nhân tộc lão quỷ, cũng cơ trí!”

Cô gái Thiên Tượng Ma tộc kia cười khúc khích, vui vui vung ra, xoắn về phía vị trưởng lão kia, cười nói: “Bất quá đã chậm, Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu sắp bị tỉnh lại, Kiếm Môn các ngươi mặc dù biết, cũng vu sự vô bổ !”

“Thiên Tượng Lão Mẫu?”

Bạch y trưởng lão kia sắc mặt kịch biến, đột nhiên lại là một đạo bạch quang hiện lên, một vị trưởng lão khác cũng xông vào bên trong Ma Khư, cùng hắn liên thủ vây công cô gái Thiên Tượng Ma tộc.

Ba vị Luyện Khí sĩ đại chiến ở tọa Kiếm Môn này, các loại kinh thiên động địa, thần thông, cô gái Thiên Tượng Ma tộc kia trực tiếp nhân linh hợp nhất, hiện ra tám cánh tay bốn tay đầu voi thân người dị tượng, thân cao trăm trượng, đánh cho thiên băng địa liệt.

Mà hai vị trưởng lão Kiếm Môn kia cũng riêng phần mình người linh hợp nhất, một cái cánh chim thần nhân, còn lại một cái là thần nhân chân đạp Huyền Quy, người bị đại xà quần quanh, thần thông xuất hiện nhiều lần, uy năng thần thông của ba vị Luyện Khí sĩ bộc phát, ép đám người Chung Nhạc đang ở ngoài xa vài dặm không ngừng lui về phía sau, căn bản không cách nào đến gần tòa Kiếm Môn này, tự nhiên không cách nào rời đi Ma Khư.

“Trưởng lão Kiếm Môn sao?”

Đột nhiên cuộn cuộn ma khí phun ra mà đến, từng đạo ma khí giống như xúc tua đen nhánh, xuy xuy xuy bắn nhanh, một vị trưởng lão ứng phó không kịp, bị một đạo ma khí trong đó bắn trúng, chợt cảm thấy một thân tinh huyết không ngừng trôi đi, không khỏi trong lòng kinh hãi, một thân huyết nhục tựa hồ cũng muốn hòa tan ở bên trong ma khí đen nhánh này !

Chỉ thấy nơi xa cuộn cuộn ma khí hóa thành ma vân, một người đứng ở phía trên ma vân, người mặc hắc bào, thấy không rõ diện mục, cười nói: “Trưởng lão Kiếm Môn, khí huyết thuần hậu, không hổ là gia súc tu luyện mấy chục năm, chính là vật phẩm tốt nhất dùng để tế tự !”

Một mảnh xúc tua dài hẹp tung bay, đoàn đoàn bay múa chung quanh một vị trưởng lão Kiếm Môn khác, toàn lực đâm liên tục, chỉ trong chốc lát, vị trưởng lão Kiếm Môn kia kêu rên một tiếng, bộ ngực bị một đạo ma khí xúc tua cắm vào, một thân tinh huyết cũng là điên cuồng trôi đi.

“Ngươi là người phương nào ?” Hai vị trưởng lão Kiếm Môn vừa sợ vừa giận, lớn tiếng quát lên.

“Việc này liên không phải là các ngươi có thể biết rồi?”

Hắc bào Luyện Khí sĩ kia ha ha cười một tiếng, chỉ thấy trong thời gian ngắn hai vị trưởng lão Kiếm Môn khô quắt xuống tới, linh hồn cũng bị hút khô, biến thành hai cỗ xương khô!

“Nhận được máu huyết hai vị trưởng lão Kiếm Môn này, đã đủ để có thể tỉnh lại Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu !” Hắc bào Luyện Khí sĩ kia cười to, lắc mình bay đi, biến mất không thấy gì nữa, chỉ nghe âm thanh từ xa xa truyền đến: “Các con nghe lệnh, đem người sống trên tế đàn hết thấy huyết tế !”

Cách Kiếm Môn bảy dặm bên ngoài, đám người Chung Nhạc, Hà Thừa Xuyên, Đình Lam Nguyệt thất hồn lạc phách, Hà Thừa Xuyên lẩm bẩm nói: “Hai vị trưởng lão đã chết. . .”

“Khanh khách, Nhân tộc tiểu quỷ môn lại trốn ở chỗ này.”

Đột nhiên bóng ma khổng lồ đưa bọn họ bao phủ, Chung Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia hóa thân thành Ma Thần đầu voi có bốn đầu tám cánh tay, đứng ở trước mặt bọn họ !

Bốn đầu của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử đồng thời mở miệng, thanh âm cuồn cuộn như sấm: “Lần này Ma tộc Ma Khư chúng ta bắt chút tiểu quỷ như bọn ngươi, cũng là thứ yếu, mục đích chủ yếu vẫn là hai vị trưởng lão Kiếm Môn này, có máu tươi của bọn hắn, mới có thể làm cho Linh Thiên Tượng Lão Mẫu khôi phục đến trạng thái toàn thịnh !”

“Ma tộc Ma Khư làm sao có thể biết hai vị trưởng lão này bảo vệ bên ngoài? Chẳng lẽ nói. . .”

Sắc mặt Chung Nhạc biến hóa, ngẩng đầu lên nói: “Có người nói cho các ngươi biết chuyện tình hai vị trưởng lão ? Bên trong Kiếm Môn chúng ta, có gian tế Ma tộc các ngươi ?”

“Nhân tộc nào đưa cũng là linh quang!”

Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia lộ ra vẻ tán thán, vung lên vòi voi, cười nói: “Đáng tiếc các ngươi đều phải chết. . .”

Sắc mặt Chung Nhạc ảm nhiên, nghĩ thầm : “Tân Hỏa đoán chừng muốn mượn thân thể của ta đích thân xuất thủ. . .”

Vòi voi của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia còn chưa rơi xuống, mi tâm đột nhiên hé ra một đạo huyết tuyến, tiếp theo một đạo kiếm quang giống như kinh hồng từ trong đầu nàng bắn nhanh ra!

Bá! Huy hoàng kiếm quang dài đến mấy dặm, nhưng ngay sau đó kiếm quang vừa thu lại, mắt voi của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia tròng tròn xoe, thi thể ngã xuống phát ra tiếng âm vang, chấn đến đại địa không ngừng run rẩy!

Một vị bạch y Luyện Khí sĩ lẳng không mà đi, từ từ cất bước đi tới, nhìn về phía chỗ sâu nhất trong Ma Khư, chỉ thấy trên tế đàn Ma tộc nơi đó bắt đầu có huyết vụ không ngừng khởi động, tựa hồ trong huyết vụ có Thần Ma ở trong đó, thân thể khổng lồ như ẩn như hiện.

Những Ma tộc Ma Khư kia, rõ ràng đem gần ngàn đệ tử thượng viện Kiếm Môn hết thảy làm thành gia súc tế tự cho Thiên Tượng Lão Mẫu!

“Phụ Sơn, phụ ta kiếm!”

Vị bạch y luyện khí sĩ kia lạnh nhạt nói, tiếp theo truyền đến tiếng nổ rầm rập, Chung Nhạc, Đình Lam Nguyệt tất cả đệ tử thượng viện theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một đầu lão quy như một dãy núi khổng lồ chậm rãi di chuyển bước chân, từ bên cạnh bọn họ đi qua, nơi đi qua, đại địa nứt ra, dãy núi phập phồng !

Đầu lão quy kia trên lưng vác một đạo kiếm quang, đẹp mắt vô cùng. ”

Thiên Tượng Lão Mẫu của vạn năm trước sao ?”

Bàn tay của bạch y Luyện Khí sĩ mở ra, chỉ thấy đạo kiếm quang đẹp mắt kia bay lên trời, rơi vào trong tay của hắn, đầu lão quy vô cùng khổng lồ kia như trút được gánh nặng, hành động nhất thời nhanh hơn không ít.

“Kiếm Môn Phương Kiếm Các, mời Thiên Tượng Lão Mẫu chỉ giáo!”

16. Chương 16: Thiên Tượng Lão Mẫu

“Kiếm Môn Phương Kiếm Các?”

Chung Nhạc động dung, hướng vị bạch y Luyện Khí sĩ kia liếc nhìn thật sâu. Chỉ thấy vị bạch y Luyện Khí sĩ kia đi bộ trên không lại như giẫm trên đất bằng, đi theo phía sau đầu lão Quy lớn như dãy núi kia, nó đi động làm đất rung núi chuyển.

Tốc độ của lão Quy này so với lúc trước nhanh hơn không ít, hẳn là cái lưỡi kiếm quang mà nó vừa nãy lưng công quá nặng, ép tới nó hành động gian nan. Mà bây giờ mở ra mấy cái chân vô cùng tráng kiện, một bước mở ra liền di động chừng trăm trượng, so với tốc độ Chung Nhạc chạy vội còn nhanh hơn rất nhiều, tựa như là một ngọn núi lớn đang hoạt động !

Có thể nghĩ cái lưỡi kiếm quang kia của Phương Kiếm Các đến cùng nặng bao nhiêu !

Không qua bao lâu, đầu lão quy kia đã đi vào trong dãy núi của Ma Khư, mai rùa cao ngất giống như là dãy núi đang di động. Mà ở chỗ sâu trong Ma Khư, bốn phía tề đàn có vô số Ma tộc NGAO NGAO gào rú, giống như là con kiến vậy chen chúc đánh về phía đầu lão quy kia, thanh thế kinh thiên động địa !

Thiên Tượng Ma tộc, Ứng Ma tộc, Hỏa Ma tộc, Chu Ma tộc, Xà Ma tộc, Dị Ma tộc... chủng tộc trong Ma Khư dùng mười vạn kể trăm vạn mà tính, tràn diện làm cho người ta sợ hãi !

Trong những Ma tộc này cũng có không ít Ma tộc biến dị, thực lực mạnh mẽ cực kỳ, bổ nhào vào trên người đầu lão quy kia. Chỉ thấy Ma tộc đông nghịt giống như là con kiến dọc theo chân lão quy trèo lên trên, cầm trong tay các loại binh khí, boong boong loong coong, giống như mưa hướng về đầu lão quy kia chém xuống !

“NGAO rống —— ”

Lão quy há miệng rống to, tiếng gầm thậm chí đem không khí ép tới sinh ra gợn sóng, bốn phía dãy núi đều bị tiếng gầm hữu hình trùng kích đến chấn động âm âm. Phù thạch trên núi lại bị tiếng gầm chấn được bay lên, bắn về bốn phương tám hướng !

Mà hằng hà Ma tộc trên lưng lão quy này nguyên một đám bị chấn được phi tại giữa không trung, ngũ tạng lục phủ đều toái, óc đều bị sóng âm chấn đến nổ tung !

Ma tộc trong phạm vi tám chín dặm quanh thân lão quy, như là gặp được nổ tung vô cùng mãnh liệt, phần phật lập bị tiếng gầm làm tung bay lên, đồ sộ vô cùng!

Mặc dù là đám người Chung Nhạc đang ở phụ cận lối ra của Ma Khư, cũng cảm giác được tiếng gầm kinh người kia truyền đến, ép tới lồng ngực bọn hắn nặng nề, buồn bực đến gần như muốn thổ huyết !

Có thể nghĩ những Ma tộc ở gần lão Quy kia phải thừa nhận áp lực tiếng gầm mạnh mẽ đến cỡ nào !

Đột nhiên, trong bầy Ma tộc có từng cái bóng người bay lên, rõ ràng là Luyện Khí sĩ của Ma tộc giấu trong đó. Vừa mới bay đến giữa không trung từng người liền tề ra Linh của chính mình, đánh về hướng đầu lão Quy kia !

Lập tức không trung xuất hiện vô số chủng dị tượng, có có bốn đầu tám tay Tượng Thủ Thần có đầu ưng thân người bốn cánh Điều Thủ Ma Thần, toàn thân xích hỏa hùng hực Độc Nhân Ma Thần, chân đạp mạng nhện Chu Ma Thần, chủng loại phần đa, cũng là Linh những Luyện Khí sĩ Ma tộc này tu luyện ra .

Bọn hắn còn chưa tu luyện tới trình độ linh hồn nhất thể, lại càng chưa từng tu thành người linh nhất thể. Dù là vậy nhưng thời điểm từng người đem tề ra cũng là khủng bố đến cực điểm, làm rung chuyển dãy núi. Thừa dịp đầu lão quy kia bão nổi chỉ tề trước tiên đem hắn diệt trừ, chém rụng giúp đỡ của Phương Kiếm Các !

Mà ở giữa không trung, Phương Kiếm Các không chớp mắt nhìn chăm chú huyết ở trên không của tề đàn. Ma Thần trong huyết vụ lộ ra càng ngày càng rõ ràng, mà huyết vụ tắc thì càng lúc càng mờ nhạt.

Loong coong.

Tay trái Phương Kiếm Các rút kiếm, ngón cái nhẹ nhàng bắn ra, chỉ thấy lưỡi kiếm quang trong vỏ kiếm lộ ra thân kiếm dài hơn một tấc, tràn ngập kim quang.

Kiếm quang nhẹ nhàng chấn động, phát ra tiếng kiếm minh thanh thúy. Chỉ thấy từng đạo kiếm khí bay lên không, hoa mỹ kiếm quang rực rỡ tựa như là Khổng Tước xòe đuôi.

Những Luyện Khí sĩ Ma tộc kia vừa mới tề ra Linh của mình, còn chưa kịp đánh về phía đầu lão Quy kia thì từng đạo kiếm khí rơi xuống. Giữa không trung đầu voi, đầu chim ưng, đầu Độc Nhân Ma Thần, Chu Ma Thần các loại đầu lâu, rơi xuống giống như mưa !

Phương Kiếm Các thu hồi ngón cái, kiếm quang dài hơn một tấc trở về trong vỏ kiếm. Đầy trời kiếm khí lập tức biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại vô số cổ thi thể từ giữa không trung trụy lạc.

Những Luyện Khí sĩ giấu ở bên trong ngàn vạn Ma tộc vậy mà hết thấy bị chém, bị chết không còn một mảnh !

“Bực này kiếm khí. . .”

Chung Nhạc xem hoa mắt thần điêu, lẩm bẩm nói: “Tương lai ta cũng muốn trở thành Luyện Khí sĩ như vậy !”

Trong thức hải, tiểu đồng Tân Hỏa hừ nhẹ một tiếng, nói: “Tên Phương Kiếm Các này quả thật có điểm bốn sự nhỏ nhỏ, cũng không phải dễ nhui như vậy. Nếu như người tiếp tục tu luyện quan tướng pháp ta truyền thụ cho người, muốn trở thành Luyện Khí sĩ giống như vậy cũng không phải không có khả năng. Nếu là người trở thành truyền nhân của Tân Hỏa, siêu việt hẳn ở trong tầm tay ! Chỉ tiếc là huyết mạch Phục Hy của người quá thấp. . .”

“Có thể trở thành Luyện Khí sĩ như Phương Kiếm Các vậy, ta đã rất là thỏa mãn.” Chung Nhạc cười nói.

Tân Hỏa lắc đầu, như là ngọn lửa nhỏ bị gió thổi nhẹ, nói: “Như vậy người liền thỏa mãn ? Người thật sự là quá coi thường quan tướng đồ ta truyền thụ cho người rồi. . .” “Chung sư đệ, người còn lo lắng cái gì ?”

Bọn người Đình Lam Nguyệt nhanh chóng chạy về phía lối ra của Ma Khư, quay đầu lại chứng kiến Chung Nhạc như cũ nhìn chiến đấu ở sâu trong Ma Khư , liên tục dậm chân nói: “Luyện Khí sĩ tranh chấp, hơi không chú ý lan tới gần ở đây thì ta và người đều chết không có chỗ chôn, còn không mau đi ?”

Chung Nhạc thu hồi ánh mắt, đang muốn đuổi kịp mọi người ly khai Ma Khư, đột nhiên chứng kiến thi thể khổng lồ của Thiên Tượng Ma tộc nữ tử kia, trong nội tâm khẽ động liền quan tướng Giao Long. Một tiếng long ngâm truyền đến thì Giao Long Đồ Đằng xuất hiện, mở ra miệng rộng cắn mất cá chân của Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc này, ra sức kéo động.

Bọn người Đình Lam Nguyệt thấy một màn như vậy đều là im lặng.

“Đình sư tỷ, Hà sư huynh, thi thể của Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc giá trị cao sao ?” Chung Nhạc hỏi.

Hà Thừa Xuyên dở khóc dở cười: “Chung sư đệ, người không muốn sống nữa ? Tuy nhiên thi thể của Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc giá trị xa xỉ, nhưng ở đâu lại trọng yếu bằng tánh mạng của mình ? Nếu là công kích dư âm của Luyện Khí sĩ truyền đến nơi đây, chúng ta liền đều phải chết rồi ! Thi thể con Thiên Tượng Ma tộc này rất nặng, đơn giản là mang theo không nổi. . .” Hắn không có nói tiếp xuống dưới, bởi vì Chung Nhạc quan tướng ra Giao Long Đồ Đằng đã há miệng cắn lấy mắt cá chân Thiên Tượng Ma tộc, bắt đầu kéo đi tốc độ cũng không chậm.

Trong nội tâm Hà Thừa Xuyên hoảng sợ: “Thi thể Thiên Tượng Ma tộc biến dị, xương cốt chính là Huyền Kim thuần túy, so với Huyền Thiết còn nặng hơn rất nhiều. Xương cốt của Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc, sức nặng chỉ sợ muốn vượt qua ngàn cân ! Hơn nữa một thân huyết nhục của nàng, cái sức nặng này. . . Chung sư đệ quan tướng ra Giao Long vậy mà có thể kéo động được nàng, tinh thần lực của hắn đến cùng cứng cỏi đến cỡ nào ?”

“Chúng ta lịch lãm rèn luyện lần này đã vào sinh ra tử, sao lại có thể về tay không được ?”

Chung Nhạc cười nói: “Thi thể Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc này sau khi chuyển rời khỏi đây sẽ bán sạch chia đều cho mọi người. Chỉ tiếc những sư huynh sư tỷ khác. . .”

Bọn người Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên cũng trầm mặc, sắc mặt ảm đạm. Đệ tử môn hạ của Bồ lão tiên sinh có hơn trăm người, lần lịch lãm rèn luyện này hơn trăm người đều tiến vào trong đó. Nhưng chỉ có mười mấy người bọn hắn còn sống trở về, những người khác đã bị Ma tộc huyết tể, chết ở trên tế đàn.

Đình Lam Nguyệt hít vào một hơi thật dài, tinh thần lực tràn ra trợ giúp hắn một tay kéo động thi thể Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc, hướng lối ra đi tới, thấp giọng nói: “Việc này, chỉ có thể trách Ma tộc Ma Khư âm hiểm, cao tăng Kiếm Môn giám sát sơ sót, lúc này mới gây thành đại họa. Đệ tử thượng viện chết ồ ồ bên trong Ma Khư, cộng lại hết chỉ sợ có ngàn người rồi, còn có hai vị trưởng lão Kiếm Môn cũng chết ở trong đó. . .”

Hà Thừa Xuyên liên tục lắc đầu nói: “Chung sư đệ nói không sai, bên trong cao tầng của Kiếm Môn chúng ta chỉ sợ có người cùng Ma tộc cấu kết, làm nội gian cho Ma tộc Ma Khư, lúc này mới ử ra đại họa ! Hơn một ngàn vị đệ tử thượng viện cứ như vậy. . .”

Đình Lam Nguyệt nghiêm mặt nói: “Chư vị sư đệ, sau khi ly khai Ma Khư chúng ta liền không muốn đàm luận lại việc nội gian trong cao tầng, nếu không sẽ dễ dàng trêu chọc đến họa sát thân, mình bạch chưa ? Bên trong cao tầng Kiếm Môn tự nhiên có người biết chuyện, loại chuyện này vẫn là do chính bọn hần xử lý !”

Mọi người trong lòng nghiêm nghị, nhao nhao gật đầu.

Bên trong cao tầng của Kiếm Môn ra nội gian, mà bọn người Chung Nhạc nhưng chỉ là nho nhỏ đệ tử thượng viện. Tránh được kiếp nạn này đã xem như là may mắn, nếu như trắng trợn tuyên dương nội gian sự tình, tất nhiên hội đưa tới không hiểu sát cơ !

Chung Nhạc sắp đi ra Ma Khư, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước tế đàn, ma khí cuộn cuộn tựa như là khí lưu sơ hốt qua lại, không ngừng phiêu đảng. Mơ hồ có thể chứng kiến bên trong có một cái Hắc bào nhân đứng ở trong Ma khí, mà sau lưng hần, hình tượng của Thiên Tượng Lão Mẫu trong huyết vụ càng ngày càng ngưng thực !

Chỉ thấy một Ma Thần chi Linh đỉnh thiên lập địa đứng ở trong huyết vụ. Thiên Tượng Lão Mẫu mọc ra từng khóa đầu lâu, có đầu voi, đầu rắn, đầu lâu một mắt, đầu chim ưng tổng cộng tám khóa đầu lâu. Mà phía dưới thì là thân hình Tri Chu, từng con con mắt nửa khép nửa mở, giống như trợn lại như bế, chưa hoàn toàn tỉnh lại !

Mà máu thịt của hơn một ngàn vị đệ tử thượng viện cùng máu huyết hai vị trưởng lão Kiếm Môn, thì bị cái vị Ma Thần chi Linh này ngưng tụ, loáng thoáng muốn hóa thành nhục thể của nàng !

Ở chung quanh tế đàn, còn có dùng mấy trăm vạn mà tính Ma tộc cấp thấp đang không ngừng hướng cái vị Ma Thần chi linh sắp thức tỉnh này dập đầu, cúng bái, kiệt lực tỉnh lại Thiên Tượng Lão Mẫu !

“Ha ha a, Phương Kiếm Các thực lực của ngươi lại có tiến triển đâu rồi, không hổ là một trong tứ đại cường giả trẻ tuổi của Kiếm Môn , nhân vật nổi tiếng thứ hai, Tiên Thiên Kim Linh. . .”

Hắc bào nhân bên trong khói đen kia nhanh chóng lẩn trốn, cười nói: “Ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức một mình ngươi liền có thể chém Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu sao ?”

“Ngươi không phải Ma tộc.”

Phương Kiếm Các dừng bước lại, nghiêng đầu nói: “Ngươi là người trong Kiếm Môn của ta, một thân Ma khí cùng áo đen chỉ là để che dấu thân phận của ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?”

Hần từ từ rút ra cái khẩu bảo kiếm kia, chỉ thấy từng đạo kim quang xoay tròn quay chung quanh thân kiếm, âm thanh chấn động như là lôi âm cuộn cuộn.

Sắc mặt Phương Kiếm Các lạnh nhạt, cất bước đi thẳng về phía trước: “Ngươi nghĩ không nói sẽ không có gì ? Bất quá không có sao, chỉ cần giao thủ với ta thì ngươi liền không thể không sử dụng ra tuyệt kỹ bản thân sở trường nhất, sau đó ta liền có thể biết rõ ngươi là ai rồi.”

Tên Hắc bào nhân kia cười ha ha, đột nhiên thân hình sụp đổ, hóa thành một đạo khói đen tiêu tán không thấy: “Muốn lưu lại ta có thể không dễ dàng như vậy, Phương Kiếm Các, Thiên Tượng Lão Mẫu đã tỉnh, hi vọng ngươi có thể còn sống sót !”

Trên tế đàn, tôn Ma Thần chi Linh cực lớn kia từ từ mở ra từng con con mắt, ánh mắt rơi vào trên người Phương Kiếm Các.

“Gia súc. . .” Tôn Ma Thần chi Linh kia mở miệng nói.

“Gia súc ?”

Đột nhiên trong mắt Phương Kiếm Các tuôn ra sát cơ đậm đặc vô cùng, kinh diễm kiếm quang trong chốc lát phủ kín thiên địa, vàng rực rỡ kiếm khí hoành quán trường không, kinh thiên động địa, từ trong cơ thể Thiên Tượng Lão Mẫu một đường xuyên qua !

“Chạy thoát vẫn là chết rồi hả?”

Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu âm âm sụp đổ, máu tươi giống như là thác ‘Rầm Ào Ào’ rơi xuống. Phương Kiếm Các thu kiếm vào vỏ, nhìn lại khắp nơi, chỉ thấy phía dưới Ma tộc chết tổn thương vô số kể, mà Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu kia lại không cánh mà bay.

“Phụ Sơn, vác lên kiếm của ta, chúng ta trở về.”

Phương Kiếm Các đem kiếm quang vút lên, kiếm quang rơi vào trên lưng lão Quy kia. Đầu lão Quy hừ một tiếng, di động bước chân hướng lối ra mà đi, ngẩng đầu lên nói: “Kiếm Các, chỉ sợ Thiên Tượng Lão Mẫu đã sống lại rồi.”

“Chính là một cái linh hồn mà thôi, nhắc lên không nổi bao nhiêu sóng gió. Tìm kiếm Linh của Thiên Tượng lão mẫu sự tình cực khổ như vậy, vẫn là giao cho mấy lão già lom khom trong Kiếm Môn đi làm.”

Phương Kiếm Các lạnh nhạt: “Để cho ta có hứng thú chính là tên nội gian kia, hẩn tỉnh lại Thiên Tượng Lão Mẫu cuối cùng là muốn làm cái gì.”

17. Chương 17: Sắc Đảm Bao Thiên

Ma tộc trong Ma Khư Kiếm Môn bạo động, đem hơn ngàn vị đệ tử thượng viện làm thành gia súc huyết tể, tỉnh lại Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu, không ít đệ tử môn hạ Luyện Khí sĩ toàn bộ bỏ mạng, có thể nói bị diệt môn, chuyện này ở trong Kiếm Môn khiến cho oanh động có thể nghĩ.

Cao tăng Kiếm Môn rất tức giận, có thể nói là từ Kiếm Môn thành lập tới nay chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy. Mà trong số những đệ tử thượng viện chết đi có không ít là đến từ thập đại thị tộc Đại Hoang, thậm chí còn có nhi nữ của tộc trưởng.

Từng vị trưởng lão từ trong cung khuyết cung loan ở trên cao Kiếm Môn cũng đi ra, tiến vào bên trong Ma Khư, tìm kiếm Luyện Khí sĩ Ma tộc, tìm kiếm Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu.

Chuyện này huyền não đến sôi sùng sục, nhưng là mơ hồ có tin tức truyền đến, nói trong Kiếm Môn ra khỏi phản đồ, có người cấu kết với Ma tộc Ma Khư, mưu đồ bất chính.

Qua hơn mười ngày, tình hình mới bình tĩnh lại. Trưởng lão Kiếm Môn đem Ma Khư phong ấn, cũng nghiêm cấm bất luận kẻ nào tiến vào.

Bồ lão trước tiên chạy tới, nhìn thấy đám người Đình Lam Nguyệt thì vừa hỉ lại bi. Bọn họ có trên dưới một trăm vị đệ tử môn sinh, hôm nay chỉ còn lại có mười mấy người, không thể nói là không thảm trọng.

Đám người Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên tiến lên, khom người nói: “Bồ lão, lần này nhờ có Chung sư đệ, chúng ta mới có thể chạy ra Ma Khư kia.” Mấy người nhanh mồm nhanh miệng, đem bọn họ trải qua ở trong Ma Khư đại khái nói một lần.

Bồ lão động dung, trên dưới đánh giá Chung Nhạc một cái, chậm rãi gật đầu, nói: “Chung Sơn thị Chung Nhạc ? Cũng là người tuổi trẻ hứa hẹn. Người cứu đệ tử môn hạ của ta, hơn nữa tư chất cũng hơn người, nhận được chân truyền Bồn Lôi Kiếm Quyết của ta, ta nghĩ thu người vì môn nhân. . .”

Đình Lam Nguyệt liên tục hướng Chung Nhạc nháy mắt, ý bảo hắn đáp ứng.

Chung Nhạc suy tư chốc lát, lắc đầu nói: “Đa tạ Bồ lão, chẳng qua nếu là Bồ lão đem ta liệt vào môn tường, chỉ sợ sẽ đưa tới Điền Phong thị không vui. Nếu là Bồ lão không chê, ta nghĩ thường xuyên đi trước nghe giảng, chỉ cần ta không phải là đệ tử Bồ lão, nghĩ đến Bồ lão cũng sẽ không cùng Điền Phong thị trở mặt.”

Hắn nguyên bản ước gì có thể báii nhập vào môn hạ một vị Luyện Khí sĩ , mà bây giờ thì lại không có mong đợi như vậy, thậm chí còn có chút hy vọng bản thân không có sư phụ..

“Tân Hỏa truyền thụ cho ta Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ quá mạnh mẽ, tốc độ tu luyện quá nhanh. Lúc này mới mấy ngày ta liền liên tục vượt qua cảnh giới Xuất Khiếu, Tế Hồn ! Nếu là báii nhập vào môn hạ một vị Luyện Khí sĩ , chỉ sợ môn công pháp này nhất định sẽ bị bại lộ !”

Trong lòng Chung Nhạc nghĩ thầm : “Nếu như công pháp bại lộ, Kiếm Môn truy tra căn nguyên thì sẽ phát hiện Tân Hỏa, Tân Hỏa mà nổi đóa . . .”

“Cũng tốt.”

Bồ lão mỉm cười nói: “Người cứu đệ tử của ta, ta tự nhiên muốn hồi báo người. Người còn thiếu hụt một khẩu hồn binh đi ?”

Hắn đánh giá Chung Nhạc, chỉ thấy sau lưng Chung Nhạc đeo hai cái xương cánh tay của Dị ma biến dị, giống như liềm đao dài một trượng, mà thi thể của đầu Luyện Khí sĩ Thiên Tượng Ma tộc kia cũng ở cách đó không xa, nói: “Người sở trường về sức mạnh, tinh thần lực ở trong cùng thể hệ cũng có thể được xưng tụng người nổi bật, có thể không chế hai cái Hồn binh. Ta liền dùng Huyền Kim hỗn hợp cùng Huyền Thiết, tự vì người chế tạo hai cái Hắc Kim Hồn binh. Hai mươi ngày sau, người đến Truyền Kinh Các tìm ta, là có thể nhìn thấy Hồn binh của người !”

Đám người Đình Lam Nguyệt cùng Hà Thừa Xuyên không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ. Bồ lão tiên sinh bậc này Luyện Khí sĩ nếu nghĩ luyện chế Hồn binh cũng không tính khó khăn, nhiều nhất hai ba ngày là có thể luyện được một khẩu Hồn binh. Mà Bồ lão để cho Chung Nhạc hai mươi ngày sau mới đi lấy Hồn binh, có thể thấy được hai cái Hồn binh mà lần này hắn muốn luyện chế khẳng định không phải đơn giản !

Huyền Thiết Cùng Huyền Kim đã có thể luyện thành Hồn binh thượng đẳng, thêm vào Bồ lão đánh tạo thì hai cái Hồn binh này ra lò, ở trong thượng viện khẳng định rất hiếm thấy, cho dù là đệ tử trọng yếu của đại tộc cũng chưa chắc có thể có được loại bảo vật này !

Chung Nhạc mừng rỡ trong lòng, liên tục cảm ơn, hướng Đình Lam Nguyệt cười nói: “Sư tỷ, nếu Bồ lão dùng Huyền Kim trong cơ thể Luyện Khí sĩ Ma tộc này luyện chế cho ta hai cái Hồn binh, như vậy còn dư lại Huyền Kim ta liền không cần, sư tỷ cùng mấy vị sư huynh cứ việc chia đều.”

Đình Lam Nguyệt vội vàng nói: “Làm sao thể được ? Luyện Khí sĩ Ma tộc này là do sư đệ người kéo về tới, theo lý mà nói hẳn là người chiếm đầu to. Chung sư đệ làm sao cũng có thể phân thêm lần nữa. Thật không dám dấu diếm, nếu là còn dư lại số Huyền Kim này thông qua Đại Đình thị của ta biến bán đi mà nói, mỗi người chúng ta ít nhất cũng có thể phân đến tám trăm viên Vũ Linh đan !”

Chung Nhạc sợ hết hồn, tám trăm viên Vũ Linh đan !

Kiểm Môn mỗi tháng cho đệ tử thượng viện mười viên Vũ Linh đan, tám trăm viên cần sáu bảy năm thời gian !

Đình Lam Nguyệt cười nói: “Sư đệ vẫn còn là động tâm. Đợi đến sau khi ta đem Huyền Kim bán lấy tiền mặt của cải, lại tới tìm người.”

Mọi người riêng phần mình tách ra, Chung Nhạc thì đi về phía viện lạc của mình, liên lạc cùng Tân Hỏa trong thức hải, nói: “Tân Hỏa, Kiếm Môn thành lập đến nay chỉ sợ có trên vạn năm , Thiên Tượng Lão Mẫu kia làm sao có thể sống đến bây giờ ?”

“Người có điều không biết, Thần Ma cùng các người bất đồng. Vô luận Nhân tộc vẫn còn là Ma tộc, cũng đều chỉ có hồn, không có Linh. Linh cùng hồn nhưng thật ra là hai cái thứ bất đồng, chỉ có trở thành Luyện Khí sĩ mới có thể để cho linh hồn nhất thể.”

Tân Hỏa giải thích: “Tỷ như, mới vừa rồi người gọi Bồ lão tiểu quý kia, đã tu luyện tới linh hồn nhất thể, Sơn Thần chính là linh hồn của hắn, hắn có thể đem linh hồn của mình luyện thành Đồ Đằng để cho tộc nhân tế tự. Tương lai tên tiểu quý này nếu là chết đi mà nói, hồn cùng linh của hắn kết hợp chặt chẽ, chỉ cần Linh còn tại, hồn cũng sẽ còn tại ! Mà phương thức bảo tồn Linh chính là tế tự, hắn có thể bởi vì không có tộc nhân tế tự mà hồn phi phách tán, cũng vì vậy mà hồn phách bảo tồn xuống tới, hưởng dụng tế tự. Khi đó, hắn chính là Thần, Sơn Thần ! Nếu là tế tự đầy đủ mạnh, thậm chí có thể đắp nặn Kim Thân cho linh hồn của hắn, từ trong tử vong sống lại, thần thông quảng đại !”

Nhất thời Chung Nhạc tỉnh ngộ, tổ tiên của Ma tộc Thiên Tượng Lão Mẫu chính là Ma Thần. Mặc dù Thiên Tượng Lão Mẫu đã chết, nhưng là Linh của nàng nhất định không có bị tiền bối Kiếm Môn chém giết, ẩn núp xuống tới. Nếu là Ma tộc Ma Khư một mực âm thầm tế tự Linh của nàng thì hồn phách Thiên Tượng Lão Mẫu còn có thể sống lại.

“Linh còn có loại tác dụng này ? Luyện Khí sĩ đem Linh cùng hồn luyện thành nhất thể, nguyên lai là tính toán bảo toàn hồn phách của mình, sau khi chết không bị hồn phi phách tán.”

Chung Nhạc đối với Linh nhận thức lại thâm sâu một tầng, nói: “Không biết vị Phương Kiếm Các kia có đem Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu chém giết hay không. .

“Không có!”

Tân Hỏa thống thống khoái khoái nói: “Mới vừa rồi sau khi các người từ Ma Khư rời đi không lâu, ta cảm ứng được một cỗ hơi thở tà ác cũng thừa dịp rời đi, hẳn là Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu.”

Chung Nhạc sợ hết hồn, thất thanh nói: “Thiên Tượng Lão Mẫu đã rời đi Ma Khư ? Mới vừa rồi rõ ràng là có vài trưởng lão tiến vào trong Ma Khư tìm kiếm, làm sao có thể để nàng rời đi ?”

“Tự nhiên là bị một trong những trưởng lão kia mang ra Ma Khư.”

Tân Hỏa thờ ơ nói: “Ở bên ngoài Ma Khư không có Ma tộc tế tự, Linh của Thiên Tượng Lão Mẫu tồn tại không được bao lâu liền sẽ chết. Trừ phi nàng có thể tìm được một cụ thân thể có thể làm cho linh hồn nàng ký sinh. Theo ta thấy, người nọ mang đi nàng chỉ sợ cũng đã sớm tìm được một cụ thân thể cho nàng. Bây giờ Thiên Tượng Lão Mẫu khẳng định đã trở thành người trong Kiếm Môn, ai cũng nhận thức không ra nàng.”

“Thiên Tượng Lão Mẫu trở thành người của Kiếm Môn ?”

Chung Nhạc kiểm chế trong lòng khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Cái này hỏng bét . . . Tân Hỏa, người có thể cảm ứng được Thiên Tượng Lão Mẫu ký sinh ở trong cơ thể người nào hay không ?”

“Nàng hiện tại giấu ở trong thân thể người khác, cảm ứng bị thân thể ngăn lại.”

Tân Hỏa cười nói: “Nếu là cùng người nọ chạm mặt, bản thân ta có thể cảm ứng ra nàng, bất quá bây giờ ta cảm ứng không tới. Thật là thú vị mà, phần đồ trong Kiếm Môn dùng khí lực lớn như vậy, đem Thiên Tượng Lão Mẫu từ trong Ma Khư cứu ra, nhất định có mưu đồ. Hì hì, có việc vui nhìn. . .”

Mà vào lúc này, trong một tòa đại điện trên sườn núi có hình dạng như Linh Chi của Kiếm Môn, một vị mười ba mười bốn tuổi thiếu nữ đang tò mò đánh giá thân thể của mình, nhìn xung quanh, đột nhiên phốc cười nhạo nói: “Không nghĩ tới ta lại có thể trốn vào trong cơ thể gia súc, khanh khách lặc, thật là châm chọc đây ! Người nói có đúng hay không ?”

Một bóng người đứng ở chỗ tối tăm, nghe vậy cười nói: “Thiên Tượng Lão Mẫu, Nhân tộc là gia súc Thần tộc của ta nuôi, nhưng là người lại bị gia súc trấn áp nhiều năm như vậy, đây mới thật sự là châm chọc. Nếu là không có ta làm phép cho hậu duệ của người, để cho bọn họ tu thành Luyện Khí sĩ, người muốn thoát khỏi còn không biết cần bao lâu.”

Thiên Tượng Lão Mẫu cười khanh khách nói: “Ta cũng không nghĩ tới, ta đây Ma Thần Ma tộc lại bị sinh tử đại địch của Ma tộc, một cái tộc nhân Thần tộc cứu ! Người thiên tâm vạn khổ, trăm phương ngàn kế, cứu ta thoát khỏi, rốt cuộc nghĩ muốn làm cái gì ?”

Trong âm u cái kia tiếng người âm truyền đến: “Ta nghĩ muốn đồ vật ở dưới đất Kiếm Môn sơn.”

Sắc mặt Thiên Tượng Lão Mẫu kịch biến, xinh đẹp dung nhan âm tình bất định: “Đồ vật dưới đất ? Người là người phương nào, làm sao biết. . .”

“Nếu ta là Thần tộc, dĩ nhiên biết một ít bí mật.”

“Người nếu biết, có biết nếu là đồ vật dưới đất xuất thế, sẽ kinh khủng cỡ nào !”

“Ta dĩ nhiên cũng biết.”

Người ở trong âm u thần nhiên nói: “Ta có mười phần nắm chắc có thể khống chế được vật kia. Thiên Tượng Lão Mẫu, ta cứu người thoát khỏi chỉ là vì để người đi hỗ trợ. Cho dù không có người đi hỗ trợ, Kiếm Môn này sớm muộn cũng là của ta, đồ vật dưới Kiếm Môn sớm muộn cũng là của ta!”

Thiên Tượng Lão Mẫu hừ lạnh một tiếng, một lúc lâu sau mới nói: “Ta bây giờ còn chưa khôi phục lại thực lực, như thế nào có thể giúp người ?”

“Ta có thể đợi người khôi phục lại thực lực. Thiên Tượng Lão Mẫu, cổ thân thể này của ngươi là thân thể một vị đệ tử ngoại môn Kiếm Môn. Người trước tiên đi ngoại môn tu hành, sau đó trở thành Luyện Khí sĩ. Chờ đến người khôi phục được mấy phần thực lực, ta còn có chỗ dùng tới ngươi ! Ngươi là Ma Thần chi Linh, đừng để cho ta thất vọng.”

Thiên Tượng Lão Mẫu hừ lạnh một tiếng, đi xuống núi rồi chạy thẳng tới thượng viện Kiếm Môn.

Trong sân, Chung Nhạc không có Vũ Linh đan nên không dám tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ. Mấy ngày nay cũng là tu luyện Bôn Lô Kiếm Quyết cùng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết.

“Bôn Lô Kiếm Quyết cùng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết, còn có nhiều tinh diệu hơn !”

Hắn mỗi lần quan tưởng hai môn công pháp này đều có được thu hoạch bất đồng. Bôn Lô Kiếm Quyết là pháp môn công kích, còn Giao Long Nhiều Thể Quyết lại là pháp môn luyện thể. Hiện tại hai loại công pháp này bị hắn kết hợp, lấy lời văn Đồ Đằng hóa thành Giao Long, kết hợp tu luyện chung một chỗ, lại có càng nhiều diệu dụng bị hắn khai phát ra tới, để cho Chung Nhạc không ngừng yên lặng ở trong niềm vui thú của tu luyện.

Hắn phát hiện, kết hợp hai loại công pháp này, khí lực tăng lên so với lúc trước càng thêm nhanh chóng. Lời văn Đồ Đằng hóa thành Giao Long Nhiều Thể, lời đình rền luyện thân thể để cho thân thể của hắn càng thêm dẻo dai, tâm niệm vừa động, sức mạnh bộc phát, tấn như bôn lô !

Loại phương pháp luyện thể hoàn toàn mới này, so với đơn thuần Giao Long Nhiều Thể Quyết mạnh hơn, đối với thân thể tăng lên nhanh hơn !

Những đệ tử thượng viện khác đối với phương pháp luyện thể cũng không thể nào xem trọng, mà hắn nhưng không có bỏ qua, ngược lại càng luyện càng mạnh !

Ầm!

Trong cơ thể hắn lóe lên lời quang, Lời Đình Giao Long mơ hồ xuyên qua thân thể, da thịt, xương cốt, thậm chí máu, để cho trong cơ thể hắn tràn đầy dòng điện mạnh mẽ dị thường. Dem tạp chất trong cơ thể luyện đi, thậm chí năng lượng trong lời đình mơ hồ rót vào trong thân thể, giấu ở trong người !

Tu luyện sáu bảy ngày, Chung Nhạc chỉ cảm thấy phương pháp luyện thể này tu luyện tới bình cảnh, đối với thân thể tăng lên không hề mạnh mẽ như vậy nữa, nghĩ thầm : “Có phải là Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết của ta không có được chân truyền nên không cách nào tiếp tục tăng lên. . . Khoảng cách Bỏ lão luyện tốt hồn binh còn có mười mấy ngày, không bằng đi gặp Thủy Thanh Nghiên một lần. Ta dù sao đã đáp ứng nàng, muốn đi nữ viện thấy nàng. Hơn nữa cũng không biết là nàng có đi qua Ma Khư hay không. . .”

Chung Nhạc đi ra viện lạc, chạy đi thẳng tới nữ viện, chỉ thấy ở ngoài nữ viện, mấy vị nam đệ tử thượng viện lén lút, xa xa nhìn quanh.

Chung Nhạc trong lòng buồn bực, lắc đầu, thẳng đi vào nữ viện.

“Phốc! Mới vừa rồi có người xông vào nữ viện !”

Trong mắt của mấy tên nam đệ tử lén lút sắp nhảy đi ra ngoài, giật mình nói: “Sắc đảm ngập trời, sắc đảm ngập trời ! Người này thậm chí ngay cả nữ viện cũng dám xông!”

“Hắn sẽ bị những nữ hài tử đó sống sờ sờ đánh chết sao?”

Chỉ thấy ở trong góc trước cửa nữ viện dựng thẳng một tấm bia đá, phía trên viết: “Nam đệ tử tự tiện xông vào nữ viện, giết chết không cần luận tội !”

18. Chương 18: Ngư Nhạn Song Phi

Nữ viện là nơi bắt đầu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của nữ đệ tử thượng viện, nó đối với bất luận vị nam đệ tử thượng viện nào đều là một nơi hoàn toàn lạ lẫm, tràn đầy thần bí. Cũng đã từng có nam đệ tử tiến vào nữ viện, sau đó bị đánh đến mất trí nhớ, trực xuất ra Kiếm Môn.

Loại chuyện này hàng năm đều sẽ phát sinh một hai lần, mặc dù như cũ vẫn có không ít nam đệ tử đối với nữ viện tràn đầy hướng tới, nhưng hung hiểm của nữ viện cũng là xung quanh đều biết. Mặc dù có thân mật nữ đệ tử, cũng chỉ có thể ở ngoài nữ viện chờ đợi thân mật chính mình đi ra, lại không dám đi vào.

“Vị này dừng sĩ, một đường đi tốt!” Một vị nam đệ tử ở ngoài viện nhìn có chút hả hê nói.

Thời gian Chung Nhạc trở thành đệ tử thượng viện ngắn ngủi, trở thành đệ tử thượng viện về sau liền liên tiếp phát sinh sự kiện, căn bản không có người nói cho hắn biết nữ viện nghiêm cấm nam đệ tử tiến vào, bởi vậy liền quang minh chính đại đi vào nữ viện, lại cũng không có ai ngăn trở.

“Tòa nữ viện này cùng nam viện chúng ta thật có chút bất đồng, phong cảnh hợp lòng người, đẹp không sao tả xiết.”

Hắn vừa đi vừa dò xét cảnh trí bốn phía, chỉ thấy tòa nữ viện này cảnh sắc tú lệ, một đường nhiều loại hoa thịnh gấm. Lục sơn Bích thủy thanh thiên, đầy hồ toàn là một màu, mà ở trong hồ, thuyền nhỏ rong chơi, giống như trong nước còn có chim cốc, uyển ương chơi đùa. Lại có tiếng ca nữ tử truyền đến, uyển chuyển, không linh, dư âm quanh quẩn mà không dứt.

Chung Nhạc ngừng chân lại nhìn xem thế nào, chỉ thấy một vị nữ tử ngồi ở mũi thuyền thanh xước một khúc, nước gợn nhộn nhạo, mấy vị ướn sừng thiếu nữ từ đáy nước lặn lên, ghé vào bên cạnh thuyền, lắng lắng nghe, đầu vai lộ ra mặt nước.

“Có nam nhân nhìn trộm các người tắm rửa!” Nữ tử trên thuyền nhỏ đột nhiên nhìn thoáng qua Chung Nhạc bên hồ, cả kinh kêu lên.

Mấy vị thiếu nữ ở trong nước kêu lên một tiếng, vội vàng lặn vào trong nước, lật lên vài đóa bọt nước.

Chung Nhạc vội vàng bước nhanh ly khai, mấy cái nữ tử lặn đến trên đảo nhỏ ở trong hồ, rất nhanh mặc lại quần áo, nguyên một đám mắt hạnh nộ trọn, đằng đằng sát khí đập sóng mà đến, tìm kiếm vị trí Chung Nhạc.

Chỉ là Chung Nhạc bước đi cực nhanh, hơn nữa các nàng còn muốn mặc quần áo, chậm trễ thời gian, đã để Chung Nhạc đi xa.

“Có nam nhân xâm nhập thượng viện chúng ta, hơn nữa còn nhìn trộm tỷ muội chúng ta tắm rửa!”

“Thông báo cho những tỷ muội khác, lập tức đem người tìm ra tới cho ta !”

“Sắc đảm ngập trời, cũng dám xông vào nữ viện, còn dám rình coi tỷ muội chúng ta tắm rửa! Nếu tìm được hắn, trực tiếp cắt đi ba cái chân!”

Chung Nhạc giống như đang nhàn nhã dạo chơi hành tẩu trong nữ viện, nghĩ thầm : “Thanh Nghiên muội tử đến cùng ở nơi nào? Nữ viện lớn như vậy, nữ đệ tử lại nhiều như vậy, tìm kiếm ngược lại không dễ dàng. Không bằng tìm người hỏi một chút. . .”

“Chung sư đệ, người làm sao lại chạy tới nơi đây?”

Đột nhiên truyền đến một cái âm thanh quen thuộc, Chung Nhạc theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Đinh Lam Nguyệt mặc một bộ trang phục cô gái nông thôn trong tay còn mang theo rổ hoa, trong rổ đặc biệt có hoa tươi, nhìn mình với vẻ mặt kinh ngạc.

“Lá gan của người cũng không nhỏ, ngay cả nữ viện cũng dám xông!”

Đinh Lam Nguyệt bước nhanh đi tới, đột nhiên tỉnh ngộ, có chút ngượng ngập nói: “Người mạo hiểm xâm nhập nữ viện, là tới tìm ta sao? Người ta vẫn chưa thay đổi quần áo. . .”

Chung Nhạc cười nói: “Sư tỷ đã hiểu lầm, ta tại nữ viện có một người quen cũ tên là Thủy Thanh Nghiên, là tộc nhân Thủy Đồ thị của bộ lạc Vị Thủy. Ta đã từng đáp ứng nàng đến đây thăm nàng, vài ngày trước đó không có thời gian, tới hôm nay mới rảnh. Sư tỷ biết rõ Thủy sư muội sao?”

“Nguyên lai không phải tới tìm ta đây. . .”

Trong lòng Đình Lam Nguyệt có chút thất lạc, lập tức cười nói: “Sư đệ là tới tìm Thủy Thanh Nghiên sư muội hay sao ? Chẳng lẽ Thủy sư muội là tiểu tình nhân của ngươi?”

Không đợi Chung Nhạc phản bác, Đình Lam Nguyệt vội vàng bắt lấy cánh tay của hắn kéo về hướng trong sân của chính mình, nói: “Lá gan của ngươi cũng quá lớn đi ! Nếu là bị người biết rõ ngươi xâm nhập nữ viện, liền có người dễ nhìn, tới trước trong sân của ta trốn một hồi ! Đúng rồi, có người nhìn thấy ngươi tiến đến không vậy?”

Chung Nhạc lúng ta lúng túng nói: “Ta ở bên hồ thấy có người ca hát, còn có người tắm rửa, rồi bị người phát hiện, sau đó ta liền đi nha. . .”

Đình Lam Nguyệt lườm hắn một cái, dở khóc dở cười nói: “Ngươi thăm rồi. Trong những người tắm rửa có Đại sư tỷ của nữ viện chúng ta, Ngu Phi Yến là cháu gái của tộc trưởng Ngu thị trong thập đại thị tộc, có Ngu thị dùng Ngu làm họ, bài danh thứ hai trong thập đại thị tộc. Thực lực của Ngu sư tỷ được công nhận người thứ nhất trong nữ viện, thủ đoạn gần như Luyện Khí sĩ, tính cách nóng nảy, người cũng dám nhìn trộm nàng tắm rửa, người nhất định phải chết! Người trước tiên trốn vào trong phòng của ta, đợi đến lúc phong ba bình ổn thì ta lặng lẽ tiễn đưa ngươi đi ra ngoài.”

Chung Nhạc giải thích nói: “Cũng không phải ta cố ý xem nàng tắm rửa, mà là nghe tiếng ca đến mê mẩn.”

“Cô gái đang ca hát kia cũng không phải nhân vật bình thường, nàng đến từ Lâm Đào thị xếp hạng thứ ba trong thập đại thị tộc , tên là Đào Đại Nhi, có tiếng ca động lòng người nhất. Cha nàng trưởng lão chấp pháp của Kiếm Môn chúng ta, lúc người bái vào sơn môn chắc từng thấy hắn rồi, mỗi ngày mặt đều đen lên, vị trưởng lão kia xem ai đều giống như là cừu nhân giết cha của mình.”

Đình Lam Nguyệt cảm thấy nhức đầu, đem lệnh bài thượng viện của chính mình đặt lên trên cửa, nói: “Nếu như bị người phát hiện thì ngươi liền thật sự chết chắc rồi. . . Ta đi tìm Thủy sư muội, bắt quá hai người các ngươi không thể làm loạn ở trong sân của ta, làm cái chuyện gì xấu hổ !”

Chung Nhạc buồn bực nói: “Ta cùng Thủy sư muội thì có thể làm cái chuyện gì xấu hổ ?”

Đình Lam Nguyệt hung hăng lườm hắn một cái, nổi giận nói: “Dù sao các ngươi không thể làm loạn ở trong viện của ta !”

Cũng không lâu lắm thì Đình Lam Nguyệt trở về, nhưng lại không có Thủy Thanh Nghiên theo bên người, nàng hướng Chung Nhạc lắc đầu nói: “Tiểu tình nhân của ngươi mấy ngày trước đây bị Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị triệu kiến lên núi, sau khi trở về liền bế quan, vừa nãy ta đi gặp nàng, nàng nói không muốn thấy người. Các ngươi cãi nhau? Ta thấy sắc mặt của nàng ta có chút không tốt, ta thuận miệng nói với nàng chuyện ngươi suýt nữa đã chết trong Ma Khư mà nàng cũng hồ hững. . .”

Chung Nhạc nao nao, nghĩ thầm : “Thủy sư muội luôn luôn ôn nhu, ta cũng chưa từng đắc tội với nàng, vì sao hôm nay lại trở nên lạnh lùng như vậy ?”

Đình Lam Nguyệt tiếp tục nói: “Ngược lại là tu vi của Thủy sư muội rất kinh người, ta xem từ sau khi nàng từ trên núi trở về, tu vi liền tiến bộ thần tốc, so với ta còn muốn nhanh hơn rất nhiều, đoán chừng không bao lâu nữa liền có thể cảm ngộ đến Linh, trở thành Luyện Khí sĩ! Tốc độ tu luyện cỡ này thật sự thần tốc, so với người còn nhanh hơn vài phần! Hiện tại, Ngu Phi Yến có thể bảo trụ tên tuổi của Đại sư tỷ hay không đều rất khó nói.”

Trong nội tâm Chung Nhạc thất vọng, đứng lên nói: “Nếu Thủy sư muội đã không muốn gặp ta, vậy ta cũng nên rời đi a.”

Đình Lam Nguyệt vội vàng nói: “Không được ! Nếu như ngươi bây giờ rời đi, nhất định sẽ vừa vặn bị bắt. Nếu có người nhìn thấy ngươi từ trong phòng của ta đi ra, ta tội mắc cỡ chết người ta rồi! Đợi đến lúc buổi tối, ta sẽ lên lút tiễn đưa ngươi đi ra ngoài!”

Chung Nhạc gật đầu, hai người liền an tĩnh lại.

Đình Lam Nguyệt cùng hấn ở chung một phòng, cũng có chút ít không thói quen. Vụng trộm nhìn về phía hấn, chỉ thấy Chung Nhạc cũng không phải thuộc loại nam tử tuần mỹ, ngược lại gương mặt có chút tục tằn, mày rậm mắt to, một thân cơ bắp kiên cố hữu lực, bờ vai rộng lớn, dáng người cũng so với thiếu niên bình thường cao hơn một nửa. Thân hình của mình coi như là rất cao rồi, cái đầu ở bên trong nữ tử cũng xem như cao đấy, nhưng đứng ở trước mặt hấn vẫn là lộ cảm giác giống như chim non nép vào người.

“Nhìn kỹ xuống, Chung sư đệ ngược lại so với với những đệ tử tuần mỹ kia càng dễ nhìn hơn một ít.” Khuôn mặt Đình Lam Nguyệt ửng đỏ, nghĩ thầm.

Màn đêm buông xuống, lại qua hơn một canh giờ, Đình Lam Nguyệt mới mang theo Chung Nhạc lặng lẽ đi ra ngoài, hướng ngoài nữ viện đi tới, một khóa tâm hồn thiếu nữ thành thịch đập loạn: “Lén lén lút lút mang theo một tiểu nam nhân chuẩn ra nữ viện, nếu là bị người phát hiện, danh dự của cô nương ta liền toàn bộ bị mất, Chung sư đệ tuyệt đối sẽ bị người khác xem thành tiểu tình nhân của ta. . .”

Trong nội tâm nàng tâm thần bất định, cũng may sắc trời đã tối, trên đường không có đụng phải những nữ đệ tử khác. Đột nhiên lúc đi qua một cái sân, Tân Hỏa trong thức hải Chung Nhạc lên tiếng nói: “Nhạc tiểu tử, ta cảm ứng được khí tức của Thiên Tượng Lão Mẫu, khoảng cách rất gần !”

“Thiên Tượng Lão Mẫu ?”

Trái tim Chung Nhạc đập mạnh một cú: “Chẳng lẽ Thiên Tượng lão mẫu trốn ở trong thượng viện Kiếm Môn ?”

“Tôn Ma Thần chi Linh này hơn phân nửa là ký sinh ở trong cơ thể một người nữ đệ tử nào đó, chắc hẳn là sống ở trong tòa viện này.”

Ngọn lửa nhỏ nhảy động, nói: “Khí tức của nàng cực yếu, bị giấu ở trong cơ thể nữ tử, ngẫu nhiên mới toát ra một tia khí tức yếu đến khó có thể cảm thấy. Chắc là vừa mới đạt được thân hình này không bao lâu, còn không cùng thân hình này dung hợp hoàn toàn. Nếu đợi sau khi nàng dung hợp hoàn toàn, ta cũng khó có thể cảm ứng được nàng!”

Chung Nhạc hướng cái đình viện này nhìn lại, Đình Lam Nguyệt chợt kinh ngạc, sau đó PHỐC cười nhạo nói: “Chung sư đệ quả nhiên là người hữu tình tâm hữu linh tê, rõ ràng liếc nhìn ra ở đây là trụ sở của Thủy Thanh Nghiên sư muội. Nhưng tiếc là tiểu tình nhân của người không muốn gặp người. Đi thôi, miễn cho bị người phát hiện, nếu không là ta thay Thủy sư muội chịu tiếng xấu thay cho người khác rồi!”

Trong đầu Chung Nhạc âm một tiếng rồi trở nên trống rỗng, bước cao bước thấp đi theo nàng đi thẳng về phía trước, sau một lúc lâu, rốt cục đi ra nữ viện.

“Thủy sư muội bị Thiên Tượng Lão Mẫu ký sinh rồi. . .”

Trong đầu của hấn trống rỗng, người thiếu nữ luôn gọi mình Nhạc ca ca lại bị Thiên Tượng Lão Mẫu ký sinh, lại để cho hấn thật sự có chút không cách nào tiếp nhận !

Sau một lúc lâu, Chung Nhạc mới tỉnh ngộ lại, nói: “Tân Hỏa, nếu là bị Ma Thần chi Linh ký sinh, như vậy Thủy sư muội còn là Thủy sư muội sao ?”

“Ma Thần chi Linh là mạnh mẽ cỡ nào ? Linh hồn của người bình thường, bị Ma Thần chi Linh chú xuống liền chết rồi.”

Tiểu đồng Tân Hỏa không đếm xỉa tới nói: “Coi như là Luyện Khí sĩ, cũng chưa chắc có thể thừa nhận được. Nếu là bị Ma Thần chi Linh ký sinh, hồn phách hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chỉ có thân thể coi như là còn sống.”

Đình Lam Nguyệt thấy hấn thất hồn lạc phách, không khỏi lắc đầu, nói: “Sư đệ, người bây giờ tuổi còn nhỏ, nếu là trầm mê sắc đẹp mà nói..., chỉ sợ sẽ chậm trễ tu vi tiến cảnh của người. . .”

“Ha ha a, Đình sư muội, nguyên lai người cũng biết nếu như trầm mê sắc đẹp sẽ chậm trễ tu vi tiến cảnh !”

Đột nhiên trong rừng cây nhỏ ngoài nữ viện truyền đến một tiếng cười lạnh, chỉ thấy mấy vị nữ tử từ trong rừng cây nhỏ đi ra, ngăn lại đường đi hai người. Cầm đầu nữ tử đúng là đại sư tỷ của nữ viện Ngu Phi Yến,

cẩn thận quan sát Chung Nhạc, cười lạnh nói: “Đem nam nhân của người giấu ở trong viện của mình, mây mưa sung sướng đến bây giờ, lại giải thích thế nào?”

Đình Lam Nguyệt nghĩ thầm một tiếng không xong, vội vàng nói: “Ngu sư tử, các người đã hiểu lầm. . .”

Một vị nữ tử khác cười lạnh nói: “Hiểu lầm? Nếu như là hiểu lầm, người sẽ đem tiểu nam nhân của người giấu ở trong phòng của người, lại giấu đến bây giờ? Trong thời gian này, các người đã làm chuyện gì, còn cần ta đến chỉ ra sao? Bất quá quy củ của nữ viện không thể sửa, nếu không người giấu một người nam nhân ta cũng giấu một người nam nhân, nữ viện liền chứng khí mù mịt rồi. Hôm nay tiểu tình nhân của người nhất định phải lưu lại một chân, về phần là chân nào trong số ba cái chân, Đình sư muội người lựa chọn một cái a.”

Đình Lam Nguyệt khẩn trương, vội vàng nhìn về phía Chung Nhạc, thấp giọng nói: “Sư đệ, người đi trước!”

Ầm!

Đột nhiên truyền đến âm thanh chói tai, thì thấy hiện ra từng căn Đồ Đằng trụ, hào quang sáng rõ. Ngu Phi Yến, Đào Đại Nhi và mấy nữ tử này vậy mà đã sớm ở chỗ này dùng Đồ Đằng trụ bố trí xuống trận thế, đem hai người bọn họ trấn áp!

Đình Lam Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể không cách nào nhúc nhích, trong nội tâm lo lắng vạn phần.

Đột nhiên, một căn Đồ Đằng trụ chấn động, hô một tiếng bay đến giữa không trung, bành một tiếng rồi nổ tung.

Chung Nhạc mở ra bước chân, đi thẳng về phía trước, cơ bắp chấn động, áp lực do Đồ Đằng trụ truyền đến lập tức lọt vào phản chấn của thân hình hắn. Chỉ thấy từng căn Đồ Đằng trụ không tự chủ được bay lên, bành bành nổ tung!

Ngu Phi Yến quát chói tai, bay lên trời, trong lúc đó chỉ thấy giữa không trung ngư nhận song phi, tinh thần lực của nàng tuôn ra vậy mà quan tưởng ra một đầu cá lớn cùng chim to, hướng Chung Nhạc đánh tới!

Trong bóng tối, hai bóng người gặp nhau, đột nhiên chỉ thấy sấm sét vang dội, chiếu sáng Hắc Ám, một đầu Giao Long dữ tợn vô cùng mang theo lôi đình ở trong bóng đêm đại phóng hào quang, va chạm cùng ngư nhận song phi !”

“Ngao!”

Rồng ngâm vang lên, Ngu Phi Yến kêu rên một tiếng rơi xuống đất, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy đầu Ác Giao dữ tợn kia đã biến mất, mà Chung Nhạc cũng biến mất trong bóng đêm.

Đình Lam Nguyệt đập mạnh một cú: “Thứ nhất Nữ viện Ngu sư tử, lại không thể ngăn cản hắn?”

19. Chương 19: Thời Khắc Sinh Tử

Ngu Phi Yến hừ lạnh một tiếng, bước nhanh đuổi theo thì thấy Chung Nhạc đã biến mất trong bóng đêm, lại đuổi tiếp chỉ sợ muốn đuổi tới trong nam viện đi, lúc này dừng bước, quay người trở về, thần nhiên nói: “Có chút bồn sự. . .”

Một bên, Đào Đại Nhi giận dữ nói: “Đình sư muội, người làm sao có thể mang nam nhân đi vào ? Hơn nữa tiểu nam nhân của người còn là cái đấng đồ lăng tử, lại nhìn trộm chúng ta tắm rửa!”

Đình Lam Nguyệt vội vàng nói: “Chung sư đệ không lâu trước đó mới tiến vào thượng viện nên không biết quy củ thượng viện. Hắn cũng không cố ý muốn xem các người tắm rửa, Đào sư tử, ngàn vạn lần không muốn nói cho cha người biết. Lần trước ở bên trong Ma Khư, may mà có Chung sư đệ nên chúng ta mới có thể chạy ra Ma Khư, hắn ngộ nhập nữ viện, ta tự nhiên muốn che chở hắn, miễn cho bị mấy người các người đánh chết. . .”

Đào Đại Nhi cười hì hì nói: “Nhìn đem người khấn trương thành như vậy. Người yên tâm, vừa rồi ta tắm rửa không có bị hấn trông thấy, nên sẽ không nói cho ta biết cha đây, chỉ có bị người nhìn thấy hết đây, mới có thể lửa giận công tâm.”

Đình Lam Nguyệt mỉm cười, vụng trộm nhìn về phía Ngu Phi Yến.

Khuôn mặt Ngu Phi Yến lạnh như băng, lạnh lùng nói: “Sư muội, đem nam nhân của người kêu đi ra, lại tỷ thí với ta thêm một lần, ta liền không truy cứu chuyện hấn xem ta tắm rửa!”

Đình Lam Nguyệt dở khóc dở cười, trong lòng biết Ngu Phi Yến bởi vì không có lưu lại Chung Nhạc, liền nổi lên tranh cường háo thắng chi tâm. Dù sao Đại sư tỷ của nữ viện lần thứ nhất ở trong tay nam đệ tử không có chiếm được tiện nghi, tâm cường khí thịnh như nàng làm sao có thể đơn giản nuốt xuống cơn tức này ?

Nàng nháy mắt mấy cái, nghĩ thầm : “Bổn sự của Chung sư đệ càng ngày càng kinh người rồi, quả thực ngày đi ngàn dặm, so với tiến cảnh của Thủy Thanh Nghiên sư muội cũng không chậm hơn vài phần! Hai người bọn họ ngược lại là xứng đôi, khó trách sẽ xem trúng đối phương. Bất quá, vì sao Thủy sư muội lại cùng hấn náo loạn không được tự nhiên? Hơn nữa lúc sắp đi thoát nhìn sắc mặt của Chung sư đệ cũng rất tệ. . .”

Chung Nhạc bước nhanh hành tẩu trong bóng đêm, xuyên thẳng qua rừng rậm, trong thức hải bộc phát ra sóng lớn ngập trời. Thủy Thanh Nghiên bị hại vẫn làm chần động tâm linh của hấn, lại để cho thức hải của hấn đều không thể bình tĩnh !

“Tân Hỏa, chuyện này. . .”

“Người ý định đem việc này nói cho Luyện Khí sĩ của Kiếm Môn?”

Tiểu đồng Tân Hỏa đứng trên không trung, bốn phía thì là sóng to gió lớn trong thức hải, cuộn cuộn không ngớt, nó lắc đầu nói: “Mấu chốt là, người dựa vào cái gì để cho người khác tin người? Người lấy thân phận gì? Một cái nho nhỏ đệ tử ngoại môn thượng viện của Kiếm Môn mà thôi, ai sẽ tin người? Hơn nữa, người nói ra những lời này , khoảng cách cái chết liền không xa rồi !”

Trong lòng Chung Nhạc nghiêm nghị, lập tức tỉnh ngộ: “Người nói không sai, là ta cân nhắc không chu toàn. Thiên Tượng Lão Mẫu có thể từ Ma Khư đi ra, nói rõ cao tăng Kiếm Môn có nội gian, mà Đình sư tỷ nói Thủy sư muội là bị Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị triệu kiến, nên Luyện Khí sĩ của Thủy Đồ thị có hiềm nghi không nhỏ. Thủy Đồ thị là một trong thập đại thị tộc của Đại Hoang, nếu là cấu kết cùng Thiên Tượng Lão Mẫu , lời nói của ta chẳng những không có người tin tưởng, Thủy Đồ thị muốn giết chết ta cũng đơn giản vô cùng.”

Hấn vừa nói ra lời này, chỉ thấy sóng cả trên biển dần dần bằng phẳng xuống, càng ngày càng bình tĩnh.

“Rất tốt, tuy nhiên vừa rồi tâm tình người bị rối loạn, nhưng là có thể rất nhanh tỉnh táo lại, đã giỏi hơn vô số phạm phu tục tử.”

Tân Hỏa khen ngợi nói: “Bất quá, ta vẫn là cảm ứng được sát cơ của người, người là chuẩn bị giết chết Thiên Tượng Lão Mẫu ?”

Chung Nhạc chậm rãi gật đầu, lại nghĩ tới thiếu nữ luôn gọi mình là Nhạc ca ca, trong nội tâm một hồi ảm đạm, “Thủy Thanh Nghiên” vẫn còn, nhưng người thiếu nữ kia đã không phải là nàng lúc ban đầu.

“Nếu là có thể giết chết Thiên Tượng Lão Mẫu, ta coi như là vì Thủy sư muội báo thù rồi, không uống công ta cùng với nàng kết bạn một hồi!”

“Như vậy người cần phải cố gắng! Tuy Thiên Tượng Lão Mẫu chỉ là cái Ma Thần dễ nhui, nhưng mặc dù là Ma Thần dễ nhui cũng là không như bình thường. Linh hồn của nàng còn tại, ký sinh về sau thì có thể nói trời sinh liền có được Linh, chính là Luyện Khí sĩ, một trăm cái người bây giờ cũng không phải là đối thủ của nàng!”

Tiểu đồng Tân Hỏa nói: “Hôm nay nàng sở dĩ còn chưa trở thành Luyện Khí sĩ, chủ yếu vẫn là nàng cùng với cỗ thân thể này còn không phù hợp. Đợi cho nàng dung hợp với thân thể này, muốn trở thành Luyện Khí sĩ chỉ là việc nước chảy thành sông! Mà người, hỗn phách của người vẫn là quá yếu, cùng linh hồn của

Ma Thần có chênh lệch như trời và đất, cho dù tu thành Linh, linh hồn hợp nhất, so ra vẫn là thua kém nàng !”

“Tân Hỏa, ngươi nhất định biết rõ nên làm thế nào mới có thể thắng được Thiên Tượng Lão Mẫu a?” Trong nội tâm Chung Nhạc khẽ động, liền vội vàng hỏi.

“Đây là tự nhiên, Thiên Tượng lão mẫu cuối cùng cũng chỉ là một cái Ma Thần dễ nhui mà thôi, đợi đến lúc ngươi có đầy đủ thực lực, lúc có thể trở thành Luyện Khí sĩ, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Tiểu đồng Tân Hỏa nghiêm mặt nói: “Bất quá, ngươi cũng là dễ nhui, Phục Hy Thần Tộc dễ nhui. Cho nên, ngươi chẳng những cần cố gắng gấp trăm lần, hơn nữa còn phải đem căn cơ chế tạo được so bất luận kẻ nào đều kiên cố! Ta có một pháp môn huấn luyện, có thể giúp cho ngươi tu luyện làm chơi ăn thật, cho căn cơ của ngươi vô cùng chắc chắn ! Chỉ là không biết, ngươi có thể nuốt trôi cái khổ này hay không. . .”

Tân Hỏa đánh cho cái ngáp: “Ta đã tỉnh lại quá lâu nên cần phải ngủ một giấc, chờ Vũ Linh đan của ngươi đến tay lại đánh thức ta, ta chỉ điểm cho ngươi tu hành. . .”

Hình dạng của nó dần dần thay đổi, biến thành một đóa thuần túy ngọn lửa, liền không có tiếng động.

Àn ? Lần này Tân Hỏa đi ngủ lại không quay về chén đèn đồng nhỏ kia rồi?”

Chung Nhạc có chút buồn bực, chỉ thấy ngọn lửa nhỏ này lặng yên phiêu phù ở trên không thức hải của mình, cũng không có ly khai. Mà trước đó lần thứ nhất Tân Hỏa ngủ say nhưng là ở trên chiếc đèn đồng rách rưới kia .

“Chẳng biết lúc nào ta mới có thể trở thành Luyện Khí sĩ, đi ra Đại Hoang, làm bạn cùng Tân Hỏa đi tìm thuần huyết truyền nhân Tân Hỏa ?”

Chung Nhạc nhắm lại hai mắt, quan tưởng Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết, lôi đình trầm thấp nổ vang, hóa thành lôi quang Giao Long quấn quanh thân thể hắn : “Hiện nay Kiếm Môn tựa như mơ hồ lộ ra loạn tượng, cho ta một loại cảm giác bấp bênh, tựa như mây đen áp thành, lại giống như là có quái thú che dấu trong bóng đêm chờ ăn người vậy . . .”

Ở dưới Kiếm Môn sơn đã hoàn toàn lâm vào trong lơ mơ, nhưng là ở trên Kim Đỉnh Kiếm Môn vẫn hào quang vạn tượng như cũ. Lạc Nhật ánh chiều tà chiếu rọi Kim Đỉnh, sau một lúc lâu, ánh sáng mặt trời cũng dần dần biến mất, Kiếm Môn kim đỉnh cũng lâm vào bên trong lơ mơ.

Cái tòa thánh địa này của Đại Hoang, đã bị bóng tối bao phủ hoàn toàn.

Đã qua hai ngày, Đình Lam Nguyệt kích động chạy tới nam viện, đứng ở trước cửa kêu gọi Chung Nhạc, làm cho một đám nam đệ tử đi ra đang trông xem thế nào hâm mộ không ngừng. Nam đệ tử bị nghiêm cấm tiến vào nữ viện, nhưng nữ đệ tử lại có thể tùy ý tiến vào nam viện, cũng thường có chút nữ tử tới gặp ý trung nhân.

“Chung sư đệ, đây là chín trăm hai mươi viên Vũ Linh đan.”

Chung Nhạc mời nàng tiến vào, Đình Lam Nguyệt lấy ra mười cái bình ngọc, cười nói: “Trong mỗi bình ngọc có một trăm viên, bên trong cái bình nhỏ này có hai mươi viên. Ngươi, ta và Hà sư huynh bọn họ, từng người phân được chín trăm hai mươi viên Vũ Linh đan, đủ để tu luyện rất lâu rồi.”

Chung Nhạc không khỏi đại hỉ, vội vàng tạ ơn, nghĩ thầm : “Cuối cùng cũng có thể tiếp tục tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ rồi!”

Đình Lam Nguyệt rời đi, chờ đến lúc đi ra nam viện mới nhớ tới một chuyện: “Không xong! Quên nói cho Chung sư đệ, Ngu sư tỷ cùng Đào sư tỷ đang tìm hắn, để cho hắn không muốn đi ra ngoài. . . Àn, Ngu sư tỷ các nàng ý định tìm được Chung sư đệ, nhìn xem bốn sự của ai càng mạnh hơn nữa, nếu như ta đi nói chuyện này cho Chung sư đệ, hắn nhất định sẽ truy vấn Ngu sư tỷ các nàng như thế nào lại biết người đêm đó là hắn. Sau đó hắn liền sẽ biết là ta đem hắn bán đi. . .”

Đình Lam Nguyệt nháy mắt mấy cái, bước nhanh rời đi: “Không có quan hệ gì với ta, không có quan hệ gì với ta!”

Trong đình viện, Chung Nhạc quan tưởng thức hải, tĩnh lại Tân Hỏa.

“Muốn đánh rớt xuống căn cơ so với những người khác càng thêm kiên cố, thứ nhất cần thể phách cường hoành, thứ hai cần hồn phách cường hoành, thứ ba cần tinh thần lực cường hoành !”

Tiểu đồng Tân Hỏa chậm rãi mà nói, nó nói: “Người tu luyện Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tướng đồ , có thể dùng lớn mạnh hồn phách của người, cường đại tinh thần lực của người, tu luyện Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết , có thể dùng lớn mạnh thể phách của người. Nhưng là, những cái này chỉ là tăng lên cho người, lại không phải cho thể phách hồn phách cùng tinh thần trở nên cường hoành !”

“Muốn trở nên cường hoành thì cần phải có sức bật, một bên quan tướng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng, một bên bộc phát !”

“Cái viên lạc này của người quá nhỏ, không chịu nổi giày vò, đi bên ngoài, bên vách núi, ta sẽ cho người biết làm sao đem thể phách, hồn phách cùng tinh thần lực bộc phát không giữ lại chút nào !”

Chung Nhạc đi ra đình viện, hướng Âm Mã Đài thượng viện Kiếm Môn mà đi. Âm Mã Đài là một mảnh sườn đồi, trước sườn đồi là một mảnh hồ nước, một ít dị thú uống nước ở chỗ này.

Chung Nhạc hướng phía dưới nhìn xuống, chưa phát giác ra mình có chút chóng mặt, cái tòa sườn đồi này dốc thật sự là cao quá rồi, giống như là có vô song cự nhân chém xuống một búa, đem dãy núi bổ ra !

Phía dưới hạp cốc, đoán chừng sâu cũng khoảng ngàn trượng, mơ hồ có thể nhìn thấy phía dưới có mây trôi trôi nổi.

“Tốt, ở đây rất tốt.”

Tiểu đồng Tân Hỏa nói: “Muốn luyện thành cường hoành thể phách, hồn phách cùng tinh thần, người cần làm theo những gì ta nói. Hiện tại, ăn vào ba viên Vũ Linh đan.”

Chung Nhạc theo lời nó ăn vào ba viên Vũ Linh đan, nhất thời cảm thấy được lực mạnh mẽ bạo phát đi ra, lại để cho thân thể, hồn phách cùng tinh thần lực đều trở nên một mảnh nóng hổi !”

Được lực của một viên Vũ Linh đan cũng đã mạnh mẽ mười phần, huống chi phục dụng ba viên cùng một lúc ?

Hăng quá hoá dở, nếu như không cách nào tiêu hóa được lực của ba viên Vũ Linh đan, vô luận đối với thân thể vẫn là hồn phách hoặc là tinh thần của hắn đều sẽ tạo thành tổn thương thật lớn , lại để cho tu vi không tiến phản lui, thậm chí lưu lại bệnh kén !

“Hiện tại, nhảy đi xuống!” Tân Hỏa lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Chung Nhạc thất thanh nói.

“Nhảy đi xuống!”

Tựa hồ âm thanh của Tân Hỏa không có bất kỳ tình cảm gì, lạnh như băng nói: “Sau khi nhảy xuống, lập tức quan tướng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng, ở thời khắc sinh tử này có đại khủng bố, cũng có đại bộc phát. Ta muốn người ở sinh tử nháy mắt đem tiềm năng của mình bộc phát ra ! Đến lúc đó người đem thể năng, tinh thần cùng hồn phách, dùng hết mọi khả năng bộc phát ra cho ta, để cho chính mình không đến mức bị té chết !”

Trên trán Chung Nhạc không ngừng xuất hiện mồ hôi lạnh, nhìn về phía dưới chân, Tân Hỏa cười lạnh nói: “Như thế nào? Người không dám? Cũng thế, dù sao người cũng không phải thuần huyết Phục Hỷ Thần Tộc, ta không chọn người làm truyền nhân Tân Hỏa là đúng, chỉ bằng người, còn muốn chiến thắng Thiên Tượng Lão Mẫu ?”

Chung Nhạc thả người nhảy xuống, nhảy ra Âm Mã Đài! Thân hình của hắn lập tức không khống chế được rơi xuống hướng vách núi, tốc độ càng lúc càng nhanh, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù, tiếng gió càng ngày càng thê lương.

Thời khắc này, Chung Nhạc lập tức cảm giác được có vô cùng vô tận đại khủng bố đang vọt tới, chiếm cứ ở trong đầu của hắn!

Thức hải của hần đang tại chấn động, tại trong tích tắc khi hần nhảy xuống sườn núi , thức hải vậy mà trở nên vận vẹo, tinh thần lực biến thành nước biển cũng biến hóa, theo tâm ý của hần biến hóa thành vô số loại ma đầu khủng bố đến cực điểm, quấy nhiễu hồn phách của hần, lại để cho hần mất hồn mất vía!

Tâm Ma!

Thời khắc sinh tử thì đại sợ hãi sẽ hóa thành Tâm Ma ở trong thức hải, quấy nhiễu bản thân, mà đại sợ hãi này sẽ biến thành đại khủng bố.

“Lập tức quan tưởng !” Tân Hỏa quát, âm thanh tuyên truyền giác ngộ.

Chung Nhạc cắn chặt răng, cắn tới khoe miệng tràn huyết, dùng hết sức đến quan tưởng để ổn định tinh thần, hồn phách, trấn áp thân thể đang run rẩy!

Ầm ầm ——

Phảng phất có sấm sét nổ vang ở bên tai của hần, tiếp theo hết thấy âm thanh biến mất, hết thấy giác quan biến mất, chỉ còn lại có một tôn Toại Hoàng đỉnh thiên lập địa ở trong thức hải.

Hần không có đi quan tưởng Hỏa Kỳ Cung cùng Hỏa thụ, mà chỉ tập trung quan tưởng Toại Hoàng, cạn kiệt hết thấy khả năng của mình để cho Toại Hoàng trở nên càng hoàn mỹ!

Tôn Thiên Hoàng Thiên Đế đỉnh thiên lập địa này vừa xuất hiện, chỉ thấy hết thấy Tâm Ma ở trong thức hải liền giống như tuyết tan rã mất !

20. Chương 20: Cực Hạn Phản Ứng

Giờ khắc này, Chung Nhạc đã cảm ứng không đến bất kỳ vật gì, hết thấy giác quan của hần đều phong bế hết thấy, thậm chí ngay cả lỗ chân lông trên làn da cũng chăm chú khép kín. Tinh thần, thể năng không có một tia bị tiết ra ngoài, hồn phách cũng được vững chắc trước nay chưa từng có !

Hết thấy Tâm Ma do thả người nhảy xuống mà sinh ra đều bị luyện hóa, lại để cho hần tiến vào trong một loại huyền diệu trước nay chưa từng có.

Thời gian phảng phất bất động, lại phảng phất trở nên vô cùng dài đằng dặc, dài đến thiên hoang địa lão

Đây là thời khắc sinh tử, sau đại sợ hãi đại khủng bố là yên tĩnh đến trước nay chưa từng có, tinh thần lực tập trung cao độ đến trước nay chưa từng có, phản ứng siêu cực hạn đến trước nay chưa từng có !

Cái gọi là phản ứng cực hạn, đó chính là từng cái khí quan, mỗi một tia tinh thần rất nhỏ, cùng với hồn phách trong thân thể của hần, dùng tốc độ cực hạn tần suất cao vận chuyển mà hình thành cảm giác kỳ diệu.

Thử nghĩ một chút, nếu một thời khắc nào đó ánh mắt của người nhìn thấy tốc độ vận động của vật thể là người bình thường gấp hơn mười lần, người sẽ gặp nhìn thấy vật thể vận động so với lúc bình thường chậm hơn gấp mười lần..

Nếu một thời khắc nào đó suy nghĩ của người so với lúc bình thường nhanh hơn gấp mười lần, người liền có thể cảm giác được thời gian chậm lại !

Mà nếu như thân thể, tinh thần cùng hồn phách của người hết thấy cũng tiến vào phản ứng cực hạn, nếu như người muốn phát lực, liền có thể phát huy sức mạnh siêu việt lúc bình thường, nếu như muốn phóng thích tinh thần, tinh thần cũng sẽ mạnh mẽ trước nay chưa từng có !

Nếu muốn tu luyện, tốc độ tu luyện cũng là nhanh chóng và mãnh liệt vô cùng !

Thân thể Chung Nhạc còn đang không ngừng hấp thu được lực trong ba miếng Vũ Linh đan. Mà được lực vẫn đang điên cuồng chuyển hóa thành tinh thần của hắn, thoải mái hồn phách của hắn, lại để cho Toại Hoàng do hồn phách hắn biến thành trở nên càng thêm cao lớn càng thêm vĩ ngạn !

Tốc độ hấp thu được lực rồi chuyển hóa làm tu vi như thế này, là tốc độ mà trước kia hắn nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Mà bây giờ, tức thì biến thành sự thật!

Theo trên vách núi nhảy xuống đến bây giờ thì rốt cuộc đã qua bao lâu Chung Nhạc cũng không biết vì ở dưới tình huống của loại siêu cấp phản ứng này, phản ứng của hắn cực nhanh, thời gian với hắn mà nói trở nên quá chậm.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên truyền đến âm thanh Tân Hỏa : “Bộc phát —— ”

Chung Nhạc tỉnh lại, mở ra hai mắt, cực hạn phản ứng đã sắp biến mất, chỉ thấy tốc độ rơi xuống của hắn đã nhanh đến khó có thể tưởng tượng, đã sắp rơi xuống đến đáy vực!

Dùng loại tốc độ này rơi nhai, cho dù hắn mọc ra cánh thì tuyệt đối cũng sẽ bị ném được phần thân toái cốt!

Hô ——

Ngay trong tích tắc khi hắn mở mắt ra thì hắn đã rơi đến phía trên của ngọn cây ở đáy vực. Từng mảnh rừng từng cao ngất, đại thụ che trời cao tới hơn mười trượng. Mà khoảng cách hơn mười trượng thì chỉ cần một cái chớp mắt là lập tức đến, chỉ sợ tại trong tích tắc khi hắn nhắm mắt mở mắt thì đã rơi xuống đất, cả người đều bị rớt thành nhão nhoẹt!

Âm thanh Tân Hỏa cũng không khỏi toát ra khẩn trương, quát: “Nhanh! Đem sức mạnh chứa đựng ở trong thể phách, tinh thần, hồn phách của ngươi, trong nháy mắt bộc phát, cường hoành bộc phát, nếu không ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

“Giao Long Nhiều Thể !”

Chung Nhạc hét to, chỉ nghe âm thanh xì xì lạp lạp chói tai truyền đến, lôi đình bắt đầu khởi động, chỉ một thoáng liền ở quanh thân hắn ngưng tụ thành hình một đầu lách thân Giao Long đang giương nanh múa vuốt, hung ác dị thường !

“Quan tướng Toại Hoàng!”

“Ngự lôi hoành không!”

Tiếng hô của Chung Nhạc cùng âm thanh rỗng ngậm, âm thanh lôi đình hỗn hợp cùng một chỗ. Đầu lách thân Giao Long kia xê dịch biến hóa, hồn phách của hắn cũng xuất khiếu, hóa thành một trăm trượng Toại Hoàng, tăng lên Giao Long chi lực.

Chỉ thấy giờ khắc này trong rừng rậm dưới đáy vực có sấm sét vang dội, từng gốc cây ầm ầm ngã xuống, giống như có một đầu toàn thân quấn quanh lôi đình đang hoành hành, bừa bãi tàn phá ở trong rừng rậm !

Những nơi đầu Giao Long kia đi qua, sơn băng địa liệt, rừng rậm đổ nát.

Oanh!

Chung Nhạc sử dụng Giao Long Nhiều Thể, ngự lôi hoành không, tại trong nháy mắt liền lướt ngang trăm trượng, ầm ầm rơi xuống đất.

Bùn sóng cùng với loạn thạch tung bay khắp nơi làm xuất hiện một cái hố to. Chung Nhạc một chân quỳ xuống đất, hai tay chống đất, không ngừng có lôi đình từ thân thể của hắn tràn ra ngoài, chui xuống mặt đất, đem mặt đất giật đến cháy đen.

“Sống sót rồi. . .”

Chung Nhạc đứng dậy thì hai mắt đột nhiên hoa một cái, tứ chi bách hài đều thấy đau đớn kịch liệt, tinh thần lực đang chấn động, tựa hồ muốn đem cả người hắn đều xé nát, hồn phách giống như cũng muốn nổ bung ra, thân hình không khống chế được lung lay một cái, tựa hồ muốn ngã đi.

Mà ở trong cơ thể hắn, được lực của ba viên Vũ Linh đan ở trong thời gian ngắn ngủn này vậy mà đã tiêu hao không còn một chút, hắn thậm chí còn cảm giác được thân thể trống rỗng, tinh thần cùng hồn phách trong trạng thái phấn khởi đang lấy đi năng lượng thân thể!

Trong chớp mắt bộc phát cái cuối cùng, hắn cơ hồ đem sở hữu tất cả thể năng, sở hữu tất cả tinh thần, hồn phách chi lực của mình hết thảy đều bộc phát đi ra !

“Lại phục dụng ba viên Vũ Linh đan!”

Âm thanh Tân Hỏa lại truyền đến: ” Hiện tại tinh thần ngươi đang phấn khởi trước nay chưa từng có, làm cho thân thể ngươi không đủ sức, chỉ có dùng Vũ Linh đan để bổ sung năng lượng, nếu không thân thể trông chốc lát sẽ bị lấy hết, sau đó tự chết rồi.”

Chung Nhạc lập tức lấy ra ba viên Vũ Linh đan, há miệng ăn vào, đối với tình huống mà Tân Hỏa nói hắn cũng có nghe thấy. Trong bộ lạc có phu nhân mang hài tử, gặp được địa chấn thì phòng ở sập, mất thấy lương nặng ngàn cân lập tức liền muốn đề lên hài tử, vậy mà phu nhân liền một bước vượt qua trực tiếp đem nặng ngàn cân lương nâng lên, đem hài tử cứu !

Hài tử không việc gì, nhưng phu nhân sau khi nâng lên lương nặng ngàn cân thì rất nhanh liền chết rồi, thân thể lại không có bất kỳ vết thương. Đại khái chắc là bản năng của người mẹ đã kích phát phản ứng cực hạn nên thân thể bị lấy hết, lại không có linh đan diệu dược giống như Vũ Linh đan bổ sung, bởi vậy hao hết năng lượng mà chết.

Tình huống hiện tại của hắn phản phát cũng cùng loại với tình huống đó, nhưng cũng may là hắn có nhiều Vũ Linh đan, có thể bổ sung tiêu hao thân thể.

Vũ Linh đan vừa vào bụng, hắn lập tức cảm giác được dồi dào năng lượng của Vũ Linh đan đang nhanh chóng bổ sung thể năng, thoải mái tinh thần cùng hồn phách, thức hải của hắn tại điên cuồng sinh trưởng, mở rộng !

Đợi cho được lực ba viên Vũ Linh đan này tiêu hao hết, thức hải của hắn đã sinh trưởng đến phạm vi trăm mẫu, tinh thần lực cơ hồ lớn mạnh gấp đôi!

“Lúc này mới qua bao lâu, tinh thần lực đã lớn mạnh nhiều như vậy?”

Chung Nhạc ngạc nhiên, từ lúc hắn nhảy núi đến bây giờ, trước trước sau sau chỉ dùng nhiều nhất một nén nhang, vậy mà tiêu hao sáu viên Vũ Linh đan, hơn nữa tinh thần lực cũng lớn mạnh gấp đôi!

“Dựa theo tốc độ tiêu hao này, chỉ sợ hơn chín trăm miếng Vũ Linh đan cũng chỉ có thể có thể chống đỡ một tháng thời gian. . .”

Hắn vốn cho là hơn chín trăm viên Vũ Linh đan là một số thiên đại tài phú, bây giờ xem ra chính mình vẫn là quá ngây thơ rồi. Dung loại phương thức tu luyện cường hoành này của Tân Hỏa, thêm nhiều Vũ Linh đan hơn nữa chỉ sợ cũng không đủ dùng !

Hiện tại, theo dưới vách núi leo đi lên, sau đó lại nhảy một lần.”

Tân Hỏa trầm giọng nói: “Thân thể của ngươi không tệ, rõ ràng không có bị thương, cho nên lần này ngươi cần phục dụng sáu viên Vũ Linh đan. Hơn nữa, lần này ngươi còn phải công một khối tảng đá lớn nhảy núi. Ân, tự là tảng đá kia, ngươi công tảng đá kia trèo lên vách núi, sau đó lại công nó nhảy xuống.”

Chung Nhạc ngơ ngác nhìn khối núi đá ở phía trước, chỉ thấy khối núi đá này ít nhất cũng phải nặng ngàn cân, so với chính mình còn muốn lớn hơn một vòng!

Đừng nói là công tảng đá kia nhảy núi, cho dù trèo lên cái vách núi đứng thẳng như vách tường này cũng đã là một chuyện khó khăn vô cùng.

“Nhạc tiểu tử, nhảy núi là rèn luyện sức bật cho ngươi, mà trèo lên vách núi lại là rèn luyện lực khống chế của ngươi. Ngươi lưng đeo núi đá lại quan tưởng Giao Long, dùng vuốt rồng giữ chặt vách núi rồi leo lên,

khống chế sức mạnh của vuốt rồng và thân rồng cùng cân đối thân hình, có trợ giúp cho người khống chế mỗi một phần sức mạnh của chính mình.”

Chung Nhạc gật đầu, tinh thần lực khẽ động liền hóa thành Giao Long. Lần này hấn quan tướng Giao Long so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều, tốc độ phản ứng so với lúc trước cũng nhanh hơn.

Sử xuất ra Giao Long Nhiều Thể, Chung Nhạc công lên khối núi đá kia đi tới dưới chân vách núi, lại nhìn lên trên, vân vực sâu cao, nhìn không tới đỉnh.

Răng rắc, vuốt rồng hơi dung sức giữ chặt vách đá của vách núi thì tảng đá liền nứt vỡ, Chung Nhạc khẽ nhú mày: “Tân Hỏa không có nói sai, hiện tại lực khống chế của ta hoàn toàn chính xác rất yếu, không có hiệp điều cảm giác. Chỉ có quan tướng ra Giao Long, muốn cho nó phát lực nơi nào nó liền phát lực nơi đó, muốn cho nó phát bao nhiêu lực nó liền phát bấy nhiêu lực, lúc này mới xem như khống chế sức mạnh của mình.”

Hấn tĩnh hạ tâm lai, tinh tế cảm ứng phỏng đoán sức mạnh lúc vận hành Giao Long Nhiều Thể. Đã qua thật lâu, lúc này Chung Nhạc mới lần nữa khởi hành, lưng đeo cự thạch nặng ngàn cân quan tướng Giao Long, hướng đỉnh núi leo lên.

Giao Long quán quanh thân thể của hấn, giờ vuốt giữ chặt vách đá, dưới sự khống chế của Chung Nhạc từng bước một hướng trên leo.

Leo như vậy rất nhiều lần xuất hiện tình huống nguy hiểm, hơi không cẩn thận thì sẽ bóp nát núi đá, Chung Nhạc đều mấy lần liên tục gặp gỡ tình huống nguy hiểm, cơ hồ từ trên giữa sườn núi té xuống.

Cũng may Giao Long có bốn con móng vuốt, mặt khác ba con móng vuốt còn giữ chặt vách núi, lúc này mới không có té xuống, bất quá cũng là mạo hiểm vạn phần.

Theo không ngừng leo, hấn đối với Giao Long mình quan tướng ra khống chế càng ngày càng thành thạo, đối với sức mạnh khống chế càng ngày càng tinh vi, tình huống nguy hiểm càng ngày càng ít, khoảng cách đỉnh núi cũng là càng ngày càng gần.

Theo không ngừng leo, hấn đối với Giao Long mình quan tướng ra khống chế càng ngày càng thành thạo, đối với sức mạnh khống chế càng ngày càng tinh vi, tình huống nguy hiểm càng ngày càng ít, khoảng cách đỉnh núi cũng là càng ngày càng gần. Đỉnh núi Ấm Mã Đài, trong núi vang tiếng hí của bầy thú đang đi vào bên hồ nước uống. Chỉ thấy bên hồ có một cái hồng y thiếu nữ vén lên quần áo, cởi giày ra đem bàn chân để vào trong hồ, bàn chân lay qua lay lại làm tóe lên vô số đóa bọt nước sáng như tuyết.

“Đào Đào, người nói tên Chung Nhạc đang ở nơi đây ?”

Một vị hắc y thiếu nữ đạp sóng mà đi, bước chân nhẹ nhàng, theo mặt hồ đi tới, nói: “Hấn ở nơi nào?”

Vị hồng y thiếu nữ tươi đẹp kia cười cười, nụ cười rất là dương quang, nói: “Ta chỉ thấy hấn leo lên Ấm Mã Đài, lại không có chứng kiến hấn trốn ở đâu, kỳ quái, tòa Ấm Mã Đài này cũng không lớn, hấn có thể đi nơi nào?”

Hắc y thiếu nữ dừng bước lại, lông mày cau lại, chỉ thấy dưới chân nàng sóng nước cuộn cuộn, hiện ra lưng một con cá lớn cá, chỉ cần lưng cá liền dài ước chừng bốn năm trượng, rõ ràng là tinh thần lực hiển hóa mà hình thành cá lớn!

“Nam viện Chung Nhạc, vậy mà có thể tiếp được một chiêu Ngư Nhạn Song Phi của ta, là một đối thủ không tệ.”

Cái kia hắc y thiếu nữ sắc mặt lãnh đạm, nói khẽ: “Bất quá lá gan có chút quá nhỏ, vậy mà lại trốn đi, không có nửa phần khí khái của nam tử, làm cho người khinh thường. Đào Đào, hấn đã không dám ra mặt, như vậy chúng ta đi thôi. . .”

Lời nàng còn chưa nói hết, đột nhiên nhìn về phía bên vách núi, chỉ thấy một khóa đầu rồng dữ tợn hung ác từ dưới vách núi nhô đầu lên. Giao Long giờ vuốt, giữ chặt vách đá, Giao Long quán quanh thân Chung Nhạc, lưng còn công một khối đá nặng ngàn cân leo lên Ấm Mã Đài, lập tức đem núi đá để ở một bên rồi thở hổn hển.

Hai vị thiếu nữ hướng hần nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên kia hai tay để trần, trên người chảy mồ hôi óng ánh, từ đường vân của làn da bị cơ bắp kéo căng chảy xuống, tuy nhiên tại nghỉ ngơi, nhưng cả người lại tản mát ra một loại khí tức cuồng dã.

“Chính chủ đã đến, sư tỷ, hiện tại không có chuyện của ta đi à nha?” Hồng y thiếu nữ kia cười như tiếng chuông bạc nói.

Chung Nhạc theo âm thanh nhìn lại thì nhìn thấy hai vị thiếu nữ này, không khỏi nao nao: “Hai vị sư tỷ này có chút quen mặt. . .”

Hồng y thiếu nữ kia hì hì cười nói: “Chung sư đệ, lúc ấy người ta đang ca hát trên thuyền nhỏ, không có cớ trống trơn tắm rửa để bị người nhìn thấy.”

“Đào sư muội là ở nói bóng nói gió việc ta đang tắm bị hần nhìn thấy sao?”

Sắc mặt Chung Nhạc tối sầm, nghĩ thầm một tiếng không ổn: “Là Ngu Phi Yến cùng Đào Đại Nhi của nữ viện ! Làm sao các nàng lại biết ta chính là người đêm hôm đó ? Đúng rồi, nhất định là Đình sư tỷ đã bán đứng ta!”

21. Chương 21: Long Hành Vạn Lý

“Nhạc tiểu tử, ta dạy cho ngươi như thế nào ứng đối loại chuyện trả thù của thiếu nữ này.”

Trong thức hải, Tân Hỏa hưng phấn lên, nói: “Đem thiếu nữ đẩy ngã giao phối, là cách nhanh nhất tốt nhất để giải quyết loại chuyện này, sau đó các nàng nhìn thấy ngươi thì sẽ không kêu đánh kêu giết , ngược lại đối với ngươi rất là ôn tồn, muốn gì được đó.”

“Tân Hỏa. . .”

“Ừ?”

“Trước kia truyền nhân Tân Hỏa gặp phải loại chuyện này, cũng là xử lý như vậy sao? Ta rất muốn biết, bọn họ đều là chết như thế nào. . .”

Chung Nhạc không để ý tới chủ ý xấu của ngọn lửa nhỏ này, ho khan một tiếng, hướng hai vị thiếu nữ nói: “Ngu sư tỷ, Đào sư tỷ, chuyện hôm đó chỉ là một hiểu lầm, ta hướng hai vị bồi tội. . .”

“Chung sư đệ không cần bồi tội.”

Hắc y thiếu nữ Ngu Phi Yến xinh đẹp gương mặt lạnh nhạt, lắc đầu nói: “Đêm đó ta không thể lưu lại Chung sư đệ thì chuyện ngươi tự tiện xông vào nữ viện cũng đã coi như là bỏ qua . Bất quá đêm đó ngươi thừa dịp bóng đêm chạy trốn, ta và người cũng không phân ra thắng bại, hôm nay ta tới tìm ngươi chính là vì chuyện này. Chung sư đệ, xin mời!”

Chung Nhạc lắc đầu nói: “Chúng ta không thù không oán làm sao có thể đánh đập tàn nhẫn? Sư tỷ thứ tội, ta còn muốn tiếp tục tu luyện, không thể theo hai vị sư tỷ.”

Hần đứng dậy, lấy ra sáu viên Vũ Linh đan ăn vào, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Cá lớn dưới chân Ngu Phi Yến du động, phá vỡ mặt hồ bay theo mà đến, con cá lớn kia nhấc lên ngập trời sóng gió, ở giữa sóng biển lộ ra đầu cá lớn như chiếc thuyền, thậm chí có mấy phần giống rồng, rõ ràng là một đầu Ngự Long !

Nàng tu luyện Ngự Nhạn Song Phi, Ngự trong đó dĩ nhiên là một đầu Ngự Long, bá vương trong nước ! Hôm đó buổi tối, bóng đêm thâm trầm, Chung Nhạc chỉ nhìn thoáng qua không có thể thấy rõ đầu cá lớn này, hôm nay mới coi là nhìn thấy hình dáng, quả nhiên hung ác dị thường!

Ngư Phi Yến hiển nhiên nhận được chân truyền của Ngư Long Đồ Đằng, hơn nữa tinh thần lực cũng đầy đủ mạnh mẽ, hiển hóa ra Ngư Long trông chân thật vô cùng. Ngư Long nổi trên mặt nước dài khoảng bảy trượng, có máu có thịt có xương, miệng rộng dữ tợn, du động trong nước xu thế hung mãnh vô cùng!

Cái này nếu so với Giao Long Đồ Đằng mà Chung Nhạc quan tưởng chỉ có da, không có máu thịt xương cốt, cao thâm hơn rất nhiều!

“Hắn là nàng gặp qua Ngư Long chân chính vì vậy mới có thể đem Ngư Long Đồ Đằng luyện đến loại trình độ này!” Chung Nhạc nghĩ thầm.

Hắn lại không biết Ngư Phi Yến sở dĩ có thể đem Ngư Long Đồ Đằng tu luyện tới loại trình độ này, cùng Đồ Đằng của Hữu Ngu thị có liên quan.

Hữu Ngu thị sở dĩ gọi là Hữu Ngu thị, trong đó ngư cùng ngư là đồng âm, Đồ Đằng bọn họ chính là Ngư Long, là tổ tông lưu lại.

Lịch sử của Hữu Ngu thị rất xưa, ở vạn năm trước cũng đã xuất hiện Luyện Khí sĩ, để lại Đồ Linh Ngư Long, vì vậy gọi là Hữu Ngu thị. Trải qua vô số tộc nhân của đại thị tộc này tế tự trên vạn năm, Đồ Linh Ngư Long đã trở nên giống như Ngư Long chân chính một loại, thần thông quảng đại, bảo vệ Hữu Ngu thị!

Ngư Phi Yến thân là cháu gái Hữu Ngu thị tộc trưởng, tu thành Ngư Long Đồ Đằng cũng không khó khăn.

“Không hổ là nữ viện đại sư tỷ, đêm đó cùng nàng va chạm một cái, nàng không có hoàn toàn trán phóng thực lực của mình, hẳn là không có ý định giết ta, chỉ muốn đem ta đánh gãy một chân.”

Chung Nhạc cảm nhận được mãnh liệt sát cơ đập vào mặt, trong lòng trong chớp mắt hiện lên một cái ý niệm trong đầu: “Mà va chạm lần đó, làm cho nàng thấy rõ thực lực của ta, vì vậy lần này nàng liền đem uy lực Ngư Long Đồ Đằng hoàn toàn trán phóng, không còn lo lắng ta đón không xuống ! Bất quá, nàng chỉ vận dụng Ngư Long Đồ Đằng, mà Ngư Nhạn Song Phi lại là do hai loại Đồ Đằng kết hợp chung với nhau, cho nên, bây giờ còn không phải là toàn bộ thực lực của nàng !”

Ngư Phi Yến đằng đằng sát khí, Ngư Long nhấc lên sóng gió thế nhưng đem mặt hồ đẩy lên một đạo sóng lớn cao tới hơn trượng, hung hăng dè hương Chung Nhạc ở bên vách núi: “Chung sư đệ, lần này ta đến không phải là trưng cầu ý kiến của ngươi, mà là thật sự muốn cùng ngươi đấu một cuộc, ngươi muốn đánh cũng phải đánh, không muốn đánh cũng phải đánh!”

Cô gái này xuất thủ quyết đoán bén nhọn, hung mãnh bá đạo, căn bản không để lại cho hắn bất kỳ đường lui!

“Ngư sư tỷ hẳn là đem pháp môn công kích của hai loại Đồ Đằng bắt đồng luyện thành một loại, nhận được chân truyền của hai loại Đồ Đằng, không hổ là nữ viện đại sư tỷ.”

Chung Nhạc khẽ mỉm cười, công lên tảng đá nặng ngàn cân, tung người nhảy xuống sườn núi, nghĩ thầm : “Sở học của nàng so với ta nhiều, cũng so với ta tinh, nhưng là ở trên thành tựu tinh thần lực cùng hồn phách lại không bằng ta, nếu là đánh nhau, thắng bại cũng còn chưa biết. Mặc dù ta không sợ nàng, nhưng cũng không có cần thiết cùng nàng đánh nhau.”

Đào Đại Nhi sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng nhảy lên, dậm chân nói: “Sư tỷ, người đánh chết người rồi!”

Ngư Phi Yến cũng là sắc mặt kịch biến, chỉ nghe một tiếng xé gió thì Ngư Long dưới chân nàng đã nhảy ra mặt hồ, nhảy thẳng ra vách núi, hướng dưới vách núi rơi đi!

Đào Đại Nhi dậm chân, cũng tung người nhảy xuống sườn núi, nói: “Làm sao người cũng nhảy xuống? Nếu như hai người các người đều chết ở dưới, người khác sẽ nói đôi thiếu nam thiếu nữ vì tình tử tử chết ở đây. . . Hồngбет, ta làm sao cũng nhảy xuống theo ? Cứ như vậy đã chết ba cái mà nói, một nam hai nữ, người khác sẽ nói như thế nào, . . . Sư tỷ cứu ta!”

Ba người rơi nhai, bất quá Chung Nhạc lưng đeo tảng đá lớn, rơi nhai tốc độ nhanh nhất. Ngư Phi Yến đang ở sau đó, khoảng cách hắn càng ngày càng xa, mà Đào Đại Nhi thì khua tay múa chân, tựa như muốn bơi lội trên không trung, dùng hết sức từ phía dưới bơi lên, chẳng qua cũng là vu sự vô bổ, tùy theo hai người rớt xuống.

Trong chớp mắt khi Chung Nhạc nhảy xuống sườn núi, ngẩng đầu nhìn thoáng lên, chỉ thấy hai thiếu nữ này cũng nhảy xuống sườn núi, làm cho hắn không khỏi có chút kinh ngạc: “Ngu sư tử nhảy xuống sườn núi rồi cuộc là vì cứu ta còn là giết ta? Nếu như là muốn giết ta, để cho ta rơi nhai mà chết là được, cần gì phải đuổi theo? Nữ tử này tâm địa cũng không xấu, tuy là cháu gái của tộc trưởng Hữu Ngu thị xếp hạng thứ hai trong mười đại thị tộc, cũng không có thấy chết mà không cứu.”

“Còn có Đào Đại Nhi sư tử, thế nhưng cũng đuổi theo xuống, nghĩ đến các nàng đều có thủ đoạn có thể rơi nhai không chết, hẳn là tu hành pháp môn có thể phi hành. Bất quá các nàng cũng không biết, ta cũng không phải đi tìm chết, mà là đang tu luyện. . .”

Hắn lập tức lâm vào trong quan tưởng, lại một lần nữa tiến vào huyền diệu của thời khắc sinh tử, cực hạn phản ứng, quan tưởng Toại Hoàng.

Lần này hắn lưng đeo trọng thạch, hơi không cẩn thận chính là kết quả tử vong, vì vậy không chấp nhận được nửa điểm qua loa, cứ việc Ngu Phi Yến cùng Đào Đại Nhi cũng nhảy xuống sườn núi đuổi theo, cũng không thể khiến hắn phân tâm.

Toại Hoàng do hắn quan tưởng càng thêm rõ ràng, có thể thấy được vẩy rồng, chòm râu, tròng mắt của Toại Hoàng càng ngày càng rõ ràng, cũng nhiều chi tiết hơn!

Chi tiết càng nhiều, Chung Nhạc cũng cảm giác được tiêu hao đối với tinh thần lực cũng càng thêm hung mãnh. Dù sao cũng là lưng đeo thạch nặng ngàn cân, rơi xuống tốc độ nhanh hơn, cảm giác tử vong mạnh hơn, cảm giác cấp bách cũng tự nhiên mạnh hơn!

Mảnh liệt dự vọng cầu sinh sẽ kích thích hết thấy tiềm năng, khiến cho thân thể, tinh thần cùng hồn phách của hắn điều động hết thấy năng lượng đi tăng lên bản thân!

Thời khắc sinh tử có đại khủng bố đại sợ hãi, tâm ma nảy sinh, nhưng Toại Hoàng xuất hiện liền lập tức luyện hóa hết thấy tâm ma, để cho tinh thần lực của hắn càng thêm thuần túy, càng thêm bền bỉ, quan tưởng cũng càng thêm dễ dàng.

Mà ở phía trên, Đào Đại Nhi khua tay múa chân, hô to gọi nhỏ, nhưng Ngu Phi Yến mắt điếc tai ngơ, đột nhiên mi hiện lên tâm tinh thần lực, quan tưởng chim to, chỉ thấy dưới nách nàng thậm chí có tinh thần lực hiện hình, hóa thành hai đôi cánh dài đến một trượng sáu!

Hô ——

Ngu Phi Yến vỗ cánh, nhất thời tốc độ tăng nhiều, nhanh chóng hướng Chung Nhạc tới gần !

Hai người giống như sao băng từ vách núi rơi xuống, Ngu Phi Yến càng đuổi càng gần, đột nhiên thấy mặt đất phía dưới nhanh chóng trở nên to lớn, cây cối núi đá càng lúc càng lớn càng ngày càng rõ ràng, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Tốc độ của bọn họ quá nhanh, khoảng cách mặt đất càng ngày càng gần, nếu lấy loại tốc độ này rơi xuống mà nói, cho dù nàng chiếm được chân truyền của Ngự Nhạn Song Phi, tinh thần lực có thể hóa thành hai cánh phi hành, cũng sẽ ngã chết, rơi đến nát bấy !

“Nguy rồi. . .”

Cái trán Ngu Phi Yến toát ra mồ hôi lạnh, tâm thần đại loạn: “Tốc độ của ta quá là nhanh, không còn kịp rồi. . .”

“Bộc phát!”

Trong thức hải Chung Nhạc, Tân Hỏa đột nhiên quất lớn, tỉnh lại Chung Nhạc còn đang quan tưởng.

Chung Nhạc mở ra hai mắt, vừa khủng bố lại bền bỉ tinh thần lực bộc phát, hồn phách khổng lồ chế tinh thần, hóa thành Giao Long quấn quanh thân thể, lôi đình nổ vang, lôi quang蠢蠢 động, giống như Kim Long hoành không !

Viên cự thạch nặng ngàn cân hắn mang trên lưng bị lôi quang của Giao Long quét qua, phát ra từng tiếng giòn vang rắc rắc rồi vỡ thành từng khối từng khối !

Chung Nhạc đang muốn ngự lôi hoành không, đột nhiên thấy hai cánh Ngu Phi Yến chợt mở ra, nhưng nghe hai tiếng nổ bành bạch vang lên, hai cánh chim do tinh thần lực của nàng biến thành lại bị cơn lốc xoắn đến nát bấy !

Ánh mắt hắc y thiếu nữ kia lộ ra khôn cùng sợ hãi, đầu dưới chân trên, hướng trong núi rừng rớt xuống, chỉ sợ sau một khắc, sẽ bị té thành một bãi thịt nát!

Theo lý mà nói, ở trong chớp mắt khi hai cánh chim của nàng bị cơn lốc phách toái, nàng còn có thời gian quan tưởng, dùng tinh thần lực ngưng tụ ra một đôi cánh nữa, tiếp tục ngăn lại xu thế hạ xuống, nhưng là Ngu Phi Yến lại phảng phất trở nên ngu ngốc, không nhúc nhích.

“Thời khắc sinh tử nàng bị đại sợ hãi không chế thức hải, trong thức hải nảy sinh Tâm Ma, làm cho nàng lâm vào trong đại kinh khủng!”

Loại thời khắc sinh tử đại sợ hãi đại khủng bố này Chung Nhạc cũng đã trải qua, nên liếc một cái liền nhìn ra chỗ vấn đề của thiếu nữ này, trong thức hải của nàng tràn đầy tâm ma, làm cho nàng vô lực phản ứng.

Chung Nhạc gầm thét, chỉ thấy con Giao Long đang quán quanh ở trên thân thể hắc hoạt động thân thể, hô một tiếng liền hướng Ngu Phi Yến bay đi, đem Tân Hỏa sợ đến hết hồn, thất thanh nói: “Người điên rồi? Không muốn sống nữa!”

Ầm ——

Quanh thân của Chung Nhạc có lôi quang ẩn hiện, sấm sét vang dội, thế nhưng lại có thêm một đầu Giao Long ra đời ở bên trong !

Hắn tâm phân tam dụng, quan tưởng Toại Hoàng, cũng đồng thời quan tưởng hai cái Giao Long, một cái đi cứu Ngu Phi Yến, một cái tự cứu mình !

Đây là lần đầu hắn thi triển thủ đoạn như vậy, Tân Hỏa cũng chưa bao giờ dạy hắn loại thủ đoạn này, chẳng qua là dưới sự nguy cấp, hắn một cách tự nhiên liền sử dụng ra, vô luận là phát tay cứu người, vẫn còn là quan tưởng tự cứu, cũng giống như là nước chảy mây trôi vậy !

Chỉ thấy Chung Nhạc không chế Lôi Đình Giao Long rớt xuống, dù sao cũng là mới vừa lấy tinh thần lực ngưng tụ Giao Long , chậm nửa tuyến thời gian, hắn đã rơi vào trong rừng rậm, sắp rơi xuống đất.

Nếu là lấy tốc độ này rơi xuống đất, mặc dù hắn liều chết bộc phát, cũng là khó thoát khỏi cái chết!

“Long Hành Vạn Lý!”

Chung Nhạc tỉnh táo trước nay chưa từng có, không chế Lôi Đình Giao Long tà tà bay ra, Lôi Đình Giao Long xê dịch biến hóa, dùng hết sức dụng vào một gốc đại thụ, nhờ vào dụng cây cối tan mất sức mạnh do rớt xuống !

Rầm rập, từng gốc cây chọc trời đại thụ vừa bị dụng vào liền gãy nát, kinh khủng chí cực, rốt cục Chung Nhạc cùng Lôi Đình Giao Long cũng rơi xuống đất, ở trong vùng núi lại trượt đi thêm mười trượng nữa mới dừng lại thân hình!

Chung Nhạc hơi lão đảo, chỉ cảm thấy thân thể trống rỗng trước nay chưa từng có, vội vàng lấy ra sáu viên Vũ Linh đan nhét hết vào trong miệng, quay đầu nhìn lại, nhưng thấy mình lưu lại một cái dấu vết thật sâu ở trong rừng rậm, bất quá cũng không phải thẳng tắp, ngược lại quanh co khúc chiết, giống như Giao Long phi hành xê dịch lưu lại dấu vết.

Đây cũng là thân pháp mà hắn mới vừa mới lĩnh ngộ được, Long Hành Vạn Lý lưu lại xuống dấu vết.

“Thằng này thế nhưng làm được. . .”

Tân Hỏa cũng là kinh hồn vừa định, thấy thế không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm : “Nói không chừng tiểu tử này thật có thể so với truyền nhân Tân Hỏa . . .”

22. Chương 22: Hồng Y Không Cốc

Cũng trong nháy mắt khi Chung Nhạc rơi xuống đất, một con Giao Long khác do tinh thần của hắn ngưng tụ biến thành dĩ nhiên bay đến bên cạnh Ngu Phi Yến, mạnh mẽ đem thiếu nữ này cuốn lấy, thi triển ra Ngự Lôi Hoàn Không, liên tục đánh ngã từng gốc đại thụ, khó khăn lắm rơi xuống.

Nhưng Ngu Phi Yến mất hồn mất vía, thức hải bị Tâm Ma khống chế, lúc rơi xuống đất vẫn lảo lộn liên tục mười mấy vòng, lúc này mới dừng lại. Cũng may mặc dù nàng không có tận lực đi Luyện Thể, thực sự thân thể so với người bình thường cường hoành không biết bao nhiêu, cũng không bị ném tổn thương, chỉ là trên làn da trắng nõn nhiều ra mấy chỗ dấu vết thanh ứ.

Thiếu nữ này vẫn là kinh hồn chưa định, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, Tâm Ma như trước không tiêu.

“Sư tỷ, cứu mạng ah!”

Trên không truyền đến âm thanh hô to gọi nhỏ của Đào Đại Nhi, Chung Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy thiếu nữ áo đỏ kia hoa chân múa tay vui sướng từ giữa không trung rơi xuống, bất quá tốc độ nhưng lại rất chậm.

“Ồ? Loại pháp môn quan tướng này rất là kỳ lạ, quan tướng chính là mây trời.”

Chung Nhạc mảnh nhìn thật kỹ, chỉ thấy quanh thân Đào Đại Nhi có mây khí quán quanh, thả chậm tốc độ hạ xuống của nàng, nghĩ thầm : “Bồ Lão đã từng nói, vẫn có Vân Linh, mây được người cúng bái, liền sẽ không tiêu tán, dần dà liền có linh tính. Khả năng Đào sư tỷ đi lộ số, chính là Vân Linh lộ số.”

Vân Linh缥缈, vô định hình, vô định tính , có thể hóa phong , có thể hóa vũ , có thể hóa lôi , có thể bay lên trời , có thể rơi vào trong núi, thật là một loại Linh huyền diệu.

Ngu Phi Yến phục hồi tinh thần lại, dù sao cũng là nữ viện đại sư tỷ có thực lực đứng hàng thứ nhất, rất nhanh quan tướng Ngự Long, đem Tâm Ma trong thức hải luyện hóa, thoáng nhìn Đào Đại Nhi theo trên không ngã xuống, vội vàng bước nhanh chạy tới, nói: “Đào Đào, ta tới đón người!”

Phù phù.

Đào Đại Nhi rơi xuống mảnh đất phía trước mặt nàng, đặt mông ngồi dưới đất, rơi đến thất điên bát đảo.

“Sư tỷ, người là cố ý đấy!”

“Không phải.”

Ngu Phi Yến không có tiếp được Đào Đại Nhi nên thu hồi lại hai tay , sắc mặt lạnh nhạt: “Đào Đào, ta rất muốn tiếp được người, nhưng là không có tiếp được, ta thất thủ rồi.”

Đào Đại Nhi đứng lên, xoa bờ mông, giận dữ nói: “Rõ ràng chính là người cố ý đấy, mới không phải thất thủ!”

Ngu Phi Yến vụng trộm liếc nhìn Chung Nhạc ở xa xa, nói nhỏ: “Thật sự không phải, vừa nãy ta bị thất thủ một lần.”

“Nói vậy, rõ ràng là người bêu xấu nên sợ một người mất mặt, lúc này mới cho ta cũng ngã một phát.” Đào Đại Nhi tức giận nói.

Hai thiếu nữ thấp giọng nhao nhao nói, đột nhiên liếc thấy Chung Nhạc lại tại trong núi rừng tìm được một tảng đá lớn, vậy mà lại vác ở trên người, ý định lại trèo lên đỉnh núi, hai thiếu nữ liếc nhau, hướng hắn đi đến.

“Chung sư đệ. . .”

Ngu Phi Yến trầm mặc một lát, lúc này mới nói: “Cảm ơn.”

Chung Nhạc quan tướng Giao Long, cười nói: “Nên phải đấy, dù sao lúc sư tỷ nhảy xuống cũng là không chút do dự. Hai vị sư tỷ, ta còn cần tu luyện, liền không cùng các người rồi.”

“Ai muốn cùng người ?”

Đào Đại Nhi phun nói: “Chúng ta lại không uống rượu!”

Ngư Phi Yến lườm nàng, nói: “Sư đệ đây là đang tu luyện?”

“Không sai. Bước qua thời khắc sinh tử, kích phát tiềm năng, chiến thắng đại sợ hãi đại khủng bố, dùng hết sức cầu sinh, đây cũng là phương thức tu luyện của ta.”

Chung Nhạc cười nói: “Vừa nãy sư tỷ cũng đã trải qua thời khắc sinh tử, nên biết tư vị như thế nào.”

“Thời khắc sinh tử. . .”

Ngư Phi Yến nhìn hấn một cái thật sâu, đột nhiên sau lưng hô một tiếng mở ra hai cánh màu đen, vỗ cánh bắt đầu hướng đỉnh núi bay đi, nói: “Đã ngươi tại tu luyện, như vậy cuộc chiến giữa ta và ngươi liền đợi đến lúc khác!”

“Sư tỷ, ngươi lại đem ta quên đi!”

Đào Đại Nhi dậm chân liên tục, vôi vàng quan tướng Vân khí, thân thể từ từ chậm rãi bay lên, rì rì hướng trên không vách núi bay đi, hướng Chung Nhạc nói: “Chung sư đệ, chúng ta lần sau sẽ tới tìm ngươi bồi, ta đi trước một bước. . . Uy! Ngươi chờ ta một chút, không muốn lại leo nhanh như vậy! Chết vân, thối vân, ngươi ngược lại là phiêu nhanh một ít. . .”

Chung Nhạc trèo đến đỉnh núi về sau, Đào Đại Nhi vẫn còn ở giữa sườn núi bay lên, bắt quá vị hắc y thiếu nữ Ngư Phi Yến kia cũng đã không cánh mà bay, chắc hẳn đã đi xa.

“Thuật phi hành, hoàn toàn chính xác huyền diệu. Quan tướng vân, điều, đều có thể dùng phi hành, nếu là ngự lôi phi hành, tốc độ tuy nhanh, nhưng tiêu hao cũng là thật lớn, hơn nữa không có linh động bằng dùng cánh chim phi hành. Đợi cho lần sau giảng bài, ta thử xem phải chăng có thể học được một loại pháp môn phi hành.”

Hấn cảm giác được, pháp môn phi hành vô luận là đối với loại đệ tử thượng viện như hấn vẫn là Luyện Khí sĩ, đều cực kỳ trọng yếu, không chỉ hữu dụng trong chiến đấu, mặc dù là chạy đi hằng ngày cũng có không nhỏ tác dụng.

Hô ——

Chung Nhạc rơi xuống nhắc lên gió lớn, đem thiếu nữ này chà sát đến không ngừng chìm xuống dưới, nhắm trúng nàng hô to gọi nhỏ.

Đã qua không lâu, Chung Nhạc lưng đeo tảng đá lớn trèo lên vách núi, Đào Đại Nhi lại là hô to gọi nhỏ, lại để cho hấn chậm một chút.

“Chung Sơn thị, ngươi còn dám từ bên cạnh ta nhảy đi xuống, ta liền với ngươi không có chơi!”

Hồng y thiếu nữ kia lần nữa bị Chung Nhạc nhảy xuống sườn núi mang theo vôi rồng thổi rơi xuống sâu thêm trăm trượng, rốt cục tức giận, kiêu cả giận nói: “Ngươi dám làm tiếp một lần, ta liền ở trước mặt Đình sư muội nói ngươi đùa giỡn ta, cho ngươi không có quả ngon để ăn!”

Chung Nhạc lưng đeo tảng đá lớn lần nữa trải qua bên cạnh của nàng, gương mặt chăm chú nói: “Ta cùng với Đình sư tỷ thật không có quan hệ.”

Đào Đại Nhi thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng của hấn, mặt mày hớn hờ: “Ngươi công ta đi lên, liền coi như chúng ta không có gì.”

Chung Nhạc lưng đeo tảng đá lớn lần nữa trải qua bên cạnh của nàng, gương mặt chăm chú nói: “Ta cùng với Đình sư tỷ thật không có quan hệ.”

Đào Đại Nhi thả người nhảy lên, nhảy đến trên lưng của hấn, mặt mày hớn hờ: “Ngươi công ta đi lên, liền coi như chúng ta không có gì.”

Chung Nhạc chỉ cảm thấy trên người cũng không có nặng thêm bao nhiêu, trong lòng biết thân thể cô bé này rất nhẹ, mềm mại không xương, nhưng lại quan tướng vân khí đến giảm bớt sức nặng, miễn cho mình không công nổi nàng, nghĩ thầm: “Thân thể của Đào sư tỷ ngược lại là dãn người, vừa rồi cũng đi theo nhảy xuống sườn núi, có loại này tâm địa, khó trách sẽ có tiếng ca mỹ diệu như vậy.”

“Đào sư tử, không bằng tới ca hát nghe một chút?” Chung Nhạc đề nghị nói.

“Không hát.”

Chung Nhạc làm bộ muốn đem nàng ném xuống, thiếu nữ sợ tới mức vội vàng ôm lấy cổ của hắn, nói: “Ta hát, ta hát! Người người này hư hỏng như vậy, ta thực không biết Đình sư muội thích người ở điểm nào !”

Đào Đại Nhi tại trên lưng hắn chậm rãi hát nhẹ, một khúc thanh xướng, âm thanh không cốc, không linh vô cùng, một khúc ca còn chưa hạ xuống, Chung Nhạc đã mang theo nàng leo lên đỉnh núi.

Đào Đại Nhi ngồi ở bên hồ, bàn chân đánh vào mặt hồ, tiếng ca trong miệng không ngừng.

Chung Nhạc nhảy vào trong hồ nước Ấm Mã Đài, tẩy trừ mồ hôi cùng dơ bẩn trên người, tiếng ca như là đầu ngón tay thiếu nữ phật qua tâm linh của hắn, mang đi một mối của thể xác và tinh thần.

Nắng chiều rơi bên cạnh, ánh nắng chiều đọng ở giữa thiên cung núi, ánh chiều tà chiếu rọi trên bờ hồ thiếu nữ cùng trong hồ thiếu niên, mấy con Độc Giác Mã nhàn nhã đi tới ven hồ, tiến đến bên hồ uống nước.

Tiếng ca kia càng phát ra Không Linh, Đào Đại Nhi dẫn theo giấy, từ bên người Chung Nhạc đập sóng mà đi, một lúc lâu sau, tiếng ca từ từ rơi xuống, dư âm quanh quẩn, vị hồng y thiếu nữ kia xa xa hướng hắn phát phát tay, tiến nhập trong núi rừng.

Đã qua thật lâu, Chung Nhạc mới từ trong tiếng ca mỹ diệu của thiếu nữ kia tỉnh táo lại, thì thấy thiếu nữ kia đã sớm đi xa.

“Long Hành Vạn Lý!”

Chung Nhạc từ trong nước bay lên trời, tinh thần lực bộc phát, Giao Long quấn quanh thân hình, tự trên mặt hồ trượt mà qua, như là nô gia khuấy nước, nhấc lên sóng to gió lớn, tại giữa không trung qua sông, vài bước tầm đó vượt qua Ấm Mã Hồ, chạy nhanh về hướng thượng viện.

Một ngày này tầm đó, tu vi của hắn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ có Toại Hoàng trở nên càng thêm ngưng thực, Toại Hoàng hình tượng càng thêm rõ ràng, hơn nữa thức hải của hắn cũng khuếch trương nhiều lần, hôm nay đã có phạm vi ba trăm mẫu !

Thân thể của hắn giống như tràn đầy sức mạnh nổ tung, tại trong thời gian thật ngắn liền có thể đem tinh thần lực hiển hóa, hóa thành công kích vô cùng cường hãn bộc phát đi ra !

“Ngày mai, tiếp tục tu luyện!”

Tiểu đồng Tân Hỏa ở trong thức hải hắn nói: “Muốn siêu việt Thiên Tượng Mão Mẫu, rì rì tu luyện có thể không được ! Người bây giờ làm còn xa xa không đủ, chỉ khi người làm được ba chữ thúy, mãnh, cương kia mới xem như đạt tới cấp bậc nhập môn cảm ứng Linh !”

Thúy : gọn gàng, dứt khoát.

Mãnh : mạnh mẽ, dũng cảm.

Chung Nhạc dò hỏi: “Cái gì gọi là thúy , mãnh , cương ?”

“Sức mạnh muốn thúy. Trong chớp mắt khi nắm đấm tiếp xúc đến thân thể địch nhân, sức mạnh liền hoàn toàn bộc phát đi ra, dễ như trở bàn tay!”

“Tinh thần muốn mãnh. Có tâm chí như Mãnh Hổ, như Long xuống núi, tinh thần lực lao nhanh, quan tưởng Thần Ma ngay lập tức liền thành!”

“Hồn phách muốn cương. Hồn phách như tiêm thương , có thể ngoặt không thể gãy, hồn phách khê động, có thể té vật nặng ngàn cân, hồn phách bất động, giống như Thiên Đế ngồi phòng chính, tà ma không thể động!”

Tân Hỏa lạnh nhạt nói: “Chỉ có làm được một bước này, căn cơ của người mới xem như đầm, mới có tiền vốn tranh đấu cùng Thiên Tượng Lão Mẫu.”

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài, trầm giọng nói: “Tốt! Ngày mai tiếp tục tu luyện!”

“Gia gia, hôm nay ta gặp được một vị thiếu niên đang tu luyện, nói với ta thời khắc sinh tử có đại khủng bố đại sợ hãi.”

Phía dưới Kim Đỉnh Kiếm Môn, trong một tòa đại điện được vách núi Linh Chi nâng lên, vị hắc y thiếu nữ Ngu Phi Yến kia cung kính, hướng một vị lão giả tóc trắng xóa ngồi xếp bằng mà hỏi: “Hắn nói bước qua thời khắc sinh tử, kích phát tiềm năng, chiến thắng đại sợ hãi đại khủng bố, kiệt lực cầu sinh, tu luyện làm chơi ăn thật. Cái này thời khắc sinh tử, là chuyện gì xảy ra? Thật sự có loại phương pháp tu luyện như vậy?”

Vị lão giả tóc bạc kia đúng là tộc trưởng Hữu Ngu thị, tại trong Kiếm Môn có địa vị cực cao, nghe vậy mở mắt, kinh ngạc nói: “Thời khắc sinh tử? Rõ ràng còn có người dùng loại phương thức tu luyện này?”

“Thật sự có loại phương pháp tu luyện này?” Ngu Phi Yến kinh ngạc nói.

“Có. Nhưng chỉ là nghe đồn.”

Tộc trưởng Hữu Ngu thị trầm giọng nói: “Loại phương thức tu luyện này cực đoan vô cùng, cực đoan nguy hiểm, cực đoan tiến cảnh, cực đoan tỉ lệ tử vong cao, bởi vậy có rất ít người tu luyện. Thời khắc sinh tử, nhất sinh nhất tử, lẫn nhau đối lập, làm được tắc thì sống, làm không được tắc thì chết, nhưng là ở trong những người dùng loại phương thức tu luyện này, tuyệt đại đa số đều chết đi. Lúc trước Kiếm Môn chúng ta cũng có người dùng phương pháp tu luyện này, nhưng đều chết hết.”

Ngu Phi Yến lại càng hoảng sợ: “Đều chết hết?”

Tộc trưởng Hữu Ngu thị gật đầu, nói: “Loại phương thức tu luyện này chỉ là dùng để Trúc Cơ, đối với Xuất Khiếu, Tế Hồn cảnh giới hữu hiệu, đối với Luyện Khí sĩ liền đã không có hiệu quả. Luyện Khí sĩ lên trời xuống đất, há lại tiến vào thời khắc sinh tử dễ dàng như vậy hay sao? Mà không thành Luyện Khí sĩ, thủ đoạn tự bảo vệ mình quá ít, không để ý liền chết rồi. Cho nên loại phương pháp trúc cơ này được người xưng là cực đoan, rất không thể làm. Bất quá ta nghe nói, năm đó lão môn chủ Kiếm Môn chúng ta chính là dùng loại phương thức này, đem căn cơ của mình đâm kiên cố vô cùng, nhưng đây chỉ là đồn đãi, chưa hẳn là thật. . .”

Ngu Phi Yến chớp động đôi mắt, tộc trưởng Hữu Ngu thị nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng nghiêm nghị, quát: “Người không thể học tập phương pháp này! Người trở thành Luyện Khí sĩ, đã là chắc chắn, nếu là dùng loại phương pháp tu luyện này, hơi có sơ xuất liền sẽ chết, được không bù mất!”

Ngày hôm sau, Chung Nhạc một lần nữa đi vào Ấm Mã Đài, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một vị hồng y thiếu nữ ngồi ở bên hồ, bên cạnh còn đứng một vị hắc y thiếu nữ.

“Ồ ồ! Chung Sơn thị, người đây là dùng phương pháp xử lý gì thông đồng tiểu bò cái?”

Tân Hỏa bắt đầu còn kinh ngạc..., sau đó tung tăng như chim sẻ nói: “Truyền cho ta, nhanh truyền cho ta, sau khi ta tìm được truyền nhân Tân Hỏa, liền có thể dạy cho hắn rồi!”

23. Chương 23: Tín Nhiệm Tuyệt Đối

“Những truyền nhân Tân Hỏa trước kia mà ta dạy, có mấy người là bị nữ Thần Ma đang sống đánh chết đấy, nếu là học được cái biện pháp này của người, liền không cần lo lắng sau khi giao phối sẽ bị đang sống đánh chết.”

Trong thức hải Chung Nhạc, ngọn lửa nhỏ kia hết sức phấn khởi kêu lên.

“Thông đồng tiểu bò cái? Ý mà Tân Hỏa nói, chẳng lẽ là nói Đào sư tỷ cùng Ngu sư tỷ là đến đây tìm ta sao?”

Chung Nhạc ngạc nhiên, cất bước hướng hai vị thiếu nữ đi tới.

Hai vị thiếu nữ thấy hần đi tới, cũng có chút bối rối, Đào Đại Nhi thật nhanh nói: “Chung Sơn thị, chúng ta đến nơi đây có thể không phải là vì tìm người, cũng không phải là đến ca hát cho người nghe, nơi này cũng không phải địa bàn của người, bất luận kẻ nào cũng có thể lại đến đây! Chúng ta tới trước, cho nên là người đến tìm chúng ta!”

Chung Nhạc cười nói: “Đây là tự nhiên. Hai vị sư tỷ xin cứ tự nhiên.”

Ngư Phi Yến nhin không được, nói: “Chung sư đệ, chúng ta quả thật là tới tìm người. Ta nghĩ hướng người thỉnh giáo thời khắc sinh tử, không biết sư đệ có thể dạy ta hay không?”

“Sư tỷ cũng muốn dùng phương thức này để tu luyện?”

Chung Nhạc trầm ngâm chốc lát, lắc đầu nói: “Phương pháp tu luyện này đối với ta mà nói đã hung hiểm cực kỳ đối với sư tỷ mà nói lại còn hung hiểm hơn cả ta, nếu là sư tỷ cũng từ trên vách núi nhảy đi xuống giống như trước kia, tỷ lệ tử vong sẽ đến 90%, hơn nữa mỗi một lần cũng là 90%!”

Lời này của hần tuyệt không phải khoa trương, lợi dụng thời khắc sinh tử tiến vào cực hạn phản ứng, cũng không phải là tung người nhảy đơn giản như vậy. Bởi vì lúc tiến vào cực hạn phản ứng cần quan tưởng tu luyện, mượn cơ hội này đề cao tu vi của mình, mà chỉ cần lâm vào quan tưởng, ở giữa không trung liền dễ dàng không cách nào tỉnh lại, đối với ngoại giới không biết gì cả!

Ở trong quá trình rơi xuống, nếu như không cách nào kịp thời tỉnh lại, chờ đợi người chỉ có một cái kết quả là tất nhiên sẽ bị té thành thịt vụn!

Sở dĩ tỷ lệ thành công của Chung Nhạc cao, cũng không phải là mỗi lần hần đều có thể kịp thời tỉnh lại, mà là Tân Hỏa ở trong thức hải của hần, là Tân Hỏa xem đúng thời cơ, đem hồn phách của hần tỉnh lại, do đó giảm xuống thật lớn tỉ lệ tử vong!

Mặc dù mỗi một lần nhảy xuống cũng sẽ có hung hiểm, nhưng bởi vì Tân Hỏa xem kịp thời tỉnh lại, vì vậy Chung Nhạc mới có thể thành công nhiều lần. Bất quá Ngư Phi Yến liền không có đãi ngộ này, nếu là nàng một thân một mình đi tu luyện, nhất định sẽ bởi vì không có thể kịp thời tỉnh lại mà ngã chết, cho dù Đào Đại Nhi phiêu ở giữa không trung, xem đến đúng giờ cơ tỉnh lại hồn phách của nàng cũng không quá khả năng, bởi vì thời cơ thoáng một cái thì sẽ biến mất, nếu là chậm một cái chớp mắt, sợ rằng chờ đợi Ngư Phi Yến chính là tử vong.

Nhờ một người khác tới tỉnh lại hồn phách còn đang quan tưởng trong thức hải, đã là chuyện khó khăn mười phần, cần dùng hồn tới kêu gọi. Ở trong quá trình này chỉ cần Đào Đại Nhi có nửa phần sai lầm, chính là Ngư Phi Yến sẽ chết!

“Nếu là sư tỷ để cho Đào sư muội đi hỗ trợ, cũng có thể đem tỉ lệ tử vong hạ thấp đến tám chín thành, nhưng vẫn là cực cao. Ngư sư tỷ, ta đem bí quyết tiến vào thời khắc sinh tử truyền cho sư tỷ, về phần sư tỷ tu luyện hay không thì xem sư tỷ quyết định thế nào.”

Chung Nhạc đem bí quyết để trấn áp đại khủng bố đại sợ hãi khi tiến vào thời khắc sinh tử nhất nhất truyền thụ, nói: “Sư tỷ, ta còn cần tu luyện, đi trước một bước.” Hần công lên núi đá, tung người nhảy xuống sườn núi.

Đào Đại Nhi chần chờ nói: “Đại sư tỷ, người thật sự muốn làm như vậy?”

Trong lòng Ngư Phi Yến cũng là giãy dụa không dứt, Chung Nhạc đem bí quyết thời khắc sinh tử truyền thụ cho nàng, cũng đem nguy hiểm chỉ ra, làm cho nàng ý thức được tu luyện phương pháp như thế đúng là hung hiểm vô cùng!

“Cho dù có Đào sư muội tương trợ, ta cũng là cử tử nhất sinh! Hơn nữa nếu như Đào sư muội mà phạm sai lầm...”

Ngư Phi Yến chần chờ một lúc lâu, đột nhiên thở dài, nói: “Ta không thử. Phương thức tu luyện như thế chính là dùng mạng để đặt cược, liều chết mới có thể trở thành Luyện Khí sĩ, mà ta muốn trở thành Luyện Khí sĩ cũng không khó khăn, cần gì phải liều mạng như vậy?”

Đào Đại Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Sư tỷ nói rất đúng.”

Ngư Phi Yến lộ ra nụ cười tự tin, tự phụ nói: “Chung sư đệ liễu mạng như vậy, hôm nay còn không phải là không có trở thành Luyện Khí sĩ? Mà ta tu luyện từng bước, hôm nay cũng vẫn còn là đại sư tỷ nữ viện.”

Chung Nhạc ở dưới vách núi chờ đợi chốc lát, chỉ thấy Ngư Phi Yến thủy chung không có nhảy xuống sườn núi, nếu như Ngư Phi Yến nhảy xuống sườn núi, quan tướng thất bại, thì hẳn vẫn sẽ xuất thủ đi cứu.

Dù sao bản tâm của Ngư Phi Yến không xấu, hơn nữa hôm qua nàng cũng có xả thân nhảy xuống cứu hắn.

“Nhạc tiểu tử, không phải là mỗi người đều có dũng khí giống như ngươi, cũng không phải là mỗi người đều có vận khí giống như ngươi, có thể gặp được ta!”

Tiểu đồng Tân Hỏa tự đắc nói: “Nàng kia nhìn như tâm chí bền bỉ, nhưng là tâm cảnh cũng không bằng ngươi, nàng cùng thiếu nữ kia quan hệ cũng không tệ, nhưng là còn không có tốt đến trình độ có thể phó thác sinh tử. Nếu là nàng từ trên vách núi nhảy xuống, bởi vì lo lắng thiếu nữ kia có thể kịp thời tỉnh lại nàng hay không, tất nhiên sẽ không cách nào ổn định tinh thần quan tướng, chỉ biết một lần lại một lần hóa thành phi điêu chạy trốn. Chỉ cần một cửa ải này, nàng liền không có biện pháp vượt qua! Mà ngươi lại hoàn toàn tín nhiệm ta, đem sinh tử phó thác cho ta, ta để ngươi nhảy, ngươi liền tung người nhảy, cho nên có thể dễ dàng tiến vào quan tướng, do đó tu vi đột nhiên tăng mạnh!”

Chung Nhạc tỉnh tể suy nghĩ một chút, quả nhiên là đạo lý này, Tân Hỏa để cho hắn nhảy đi xuống, hẳn thật sự không có suy nghĩ nhiều mà trực tiếp nhảy xuống, căn bản không có suy nghĩ nếu là thời cơ mà Tân Hỏa tính lại hẳn chậm một chút sẽ có kết quả gì.

Đây chính là tín nhiệm tuyệt đối, yên tâm tuyệt đối!

Thời gian mà hắn chung sống cùng với Tân Hỏa, tính ra chỉ có một tháng, nếu là người bình thường trong thời gian ngắn ngủi như vậy nhiều nhất cũng là giao cấu nhục bằng hữu, nhưng mà tại trong nội tâm của hắn đã sớm cảm thấy, mình có thể đem tánh mạng toàn bộ phó thác cho Tân Hỏa!

Hắn đối với Tân Hỏa tín nhiệm không có giữ lại chút nào, vì vậy mới có thể tại lúc nhảy xuống sườn núi trước tiên tiến vào thời khắc sinh tử, quan tướng Toại Hoàng tăng lên tu vi thực lực của mình!

Thời khắc sinh tử, khảo nghiệm không chỉ là một người, mà là hai người, tín nhiệm ở giữa hai người!

“Tín nhiệm giữa Ngư sư tỷ cùng Đào sư tỷ không bằng ta cùng Tân Hỏa, nàng lựa chọn buông tha cho cũng là việc nên làm, dù cho các nàng có thể tín nhiệm được như ta cùng Tân Hỏa vậy, tỉ lệ tử vong vẫn là còn cực cao, dù sao ánh mắt của Đào sư tỷ làm sao có thể đánh giá được như ánh mắt Tân Hỏa?”

Chung Nhạc leo lên vách núi, Ngư Phi Yến đứng ở vách đá, áo đen bỗng bành, anh tư hào sảng, đột nhiên thanh thúy nói: “Chung sư đệ, ngươi liễu mạng tu luyện như vậy, bản thân ta nghĩ cùng với ngươi so sánh thử, xem một chút ngươi liễu mạng tu luyện như vậy cùng ta tu luyện từng bước, rốt cuộc ai mạnh ai yếu! Hiện tại khoảng cách cuối năm còn có hai tháng, lúc cuối năm có một trận không có cấm kỵ tỷ thí giữa các đệ tử thượng viện trong môn hạ của Luyện Khí sĩ, cuộc tỷ thí này, định ra tư cách tiến vào Linh Không Điện! Hy vọng ở cuối cùng quyết đấu, có thể đụng phải Chung sư đệ!”

“Tỷ thí cuối năm, Linh Không Điện?” Chung Nhạc có chút ngờ ngàng.

“Sư đệ không biết Linh Không Điện?”

Đào Đại Nhi có chút kinh ngạc, tiếp lời nói: “Ừ, sư đệ tiến vào thượng viện mới có tầm một tháng, không biết Linh Không Điện cũng có thể hiểu. Linh Không Điện là nơi cảm ứng được Linh dễ dàng nhất, là chỗ tu thành Linh tốt nhất. Nói thí dụ như, sư đệ muốn cảm ứng Nhật Linh, hồn phách liền cần bay đến bên cạnh mặt trời, mới có thể dẫn động Nhật Linh. Hồn phách của ngươi có thể bay đến bên cạnh mặt trời sao? Nhưng là nếu như ở trong Linh Không Điện, là sư đệ có thể cảm ứng được Linh ở trong mặt trời, do đó tu thành Nhật Linh. Linh Không Điện, là vô thượng thánh địa của Kiếm Môn chúng ta, có thể tiến vào Linh Không Điện tu hành, ý nghĩa Kiếm Môn đã cho rằng căn cơ ngươi vững chắc, có thể tu thành Luyện Khí sĩ.”

“Chung sư đệ, hàng năm cơ hội tu thành Luyện Khí sĩ chỉ có một lần, mà có tư cách tiến vào Linh Không Điện hay không, thì muốn xem biểu hiện của sư đệ ở trong quyết đấu cuối năm.”

Ngũ Phi Yến xoay người đi tới, nói: “Bất quá, sư đệ chỉ tu luyện mỗi pháp môn công kích là Bôn Lô Kiếm Quyết này, chỉ dựa vào một loại pháp môn này, căn bản không cách nào đi tới cuối cùng, thậm chí ngay cả trước mười đều chưa hẳn! Hơn nữa, sư đệ còn cần Hồn binh thượng hạng, Đồ Đằng thần trụ thượng hạng, bởi vì đó là một cuộc đại chiến không có cảm kỵ! Đào Đào, chúng ta đi!”

Hai vị thiếu nữ rời đi, Chung Nhạc buồn bực nói: “Tân Hỏa, tu thành Linh cần phiền toái như vậy sao?”

“Tu thành Linh đúng là rất là phiền toái, bất quá tu thành Linh ở trong Linh Không Điện, chung quy cho ta một loại cảm giác không đáng tin.”

Tân Hỏa nói: “Năm đó thời kỳ Toại Hoàng, Yểm Tư Thần Hoàng nhất tộc là con nối dòng của Toại Hoàng, ta nhớ được bọn họ ở cảm ứng Linh, trực tiếp ngồi thuyền Chân Long, đệ tử Hoàng tộc đứng ở trên thuyền, hạo hạo dang dang bay nhanh hướng mặt trời, ở bên cạnh mặt trời cảm ứng Linh, lấy được mặt trời chỉ linh chính là loại cao đẳng nhất mặt trời Kim Ô chi Linh! Ở trong Linh Không Điện này tu thành Linh, ta đoán chừng có thể có được Nhật Linh, cũng chính là Hỏa Linh bình thường. Còn có Thần tộc khác, tất cả đều là mang theo đệ tử chạy thẳng tới chỗ ở của Linh, ở chỗ gần Linh nhất cảm ứng tu luyện.”

Chung Nhạc nghe vậy, phảng phất trước mắt xuất hiện tình hình cự long lôi kéo kim thuyền vượt qua tinh không chạy về phía mặt trời, tâm trí không khỏi hướng tới.

“Hiện tại ai có thể tự mình đi đến bên cạnh mặt trời, đi cảm ứng Linh?” Hắn không khỏi lắc đầu.

“Ta à!”

Tiểu đồng Tân Hỏa không khỏi đắc ý, cười nói: “Vô luận người nghĩ luyện thành Nhật Linh hay là Nguyệt Linh, ta cũng có thể làm được! Bất quá mới vừa rồi cái tiểu nha đầu kia nói không sai, người đứng là tích lũy chưa đủ, xa xa chưa đủ! Cũng không phải người tu luyện pháp môn công kích yếu, mà là căn cơ của người còn chưa đủ vững chắc, người nếu là có thể đạt tới trình độ làm ta hài lòng, ta liền đưa người đi dọc theo trên mặt trời cùng mặt trăng, để người tu thành Nhật Nguyệt chi Linh!”

Trong lòng Chung Nhạc đập loạn thành thạch, vội vàng nói: “Người làm sao đưa ta đi tới?”

“Năm đó ta cùng truyền nhân đời trước của Tân Hỏa lưu đến chỗ này, lão tiểu tử kia đã già yếu không chịu nổi, ta liền để cho hắn vì truyền nhân kế tiếp Tân Hỏa lưu lại bố trí, bày ra hai tòa đại trận, khởi động trận pháp, là có thể truyền tống đến bên mặt trời cùng trên mặt trăng.”

Tân Hỏa cười nói: “Chỉ cần người có thể làm được trình độ làm ta hài lòng, ta liền để người dính dính chút quang, hưởng thụ một chút đãi ngộ của truyền nhân thuần huyết Tân Hỏa. Chẳng qua không biết, đã nhiều năm như vậy bố trí năm đó của chúng ta có bị hủy diệt hay không. . . đến, tiếp tục tu luyện!”

Hơn mười ngày sau, Chung Nhạc không ngừng tu luyện, gió mặc gió, mưa mặc mưa, tốc độ tiêu hao của Vũ Linh đan cũng là mau đến dọa người, mấy ngày nay điên cuồng tu luyện, hơn chín trăm viên Vũ Linh đan thể nhưng tiêu hao hơn phân nửa, chỉ còn lại có hơn ba trăm viên.

Mà thức hải Chung Nhạc thể nhưng trưởng thành rộng lớn đến chu vi ba nghìn mẫu, giống như hồ lớn, tâm vừa động, trên thức hải liền sóng dữ ngập trời, tinh thần lực bộc phát, kinh người vô cùng!

Hơn nữa mang vật nặng leo trèo để cho hắn đối với Giao Long Đồ Đằng cùng thân thể khổng lồ như ngón tay, mà Bôn Lô Kiếm Quyết cùng Giao Long Đồ Đằng kết hợp cũng là càng thêm tinh diệu, Chung Nhạc ngự lôi hoành không có thể bay ra khoảng cách gần dặm, tốc độ cực nhanh, chẳng qua là đối với tinh thần tiêu hao thật lớn, không bằng pháp môn loại cánh chim dùng ít sức.

Tu luyện tới một bước này, Chung Nhạc chỉ cảm thấy tiến cảnh của mình càng ngày càng chậm, tỷ lệ tiến vào thời khắc sinh tử cũng giảm xuống thật lớn.

Phương thức tu luyện như thế, đối với hắn bây giờ mà nói đã không có bao nhiêu lực uy hiếp, tỷ lệ tiến vào thời khắc sinh tử tự nhiên liền thấp.

“Ngày mai lại là ngày Luyện Khí sĩ thượng viện bắt đầu bài giảng, Bồ lão tiên sinh đáp ứng luyện chế cho ta hai khẩu Hồn binh, hắn là cũng luyện tốt lắm. Không biết mấy ngày nay ngài ấy giúp ta luyện hai cái Hồn binh thể nào, rốt cuộc là cái dạng gì?”

Nội tâm Chung Nhạc không khỏi kích động lên, đây là lần đầu tiên tiếp xúc qua Hồn binh loại bảo vật cao đẳng như vậy !

24. Chương 24: Ngang Ngược

Hơn mười ngày qua, hắn đều tại tập trung tinh thần tu luyện, đối với chuyện khác hoàn toàn không biết gì cả, đợi cho hôm nay Truyền Kinh Các lần nữa mở ra, chỉ thấy rất nhiều đệ tử thượng viện đàm luận đầy, thường thường là tràng tỷ thí không cầm kị cuối năm kia.

“Ta mới vừa tiến vào thượng viện không bao lâu, còn không biết đệ tử thượng viện rõ ràng đối với không cầm kị tỷ thí coi trọng như thế!”

Chung Nhạc cùng nhau đi tới, từ trên người một vài đệ tử thượng viện nơi này cảm ứng được một cổ khắc nghiệt chí khí, trong nội tâm không khỏi cảm khái nói: “Bất quá cái này cũng bình thường, vô luận là đệ tử hàn môn vẫn là đệ tử danh môn đại tộc, mười sáu tuổi không tu thành Linh, đều bị khu trục xuống núi, bởi vậy trận tỷ thí không cầm kị này chỉ sợ là hi vọng trở thành Luyện Khí sĩ của tất cả đệ tử thượng viện ! Đường nhiên, ta nếu là đạt tới yêu cầu của Tân Hỏa, ngược lại có thể không cần mượn nhờ Linh Không Điện cũng có thể tu thành Linh. Bất quá Tân Hỏa yêu cầu cực cao, quả thực có thể nói biến thái, dùng bốn sự hiện tại của ta xa không đạt tới yêu cầu của hắn.”

Bên ngoài Truyền Kinh Các, thậm chí cũng không có ít đệ tử ra tay độ sức, không chỉ có các loại phương pháp quan tướng chiến đấu , còn có Đồ Đằng thần trụ cùng với Hồn binh các loại bảo vật này, rất là kịch liệt.

Có đến hàng trăm đệ tử thượng viện ở một bên vây xem, phân thành từng cái vòng chiến, có tất cả hai vị đệ tử tranh phong, thủ đoạn chồng chất, các loại quan tướng chi pháp được thi triển đi ra.

Thậm chí Chung Nhạc còn thấy có người thân hiện cánh chim, vỗ cánh phi tại giữa không trung, Hồn binh qua lại điện, tranh phong trên không trung, thủ đoạn chiến đấu tầng tầng lớp lớp huyền lệ vô cùng !

“Làm cái gì vậy?Ồ, trong thượng viện như thế nào nhiều ra rất nhiều khuôn mặt xa lạ?”

Chung Nhạc ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy một phương tham gia chiến đấu đều là khuôn mặt xa lạ, giao đấu cùng đệ tử thượng viện, đột nhiên, một vị đệ tử thượng viện từ giữa không trung bị đánh rơi xuống, trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, ngã xuống đất không dậy nổi, cũng may không có tổn thương tính mạng.

Hiển nhiên, đây cũng không phải một hồi đơn thuần so đấu đơn giản như vậy, đồng môn so đấu điểm đến là dừng, mà những người này ra tay quá nặng, không giống như là đồng môn đang so đấu !

“PHỐC —— ”

Đột nhiên, Chung Nhạc chứng kiến từ trong một cái vòng chiến có một thân người quen thuộc thân hình cao cao bay lên, bị một kích của đối thủ đưa lên giữa không trung, sau đó lực hướng trên mặt đất ngã xuống. Chung Nhạc tâm niệm vừa động, tinh thần lực hóa thành Giao Long bay ra, đem người nạn tiếp được, nhẹ nhàng rơi xuống đất, Chung Nhạc bước nhanh đến phía trước, nói: “Hà sư huynh, đây là làm sao vậy? Bọn họ là ai?”

Bị đánh bay ra vòng chiến đấu đúng là Hà Thừa Xuyên, giơ tay lên gạt đi máu nơi khóe miệng, cả giận nói: “Những tên này là đệ tử ngoại môn tại trong nội môn tu hành, đến thượng viện đập phá quán đấy!”

“Đệ tử ngoại môn tại nội môn tu hành?”

Chung Nhạc nao nao, lập tức tỉnh ngộ lại. Muốn trở thành đệ tử nội môn đi theo đường chủ Kiếm Môn hoặc là trưởng lão tu hành thì chỉ có tu thành Linh, trở thành Luyện Khí sĩ. Bất quá đại thị tộc đều có một ít đặc quyền, đệ tử hạch tâm của đại thị tộc sẽ được Luyện Khí sĩ trong tộc thu đến bên người, tùy thời dạy bảo truyền thụ công pháp, chỉ điểm tu hành.

Ví dụ như Hữu Ngụ thị Ngụ Phi Yến, nàng đều có thể tùy thời lên núi hướng Luyện Khí sĩ Hữu Ngụ thị thỉnh giáo nan đề trên tu hành, bất quá Ngụ Phi Yến không thích ở tại nội môn, mà những đệ tử hạch tâm khác của thị tộc tắc thì thường thường ở tại nội môn, ngày bình thường rất ít cùng đệ tử thượng viện chạm mặt.

Những người này tuy nhiên tu hành tại nội môn, nhưng như cũ là đệ tử ngoại môn, đợi đến lúc cuối năm lúc tỷ thí không cấm kị cũng phải đến đây khảo hạch, hôm nay tới gần ngày tỷ thí không cấm kị, liền có không ít đệ tử như vậy từ nội môn chạy đến.

Về phần vì sao lại hướng đệ tử thượng viện ra tay, tắc thì là vì bọn hắn những người này đối với thực lực của đệ tử thượng viện cũng rất lạ lẫm, bởi vậy muốn thăm dò trong hàng đệ tử thượng viện đều có những cao thủ nào đối với chính mình có lực uy hiếp.

Biết người biết mình, mới có thể bách chiến bách thắng.

“Người tới lần này, là đệ tử hạch tâm của Thủy Đồ thị và Lê Sơn thị trong thập đại thị tộc, không chỉ có ta bị đánh, Đình sư tỷ cũng bị đánh!”

Hà Thừa Xuyên nhổ ra bọt máu trong miệng, cả giận nói: “Quá không nói đạo lý rồi, đã nói không hạ nặng tay, kết quả Đình sư tỷ bị bọn hắn đánh thành trọng thương!”

“Thủy Đồ thị?”

Trong mắt Chung Nhạc chợt lóe lên tinh quang, trong nội tâm tuôn ra một cỗ lửa giận, sắc mặt lại không thay đổi chút nào: “Thủy Đồ thị ! Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị, cấu kết cùng Ma tộc, thả ra Thiên Tượng Lão Mẫu, cao tăng Thủy Đồ thị đem Thủy Thanh Nghiên sư muội triệu lên núi, kết quả Thủy sư muội bị Thiên Tượng Lão Mẫu ký sinh, hồn phi phách tán! Hắc hắc. . .”

“Đưa tay thì có Giao Long bay ra, vị sư đệ này thực lực không tệ, không biết có hứng thú so đấu một hai hay không ?”

Cái vị đệ tử đánh bị thương Hà Thừa Xuyên ánh mắt rơi vào trên người Chung Nhạc, cười nói: “Ta xem người quan tướng ra Giao Long, mang theo Lôi Đình Đồ Đằng, tựa hồ ẩn chứa Bôn Lôi Kiếm Quyết, hẳn người cũng là môn hạ của Bồ lão tiên sinh a? Bốn sự của đệ tử môn hạ Bồ lão tiên sinh, ta đều đã lĩnh giáo rồi, thật sự lơ lửng. Bất quá người bất đồng, vậy mà đem Giao Long Đồ Đằng cùng Lôi Đình Đồ Đằng kết hợp với nhau, xem ra người là người đạt được chân truyền, có chút bốn sự.”

Ánh mắt của hắn cay độc cực kỳ, không hổ là đệ tử đi theo Luyện Khí sĩ tu hành, chỉ cần tầm mắt kiến thức, liền so với đệ tử thượng viện cao hơn rất nhiều. Chung Nhạc sắc mặt như nước, giống như không hề bận tâm, nói khẽ: “Người là Thủy Đồ thị vẫn là Lê Sơn thị?”

Vị đệ tử kia cười nói: “Thủy Đồ thị Thủy Lệnh Sơn.”

Chung Nhạc gật đầu, cất bước đi thẳng về phía trước, Hà Thừa Xuyên nhịn xuống đau xót, vội vàng bắt lấy tay của hắn, thấp giọng nói: “Chung sư đệ, không muốn hạ nặng tay. Thủy Đồ thị là thập đại thị tộc, sư đệ đã đắc tội Điền Phong thị, cùng hắn so đấu ngang tay còn chưa tính. . .”

Chung Nhạc nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay của hắn, trên mặt lộ ra dáng tươi cười: “Sư huynh yên tâm, ta có chừng mực.”

“Không muốn xuống tay nặng ?”

Tên Thủy Đồ thị Thủy Lệnh Sơn kia nhịn không được cười lên, nói: “Hắn là ta không muốn xuống tay nặng mới đúng. Thực không dám dấu diếm, vừa rồi giao thủ với hắn, ta chỉ sử dụng bảy phần lực. Vị sư đệ này, người có thể thống thống khoái khoái toàn lực ra tay, hi vọng người có thể có thể có điểm bốn sự ra dạng.”

“Tốt.”

Khoảng cách giữa hai người chừng mười trượng, Chung Nhạc nhẹ nhàng hé mắt, khoe miệng giật giật: “Thủy Đồ thị. . .”

Oanh!

Đá xanh ở dưới bàn chân hấn ầm ầm nổ tung, văng tung tóe khắp nơi, mà ở nơi Chung Nhạc đứng thẳng, mặt đất trong đó lún xuống, xuất hiện một cái dấu chân sâu đạt hơn một xích, dấu chân có hình dạng giống như vuốt rồng, so với dấu chân của người bình thường lớn hơn mười mấy lần, phẳng phất là một đầu Giao Long hung ác đến cực điểm đột nhiên phát lực, đem mặt đất giẫm sập!

Trong nháy mắt thân hình Chung Nhạc bắn ra, tại trong tích tắc khi bắn ra, truyền đến tiếng rỗng ngâm chấn động, chỉ thấy bốn phía thân thể của hấn có thân hình một đầu Ác Giao đang xoay quanh, giống như bay lượn chung quanh thân thể của hấn, lại giống như đang quấn quanh thân thể hấn!

Trong nháy mắt khi Thủy Lệnh Sơn lần nữa mở ra con mắt thì Chung Nhạc đã đứng ở trước mặt hấn, cánh tay quấn quanh lấy thân rồng thô to vô cùng làm cả đầu cánh tay hiển lộ ra dữ tợn, hung hăng nện một quyền vào lồng ngực của hấn!

Đông!

Giống như trống lớn chấn động, tiếp theo nương theo lấy những tiếng giòn vang của xương cốt khi bị gãy, thân hình Thủy Lệnh Sơn uốn lượn, hung hăng hướng về sau đánh tới, một tiếng răng rắc đùng gãy một căn hoa biểu lớn cỡ thùng nước ở trước Truyền Kinh Các, lăn lộn liên tục vài vòng mới trông đến hơn mười trượng bên ngoài!

Trước Truyền Kinh Các, địa phương khác vẫn còn tiếp tục trong chiến đấu, nhưng một kích này của Chung Nhạc, liên tiếp truyền đến tiếng bạo tiếng nổ, giống như lôi âm nổ vang, lôi đình từ một bên này nhấp nhô đến một bên kia, thật sự rung động, rung động không gì so sánh nổi.

Loại sức bật khủng bố thế này, làm cho người ghé mắt! Giờ khắc này, từng tràng chiến đấu ngừng, vô luận là đệ tử thượng viện đang tại giao thủ vẫn là tại vây xem, nhao nhao nhìn sang hướng bên này.

“Lệnh Sơn huynh đệ!”

Hai vị đệ tử Thủy Đồ thị kinh hô một tiếng, vội vàng chạy đi lên, đem Thủy Lệnh Sơn đỡ đứng lên, chỉ thấy Thủy Lệnh Sơn lại mềm như cọng bún đấy, từng căn xương sườn trước ngực trực tiếp bị đánh lệch, bị cắt đứt bảy tám căn.

Hai vị đệ tử Thủy Đồ thị sắc mặt kịch biến, quay đầu lại hung hăng xem ra, quát: “Đồng môn so đấu, người ra tay cũng quá độc ác a?”

“Ta đã lưu thủ rồi, không có sử dụng toàn lực.”

Sắc mặt Chung Nhạc bình tĩnh, nói: “Ta chỉ dùng bảy phần lực. Nếu như mười phần lực, hấn tiếp không xuống một quyền của ta.”

Mà ở trong thức hải của hấn, tiểu đồng Tân Hỏa dạy dỗ: “Sức mạnh của ngươi còn chưa đủ giòn, nếu như sức mạnh đủ giòn, lúc đánh tới trên người địch nhân thì địch nhân cũng phi thường giòn, đùng một cái liền nát! Đừng nói bảy phần lực, cho dù năm phần lực, cũng có thể một quyền đui giết rồi! Ngươi còn cần tiếp tục tu luyện, còn chưa làm được chính thức giòn!”

“Bảy phần lực?”

Hai vị đệ tử Thủy Đồ thị kia hừ lạnh một tiếng, một người đem Thủy Lệnh Sơn nâng đi, tên còn lại tiến lên, cười lạnh nói: “Ngươi là môn hạ của Bồ lão tiên sinh? Tu luyện chính là pháp môn Luyện Thể? Khó trách tốc độ nhanh như vậy, thuần túy pháp môn Luyện Thể đem thân thể luyện được mạnh mẽ xa hơn người khác, tại cận chiến vật lộn bên dưới, thêm Lệnh Sơn huynh đệ không đề phòng nên bị người chiếm được tiên cơ, cho nên mới phải ăn thiệt thòi! Nếu là hấn sớm có đề phòng, làm sao sẽ dễ dàng như thế liền bị người đắc thủ?”

Hấn đưa tay run lên, chỉ thấy một căn Đồ Đằng thần trụ bay ra, trên Đồ Đằng thần trụ có từng đạo gợn sóng phát tán ra khắp nơi, giống như là gợn sóng, khuếch trương đến chu vi khoảng hơn mười trượng, bị gợn sóng của Đồ Đằng thần trụ này bao phủ, sở hữu tất cả đệ tử thượng viện đều cảm giác giống như là đang đứng ở trong nước, thân hình khó có thể di động.

Đồ Đằng thần trụ bình thường chỉ có thể bao phủ phạm vi hai ba trượng, mà căn Đồ Đằng thần trụ này rõ ràng có thể bao phủ tầm hơn mười trượng, hiển nhiên không phải đệ tử bình thường có thể có được Đồ

Đằng trụ!

“Luyện Thể giả, chỉ là đi vào tà ma ngoại đạo, vô cùng vô dụng nhất. Một căn Đồ Đằng trụ, liền có thể đem Luyện Thể giả khắc chế đến sát sao đấy!” Vị đệ tử Thủy Đồ thị kia nhìn xem quanh thân Chung Nhạc quần quanh Giao Long, cười lạnh nói: “Huống chi, Giao Long Đồ Đằng của người có da không thịt, không máu không xương, căn bản không có đạt được chân truyền! Ra tay đi, lại để cho ta nhìn bảy phần lực của người!”

Chung Nhạc nhấc chân nặng nề đạp một cái, đột nhiên chỉ thấy căn Đồ Đằng trụ kia tản mát ra Thủy Ba Đồ Đằng văn giống như là bị biển gầm vậy, văn nước phóng lên trời, áp lực căn Đồ Đằng trụ này mang cho mọi người lập tức biến mất không còn một mống!

Vị đệ tử Thủy Đồ thị kia trong nội tâm cả kinh, liền gặp nắm đấm của Chung Nhạc đã tới đến trước mặt, vội vàng quan tưởng, lại ở đâu còn kịp?

“Bảy phần lực.”

Chung Nhạc thần nhiên nói, nắm đấm hung hăng nổ nát dị tượng mà tinh thần lực của hắn vừa mới quan tưởng hình thành, vị đệ tử Thủy Đồ thị này giống như là bị Độc Giác Cự Tê đụng qua, bay ngược mà đi, lăn lộn liên tục lăn xuống đến hơn mười trượng bên ngoài!

“Quan tưởng không kịp, vậy mà quan tưởng không kịp! Làm sao tốc độ của hắn có thể nhanh như vậy?”

Trong đầu vị đệ tử Thủy Đồ thị kia chấn động ầm ầm, phun mạnh ra một ngụm máu tươi ra, giấy dựa đứng dậy rồi lại ngã xuống, vừa sợ vừa giận: “Sức bật của hắn, làm sao có thể khủng bố như vậy?”

“Còn có đệ tử Thủy Đồ thị sao?”

Chung Nhạc nhìn về phía bốn phía, chỉ thấy trước Truyền Kinh Các, tính ra hàng trăm đệ tử thượng viện lạng ngắt như tờ, chỉ có âm thanh của hắn vang lên: “Ta muốn đánh mười cái!”

25. Chương 25: Quét Ngang

Bên ngoài Truyền Kinh Các, những đệ tử thượng viện khác một mảnh xôn xao, khiếp sợ không thôi. Lần đầu tiên Chung Nhạc lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh bại Thủy Lệnh Sơn còn có hiểm nghi xuất kỳ bất ý* đánh úp, thắng ở Thủy Lệnh Sơn không biết thân thể của hắn mạnh mẽ.

(*)Tấn công bất ngờ

Nhưng là lần thứ hai vị đệ tử Thủy Đồ thị này vừa lên tới liền té ra Đồ Đằng thần trụ, khắc chế thân thể của Luyện Thể giả. Dưới tình huống này Chung Nhạc vẫn như cũ đem đối thủ đánh bại dễ như trở bàn tay, cùng Thủy Lệnh Sơn là cùng một cái kết quả, lần này liền không phải là may mắn, mà là thực lực!

Đệ tử trọng yếu Thủy Đồ thị cũng không phải là hư danh nói chơi, đều là hạng người thân kinh bách chiến*, dùng Đồ Đằng trụ tới khắc chế Chung Nhạc đích xác là cách tốt nhất khi hợp nhau với người có thân thể mạnh mẽ, cũng là kế sách thần kỳ mà tuyệt đại đa số đệ tử công nhận, nhưng như cũ vẫn bị Chung Nhạc một cước đem uy lực của Đồ Đằng trụ phá vỡ, có thể thấy được thân thể của hắn đã mạnh mẽ đến loại trình độ nào!

(*)Thân trải qua trăm trận chiến, ý nói người có kinh nghiệm trong việc đánh nhau.(tự giải nghĩa, có gì các bác bổ sung dùm)

“Đánh mười? Khẩu khí quá cuồng vọng !”

Có người nhận ra Chung Nhạc, nói: “Nguyên lai là tên Chung Sơn thị kia, khó trách có thể cuồng vọng như thế ! Bản thân hắn chính là người cuồng vọng, lần trước vị sư đệ Chung Sơn thị này, cũng là ở chỗ này đem một vị sư huynh Điền Phong thị đánh cho một trận dữ dội, làm trò ở trước mặt Luyện Khí sĩ Điền Phong thị nói Điền Phong thị tính cái rắm. Lúc này mới thời gian một tháng không thấy, thực lực của hắn thể

nhưng tăng lên nhiều như vậy, ngay cả đệ tử trọng yếu của Thủy Đồ thị cũng nói đánh là đánh, thực lực so sánh với phần lớn đệ tử thượng viện cũng cao hơn !”

Những người bên cạnh thấp giọng nói: “Thằng này cùng thập đại thị tộc có cừu oán sao? Làm sao toàn là đánh đệ tử của thập đại thị tộc ? Lần này sau khi đánh quá Thủy Đồ thị, lần sau chính là Lê Sơn thị, Đào Lâm thị đi?”

Một bên có đệ tử Lê Sơn thị nghe vậy cười khẩy, liền muốn tiến lên so đấu với Chung Nhạc, lại bị đệ tử Lê Sơn thị bên cạnh ngăn lại, lắc đầu nói: ” Lê Sơn thị chúng ta cùng Thủy Đồ thị cũng là quan hệ cạnh tranh, hai tháng sau tỷ thí không cấm kỵ tất có gặp gỡ, thừa dịp hiện tại hiểu rõ một chút chiến lược của đệ tử Thủy Đồ thị như thế nào.”

Vị đệ tử Lê Sơn thị hiểu ý, lùi bước chân về, gật đầu nói: “Ta vốn cho là trong hàng đệ tử thượng viện chỉ là một chút ít người yếu, bây giờ nhìn lại thượng viện cũng có cao thủ, chính dễ dàng xem một chút tiền vốn của cao thủ thượng viện !”

Đình Lam Nguyệt bị mấy đệ tử trong môn hạ của Bồ lão mang ra tỉnh thất, Hà Thừa Xuyên vội vàng đi qua, nói: “Sư tỷ, thương thế của sư tỷ ?”

“Xương sườn bị chặt đứt mấy cây, nội tạng bị chấn động một chút, phục linh đan không chết được.”

Đình Lam Nguyệt giãy dụa đứng dậy, nhìn về phía Chung Nhạc ở trong sân, nghĩ thầm : “Khẩu khí của Chung sư đệ có chút lớn , quá bá đạo quá bữa bãi, chỉ sợ sẽ đưa tới Thủy Đồ thị quần công, bất quá hấn cũng là thay chúng ta ra mặt. . . Ừ? Không đúng, Thủy Thanh Nghiên là tiểu tình nhân của hấn liền đến từ Thủy Đồ thị, lần này hành hung Thủy Đồ thị, chẳng lẽ là hoàn toàn cùng tiểu tình nhân nào lật ra, cho nên muốn hành hung anh vợ giải hận?”

Đình Lam Nguyệt giãy dụa đứng dậy, nhìn về phía Chung Nhạc ở trong sân, nghĩ thầm : “Khẩu khí của Chung sư đệ có chút lớn , quá bá đạo quá tương cuồng, chỉ sợ sẽ đưa tới Thủy Đồ thị quần công, bất quá hấn cũng là thay chúng ta ra mặt. . . Ừ? Không đúng, Thủy Thanh Nghiên là tiểu tình nhân của hấn liền đến từ Thủy Đồ thị, lần này hành hung Thủy Đồ thị, chẳng lẽ là hoàn toàn cùng tiểu tình nhân nào lật ra, cho nên muốn hành hung anh vợ giải hận?”

“Đánh mười đệ tử Thủy Đồ thị chúng ta ? Người nào tương cuồng như vậy ?”

Nguyên bản tất cả đệ tử trọng yếu Thủy Đồ thị ở trong tỉnh thất Truyền Kinh Các của Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị, xa xa quan chiến, Thủy Lệnh Sơn mới vừa bị mang tới, mấy vị đệ tử trọng yếu đi lên trước mớm thuốc cho Thủy Lệnh Sơn, thuốc còn chưa kịp ăn, vị đệ tử kia Thủy Đồ thị cũng đã bị Chung Nhạc đánh bay.

Mà vào lúc này, âm thanh của Chung Nhạc cũng truyền đến, để cho mấy đệ tử trọng yếu Thủy Đồ thị trong tỉnh thất vừa sợ vừa giận, từng cái từng cái bỗng nhiên đứng dậy, đàng đàng sát khí nhìn về phía ngoài Truyền Kinh Các.

Đệ tử trọng yếu tự nhiên bất đồng với đệ tử khác, đệ tử trọng yếu thường thường đều xuất thân từ nhất mạch của tộc trưởng, hoặc là huyết mạch của Luyện Khí sĩ trong tộc, thân phận địa vị cũng vượt xa người khác, là người có thể đi theo tu luyện cùng Luyện Khí sĩ, hoàn toàn có thể nói là tinh anh trong tinh anh của tuổi trẻ Thủy Đồ thị.

Đi theo Luyện Khí sĩ trong tộc tu luyện, bọn họ người nào không phải là nhân vật đã nhận được chân truyền? Không được đến chân truyền, căn bản không có tư cách đi theo Luyện Khí sĩ tu hành!

Huống chi, Thủy Đồ thị chính là thập đại thị tộc, đệ tử trọng yếu có khi là linh đan diệu dược, có khi là thiên tài địa bảo, dùng linh đan chôn cất cũng có thể đem đệ tử xếp thành cao thủ!

Trong ngày thường những đệ tử này chống lại đệ tử thượng viện tự nhiên đều có một loại cảm giác về sự ưu việt, cho là đệ tử thượng viện không thể nhận được chân truyền, so với những đệ tử trọng yếu như bọn hấn phải kém sắc một bậc. Lần này bọn họ đi tới thượng viện, cũng là vì hiểu rõ, thăm dò trong hàng đệ tử thượng viện đều có những cao thủ gì, thật ra thì trong lòng bọn họ đối với lần thăm dò này vẫn còn có chút lơ đãng.

Trên thực tế sau khi đến thượng viện, trải qua mấy trận khiêu chiến, bọn họ cũng đúng là đem từng cái từng cái đệ tử thượng viện đánh bại dễ như trở bàn tay, đến nay mới thôi chưa đụng phải đối thủ so với bọn hắn còn muốn mạnh mẽ, vì vậy đều có chút lười biếng.

Nhưng là giờ phút này những đệ tử tinh anh của Thủy Đồ thị như bọn họ, cư nhiên bị một tên Luyện Thể giả này há mồm liền muốn đánh mười!

“Chính là đệ tử thượng viện tu hành pháp môn luyện thể liền muốn ngang ngược càn rỡ, không coi tinh anh nội viện ra gì, càn rỡ, thật sự quá càn rỡ!”

Trong mắt vị nữ đệ tử lóe lên tinh quang, đứng dậy liền muốn đi ra tĩnh thất, quần áo phát phơ, anh tư tấp sảng, nói: “Ta đi cho hắn biết, cái gì gọi là trời cao đất rộng!”

Nàng chưa đi ra tĩnh thất, liền đã bắt đầu quan tưởng, chỉ thấy tinh thần lực thể nhưng đã bắt đầu hóa thành nước chảy xoay tròn vây lượn quanh thân hình, tạo thành một con sông phóng túng tuôn ra, xoay tròn vây lượn quanh thân hình, như rồng vọt lên, như mãng du động!

“Thủy kiếm khí, Kiếm Thập Tam Thức!”

Nữ đệ tử Thủy Đồ thị kia quát khẽ, trong sông có từng ngùn Thủy Kiếm từ trong nước nhiễm nhiễm dâng lên, cao thấp không chừng, rõ ràng là một môn kiếm pháp cực kỳ cao thâm!

Nàng cũng là hạng người cẩn thận, thân kinh bách chiến, cũng không khinh thường Chung Nhạc, mới vừa rồi Thủy Lệnh Sơn cùng một vị đệ tử khác của Thủy Đồ thị khinh thường Chung Nhạc, kết quả bị bại dứt khoát lưu loát, tự nhiên làm cho nàng trong lòng cảnh giác, vì vậy còn chưa chiến, liền trước tiên quan tưởng miễn cho bị Chung Nhạc cái tên Luyện Thể giả này đánh trở tay không kịp.

Một vị đệ tử Thủy Đồ thị ánh mắt sáng lên, cười nói: “Thủy Sanh sư tỷ không hổ là nhân vật cao tăng trong tộc coi trọng, tâm tư kín đáo, lần này đi ra ngoài tất nhiên muốn tiểu tử thượng viện kia đẹp mắt!”

Hắn còn chưa nói hết lời, đã bị một hơi thở vô cùng thô bạo từ cửa vào đập vào mặt, chỉ thấy cửa vào Ác Giao sôi trào, Giao Long vẩy đuôi, cùng nữ đệ tử Thủy Sanh ở trước cửa tĩnh thất gặp nhau!

Thủy kiếm khí của Kiếm Thập Tam Thức cùng Giao Long đồng thời bộc phát, trong lúc nhất thời chỉ thấy rầm một tiếng lóe quang sáng lên, trong chớp mắt sáng chói giống như tiểu mặt trời, nhưng thấy trong tiểu mặt trời có một đầu ác long rung đùi đắc ý, đánh giết tới, cùng con sông va chạm, thân hình vượt lên đem con sông quấy nát, đem từng ngùn Thủy Kiếm hết thấy đều chấn thành hơi nước!

Còn nữ đệ tử Thủy Sanh kia hét lên một tiếng, bị cái đuôi Giao Long đánh bay ở giữa không trung, kéo dài qua tĩnh thất chu vi vài mẫu, từ đầu bên này bay đến đầu bên kia, một tiếng thành thạch thì dán lên vách tường cuối cùng!

Vách tường lay động kịch liệt, đá vụn bổ nhào tác tác rơi xuống, chỉ thấy Thủy Sanh lại bị dính ở trên vách tường, tứ chi mở ra thành hình chữ đại, bốn phía cũng có đầy vết rách như mạng nhện!

Có thể nghĩ, một kích vừa rồi của Chung Nhạc, sức mạnh bộc phát là hung mãnh cỡ nào!

“Nếu Thủy Đồ thị không ra thỉnh giáo, như vậy ta liền vào tới lãnh giáo!”

“Một, hai, ba. . . Chỉ có bảy đệ tử Thủy Đồ thị sao?”

Chung Nhạc có chút thất vọng, lẩm bẩm nói: “Ta còn tưởng rằng có thể đánh mười. . .”

“Càn rỡ!”

Đệ tử Thủy Đồ thị khoảng cách hắn gần nhất phản ứng cực kỳ nhanh chóng, lập tức di động thân hình, tinh thần lực hóa thành Đồ Đằng văn, đồng thời sau lưng cũng có một cây Đồ Đằng trụ bay lên cắm xuống đất, uy lực của Thủy hệ Đồ Đằng trụ bị kích phát ra, quát lên: “Nơi này là tĩnh thất của Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị, không phải là địa phương ngươi có thể lớn lối!”

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Sau lưng sáu vị đệ tử khác của Thủy Đồ thị cũng có từng căn Đồ Đằng trụ bay lên, lần lượt cắm trên mặt đất, những tên đệ tử này cũng hạng người là lợi hại, nơi mà Đồ Đằng trụ cắm xuống cũng rất có quy cách,

bố trí thành Thất Tinh Tương Liên trận thế, vừa vặn đem tinh thất lớn khoảng vài mẫu này hoàn toàn bao phủ trong uy lực của trận thế, hơn nữa Đồ Đằng vẫn giữa Đồ Đằng trụ cùng Đồ Đằng trụ chồng chất lên nhau, làm uy lực tăng lên gấp bội!

Một cây Đồ Đằng trụ liền có thể mang đến thật lớn khốn nhiều cho Luyện Thể giả, áp lực của nước hạn chế hành động, mà dưới tình huống Đồ Đằng trụ chồng lên nhau, áp lực lại càng tăng lên gấp bội!

Những tên đệ tử Thủy Đồ thị này biết Chung Nhạc là một Luyện Thể giả, cho nên quyết định thật nhanh, đem ưu thế lớn nhất của hãn khắc chế, sau đó liền không tới phiên hãn khoa trương!

“Hà Bá Đồ Đằng Quan Tướng Quyết!”

“Thủy Hà Kiếm Khí!”

“Vị Thủy Hạ Thương Sơn!”

Bảy vị đệ tử Thủy Đồ thị chợt quát, chỉ một thoáng chỉ thấy trong tinh thất hơi nước ngập trời, một mảnh dài hẹp sông lớn bốn lưu, tinh thất giống như đã biến thành một thế giới của nước, Vị Thủy sông lớn, hà sơn nhất thể, lấy sông vì kiếm khí, thậm chí một vị đệ tử còn quan tưởng ra hà bá hà bá!

Tranh ——

Từng ngậm Hồn binh xuất hiện, những tên đệ tử Thủy Đồ thị này thế nhưng Tế Hồn Hồn binh, rõ ràng là chuẩn bị toàn lực ứng phó, đem sỉ nhục mà Chung Nhạc mang cho những đệ tử khác của Thủy Đồ thị toàn bộ trả lại !

Bất quá ở trong nháy mắt khi căn Đồ Đằng trụ thứ nhất của bọn họ rơi xuống, thì Chung Nhạc đã bắt đầu hành động, căn Đồ Đằng trụ thứ nhất rơi xuống, Đồ Đằng trụ còn chưa kích thích, Bôn Lôi Kiếm Quyết cũng đã bộc phát, lôi đình kiếm chỉ từ trên cái căn Đồ Đằng trụ chưa kịp rơi xuống chợt lóe lên, cùng căn Đồ Đằng trụ này rơi xuống, vẩn nước của Đồ Đằng vừa mới bắt đầu lan ra khắp nơi, liền thấy trên gốc cây Đồ Đằng trụ lộ ra một đạo liệt ngân, tiếp theo Đồ Đằng trụ biến thành hai khúc.

Mà cùng lúc đó những Đồ Đằng trụ của sáu vị đệ tử Thủy Đồ thị khác lúc này mới rơi xuống, Thất Tinh Tương Liên trận thế còn chưa hoàn thành liền bị phá vỡ!

“Ngự lôi hoành không!”

Chung Nhạc từ phía dưới bay lên trời, lôi quang đại tác , nhanh như tia chớp tránh thoát từng đạo công kích, tránh ra những Hồn binh bắn nhanh đến.

Hồn binh ở giữa không trung chuyển hướng, tốc độ cực nhanh, đầy trời kiếm quang đập vào mặt, chỉ nghe một vị đệ tử Thủy Đồ thị quát lên: “Lấy Hồn binh vây kín, để cho hãn không có đường có thể trốn!”

Răng rắc!

Lôi quang hiện ra, lôi âm nổ vang, vị đệ tử Thủy Đồ thị kia bị một đạo lôi quang bổ trúng, thân hình bắn lên, bị phách đến thân thể cứng còng, cả người nám đen, chỉ thấy một con vuốt rồng lớn từ không trung đè xuống, đem vị đệ tử vừa mới bị phách bay lên này sinh sôi áp trên mặt đất, tinh thất lay động, mặt đất xuất hiện một rãnh to hình người !

“Long Hành Vạn Lý !”

Chung Nhạc ngang trời mà đi, chỉ một thoáng từ đầu tinh thất này lướt ngang đến một đầu khác tinh thất, ngay cả Hồn binh giữa không trung cũng đuổi không kịp. Hồn binh đối với hãn là uy hiếp lớn nhất, thân thể máu thịt làm sao có thể ngăn cản loại bảo vật như Hồn binh này ? Cũng may tốc độ của hãn đầy đủ mau!

“Song Long Đoạt Thực !”

Rồng ngâm chấn động, phía sau Chung Nhạc lại có từng đầu đầu Giao Long nhể nhể tức giận, hai con Giao Long riêng phần mình quay quanh nửa bên thân thể, chợt há miệng hướng hai vị đệ tử ở giữa hung hăng va chạm, hai người bể đầu chảy máu, ngất đi.

Ngoài Truyền Kinh Các, hàng trăm ... đệ tử thượng viện hướng tinh thất Thủy Đồ thị nhìn lại, chỉ thấy trong tinh thất sóng nước ngập trời, sấm sét vang dội, rồng ngâm chấn động, tiếng nước chảy tiếng phóng đảng gào thét, tiếng thân thể va chạm, nhiều tiếng lọt vào tai.

Sau một lúc lâu, sóng nước biến mất, tiếng lôi đình tiếng nước chảy âm thanh rồng ngâm tắt cả tiếng vang cũng bình thường xuống tới, tinh thất khôi phục lại bình tĩnh.

Chung Nhạc từ trong môn hộ rách rưới của tinh thất đi ra, run lên áo da thú, lắc đầu nói: “Mới tám. . .”

Có người thò đầu hướng tinh thất Thủy Đồ thị nhìn lại, chỉ thấy trong tinh thất một mảnh hỗn độn, tám vị nam nữ đệ tử Thủy Đồ thị cũng tứ chi ngã chổng vó đầy đất.

Ngắn ngủn chốc lát, tám vị đệ tử trọng yếu của Thủy Đồ thị, liền bị một lần quét ngang !

26. Chương 26: Chiến Ý Hùng Hực

“Thủy Đồ thị lần này mất mặt lớn rồi. . .”

Càng ngày càng nhiều người vọt tới, chen nhau nhìn về hướng tinh thất Thủy Đồ thị, nguyên một đám nhìn có chút hả hê: “Lần này Thủy Đồ thị xem như đụng phải tằm sắt rồi, đụng đến ngón chân đều bị sưng lên. Những tên này ức hiếp đến môn hạ Bồ lão, lại không nghĩ tới sẽ dẫn ra một tên Luyện Thể giả ngang ngược như là Giao Long.”

“Tên Chung Sơn thị kia có thể không phải là Luyện Thể giả đơn giản như vậy, thủ đoạn Luyện Khí của hắn tuyệt đối so với những tên đệ tử Thủy Đồ thị này còn cao minh hơn rất nhiều!”

Một vị đệ tử Lê Sơn thị lắc đầu, giải thích cho Chung Nhạc, nói: “Trận chiến trong tinh thất vừa nãy mặc dù diễn ra rất ngắn, nhưng Chung Sơn thị ở trong pháp môn Luyện Thể còn xen lẫn Bôn Lôi Kiếm Quyết, dùng lôi đình làm kiếm khí dung nhập vào trong Giao Long Đồ Đằng, Lôi Đình Đồ Đằng cùng Giao Long Đồ Đằng kết hợp, quét ngang Thủy Đồ thị đệ tử, có thể thấy tạo nghệ Luyện Khí của hắn thâm hậu cỡ nào!”

Lời vừa nói ra thì có không ít người âm thầm gật đầu. Dù sao đệ tử hạch tâm Lê Sơn thị cũng là nhân vật từng trải qua Luyện Khí sĩ Lê Sơn thị tự thân dạy dỗ, tầm mắt kiến thức đều muốn vượt qua tầm thường đệ tử thượng viện một bậc. Phần lớn đệ tử thượng viện đều cho rằng Chung Nhạc là dựa vào pháp môn luyện thể thủ thắng, mà có thể nhìn ra hắn ở trong pháp môn luyện thể xen lẫn vào pháp môn Luyện Khí lại không nhiều.

Điều này làm cho người khác có chút khó có thể tưởng tượng, vì có thể nói hai cái hệ Luyện Thể cùng Luyện Khí này là mâu thuẫn với nhau. Nếu là ở trên Luyện Thể hao tổn quá nhiều thời gian cùng tinh lực, tu vi Luyện Khí sẽ bị rơi xuống; còn nếu ở trên Luyện Khí dụng công quá nhiều thì thân thể sẽ không thể quá mạnh mẽ. Muốn đồng thời tu luyện cả hai, thì sẽ làm cho cả hai đều không có bao nhiêu tiến bộ, ngược lại còn sẽ hạ thấp thực lực.

Nhưng là hết lần này tới lần khác Chung Nhạc lại phá vỡ thường thức này, đem Luyện Thể cùng Luyện Khí kết hợp, cùng nhau tiến bộ!

“Thủy Đồ thị có nhiều đệ tử đi theo Luyện Khí sĩ để tu hành như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác lại kêu Thủy Thanh Nghiên sư muội lên núi để cho Thiên Tượng Lão Mẫu đoạt xá. Có thể thấy cho dù không phải đệ tử hạch tâm Thủy Đồ thị đầu nhập vào Ma tộc thì hơn phân nửa chính là phụ mẫu trưởng bối bọn hắn đầu phục Ma tộc!”

Chung Nhạc đối với việc đả thương những tên đệ tử hạch tâm Thủy Đồ thị không có nửa phần áy náy. Những tên đệ tử này của Thủy Đồ thị thật sự quá yếu, mặc dù đạt được chân truyền, mặc dù vận dụng Hồn binh, vận dụng Đồ Đằng trụ, thực lực cũng là có chút ít khó coi, làm cho hắn không khỏi đối với bản lĩnh dạy bảo đệ tử của những Luyện Khí sĩ cực kỳ hoài nghi.

Thật ra hần còn là oan uổng Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị rồi, thực lực của đệ tử Thủy Đồ thị ở trong số những đệ tử thượng viện cũng đã thuộc về nhân vật hàng đầu. Nếu không phải như thế bọn người Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên cũng không có khả năng bị thua.

Nhưng mà, mặc kệ Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị dụng tâm dạy dỗ đệ tử cỡ nào, lại làm sao có thể so sánh với Tân Hỏa?

Có Tân Hỏa chỉ dạy, trải qua hơn mười ngày tôi luyện trong thời khắc sinh tử, không nói tu vi thực lực Chung Nhạc tăng nhiều, đối với thân thể, tinh thần cùng hồn phách khổng lồ, cũng đạt tới tiêu chuẩn đỉnh phong trong hàng đệ tử thượng viện.

Cái này còn không phải chỗ đáng sợ nhất, chỗ đáng sợ nhất chính là sức bật vô cùng kinh khủng của hần! Có lẽ tu vi Chung Nhạc ở trong hàng đệ tử thượng viện không cách nào tiến vào đệ nhất hay đệ nhị, dù sao thời gian tu luyện chính thức của hần quá ngắn ngủi, nhưng là sức bật của hần tuyệt đối đã đạt tới trình độ những người khác không cách nào nhìn thấy bóng lưng hần!

Tuy Tân Hỏa một mực nói hần không có đạt tới trình độ để nó thỏa mãn, nhưng là yêu cầu của nó cao cỡ nào chứ?

Dùng loại yêu cầu này đến xem thì sức bật của Chung Nhạc không coi là kinh người, nhưng đặt ở trong đám đệ tử Thủy Đồ thị này thì hần như là hổ đói, mà những người khác là con cừu nhỏ!

Hổ đói vào bầy cừu, tự nhiên là vô chết một đám lớn, còn bầy cừu non thì chỉ có thể kêu be be làm bộ dạng đáng thương !

Trên lầu Truyền Kinh Các, mấy vị Luyện Khí sĩ đang khoan thai uống trà, quan sát các đệ tử tỷ thí ở phía dưới. Nhìn thấy Chung Nhạc đi ra tỉnh thất Thủy Đồ thị, một người trung niên Luyện Khí sĩ nhin không được bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt lộ vẻ tức giận - chính là Luyện Khí sĩ Thủy Đồ thị Thủy Ngạn Sơn.

Thủy Ngạn Sơn đang muốn xuống lầu, đột nhiên thấy bóng xám lắc lư thì một vị lão giả đầu bạc tóc trắng đã cản ở trước người. Chằm chú nhìn lại, không khỏi cười lạnh nói: “Bồ lão quả nhiên bao che khuyết điểm! Môn sinh của ông chỉ đánh đệ tử Thủy Đồ thị ta cũng thôi, nhưng lại khẩu xuất cuồng ngôn, liền có chút thiếu dạy dỗ rồi.”

Bồ lão tiên sinh cười ha ha nói: “Thủy sư đệ có chỗ không biết, tên Chung Sơn thị này không phải là đệ tử của ta, hần đắc tội Điền Phong thị, ta nào dám thu hần? Hần chỉ là đứng cạnh môn hạ của ta nghe xong một khóa giảng, đạt được Bốn Lôi Kiếm Quyết chân truyền mà thôi, lại không có quan hệ gì với ta.”

Thủy Ngạn Sơn cười nói: “Nếu đã không phải đệ tử Bồ lão, như vậy ta tới dạy dỗ hần, Bồ lão chắc là sẽ không ngăn cản đi?”

Bồ lão tiên sinh lắc đầu cười nói: “Thủy sư đệ! Đệ tử trẻ tuổi tranh chấp cuối cùng chỉ là tiểu đả tiểu nháo. Tiểu hài tử đánh nhau, đại nhân lại nhảy ra đánh tiểu hài tử, không khỏi làm cho người chế nhạo, Thủy sư đệ nghĩ đúng không?”

Thủy Ngạn Sơn nhìn lại xung quanh, thì thấy mấy vị Luyện Khí sĩ khác trong phòng trà này đều đang uống trà nói chuyện phiếm, nhưng khi khóe mắt liếc về hướng bên này không tránh được lộ ra có chút hả hê nhìn xem trò cười, hần lúc này mới cười gượng một tiếng: “Bồ lão nói rất đúng.”

Mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng Thủy Ngạn Sơn vô cùng khó chịu: “Hừ! Bồ lão này còn nói mình không bao che khuyết điểm, nếu như không phải bao che khuyết điểm, làm sao lại buông xuống mặt mo đi ra ngăn cản ta. . . Tốt! Thiên lý câu của Thủy Đồ thị ta cuối cùng đã tới, rốt cuộc có thể lấy lại mặt mũi rồi!”

Chung Nhạc đang đi về hướng Hà Thừa Xuyên cùng Đình Lam Nguyệt, đột nhiên nghe được một giọng nói ôn hòa cười nói: “Vị sư đệ này chậm đã, đánh xong đệ tử Thủy Đồ thị chúng ta liền muốn rời đi nhẹ nhàng như vậy?”

Chung Nhạc dừng bước, xoay người lại. Chỉ thấy bên ngoài Truyền Kinh Các đột nhiên có sóng biển từ trên núi lao xuống, sóng biển trập trập giống như sóng lớn đối chiều. Một vị đệ tử thượng viện đứng trên đỉnh sóng, thân hình được bọt nước nâng lên, giống như nhân nhâ dạo chơi đi tới.

Mỗi khi hần bước ra một bước, dưới chân lập tức có sóng biển tự động sinh ra, đem thân thể của hần nâng lên, chân không chạm đất, phong lưu tiêu sái! Người này xuất hiện vô cùng sắc sảo, không biết dẫn tới bao nhiêu người rớt rít nhìn sang. Mặc dù là Chung Nhạc cũng không thể không thừa nhận, người này hoàn toàn chính xác phong thái phi phàm, là nhân vật hiếm thấy.

“Thanh Hà Đại sư huynh!”

Trong tĩnh thất Thủy Đồ thị, từng vị đệ tử Thủy Đồ thị giãy dụa đứng dậy, nhìn ra phía bên ngoài, không khỏi đại hỉ: “Thanh Hà Đại sư huynh đã đến! Đại sư huynh, người này tự tiện xâm nhập tĩnh thất Thủy Đồ thị ta, còn ra tay đả thương người, kính xin Đại sư huynh chủ trì công đạo cho chúng ta!”

Thủy Thanh Hà sắc mặt ôn hòa, hiểu ý gật đầu. Mở ra bước chân sóng biển liền nâng thân hình hần đưa tới bên ngoài Truyền Kinh Các. Sông lớn dưới chân chảy xuôi, hóa thành các loại cảnh tượng Ngư, Long, đại mãng,... đó là Đồ Đằng văn biến thành, trong sông thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy bằng kiếm chìm nổi bất định ở trong nước, đó là từng đạo Huyền Băng kiếm khí, do Đồ Đằng văn ngưng tụ mà thành!

Tu luyện tới loại trình độ này, đích thật là hiếm có ở thượng viện!

Thủy Thanh Hà nhìn về phía Chung Nhạc, ánh mắt ôn nhuận, mỉm cười nói: “Chung Sơn thị? Sư đệ, đồng môn so đấu, sư đệ ra tay nặng như vậy, không khỏi làm được có chút quá mức đi.”

Chung Nhạc lắc đầu nói: “Đệ tử Thủy Đồ thị cũng ra tay rất nặng, cũng đả thương Đình sư tỷ và Hà sư huynh, phải chăng cũng là có chút quá mức?”

Thủy Thanh Hà nhìn về phía Đình Lam Nguyệt và Hà Thừa Xuyên, chỉ thấy thương thế hai người cũng rất nặng, khe nhú máu, nhưng lại lập tức giãn ra lông mày nói: “Đồng môn so đấu, có lúc thất thủ cũng là bình thường. Danh tiếng Thủy Đồ thị là không thể bị nhục, hôm nay ta cũng không thể không ra tay, cho Thủy Đồ thị chúng ta đòi lại cái mặt mũi. Chung sư đệ, người là Luyện Thể Luyện Khí cả hai đồng tu? Đã như vậy, ta cũng không khi dễ người, liền dùng Luyện Thể chi pháp quyết đấu với người.”

Rào! Rào!

Các loại Đồ Đằng văn cùng nước chảy quanh thân hần ngưng tụ kết hợp lại, chỉ thấy hai chân Thủy Thanh Hà biến mất, hóa thành đuôi cá, cả người bị tinh thần lực bao phủ, dần dần hóa thành một dị nhân thân hình cao lớn, đuôi cá thân người, tóc trắng mắt bạc, khí tức thô bạo cuồng dã!

Hần vốn không cao hơn người người bình thường bao nhiêu, nhưng giờ phút này thân thể vậy mà cao một trượng ba bốn, cơ bắp chi chút, giống như tràn đầy nổ tung lực lượng!

Thủy Thanh Hà tướng mạo đại biến, loại tư thế chiến đấu này vừa xuất hiện, chỉ thấy không khí phảng phất trở nên dị thường ẩm ướt, tựa hồ có thể đem không khí vụn ra nước.

“Thủy Thần Hà Bá!”

Sắc mặt Chung Nhạc ngưng trọng, thủ đoạn mà Thủy Thanh Hà thi triển hần mới vừa nãy cũng đã thấy qua. Trong tĩnh thất Thủy Đồ thị, có một vị đệ tử Thủy Đồ thị thi triển ra Hà Bá Đồ Đằng quan tướng quyết, chính là quan tướng Hà Bá, dung tinh thần lực tạo thành Hà Bá Đồ Đằng trợ giúp bản thân chiến đấu.

Bất quá, vị đệ tử Thủy Đồ thị kia thi triển ra Hà Bá Đồ Đằng chỉ được bề ngoài mà không có máu thịt xương cốt, kém rất xa không có chân thật giống như Thủy Thanh Hà.

Hơn nữa Thủy Thanh Hà cũng không chỉ là đơn thuần quan tướng Hà Bá, mà là hóa thân Hà Bá. Hần dùng không bỏ tinh thần lực của mình đem bản thân biến thành Hà Bá chi khu!

Hà Bá chính là Thủy Thần, mà Đồ Đằng của Thủy Đồ thị bộ lạc Vị Thủy liền là Thủy Thần Hà Bá, cũng là Đồ Linh của tổ tiên Thủy Đồ thị lúc Nhân tộc vạn năm trước khai hoang về sau lưu lại. Trong Thủy Đồ thị có rất nhiều người quan tướng Hà Bá, nhưng có thể làm được đến trình độ này lại không nhiều lắm.

Hần dĩ nhiên quan tướng ra được máu thịt xương cốt của Hà Bá, tựa như một vị chân chính Thủy Thần!

Tu luyện Hà Bá Đồ Đẳng quan tướng quyết tới loại trình độ này đã trở nên cực kỳ đáng sợ, nếu có thể bù đắp yếu kém về mặt thể lực, thậm chí khi cùng Luyện Thể giả cận chiến chém giết cũng có thể chiếm được ưu thế không gì so sánh được!

Giống như một tôn thần linh đi chiến đấu, uy lực có thể tưởng tượng được!

“Nhạc tiểu tử, người nọ là một nhân vật lợi hại.”

Trong thức hải Chung Nhạc, đột nhiên âm thanh của tiểu đồng Tân Hỏa trở nên ngưng trọng: “Căn cơ của hắc rất chắc chắn nên chỉ cần đi vào Linh Không Điện là hắc lập tức có thể trở thành Luyện Khí sĩ. Tinh thần lực của hắc quá mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả người, đã tiếp cận trình độ Luyện Khí sĩ rồi, đã có thể làm được hóa hư vi thực. Chỉ sợ là một trong những nhân vật mạnh mẽ nhất trong hàng đệ tử thượng viện!”

“Hóa hư vi thực?”

Chung Nhạc nghiêm nghị trong lòng, đây là thủ đoạn của Luyện Khí sĩ!

Luyện Khí sĩ có thể làm cho tinh thần lực hóa hư vi thực, ví dụ như trận chiến của Tả Tương Sinh với lão giả Điền Phong thị trong Bích Không Đường. Lão giả kia dùng cây cối làm kiếm khí, tinh thần lực kết hợp với Mộc hệ kiếm khí, hiển hóa ra vô số căn ngàn căn cự mộc, bố trí thành vạn mộc kiếm trận. Đây chính là hóa hư vi thực, đem tinh thần lực chân thực hóa, giống như cây cối chân chính.

Đương nhiên, đây cũng không phải là thật sự đem tinh thần lực biến thành khúc gỗ, mà chỉ là biểu hiện thực hóa của tinh thần lực, so với khúc gỗ thật sự cũng không khác bao nhiêu. Nhưng nếu tinh thần lực tán đi thì khúc gỗ cũng sẽ tùy theo biến mất.

Thủy Thanh Hà dĩ nhiên cũng làm được hóa hư vi thực, dùng tinh thần lực bản thân ngưng tụ thành Thủy Thần Hà Bá, trình độ cứng cỏi của tinh thần lực đã trước tiên đạt tới cấp bậc Luyện Khí sĩ!

Ở trong số tất cả đệ tử của thượng viện, Chung Nhạc vẫn là lần đầu gặp được nhân vật mạnh mẽ như vậy!

“Hóa hư vi thực, Hà Bá thực hóa, biến thành chân thật, đủ để cho khí lực của hắc tăng lên gấp mười lần thậm chí gấp mấy chục, biến thành Luyện Thể cường giả, thậm chí khí lực còn mạnh hơn cả ta!”

Sắc mặt Chung Nhạc trở nên ngưng trọng, người tên Thủy Thanh Hà này rất mạnh, còn mạnh hơn Ngưu Phi Yến rất nhiều, mạnh đến nỗi đáng sợ, mạnh tới mức những đệ tử hạch tâm Thủy Đồ thị lúc này cũng không có tư cách so sánh!

Ngưu Phi Yến đã tu luyện tới Ngưu Long có được máu thịt xương cốt, rất sống động rồi, nhưng vẫn kém một chút nữa mới có thể làm được hóa hư vi thực. Chủ yếu bởi vì cường độ tinh thần lực của nàng còn chưa đủ, quan tướng ra Ngưu Long tuy rõ ràng, nhưng vẫn còn có chút không đủ chân thật.

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài, trong nội tâm chẳng những không có chút nào e ngại, ngược lại thậm chí còn có chút ít hưng phấn, hưng phấn vì có thể quyết đấu với cao thủ như vậy!

“Nhạc tiểu tử, người đang kích động?”

Trong thức hải, tiểu đồng Tân Hỏa nhìn xem thức hải bị sóng lớn rung chuyển, kinh ngạc nói: “Thực lực người tên Thủy Thanh Hà này còn mạnh hơn người, người chắc hắc nên sợ hãi mới đúng.”

“Không!”

Trong lồng ngực Chung Nhạc chiến ý sôi trào: “Đối thủ càng mạnh, ta cũng càng hưng phấn! Quyết đấu với đối thủ mạnh mẽ cỡ này, đánh bại hắc, phá tan hắc, nghiền áp thân thể của hắc, tàn phá lòng tin của hắc, chà đạp tôn nghiêm của hắc; loại cảm giác thành tựu này Tân Hỏa người có thể hiểu được sao?”

27. Chương 27: Không Phải Ta Thì Là Ai

Rất khó để nhận ra cảm xúc dao động qua nét mặt nhưng tinh thần trong thức hải sẽ thay đổi theo cảm xúc. Ví dụ như Chung Nhạc, thức hải của hắn lúc này đang nổi sóng, thấp thoáng còn có cảm giác như tuốt gươm chinh chiến!

Điều này cho thấy hắn đang rất hưng phấn, kích động, chiến ý dâng tràn, muốn chiến đấu, muốn chém giết, muốn thắng lợi, muốn chứng thực nhưng gì bản thân lĩnh ngộ được, nhưng nhìn gương mặt thì không thấy được điều này.

- Nói rất hay!

Tân Hỏa khen:

- Giờ ngươi đã có vài phần dáng vẻ cần có của Phục Hi thần tộc rồi! Biết khó vẫn tiến lên, có chí tiến thủ, gặp cường địch không thỏa hiệp, không sợ hãi, đây mới là Phục Hi thần tộc!

Chung Nhạc tiến lên trước một bước, đứng trước Thủy Thanh Hà, quanh người nổi lên đình, tạo thành giao long, bình tĩnh nói:

- Chung Sơn thị Chung Nhạc, chấp nhận lời khiêu chiến của ngươi.

- Chấp nhận lời khiêu chiến của ta?

Thủy Thanh Hà nghe vậy ngạc nhiên. Lúc này rõ ràng là hắn ra mặt vì đệ tử Thủy Đồ thị, muốn đứng phía trên giáo huấn Chung Sơn thị không biết trời cao đất dày, sao lại thành khiêu chiến hắn rồi?

Kẻ yếu đấu lại kẻ mạnh gọi là khiêu chiến, kẻ mạnh đánh kẻ yếu là đàn áp. Hắn khiêu chiến Chung Nhạc thì không phải hắn là kẻ yếu hay sao?

- Thú vị, lần đầu có người dám ăn nói như vậy với ta. Ngươi tự xưng mình là người luyện thể, được, ta sẽ dùng thuật luyện thể đánh bại ngươi! Ba chiêu, đánh bại ngươi cùng lắm chỉ cần ba chiêu!

Thủy Thanh Hà cười, đột nhiên dưới đuôi nổi sóng, nâng hắn lên, nhanh như quỷ mị, tiếng sóng vang lên, một ngọn sóng lớn đưa hắn tới trước mặt Chung Nhạc, một quyền nhằm thẳng trán Chung Nhạc đánh tới!

Một quyền tung ra, chỉ thấy sóng nước cuộn trào, thân thể Hà Bá của Thủy Thanh Hà giống như hồng thủy, nước cao trăm trượng đè xuống!

Một quyền của hắn tập trung sức mạnh của trăm trượng hồng thủy, hồng thủy ngập trời, uy thế sẽ khủng bố tới mức nào?

Giao long quần quanh người Chung Nhạc càng ngày càng lớn, càng ngày càng rõ ràng. Đầu giao long hung hãn, thân thể to tới cả thước, thân hình to như thùng nước của giao long dần dung nhập vào cơ thể Chung Nhạc. Tinh thần lực thuần túy biến thành giao long và lôi văn đồ đằng phủ lên da Chung Nhạc. Da Chung Nhạc giống như mọc vảy vậy!

Thân thể Chung Nhạc thì nổi cơ bắp cuộn cuộn, những sợi gân đập thành thịch, căng như dây đàn.

Không chỉ vậy, huyết dịch trong cơ thể hắn cũng tăng tốc, trong khoảnh khắc tim vận chuyển khí huyết vùn vút. Thậm chí rất nhiều thượng viện đệ tử đang quan chiến còn nghe được cả tiếng máu chảy trong huyết quản.

Chung Nhạc không hề tránh né đòn của Thủy Thanh Hà, tiếng long ngâm vang lên, một quyền nhằm Thủy Thanh Hà đánh tới.

Các đệ tử quan chiến thấy thể sắc mặt kịch biến, trăm trượng hồng thủy, giao long quần quanh người, thực lực của hai người này đều đạt tới mức người khác khó lòng với tới!

Hai người lúc này như hai vị thần đang giao đấu, cơ bắp độ nhau, tạo thành sự chấn kinh và xung kích khó tin với mọi người!

Rầm rầm!

Hai người cùng tung chiêu, Hà Bá Thủy Thanh Hà một quyền đánh tan tành giao long mà tinh thần lực của Chung Nhạc tạo thành. Năm nắm rơi xuống người hắn, chỉ thấy, lôi đình đồ đằng văng bắn tung tóe. Một quyền này của hắn cũng đập tan cả lôi đình đồ đằng văn Chung Nhạc quan tướng!

Lôi đình đồ đằng văn của Chung Nhạc không phải hoàn toàn dùng để ngưng tụ giao long mà còn dùng để tạo Bôn Lôi Kiếm Quyết. Dùng sự sắc bén của Bôn Lôi Kiếm Quyết để chặn uy lực năm nắm của Thủy Thanh Hà.

Nhưng thân thể Hà Bá của Thủy Thanh Hà quá mạnh, trước Bôn Lôi Kiếm Quyết vẫn thể như chẻ tre, trực tiếp đánh tan, Bôn Lôi Kiếm Quyết không còn chút uy lực nào nữa!

Năm nắm rơi xuống người Chung Nhạc, sức mạnh từ Hà Bá khiến toàn thân hắn, tinh thần, thức hải và cả hồn phách Chung Nhạc chấn động dữ dội!

Cùng lúc đó, năm nắm của Chung Nhạc cũng rơi lên người Thủy Thanh Hà. Sự cường đại của Hà Bá lập tức được thể hiện. Năm nắm của Chung Nhạc mạnh tới mức nào, đệ tử nòng cốt của Thủy Đồ thị không một ai chịu nổi nhưng Hà Bá toàn thân phủ một lớp vảy, chỉ bị vỡ lớp vảy đó chứ không hề gây tổn thương gì tới hắn được.

Hắn giống như vị thần dưới nước, không những uy phong凛冽 mà chiến lực hay phòng ngự đều khiến người khác phải kính sợ!

Không ngờ năm nắm Chung Nhạc rơi xuống, rồi năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay phát ra tiếng gầm lớn, lại một con giao long chui ra đâm thẳng lên người Thủy Thanh Hà. Thân thể Hà Bá liền thủng một lỗ, lộ ra Thủy Thanh Hà ở bên trong!

Thân thể Hà Bá không phải Hà Bá thực sự mà là tinh thần lực Thủy Thanh Hà biến thành Hà Thần Hà Bá, giấu hắn bên trong.

Đây không phải luyện thể chân chính, không thể nâng cao sức mạnh bản thân thân thể hắn, chỉ là mượn tinh thần lực hiển hóa Hà Bá, thi triển sức mạnh của Hà Bá, đến khi thân thể Hà Bá tan đi thì sức mạnh của Hà Bá cũng biến mất.

Còn Chung Nhạc luyện thể thì sức mạnh thân thể không ngừng mạnh lên, cho dù không thi triển giao long quần quanh người thì sức mạnh của hắn cũng rất lớn.

Đây chính là sự khác biệt giữa luyện thể và luyện khí.

Nhưng người luyện khí quan trọng pháp môn cận chiến thân thể Hà Bá cũng có thể tấn công cự ly gần, thậm chí có thể mạnh hơn cả người luyện thể.

Năm nắm thứ hai của Thủy Thanh Hà đánh tới. Chung Nhạc vẫn không hề né tránh, tung một quyền, đi qua chỗ hồng trên thân thể Hà Bá nhằm thẳng tới Thủy Thanh Hà bên trong.

Hai người mỗi người ra chiêu của mình, khóe miệng Chung Nhạc chảy ra một vệt máu, loạng choạng lùi liên hơn chục bước cuối cùng mới triệt tiêu được sức mạnh đáng sợ của Hà Bá!

Các tảng đá lớn dưới chân hắn thi nhau nổ tung, khói bụi mù mịt.

Thủy Thanh Hà cũng hự một tiếng, lướt ngược lại với ngọn sóng, khóe miệng cũng có vệt máu.

Trong hai quyền Chung Nhạc đã phá vỡ được thân thể Hà Bá và khiến hắn bị thương!

Thân thể hắn không mạnh mẽ, dẻo dai được như thân thể Hà Bá, bị Chung Nhạc đánh trúng bản thể thì vẫn bị thương, nhưng thân thể hắn vẫn hơn hẳn phần lớn thượng viện đệ tử nên mới không bị trọng thương!

- Chung Sơn thị, đúng là rất mạnh...

Thủy Thanh Hà hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng, hắn chính là Thiên Lý Cầu của Thủy Đồ thị. Thủy Đồ thị là thập đại thị tộc, vô cùng xem trọng hắn. Thủy Thanh Hà hồi còn nhỏ đã được đặt trong chum tắm các loại linh dược, được lực thẩm toàn cơ thể, thể phách kinh người.

Vu y trong tộc dùng tinh huyết của các loại mãnh thú dị thú vẽ lên người hắn các loại đồ đằng văn để thể phách của hắn càng mạnh hơn!

Tới Kiếm Môn, Thủy Thanh Hà còn dùng các loại linh dược tôi luyện thân thể, đúng là thân thể tạo nên từ linh dược!

Nhưng giờ hắn đã bị thương!

Sức mạnh của Chung Nhạc đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn, giao long đồ đằng cũng luyện tới cảnh giới cực cao, nhưng chỉ dựa vào giao long đồ đằng và Bôn Lô Kiếm Quyết thì căn bản không làm gì được hắn. Chính là sức mạnh bạo phát của Chung Nhạc đã đã thương hắn!

Sức mạnh bạo phát có thể đánh xuyên qua thân thể Hà Bá!

Độ cứng rắn của thân thể Chung Nhạc cũng nằm ngoài dự đoán của hắn. Sức mạnh của thân thể Hà Bá là ở đẳng cấp nào chứ, hai đòn công kích liên tiếp đánh xuống, thương thể cũng không quá nghiêm trọng.

Luyện thân thể được tới trình độ này, chỉ có luyện khí sĩ của Kiếm Môn và một số dị thú hoặc ma tộc mới làm được!

Chung Nhạc quệt vết máu khóe miệng, bình thản nói:

- Thủy sư huynh có thể thi triển.

- Đã hai chiêu rồi, giờ chính là chiêu thứ ba.

Thủy Thanh Hà hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng, cái đuôi khê động đập, xung quanh bỗng xuất hiện nước nâng hắn lên.

Hắn giống như đứng giữa một mặt hồ nhỏ giữa không trung, khí thể càng ngày càng mạnh, chuẩn bị từ trên cao lao xuống tấn công Chung Nhạc!

Hắn dùng tới thủ đoạn mạnh nhất của mình, tuyệt học chuẩn bị cho vô cảm kỵ đối quyết cuối năm, một chiêu đánh bại Chung Nhạc không ngắc đầu lên được!

Chung Nhạc sắc mặt nặng nề, nghiêm túc tiếp chiêu. Đột nhiên Thủy Thanh Hà liếc nhìn mấy người, hừ lạnh một tiếng, thu tinh thần lực về, quay người bỏ đi, lạnh lùng nói:

- Sự việc hôm nay tạm dừng tại đây. Chung Sơn thị, đến vô cảm kỵ đối quyết chúng ta sẽ tiếp tục trận chiến này!

Chung Nhạc khựng người, nhìn theo hướng đó, thì thấy mấy nhân ảnh từ trên Kiếm Môn Sơn xuống, đang tiến tới thượng viện.

Mấy người này khí tức rất cường đại, không hề thua kém Thủy Thanh Hà, chắc là ngoại môn đệ tử tu hành trong nội môn, không biết tới từ thị tộc nào, nhưng nhìn Thủy Thanh Hà thì hắn là mấy người này cũng từ thập đại thị tộc, thực lực rất mạnh.

Thủy Thanh Hà không muốn những người này thấy tuyệt chiêu của hắn, nếu không trong vô cảm kỵ đối quyết cuối năm hắn sẽ mất ưu thế, vì vậy mới chủ động rút lui.

- Hắn mạnh thật...

Tay Chung Nhạc có phần run rẩy, khóe miệng lại chảy máu, các cơ quan trong bụng dầm dẫm đau, nghĩ:

- Thập đại thị tộc, mỗi thị tộc đều có điểm độc đáo. Đồ đằng mà tổ tiên để lại vốn đã mạnh hơn các thị tộc khác. Thực lực Thủy Thanh Hà đúng là rất cao thâm, không dùng pháp môn luyện khí đã lợi hại như vậy, ta không bằng hắn.

Nhưng hắn chưa từng nghĩ mình mới chỉ nghiêm túc tu luyện hơn một tháng còn Thủy Thanh Hà thì đã ngâm trong linh dược từ nhỏ. Vào Kiếm Môn là được luyện khí sĩ đem theo bên người đã năm sáu năm rồi mới có thành tựu như ngày nay.

- Trong thượng viện, những người như Thủy Thanh Hà còn có không ít, đều là tinh anh của thập đại thị tộc. Những người này đều sẽ tham gia vô cảm kỵ đối quyết cuối năm tranh giành cơ hội vào Linh Không Điện. Đến lúc đó, e là họ sẽ không ẩn giấu gì nữa, sẽ thể hiện hết những thủ đoạn mạnh nhất của mình..

Chung Nhạc bước về hướng Đình Lam Nguyệt và Hà Thừa Xuyên, nghĩ:

- Hai tháng, còn hai tháng nữa!
 - Hai tháng nữa giao đấu với các tinh anh thật sự của thập đại thị tộc, không biết ai sẽ trấn áp quần hùng?
Trong ngực hần nổi lên hào khí, hạ giọng nói:
 - Trấn áp quần hùng, không phải ta thì là ai?
 - Chung Sơn thị Chung Nhạc, đây là hai món hồn binh của ngươi!
- Bồ lão tiên sinh thấy Chung Nhạc tới, gọi hần tới trước mặt, lấy ra hai món hồn binh đặt trước mặt hần, cười:
- Hai mươi ngày luyện thành hai món hồn binh này, lão hủ cũng mệt lắm rồi. Ngươi thấy chúng thế nào?

28. Chương 28: Hộp Kiếm Long Huyết

Trong gian phòng nghỉ, các môn hạ đệ tử Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên của Bồ lão tiên sinh đều đổ dồn lên. Đình Lam Nguyệt thương thế khá nặng, vẫn phải cẩn rằng để lại gần xem. Những đệ tử bọn họ đa phần đều có hồn binh, nhưng đẳng cấp thì không cao, đều rất tò mò về hồn binh mà Bồ lão tiên sinh mất hai mươi ngày mới tạo ra.

- Một cái hộp gỗ?

Mấy người Đình Lam Nguyệt khựng người, nhìn cái hộp gỗ cao khoảng sáu thước. Chung Nhạc cũng có phần chán nản, hồn binh mà Bồ lão tiên sinh cho hần lại là cái hộp gỗ. Hộp này được tạo ra từ một loại gỗ màu đỏ thẫm, để dựng đứng vừa tới ngực hần.

Trên bề mặt hộp gỗ khắc rất nhiều hoa văn hình rồng, chắc là đồ đẳng văn, nhưng nhìn không giống là được khắc sau này mà giống như hoa văn vốn có của gỗ.

- Đây là... Long Huyết Mộc!

Đình Lam Nguyệt kinh ngạc, thất thanh kêu lên:

- Đúng là Long Huyết Mộc! Ta nghe các luyện khí sĩ đời trước của Đại Đình thị nói, trên Kiếm Môn Sơn có Long Huyết Lâm, truyền thuyết nói vạn năm trước trong Đại Hoàng có Chân Long bị thương chảy máu chảy xuống rừng nhuộm đỏ cả khu rừng trên Kiếm Môn Sơn. Long Huyết Mộc vì ngấm long huyết nên sinh ra đã có đường vân hình rồng. Chỉ là, Long Huyết Mộc sinh trưởng chậm, mấy trăm năm cũng chưa chắc lấy làm nguyên liệu được. Cho dù là trưởng lão cũng không nỡ dùng Long Huyết Mộc luyện chế hồn binh!
- Ngay cả trưởng lão Kiếm Môn cũng không nỡ dùng?

Chung Nhạc chấn kinh, lập tức cảm thấy cái hộp gỗ này vô cùng nặng nề.

Hần không phải đệ tử của Bồ lão tiên sinh, vậy mà lão tiên sinh lại dùng thứ nguyên liệu quý giá như vậy làm hồn binh cho hần. Món đại lễ này thực sự quá lớn rồi!

Bồ lão tiên sinh vuốt ve hộp gỗ, cười:

- Khúc Long Huyết Mộc này là năm xưa ta lập công cho Kiếm Môn, môn chủ thưởng cho ta, có tác dụng ôn dưỡng hồn phách, hồn binh và kiếm khí. Chỉ là, với ta không có tác dụng mấy nên trước giờ vẫn chưa dùng luyện chế hồn binh. Ta vốn định để lại cho đệ tử, nhưng sau không tìm được đệ tử như ý nên cứ để phí vậy.

Lão lộ vẻ được an ủi, cười:

- Chung Nhạc, tuy ngươi không phải đệ tử của ta nhưng chúng ta có duyên, ngươi lại tu luyện giao long đồ đẳng, vừa hay có thể kết hợp với Long Huyết Mộc. Vì thế ta dùng nó luyện cho ngươi cái hộp kiếm này.

Chung Nhạc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, lại có chút bất an:

- Bỏ lão, cái này quá quý giá...

Bồ lão tiên sinh cười ha hả:

- Quý giá? Chẳng quý chút nào cả. Nếu không phải người chăm sóc đám người Lam Nguyệt, e là đệ tử ta chết hết ở Ma Khu rồi. Đệ tử các luyện khí sĩ khác đều chết ở Ma Khu, hàng nghìn người chết sạch, chỉ có hơn chục đệ tử của ta đều sống sót. Công lao này, một Long Huyết Mộc thì có là gì? Cái hộp kiếm Long Huyết Mộc này, người xứng đáng! Chung Nhạc, người mở ra xem đi!

Chung Nhạc định thần, mở hộp kiếm ra. Nghe cách một tiếng, hộp kiếm mở ra, lộ một cái chuôi kiếm có vân gỗ.

Hắn nhẹ nhàng lấy món hồn binh đó ra. Thanh kiếm dài năm thước, sống kiếm có hoa văn cổ quái, chắc là đồ đẳng văn, nặng khoảng hơn trăm cân, cầm rất chắc tay!

Thân kiếm tuyền một màu đen, trong ánh đen lại có màu ám kim, có lẽ là hắc kim được luyện từ huyền thiết và huyền kim, nâng cao độ cứng và sắc bén của hồn binh.

Bề mặt món hồn binh này phủ đầy đồ đẳng văn, có vết giống như sét đánh xuống kiếm, rõ ràng là Bồ lão dùng lời văn thuần túy để luyện chế món thần binh này!

Còn hoa văn hình vẩy rồng chính là giao long đồ đẳng, khiến món hồn binh này như mọc đầy vẩy rồng, hàn khí bức người. Vào khoảnh khắc lấy kiếm ra khỏi hộp, thậm chí Chung Nhạc còn mơ hồ nghe được tiếng long huyết chảy trong thân kiếm.

Hắn cho hồn phách vào trong kiếm, không gặp phải bất cứ trở ngại nào, tể hồn vào kiếm không những không có bất cứ sự bất tiện nào mà còn vô cùng dễ chịu!

Đây chính là sự khác biệt giữa hồn binh chất lượng cao và hồn binh phổ thông. Hồn phách ko thể rời khỏi thân thể quá lâu, nếu không sẽ bị tổn hại.

Hồn binh tốt giống như một thân xác khác, tể hồn vào sẽ không có bất cứ sự khó chịu nào, thời gian lâu hồn phách cũng không bị tổn hại.

Còn hồn binh kém hơn thì không bảo vệ hồn phách tốt được như vậy, chỉ cần lâu một chút là hồn phách sẽ bị tổn thương, buộc phải thu về cơ thể.

Chung Nhạc tể hồn vào trong kiếm giống như vào một thân xác khác. Có thể thấy chất lượng của thanh kiếm này thực sự là thượng phẩm của hồn binh!

- Long Huyết Mộc ôn dưỡng cho Long Lâm Kiếm, thích hợp nhất với người!

Bồ lão chậm rãi nói:

- Hai thứ đó bổ trợ lẫn nhau, cũng có thể bổ trợ cho bản thân người, có thể trợ giúp người tu luyện. Hồn binh cần phải thường xuyên ôn dưỡng. Hồn phách tinh thần và hồn binh kết hợp càng mật thiết thì sẽ phát huy được uy lực càng lớn, tốc độ càng nhanh. Chung Nhạc, hai món hồn binh này người hài lòng chứ?

Chung Nhạc thu hồn phách về, không có gì vui mừng hơn, vuốt ve Long Lâm Kiếm và Long Huyết Kiếm Hạp, gật đầu lia lịa:

- Hài lòng, hài lòng!

- Long Huyết Kiếm Hạp có thể cất chứa chín thanh Long Lâm Kiếm. Giờ chỉ có một thanh, các thanh Long Lâm Kiếm khác người tự nghĩ cách.

Bồ lão cười:

- Nhưng sau khi người tu thành luyện khí sĩ, luyện thành kiếm khí, trong hộp kiếm có thể chứa đầy kiếm khí, động tâm niệm là có thể có hàng trăm nghìn đạo kiếm khí bắn ra, hơn gấp nhiều lần so với hồn binh!

Đình Lam Nguyệt, Hà Thừa Xuyên mấy người đều vô cùng ngưỡng mộ, Chung Nhạc nghe vậy cũng rất mong chờ:

- Kiếm khí?

- Dùng huyền kim huyền thiết luyện chế hồn binh chỉ là chuyện nhỏ, kiếm khí mới là thứ có thể phá vỡ mọi thứ!

Bồ lão tiên sinh sắc mặt ngưng trọng:

- Luyện khí sĩ luyện khí, Kiếm Môn chúng ta luyện kiếm khí. Khi người tu thành linh là có thể dựa vào linh thu thập các loại tinh khí luyện thành kiếm khí. Như vậy có thể không cần tới những thứ bằng kim loại. Ví như chiếc hộp kiếm này, chỉ có thể chứa chín thanh hồn binh, nhưng nếu là kiếm khí, đừng nói chín thanh, dù là trăm thanh nghìn thanh cũng có thể cất trữ!

Chung Nhạc chấn kinh:

- Trăm nghìn thanh kiếm khí?

Cảnh tượng chỉ một ngón tay mà hàng trăm hàng nghìn đạo kiếm khí bay ra từ hộp kiếm sẽ khủng khiếp tới mức nào?

- Hôm nay ta không truyền thụ cho các người công pháp gì nữa, ăn nhiều không tiêu hóa hết được. Các người cứ tiếp tục tu luyện các pháp môn ta truyền cho trước đây. Như vậy mới có được thứ hạng cao trong vô cấm kỵ đối quyết sắp tới.

Bồ lão tiên sinh dặn dò mọi người rồi nói với Chung Nhạc:

- Người nhập môn quá muộn, công pháp tu luyện quá ít, giờ truyền thụ cho người pháp môn khác chỉ sợ người không kịp lĩnh hội. Giờ người vẫn cần làm quen với Long Huyết Kiếm Hạp và Long Lân Kiếm, nếu dùng quá nhiều tinh lực cho công pháp mới thì thực lực của người cũng chẳng cao lên được bao nhiêu. Trong vô cấm kỵ đối quyết, phần lớn là đệ tử nòng cốt của thập đại thị tộc, toàn thân đều là hồn binh, tỉ lệ dùng công pháp giành chiến thắng rất nhỏ. Nhưng tác dụng của hồn binh tốt rất lớn, mấy ngày này người tế luyện hai món hồn binh này là được, củng cố giao long đồ đẳng và Bôn Lôi Kiếm Quyết, nâng cao uy lực của hai môn pháp môn này.

Chung Nhạc có chút thất vọng, hẳn vốn muốn tranh thủ Truyền Kinh Các mở lần này học một vài thuật phi hành. Nhưng Bồ lão nói cũng không sai, chỉ còn hai tháng nữa là tới vô cấm kỵ đối quyết, tu luyện các công pháp khác đúng là có phần gấp gáp.

Hơn nữa tế luyện hồn binh cũng cần thời gian, không bằng dùng thời gian đó nâng cao uy lực cho Bôn Lôi Kiếm Quyết và giao long đồ đẳng, ngược lại sẽ khả năng thắng sẽ cao hơn.

- Người cũng cần phải cẩn thận một chút.

Bồ lão tiên sinh nói nhỏ:

- Người đấu với Thủy Thanh Hà của Thủy Đồ thị, người khác đã thấy thực lực của người, ta sợ có kẻ hạ thủ với người. Nếu chúng hạ thủ với người trước vô cấm kỵ đối quyết để người không thể thi triển hết sức lực thì tỉ lệ người khác vào Linh Không Điện sẽ cao hơn.

Chung Nhạc trong bụng căng thẳng, Bồ lão nói tiếp:

- Thực lực hiện giờ của người, chưa thể nói có thể lọt top mười nhưng đã có khả năng uy hiếp top mười rồi. Vì thế người phải cẩn thận kẻ khác chơi xấu. Cho dù không chơi xấu thì e là cũng sẽ có cao thủ lấy người ra tập luyện!

- Lấy ta tập luyện?

Chung Nhạc cảm ơn rồi cười nói:

- Bồ lão yên tâm, ta cũng muốn dùng họ để tập luyện, khởi động cho vô cấm kỵ đối quyết.

Bồ lão nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong bụng cảm khái:

- Thiếu niên nổi trội như vậy thật khiến người ta càng nhìn càng thích. Nếu là trước kia không biết có bao nhiêu người tranh nhận làm môn hạ rồi. Đáng tiếc là hắn lại đắc tội Diên Phong thị... Đắc tội Diên Phong thị đã đành, lại còn đắc tội cả Thủy Đồ thị, đã đắc tội liền hai trong thập đại thị tộc... Có lẽ hắn sẽ nhanh đắc tội với thị tộc thứ ba thứ tư thôi...

Trong thượng viện, đệ tử nòng cốt của các đại thị tộc cũng xuống khỏi Kiếm Môn Sơn, chuẩn bị cho vô cảm kỵ đối quyết vào cuối năm. Các đại thị tộc đều có những đệ tử bồi dưỡng trọng điểm, cũng có không ít người không hề thua kém Thủy Thanh Hà.

Gần như mỗi thị tộc đều có đệ tử tu luyện tinh thần lực tới trình độ biến hư thành thực!

- Thủy Thanh Hà vẫn chưa thi triển toàn lực, thật muốn thấy hắn dùng hết sức quá!

Trong phòng nghỉ của Lê Sơn thị, một thiếu nữ đằng sau tinh thần lực ngưng tụ biến hư thành thực, tạo thành một bông hoa to ba trượng sáu. Trong bông hoa là một yêu thần ba mặt, bốn tay, đứng bằng một chân, khiến các đệ tử Lê Sơn thị xung quanh đều tránh ra sau.

Đồ đằng của Lê Sơn thị là Lê Sơn Yêu Thần Hoa. Khi Chung Nhạc ở Bích Không Đường sát hạch, nhìn xuống khí tượng Đại Hoang đã từng thấy một bông yêu liên. Bông hoa sen đỏ bao trùm hàng trăm dặm, đó chính là đồ linh mà lão tổ tông Lê Sơn thị để lại.

Còn thiếu nữ Lê Sơn thị này đã tu luyện tới trình độ tái hiện Lê Sơn đồ linh, tinh thần lực hiển hóa Yêu Thần Hoa, trong hoa tạo ra yêu thần, không hề thua kém Thủy Thanh Hà, thậm chí còn hơn hắn về mức độ tinh diệu!

- Lê Tú Nương, ngoài Thủy Thanh Hà ra, tên Chung Sơn thị kia thế nào?

Luyện khí sĩ Lê Sơn thị hỏi:

- Có đáng để tâm không?

Lê Tú Nương bước đi, mỗi bước là một bông yêu liên nở, cười yêu mị:

- Chưa tới mức khiến ta phải quá chú ý. Thực lực của hắn có thể tạo thành uy hiếp tới ta, nhưng không lớn. Người thật sự khiến ta hứng thú là các cao thủ của thập đại thị tộc như Hữu Ngu thị, Đào Lâm thị, Quân Sơn thị, Lôi Hồ thị. Nhưng có thể chọn Chung Sơn thị để luyện tập trước, tạo khí thế khi tham gia đối quyết.

Còn trong phòng nghỉ của Lôi Hồ thị, một vị hán tử cao to, phía sau hiện một vị thần nắm giữ lôi đình, cũng cười nói:

- Chung Sơn thị có thể dùng để luyện tập, tích lũy khí thế, như hổ đói xuống núi, tốc độ càng ngày càng nhanh. Khi đối mặt với cao thủ như Thủy Thanh Hà, dựa vào khí thế vô địch của ta, liền có thể đánh bại những kẻ đó.

29. Chương 29: Thiếu Nữ Trong Lôi

- Tế luyện hồn binh là tế hồn phách vào trong hồn binh, dùng tinh thần lực ôn dưỡng, thẩm thấu ngày đêm, tạo dựng tinh thần, hồn phách cảm ứng.

Chung Nhạc ngồi khoanh chân lại, hộp kiếm Long Huyết dựng đứng trên mặt đất, trong thức hải Tân Hỏa chỉ điểm cho hắn cách tế luyện hộp kiếm Long Huyết và Long Lân Kiếm.

- Thời gian tế luyện càng dài thì cảm ứng với hồn binh sẽ càng ổn định bền vững. Cho dù hồn binh của người có mất, chỉ cần động tâm niệm là có thể thu về, kẻ khác có muốn đoạt cũng không đoạt được. Nhưng cái hộp kiếm này của người đã có cảm ứng với Long Lân Kiếm, thuộc loại cảm ứng giữa kiếm và bao. Nếu bảo kiếm mất, tế hộp kiếm là có thể thu về. Giờ người tu luyện không cần tế hộp kiếm, tế kiếm trước. Dùng tinh thần lực và hồn phách cưỡng đại để tế luyện!

Chung Nhạc tế hồn phách vào trong Long Lân Kiếm, tinh thần lực cũng theo đó tràn ra ôn dưỡng chăm sóc cho bảo kiếm.

- Người bình thường ôn dưỡng hồn binh đa phần là đơn thuần dùng hồn phách và tinh thần, mất mười mấy ngày mới tế luyện được như ý. Đó là cách ngu si nhất.

Tân Hỏa tiếp tục chỉ dẫn:

- Khi người ôn dưỡng đồng thời quan tưởng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng. Nhưng vậy cùng lắm chỉ mất mấy canh giờ là có thể tế luyện như ý.

Chung Nhạc nghe vậy, lập tức quan tưởng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng. Sau vài canh giờ, Chung Nhạc bỗng mở mắt.

- Té!

Chỉ nghe cách một tiếng, hộp kiếm mở ra, Long Lân Kiếm phát ra tiếng kêu khê, nhảy ra khỏi hộp kiếm, hàn quang lóe sáng, nhiệt độ không khí lập tức giảm mạnh, hàn khí bức người!

Long Lân Kiếm dường như biến thành con mắt của hắn, qua Long Lân Kiếm Chung Nhạc có thể “nhìn thấy” cảnh tượng xung quanh, hơn nữa, khi Long Lân Kiếm bay lên càng ngày càng cao khung cảnh hắn nhìn thấy cũng ngày một rộng hơn.

Rệt rệt!

Trên không trung, sấm đánh chớp giạt, Long Lân Kiếm dưới sự khống chế của hắn thi triển Bôn Lô Kiếm Quyết, chỉ thấy, điện quang tung hoành, Long Lân Kiếm dường như biến thành lôi đình điện quang thật, bay qua lại tựa tia chớp!

Chung Nhạc không khỏi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, triệt để thi triển Bôn Lô Kiếm Quyết. Trên không trung, kiếm quang lấp lánh, Bôn Lô Kiếm Quyết lập tức thể hiện được toàn bộ uy lực!

Trước kia hắn thi triển Bôn Lô Kiếm Quyết cứ cảm thấy vướng víu gì đó, nhưng dùng hồn binh Long Lân Kiếm thì những sự biến hóa trước kia không thi triển được giờ đã được bộc lộ theo ý mình!

- Chẳng trách mà các thượng viện đệ tử đều nói hồn binh tốt có thể khiến thực lực tăng gấp đôi. Có Long Lân Kiếm, thực lực Bôn Lô Kiếm Quyết của ta đâu chỉ tăng gấp đôi?

Chung Nhạc nghĩ bụng.

- Giờ người mới chỉ tể hồn vào trong kiếm, đủ để giết mãnh thú phổ thông, dùng đối phó tiểu quý Thủy Thanh Hà thì còn lâu lắm. Tinh thần lực của Thủy Thanh Hà mạnh hơn người, hồn binh chắc cũng không thua kém của người. Giao thủ với hắn, người khả năng thua cao hơn.

Tân Hỏa biến thành một ngọn lửa nhỏ bay lên Long Lân Kiếm, chui vào trong thân kiếm, đứng trên hồn phách của Chung Nhạc nói:

- Thanh kiếm này cũng không tồi, có thể bảo vệ hồn phách của người, không đến mức bị đánh gãy Long Lân Kiếm là hồn bay phách tán. Mức độ dẻo dai và cứng cáp của thanh kiếm này cũng có thể nói là thượng hạng. Chỉ cần không phải luyện khí sĩ thì đừng ai mong đánh gãy được nó. Khi va chạm với các hồn binh khác cũng không sợ hồn phách tử vong.

- Hồn binh vỡ là người cũng tử vong theo sao?

Chung Nhạc không khỏi kinh hãi, kêu lên.

- Đương nhiên rồi, tể hồn hồn phách, dùng hồn binh chiến đấu, sợ nhất là hồn binh bị đánh vỡ. Vì hồn phách được tể trong hồn binh, nếu hồn binh vỡ thì hồn phách cũng vỡ theo, chủ nhân cũng sẽ chết.

Tân Hỏa ngồi xuống vai hắn:

- Vì thế, hồn binh ấy mà, không dùng cũng được, đã dùng thì phải dùng loại tốt nhất. Nếu không hồn binh mà vỡ là sẽ hồn bay phách tán! Người nhìn đám tôm tép trong thượng viện, chẳng biết cái mẹ gì, hồn binh của chúng phần lớn là hàng làm qua loa, chạm vào là vỡ, đám tể hồn binh chiến đấu, rõ ràng là đem đầu ra cá cược!

Chung Nhạc hơi chấn động, thượng viện đệ tử đúng là có không ít người khi chiến đấu là tể hồn binh, rất ỷ lại vào hồn binh, không ngờ trong mắt Tân Hỏa đều là đi nộp mạng.

- Thanh kiếm này của ngươi không tồi, chỉ cần không phải luyện khí sĩ thì không dễ gì phá được Long Lân Kiếm của ngươi, đấu với đệ tử thượng viện có thể tể ra dùng.

Tân Hỏa trình trọng nói:

- Dương nhiên, nếu gặp luyện khí sĩ thì ngươi vẫn nên tránh thật xa đi. Nếu không, luyện khí sĩ chém gãy Long Lân Kiếm thì hồn phách của ngươi cũng tiêu tan luôn. Hồn binh, chỉ là thứ thay thế kiếm khí, dùng tạm khi tu vi còn thấp mà thôi. Kiếm khí không những có lực công kích hơn hẳn hồn binh mà còn an toàn hơn nhiều... Được rồi, cứ bay lên tiếp, lên trên cao luyện kiếm.

Long Lân Kiếm lập tức bay lên trên trời cao, kiếm quang đem theo tiếng sấm sét, không lâu sau đã bay lên vạn trượng.

Hồn phách Chung Nhạc nhìn xuống, chỉ thấy quần sơn biến thành nhỏ tí xíu, nhưng Kiếm Môn Sơn thì như thanh cự kiếm vẫn cao không đo đếm được.

Chung Nhạc cười Long Lân Kiếm bay một lúc, thấy tinh thần lực có chút mệt mỏi. Tinh thần lực của hắn có dư nhưng không đủ mạnh để duy trì khoảng cách xa như vậy.

Bay lâu như vậy rồi nhưng trên Kiếm Môn Kim Đỉnh vẫn ở trên cao không biết còn bao xa nữa, gần như là xa không thể với tới.

- Chắc ở đây rồi.

Tân Hỏa nhìn ra ngoài:

- Đây là khu vực có lôi đình trên không trung. Trên không có mặt trời, canh khí và lôi đình còn chưa đánh ra. Mặt trời tựa lửa, canh khí giống đao, hồn phách lên trên không trung sẽ bị thiêu cháy, sẽ bị gió truy sát. Mặt trời và canh khí không phải quá nguy hiểm, nhưng lôi đình thì vô cùng lợi hại. Lôi đình sẽ cảm ứng được hồn phách của ngươi, tới trên cao, lôi đình tự sinh ra, sẽ đánh xuống ngươi!

- Lôi đình sẽ chủ động đánh xuống ta sao?

Chung Nhạc kinh hãi:

- Ta không động tới mà lôi đình cũng đánh xuống ta!

- Trước khi hồn phách và linh kết hợp, là âm tính, còn sấm sét thì dương cương, âm dương gặp nhau sẽ hấp dẫn lẫn nhau, vì thế hồn phách lên trên không trung sẽ bị sét đánh.

Tân Hỏa nói:

- Việc này cũng giống nam với nữ, khi nam nhân gặp nữ nhân sẽ muốn tới gần. Trước kia ngươi tu luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết, chỉ là lôi đình mà tinh thần lực quan tưởng ra là sét giả, là âm lôi. Còn sét trong tự nhiên là dương lôi, uy lực hơn gấp nhiều lần so với âm lôi. Độ cao này vừa đủ, sấm sét vẫn không quá ác liệt, rất ít. Ngươi tu luyện Bôn Lôi Kiếm Quyết vừa hay có thể mượn sấm sét ở đây để tu luyện, tôi luyện hồn phách, tinh thần và hồn binh... Cần thận, sấm sét tới rồi, mau quan tưởng Toại Hoàng!

Xung quanh Long Lân Kiếm, điện quang bắn xẹt xẹt, càng ngày càng nhiều, tụ lại với nhau, trên không trung giống như xuất hiện vô số con lôi xà trườn qua trườn lại giữa các đám mây, vô cùng kinh người!

Càng ngày càng nhiều điện quang tụ lại, đại xà nuốt tiểu xà, càng ngày càng lớn, trên không trung bắt đầu xuất hiện tiếng sấm!

Chung Nhạc chấn kinh, cảm thấy hồn phách mình như bị thứ gì đó khóa chặt, hồn phách có cảm giác sợ hãi, vội vàng quan tưởng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng.

Tinh thần lực tạo ra Hỏa Kỳ Cung bên trong Long Lân Kiếm, còn Chung Nhạc thì biến thành Toại Hoàng đầu rồng thân người đuôi rắn, lập tức cảm giác sợ hãi không cánh mà bay.

Uỳnh uỳnh!

Tiếng sấm vang rền, một tiếng nổ lớn truyền tới, một tia sét đánh xuống, Long Lâm Kiếm căn bản không kịp tránh, bị sét đánh trúng, một luồng uy năng khó lòng tưởng tượng nổi lập tức lan tỏa toàn bộ Long Lâm Kiếm!

Bên trong Long Lâm Kiếm, hồn phách của Chung Nhạc bị sét đánh đen thui, thậm chí cả Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng hẳn quan tướng cũng đen sì, hồn phách gần như biến thành đám than!

Tinh thần lực của hắn gần như bị đánh tan, sinh ra cảm giác đau đơn vô cùng, tiếng sấm vang lên, thứ chấn động đó gần như khiến hắn tan tành!

- Toàn lực quan tướng, đừng phân tâm!

Tân Hỏa đứng trên vai hắn nhưng không hề bị tổn thương gì, sắc mặt căng thẳng nói:

- Phân tâm là người chết đấy, hồn bay phách tán!

Chung Nhạc nghiến răng, chịu đựng cơn đau gần như xé nát người, gắng gượng ngưng tụ tinh thần, quan tướng Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng. Hồn phách bị sét đánh đen thui của hắn lập tức bắt đầu hồi phục, giống như cây khô hồi sinh vậy.

Uỳnh uỳnh!

Lại một tia sét đánh xuống, hồn phách của Chung Nhạc vừa phục nguyên thì lại bị đánh trúng, cơn đau đón khó lòng chịu nổi lại xuất hiện!

Tân Hỏa gần như không chút lo lắng, cười:

- Cứ yên tâm mà nghiến răng, người chỉ là hồn phách nghiến răng, nếu là thân thể cũng nghiến kiểu này thì răng trong mồm người nát vụn hết rồi. Lần đầu tiên không chết thì lần thứ hai cũng không chết được. Tiếp tục tu luyện, không được buông xuôi!

- Đau...

Chung Nhạc nghiến răng.

- Rất đau sao?

Ngọn lửa nhỏ có chút chột dạ:

- Phục Hi thần tộc thuần huyết ta từng dạy trước kia chưa ai kêu đau...

Chung Nhạc nghiến răng tiếp tục kiên trì, không ngừng quan tướng. Chỉ trong nửa canh giờ đã có hơn hai chục tia sét đánh xuống Long Lâm Kiếm, ngay cả Tân Hỏa cũng kinh hãi, nghĩ bụng:

- Những Phục Hi thần tộc thuần huyết ta dạy trước kia, khi lần đầu bị sét đánh cũng không kiên trì được lâu như vậy, đã kêu rống lên từ bỏ rồi, tiểu tử này lại vẫn tiếp tục...

Chung Nhạc cảm thấy hồn phách của mình đã đau tới mức tê dại rồi. Sấm sét vẫn tiếp tục rẹt rẹt đánh xuống hắn.

Nhưng dần dần dường như hắn cũng không còn đau như trước nữa. Tinh thần lực của hắn đang được cường hóa, hồn phách cũng trở nên dẻo dai hơn, mạnh mẽ hơn, có thể chịu đựng được sấm sét oanh kích!

Thậm chí trong hồn phách và tinh thần lực của hắn cũng có lôi đình điện quang.

Đột nhiên, Chung Nhạc “nhìn thấy” tại nơi cách hắn mấy trăm trượng có một vị thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên không trung, cũng có sét không ngừng đánh xuống nàng ấy. Thiếu nữ đó không có hồn binh bảo vệ mà bị sét đánh trực tiếp xuống người, nhưng thân thể vẫn ngồi đó không hề động đậy!

- Nữ hài kia nhìn có vẻ tuổi cũng không nhiều, lại lợi hại như thế!

Chung Nhạc khẽ động tâm niệm, Long Lâm Kiếm bay về phía thiếu nữ đó. Nàng mở mắt, tò mò nhìn Long Lâm Kiếm, cười:

- Vị sư huynh đây cũng đang tôi luyện hồn phách? Người có đau không?

- Vừa rồi đau, giờ thì có phần tê dại rồi.

Hồn phách Chung Nhạc thò đầu ra khỏi kiếm, cười:

- Nên xưng hô với sư tỷ thế nào?

- Ta là Khâu Đàn thị, Khâu Cẩm Nhi. Vừa rồi sấm sét đánh ta cũng không chịu được, gần như ngất đi rồi.

Thiếu nữ cố chịu đau, nói:

- Xưng hô với sư huynh thế nào đây?

Chung Nhạc thấy sét đánh xuống vội quay vào kiếm, nói:

- Chung Sơn thị Chung Nhạc. Khâu sư tỷ tu vi thật lợi hại, ta không dám cho hồn phách chống đỡ sấm sét.

Khâu Cẩm Nhi cười:

- Chung sư huynh, ta thấy hình như huynh lớn hơn ta, gọi ta sư muội đi.

Hai người nói chuyện một lúc đều mệt, Chung Nhạc cười:

- Khâu sư muội, ngày mai chúng ta gặp lại.

Khâu Cẩm Nhi gật đầu, hồn phách bay đi. Chung Nhạc trở mắt nhìn, thấy Khâu Cẩm Nhi lại bay về phía một tòa đại điện trên Kiếm Môn Sơn.

- Đó là nơi luyện khí sĩ ở, nàng ấy...

Chung Nhạc thất thanh kêu lên.

Tân Hỏa nói:

- Nàng ta chính là một luyện khí sĩ, ngươi không phát hiện ra sao?

Chung Nhạc toát mồ hôi lạnh:

- Vừa rồi nàng ấy gọi ta sư huynh, ta gọi sư muội... Một luyện khí sĩ gọi ta là sư huynh, ta thấy rất áp lực...

- Tranh thủ ngày mai ngươi thành luyện khí sĩ, tu vi vượt nàng ta thì không phải làm sư huynh cũng được rồi sao?

Tân Hỏa cười tít mắt:

- Nhưng ngươi cần phải nỗ lực nhiều. Vì Khâu Cẩm Nhi này không hề đơn giản, là thiên sinh linh thể, tư chất không hề thua kém Phương Kiếm Các. Những người như vậy tu luyện thì tốc độ sẽ nhanh như gió vậy!

30. Chương 30: Trâu Đực Thôn Bê

- Cẩm Nhi, lần này tu luyện thế nào?

Hồn phách Khâu Cẩm Nhi bay vào đại điện, trở lại thân thể một thiếu nữ đang ngồi, một mỹ phụ cười:

- Tắm sét luyện hồn, đây là tuyệt học của Lô Hổ thị, mẹ cũng khó khăn lắm mới lấy trộm được. Dùng cách này luyện hồn, hồn phách sẽ vô cùng dẻo dai. Con là Tiên Thiên Mộc Thể, thiên sinh đã linh hồn hợp nhất, nếu được sấm sét tới luyện thì sau này thành tựu sẽ không hề thua kém tứ đại cường giả trẻ tuổi của Kiếm Môn.

Khâu Cẩm Nhi mở mắt:

- Mẹ, trên tầng lô vẫn còn gặp một vị sư huynh cũng luyện hồn ở đó. Hồn phách ẩn trong một món hồn binh, con nói chuyện với huynh ấy mấy câu.

Mỹ phụ căng thẳng nói:

- Lẽ nào là luyện khí sĩ của Lôi Hồ thị? Ta lấy trộm tuyệt học của Lôi Hồ Thị, nếu bị phát hiện thì thể diện sẽ không còn nữa...

Khâu Cẩm Nhi vội nói:

- Không phải Lôi Hồ thị. Vị sư huynh đó nói huynh ấy là Chung Sơn thị, tên là Chung Nhạc.

Mỹ phụ thở phào, chán nản nói:

- Chung Sơn thị là đại thị tộc nào sao ta chưa từng nghe nói? Lẽ nào Chung Sơn thị cũng lấy trộm tuyệt học của Lôi Hồ thị?

- Chung sư huynh cũng là kẻ trộm?

Khâu Cẩm Nhi ngạc nhiên.

Mỹ phụ trợn mắt:

- Trộm cái gì? Chúng ta đây là hiếu học, không phải kẻ trộm, nghe thật chớ ương tai! Hôm khác ta tới chỗ môn chủ trộm tuyệt học Đại Tự Tại Kiếm Khí cao thâm nhất Kiếm Môn, con luyện thử xem.

Khâu Cẩm Nhi le lưỡi.

Hồn phách Chung Nhạc quay lại cơ thể, không khỏi kinh ngạc kêu lên, thấy thức hải của hắn lại biến nhỏ lại!

Thức hải của hắn vốn rộng ba nghìn mẫu, hơn nữa tu vi ngày một tinh thâm thì tinh hải cũng mở rộng theo. Nhưng giờ lại nhỏ lại chỉ còn khoảng nghìn mẫu, một lúc đã thu nhỏ lại chỉ còn một phần ba.

- Thế này là sao? Lẽ nào tu vi của ta bỗng chốc giảm sút hai phần ba?

Tân Hỏa nhảy ra khỏi Long Lân Kiếm, nghe thế lắc đầu:

- Đây chính là tác dụng tuyệt vời của lôi đình luyện thể. Tinh thần người vốn dĩ không đủ dẻo dai, thức hải tuy rộng nhưng tinh thần lực không mạnh. Lần lôi đình tôi luyện này đã tôi luyện hết tạp chất trong tinh thần lực của người rồi. Tuy tinh thần lực thu nhỏ lại nhiều nhưng tinh thuần hơn, dẻo dai hơn nhiều. Người nhìn đi, trong thức hải của người có lôi đình điện quang, đây chính là biểu hiện của tinh thần lực cường đại.

Hồn phách Chung Nhạc nhìn thì thấy trong thức hải đúng là thấp thoáng có điện quang, giống như những con kim xà ẩn mình dưới biển.

- Giờ tinh thần lực của người vẫn chưa đủ mạnh. Nếu đủ mạnh thì sẽ biến thức hải thành lôi trì, lôi hải. Tinh thần lực biến thành lôi tương, lôi dịch. Thứ tinh thần lực đó mạnh hơn tiên tiếu tử Thủy Thanh Hà không biết bao nhiêu lần!

Tân Hỏa nói tiếp.

- Lôi trì, lôi hải? Lôi tương, lôi dịch?

Chung Nhạc trố mắt, không khỏi mong ngóng, lẩm bẩm nói:

- Khi nào ta mới tu luyện tới được mức đó?

- Người còn chưa nhận ra hồn phách cũng nhỏ đi đúng không?

Tân Hỏa đắc ý:

- Giờ người cho hồn phách xuất khiếu xem nào.

Chung Nhạc vội cho hồn phách xuất khiếu. Chỉ thấy, cảnh tượng xung quanh trở nên khổng lồ, Tân Hỏa bay tới trước mặt, lại to hơn Chung Nhạc hẳn cả chục lần!

Hồn phách của hắn nhỏ như hạt đậu, còn Tân Hỏa thì rất to lớn. Chung Nhạc quay lại nhìn thân thể mình, không khỏi kinh hãi. Thấy thân thể mình như cự nhân đội trời đạp đất, cao lớn không thể tưởng tượng nổi.

Hồn phách hần vốn cũng to tương đương Tân Hỏa, nhưng giờ thì nhỏ tới mức đáng thương.

- Hồn phách của người trải qua lôi đình tôi luyện cũng nhỏ lại, luyện đi các tạp chất bên trong. Hãy nghỉ ngơi đi, dùng thêm mấy viên Vũ Linh Đan, dùng tinh thần lực tôi luyện nhục thân, ngày mai tiếp tục tu luyện.

Tân Hỏa cười:

- Đến khi thân thể người đủ mạnh cũng cho thân thể người tới lôi vân tôi luyện. Nhưng giờ thì chưa đủ.

- Thân thể hứng sét đánh? Sẽ bị đánh đen thui hả?

Chung Nhạc định thần lại, lấy Vũ Linh Đan ra uống ba viên rồi quan tưởng giao long đồ đằng tôi luyện thân thể, lập tức cảm giác được được lực Vũ Linh Đan tiêu hao nhanh chóng. Sau thời gian một nén nhang, ba viên Vũ Linh Đan đã tiêu hao hết được lực, đành phải dùng tiếp ba viên nữa.

- Trước kia ta dùng giao long đồ đằng luyện thể, thân thể không thể tiếp tục cường hóa, giờ tinh thần lực mạnh hơn, có thể tăng cường rồi!

Chung Nhạc vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, tiếp tục tu luyện. Trong một đêm hần bắt tri bắt giác đã tiêu hao hết sáu mươi viên Vũ Linh Đan!

- Tốc độ tiêu hao này thì sau này chắc phải cạn đất mà ăn rồi...

Sáng sớm hôm sau, Chung Nhạc mở mắt, có chút dở khóc dở cười. Một đêm tiêu hao sáu mươi viên Vũ Linh Đan, còn tồn hơn tu luyện ranh giới sinh tử. Vũ Linh Đan của hần chỉ còn hơn hai trăm năm mươi viên, tính ra cũng chỉ đủ cho bốn năm ngày nữa.

Nhưng một đêm tu luyện hần thu hoạch cũng không vừa. Thân thể được cường hóa, giờ hần cảm giác trong cơ thể tràn đầy sức mạnh bạo phát, nhất cử nhất động đều như sấm sét!

Mỗi bó cơ của hần đều ẩn chứa sức mạnh bạo phát khủng bố. Mỗi sợi gân đều căng như dây cung, tốc độ truyền đạt thần kinh cũng nhanh thần tốc!

- Không biết năm ngày nữa thực lực của ta sẽ đạt tới trình độ nào? Có sánh được với Thủy Thanh Hà không?

Chung Nhạc tế hồn, Long Lân Kiếm ra khỏi hộp, kiếm quang bắn lên tầng mây, hần lại lên lôi vân, dẫn lôi đình tới luyện hồn. Không lâu sau Khâu Cẩm Nhi cũng bay tới, hai người nói chuyện vài câu rồi tu luyện.

- Nam nữ kết hợp tu luyện sẽ không mệt.

Tân Hỏa ngồi trên vai Chung Nhạc, nghĩ bụng:

- Nhạc tiểu tử thấy nữ hài nhỏ vậy đã là luyện khí sĩ, biến áp lực thành động lực, bắt đầu liều mạng tu luyện rồi. Chỉ là, hần không biết cái gọi là Tiên Thiên linh thể khác với người thường. Tiên Thiên linh thể sinh ra đã linh hồn hợp nhất, sinh ra đã là luyện khí sĩ chứ không phải tu luyện mà thành... Ừm, có nên cho hần biết không nhỉ? Thôi vậy, người trẻ tuổi nên có động lực!

Mấy ngày sau đó, Chung Nhạc và Khâu Cẩm Nhi như có hẹn, hai người đều tu luyện ở đây, đến khi không thể kiên trì được nữa mới rời đi.

Năm ngày sau, thức hải của Chung Nhạc chỉ còn lại năm trăm mẫu vuông. Hồn phách cũng chỉ còn nhỏ thành tiểu bát điểm (nhỏ không đáng kể), còn nhỏ hơn cả kiến. Nếu không phải mấy ngày nay hần không ngừng dùng Vũ Linh Đan tu luyện thì e là thức hải còn nhỏ hơn nữa, hồn phách cũng nhỏ tới mức không biết có còn nhìn thấy được không.

Tuy thức hải và hồn phách của hần nhỏ lại, nhưng hần cảm thấy cả thức hải, hồn phách hay thân thể đều cường đại hơn trước rất nhiều. Đặc biệt là thức hải, trong đó có lôi đình biến thành các con kim xà uốn lượn, tâm niệm khe động là kim xà trườn đi, vô cùng dọa người!

Nhưng Chung Nhạc cũng đã tiêu hao hết sạch Vũ Linh Đan rồi, không thể tu luyện tiếp nữa.

- Thượng viện đệ tử mỗi tháng được nhận mười viên Vũ Linh Đan, với ta mà nói như muối bỏ bể, còn không đủ tu luyện trong một canh giờ.

Hắn đau đầu suy nghĩ:

- Nếu trước kia thì có thể tới Kiếm Môn Ma Khư tích lũy công lao, nhưng giờ Ma Khư đã đóng, phải tìm cách khác thôi. Không biết có tìm được cách nào khác đối Vũ Linh Đan không...

Hắn định đứng dậy thì nghe có tiếng thiếu nữ lạnh lạnh vọng vào từ bên ngoài:

- Chung sư đệ, Chung Sơn thị Chung Nhạc Chung sư đệ!

- Là tiếng của Đình sư tỷ!

Chung Nhạc vội đứng dậy ra ngoài, mở cửa, nghĩ bụng:

- Đình sư tỷ tới tìm ta có việc gì nhỉ?

Cửa vừa mở thì Chung Nhạc giật mình, bên ngoài tiểu viện của hắn ló nhố các vị nữ đệ tử thượng viện nhìn ngó, có đến hơn ba mươi nữ đệ tử đứng ở phía đối diện, đứng đầu là Đình Lam Nguyệt, còn có Ngu Phi Yến áo đen và Đào Đại Nhi áo đỏ, còn những nữ tử khác thì hắn không biết.

Nhiều nữ tử tập trung lại như vậy, không khí lan tỏa mùi hương thiếu nữ và mùi phấn thơm, chắc là những loại phấn trang điểm họ dùng phấn hoa tự luyện chế ra. Thoa lên người thêm vài phần thanh mát.

Phía xa là các nam đệ tử ở nam viện đang tò mò nhìn, thấy nhiều nữ đệ tử xuất hiện ở nam viện như vậy họ cũng giật mình, ánh mắt nhìn Chung Nhạc đầy sự ngưỡng mộ.

- Sao chư vị sư tỷ lại tới chỗ ta?

Chung Nhạc chán nản nói:

- Các vị sư tỷ, mời vào trong, ta đi pha trà.

- Không vào chỗ người đâu.

Đình Lam Nguyệt cười:

- Chung sư đệ, bọn ta định xuống núi lịch luyện, tới Thú Thần Lĩnh khởi động cho vô cấm kỵ đối quyết. Quanh Thú Thần Lĩnh càng ngày càng nhiều hung thú, mấy bộ lạc thị tộc quanh đó đều bị quấy nhiễu, rất nhiều thôn trang bị ăn thịt sạch. Bọn ta vừa hay tới Thú Thần Lĩnh dẹp họa, cũng có thể tích công lao đổi lấy Vũ Linh Đan hoặc hồn binh gì đó.

Đào Đại Nhi cười:

- Bọn ta vốn không định đi cùng xú nam nhân, Ngu sư tỷ nói người có bản lĩnh, có thể cho đi cùng, hơn nữa ta cũng từng nghĩ thấy người không hôi, nên có thể đưa đi theo.

Tim Chung Nhạc khẽ rung lên, hộp kiếm Long Huyết bay tới, đáp xuống dưới chân hắn. Chung Nhạc cười:

- Đa tạ Đào sư tỷ đề bạt.

Ngu Phi Yến lạnh nhạt:

- Không cần nói nhiều, lập tức xuất phát, chưa biết chừng trời tối là tới được Thú Thần Lĩnh.

Đào Đại Nhi vội lấy ra một cái túi vải nhỏ, cười nói:

- Thú Thần Lĩnh khá xa, đi bộ thì e là phải hai ba ngày. Ta từ chỗ luyện khí sĩ Đào Lâm thị ta mượn một cái túi mây, cưỡi mây đi thì có thể tới trước khi mặt trời lặn.

Mở túi vải, bên trong trào ra vân khí đầy màu sắc. Chỉ nháy mắt Chung Nhạc và các thiếu nữ đứng trên đám mây, cảm thấy một luồng lực lượng nhấc họ lên trời.

Chung Nhạc chép miệng khen thần kỳ. Đào Đại Nhi cười:

- Đám mây này là hồn binh luyện khí sĩ Đào Lâm thị ta luyện được, tên là Thái Vân Gian, nhưng không có uy lực, chỉ dùng để di chuyển. Ta điều khiển hướng, các sư muội khác thay nhau dùng tinh thần lực duy trì là có thể bay tới Thú Thần Lĩnh. Ai tiêu hao hết tinh thần lực thì đổi người, thay nhau nghỉ ngơi, tránh việc tới Thú Thần Lĩnh thì hết tinh thần lực.

Trong nam viện, mấy trăm nam đệ tử cũng nhìn đám mây đưa mấy chục thiếu nữ tựa hoa và Chung Nhạc bay lên trời, ai cũng thất hồn lạc phách.

- Thôn bên cạnh chúng ta có một con trâu đực rất to khỏe. Thôn dân trong vòng mười dặm mỗi ngày mười lần lại dẫn trâu cái sang cho phối giống. Mười mấy con trâu cái xếp hàng chờ, mà những con trâu đực khác thì chỉ biết giương mắt nhìn.

Có người ngẩng lên nhìn đám mây lắm bầm:

- Bọn ta gọi con trâu đực đó là “trâu giống”...

- Huỳnh đài, người nói cái này làm gì?

Nam đệ tử bên cạnh tò mò hỏi.

Phía xa, một vị đại hán mắt sáng lên, nhìn đám mây bay ra khỏi Kiếm Môn, cười hề hề:

- Cuối cùng cũng nở đi rồi, chuẩn bị Lôi Vương Châu, đệ tử Lôi Hồ thị chúng ta cũng tới Thú Thần Lĩnh, ta sẽ đích thân đấu với tên Chung Nhạc kia!

Hơn hai mươi tinh anh đệ tử Lôi Hồ thị cùng đáp lời, kéo ra một cái thuyền lớn dài hơn mười trượng, ở giữa là một bức tượng, chính là tượng Lôi Công, khắc rất nhiều loại lôi văn. Mọi người lên Lôi Vương Châu, con thuyền bay lên trời, hướng về Thú Thần Lĩnh.

Cùng lúc đó, trong nữ viện, Lôi Sơn thị Lê Tú Nương cũng triệu tập đệ tử Lôi Sơn thị, tế ra một chiếc lá khổng lồ, đó là lá của Yêu Thần Hoa, mọi người đứng trên lá bay về Thú Thần Lĩnh.

31. Chương 31: Yêu Tộc

“Thú Thần Lĩnh là địa phương tương đối kì lạ trong Đại Hoang, chu vi tám trăm dặm, nghe nói có Thú Thần văn lạc, thi thể hóa thành Thú Thần Lĩnh. Nơi đó là nhạc viên của dị thú, sinh sống đủ loại mãnh thú, những loại dị thú này bị luyện khí sĩ Kiếm Môn ta xưng là yêu thú.”

Trên Thái Vân Gian, Đình Lam Nguyệt hướng Chung Nhạc nói: “Sư đệ, yêu thú là từ mãnh thú tu luyện mà thành, nhưng là không có bao nhiêu trí khôn, mà có chút yêu thú thì có thể biến hóa, bị gọi là Yêu tộc. Việc này ngược lại rất thú vị, vô luận là Nhân tộc chúng ta hay là Ma tộc, vừa ra đời đều chính là Nhân tộc hoặc Ma tộc, mà Yêu tộc còn lại là trải qua tu luyện mới có thể trở thành Yêu tộc. Bất quá có thể trở thành Yêu tộc, đều là luyện khí sĩ, thần thông quảng đại, kinh khủng vô cùng!”

Đào Đại Nhi cười nói: “Nhưng là ở trong Thú Thần Lĩnh cũng không có luyện khí sĩ Yêu tộc. Nghe nói bên ngoài Đại Hoang có thánh địa Yêu tộc, nhưng trong Đại Hoang lại là địa bàn của Kiếm Môn chúng ta, có Kiếm Môn ta bảo vệ Đại Hoang, Yêu tộc không dám tới phạm. Nhiệm vụ lần này của Kiếm Môn đối với chúng ta chính là dễ như trở bàn tay.”

“Đào Đào, người nói người nghĩ qua Chung sư đệ, là nghĩ như thế nào?” Đình Lam Nguyệt quan sát Đào Đại Nhi và Chung Nhạc, đột nhiên trên ghẹo nói.

“Phải nha phải nha!”

Những thiếu nữ khác lập tức chấn hưng tinh thần, rồi rít cười nói: “Nói nhanh lên hai người các người là nghĩ như thế nào?”

“Đào Đào, người ngồi thấy chỗ nào của Chung sư huynh, là gương mặt hay là miệng nhỉ? Hay là những chỗ khác?”

Đào Đại Nhi nhảy dựng lên, mắt hạnh trừng to, chống nạnh nói: “Còn nói nhao nhao nữa, tỷ mang các người những tiểu tiểu nha đầu này đều từ trên mây bỏ lại đó!”

“Đào Đào bị chúng ta bắt được cái đuôi nhỏ, bắt đầu nô đùa rồi!”

Một thiếu nữ bĩu môi tiến tới trước mặt Đào Đại Nhi, cười hì hì nói: “Là miệng đối miệng người thế này phải không?”

Ngay khi đôi môi hai thiếu nữ sắp dính vào nhau, Đào Đại Nhi rút cuộc không nhịn được đỏ mặt, vội vàng mang đầu nhỏ nghiêng qua một bên, những nữ hài khác nở nụ cười, bên trên Thái Vân Gian rộn rã tiếng hoan hô cười nói.

Chung Nhạc cũng bị xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ có thể làm bộ như không có nghe thấy, nói: “Các vị sư tỷ, phong cảnh bên ngoài Đại Hoang là nào thế nào?”

Các nữ hài liếc mắt nhìn nhau, rồi rít lắc đầu, một thiếu nữ lắc đầu nói: “Chúng ta cũng không biết, chúng ta cũng chẳng bao giờ rời đi quá Đại Hoang. Bất quá ta nghe nói bên ngoài Đại Hoang hung hiểm vô cùng, lúc trước cũng có người đi ra Đại Hoang, nhưng bình thường đều không thấy trở về.”

“Đâu chỉ thế! Ta còn nghe nói bộ lạc ở biên thùy Đại Hoang thường xuyên có người biến mất, là bị ác ma bên ngoài giam giữ để ăn thịt!” Chung Nhạc nhìn về phía Ngu Phi Yến, nói: “Sư tỷ kiến thức rộng rãi, có từng đi qua phía ngoài Đại Hoang hay chưa?”

Ngu Phi Yến lắc đầu: “Chưa từng đi qua, bất quá luyện khí sĩ Hữu Ngu thị cũng có người đi lại ở phía ngoài. Bên ngoài Đại Hoang. . . không phải là nơi người ở!”

Chúng nữ vội vàng hỏi thăm, Ngu Phi Yến không muốn nói chuyện nhiều, nói: “Nếu là các người tu thành luyện khí sĩ, cũng có cơ hội đi bên ngoài Đại Hoang nhìn một chút.”

“Không phải là nơi người ở, đây là đánh giá gì?”

Chung Nhạc cau mày, hỏi thăm Tân Hỏa, Tân Hỏa đánh ngáp nói: “Ta làm sao biết được? Ta chỉ biết là trước khi ta ngủ say còn không có Đại Hoang, thống trị nơi này chính là Phục Hi thần tộc các người và những thần tộc khác. Ai ngờ sau khi ta tỉnh lại thì phát hiện, Phục Hi thần tộc cũng đã biến thành Nhân tộc. Ở trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, ngay cả ta cũng muốn tìm hiểu. . .”

Thú Thần Linh, chỉ thấy dãy núi nguy nga dày đặc, giống như lợi kiếm đâm về trời cao, hiểm ác vô cùng. Vùng đất sâu xa hiểm ác bậc này không có người ở, chỉ có bên ngoài Thú Thần Linh mới có bộ lạc Nhân tộc. Mà ở bên trong Thú Thần Linh thì yêu thú ở khắp nơi, các loại yêu thú xem nơi này trở thành nhạc viên phần diễn sinh sống. Thịnh thoảng cũng có bộ lạc Nhân tộc đến đây săn thú, nhưng cũng chỉ hoạt động ở bên ngoài.

Nội bộ Thú Thần Linh thật sự quá nhiều yêu thú, có rất ít người dám can đảm tiến vào trong đó.

Nhưng vào lúc này lại có hơn hai mươi vị đệ tử thượng viện Kiếm Môn đi lại ở chỗ sâu nhất Thú Thần Linh. Chỉ thấy những vị đệ tử này té lên từng thanh hồn binh, sưu tầm yêu thú, gặp phải yêu thú lập tức một kiếm tru diệt.

“Hàn sư huynh, nơi này có chút không đúng lắm, thật giống như yêu thú ít đi rất nhiều, nhưng mỗi một con yêu thú đều rất mạnh!”

Hơn hai mươi vị đệ tử té lên hồn binh, luân phiên tấn công, rốt cục mang một đầu yêu ngư chém chết.

Thực lực của con yêu ngư kia rất kinh người, da trâu bền bỉ tới mức coi như là hồn binh cũng đừng mơ tưởng dễ dàng đâm rách, mọi người cũng là hao tổn rất nhiều khí lực mới chém giết được nó. Ngư thi to lớn giống như một núi nhỏ, mọi người đứng ở trên thi thể nó trông về phía xa, chỉ thấy trong Thú Thần Linh tràn ngập chướng khí, giống như từng đóa từng đóa màu hồng phấn lớn ma cô., giống như từng cây nấm lớn màu hồng phấn.

Một vị đệ tử thiếu niên hết nhìn đông tới nhìn tây, khẽ cau mày, hướng vị Hàn sư huynh dẫn đầu kia nói: “Sư huynh, thật sự có chút không đúng lắm! Con yêu ngư này mạnh ngoài ý liệu, ở Thú Thần Lĩnh này chưa bao giờ có yêu thú mạnh như vậy!”

Bên cạnh có người cười nói: “Sư đệ ngươi quá lo, Hàn sư huynh chính là đệ nhất nhân trong số nam đệ tử thượng viện ta, trận chiến nào mà chưa từng thấy qua? Cho dù tên Chung Sơn thị và Thủy Đồ thị kia ở trong mắt Hàn sư huynh cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép, khó khăn trèo lên nơi thanh nhã!”

Vị Hàn sư huynh này chính là đệ nhất nhân trong số nam đệ tử thượng viện, nổi danh ngang với Ngu Phi Yến, nghe vậy ôn hòa cười một tiếng, nói: “Thực lực của Thủy Thanh Hà Thủy sư huynh vẫn phải có, khả năng còn cao hơn cả ta. Về phần Chung Sơn thị sao, còn thiếu sót chút ít hỏa hầu.”

Đột nhiên, chỉ thấy chướng khí phía trước phiêu động, bên trong chướng khí màu hồng phấn có một thanh xuân thiếu nữ đang chậm rãi đi về hướng này. Nói tới cũng kỳ quái, thiếu nữ thanh xuân kia mặc trang phục màu hồng phấn, trong tay nắm một luồng chướng khí trên thô dưới mảnh, giống như nắm lấy cán dù hoặc là thân cây nắm. Chỉ là chướng khí dạng như cây dù che lại tầm mắt của mọi người, nên thấy không rõ bộ dáng của nàng kia..

Bất quá nhìn thân hình thướt tha kia, hẳn là tuổi sẽ không lớn, nhiều nhất là mười bốn mười lăm tuổi thanh xuân đậm nhạt.

“Vị sư muội này, cẩn thận, đó là chướng khí, có kịch độc!”

Một vị nam đệ tử vội vàng cao giọng quát lên: “Rời đi chỗ đó nhanh lên!”

“Khoan đã, có chút cổ quái!”

Vị Hàn sư huynh kia thay đổi sắc mặt, thấp giọng nói: “Nơi đây đã là khu vực trung của Thú Thần Lĩnh, ngay cả chúng ta xông tới đây đều có chút khó khăn, huống chi một vị nữ tử? Chúng ta tốt nhất mau lui lại. . .”

“Lui? Các người có thể lui đi đâu?”

Hàn sư huynh chợt quát, mọi người lập tức riêng mình tế lên hồn binh nhanh chóng nhảy xuống ngư thi, cấp tốc rời đi.

Cây dù bằng chướng khí kia đột nhiên tản đi, chỉ thấy dưới dù quả thật là một vị thiếu nữ thanh xuân. Chỉ là thiếu nữ thanh xuân nhưng có cổ dài khoảng ba thước, ở trên mọc một cái đầu rắn to lớn, là nhân diện xà!

Từ trong miệng con nhân diện xà kia phát ra giọng nói của thiếu nữ, cười nói: “Nhân gia đều nói rồi, các người đi không được, các người còn không tin!”

Hô —— Cổ của nàng đón gió biến dài, chỉ thấy từ phía trong cổ áo được bao lại của nàng xông ra thân rắn càng ngày càng dài, càng ngày càng thô, đầu cũng càng lúc càng lớn. Chỉ một thoáng đầu rắn đã lớn như một ngọn núi nhỏ, thò ra nhanh như tia chớp, một hợp liền nuốt vào bốn vị đệ tử Kiếm Môn!

“Con xà yêu này đã sắp tu thành luyện khí sĩ, trong Thú Thần Lĩnh không thể nào có hung vật bậc này, nó nhất định là Yêu tộc từ ngoài tới!”

Hàn sư huynh gầm lên, cao giọng nói: “Tế hồn binh ngăn nó chốc lát, chỉ cần chạy ra nơi đây là được!”

Đệ tử thượng viện còn sót lại rồi rít thúc dục hồn binh, chém về phía con đại xà kia. Chỉ thấy từng thanh hồn binh chém vào đỉnh đầu và nơi bẫy tắc của con đại xà, khắp nơi tóe lên ánh lửa, lại không thể tổn thương tới nó chút nào.

“Nhân tộc ngu xuẩn, lại dám can đảm tùy ý tế lên hồn binh, hơn nữa còn là hồn binh cấp thấp như vậy, các người không biết là mình đang tự tìm đường chết sao?”

Con đại xà kia cười khúc khích, há mồm phun ra nọc độc. Chỉ thấy nọc độc rơi như mưa, những thanh hồn binh kia bị độc dịch dính vào phía trên lập tức toát ra khói xanh nồng đậm, trong khoảnh khắc liền bị ăn mòn thành thủng lỗ chỗ.

Chỉ nghe từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến, hồn phách mọi người tể ở trong hồn binh cũng bị nọc độc dính vào, hồn phách kêu thảm thiết, nhưng ngay sau đó liền hóa thành từng làn khói xanh.

Phù phù, phù phù, thân thể đám người Hàn sư huynh lung lay, đột nhiên từng cái từng cái ngã xuống.

“Đều chết hết, những nhân tộc này thật yếu, khó trách sẽ bị chúng ta và chủng tộc khác làm thành lương thực.”

Con đại xà kia thu lại cổ rắn khôi phục như thường, lắc đầu, đột nhiên cười nói: “Sư huynh, các người cũng muốn ăn ư? Tiểu muội có thể chia cho các người hai người để ăn.”

“Hừ, ai mà cần?”

Một đại hán thân hình như trụ sắt cất bước đi tới, cười lạnh nói: “Nếu như ta muốn ăn thịt người, tự nhiên sẽ đi bắt, bên ngoài Thú Thần Lĩnh còn nhiều bộ lạc Nhân tộc. Lần trước ta liền xông vào một cái thôn trại, đại khoái cắn ăn, ăn thống khoái!”

Chỉ thấy đại hán này thân cao hơn hai trượng, mặc áo khoác da lông thật dày, bộ ngực mọc đầy bộ lông rậm rạp, mà trên cổ thì mọc một cái đầu gấu, miệng đầy răng nhọn.

“Ta vẫn là tới trễ một bước, thế cho nên bị xà sư muội đắc thủ.”

Lại có một người đi tới, bước đi như bay, mọc một cái đầu dê. Hắn bước nhanh đi tới bên cạnh hai người, cười nói: “Hùng sư huynh, người có điều không biết, xà sư muội mời chúng ta cũng là có ý tốt. Những người này không giống với người bình thường, thịt của người bình thường rất khô cứng, nhai vào dính dính. Mà bọn người kia thì đã trải qua tu hành, da thịt bền chắc, nhai vào vị cũng không tệ. Nếu là đặt ở trên chợ, nhất định có thể bán được giá tiền thượng hạng!”

Vị kia xà sư muội gật đầu, cười nói: “Nếu là luyện khí sĩ của Nhân tộc giá trị càng, lần trước ta tham dự thịnh hội vạn tộc ở thành Hâm Không, từng nhìn thấy có người rao bán luyện khí sĩ Nhân tộc. Giá tiền kia, bán người cũng mua không nổi!”

Con hắc hùng kia nghe vậy cực kỳ động tâm, nói: “Nghe nói trong Kiếm Môn cũng có luyện khí sĩ Nhân tộc. . .”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Xà sư muội cười lạnh nói: “Kiếm Môn trấn thủ Đại Hoang đã trải qua hơn vạn năm, thực lực rất là đáng sợ. Đừng nói người còn chưa phải là luyện khí sĩ, cho dù người là luyện khí sĩ, nếu có ý đồ với Kiếm Môn cũng sẽ bị chết ngay cả đuôi gấu đều không dư lại! Công Dương sư huynh, người nói có đúng hay không?”

Vị tên Công Dương kia gật đầu, cười nói: “Chúng ta lần này tới là theo sư tôn tới sưu tầm bảo bối của Thú Thần Lĩnh, nếu là Kiếm Môn đệ tử tìm tới cửa, chúng ta liền ăn đi, nhưng tuyệt đối không thể có ý đồ với Kiếm Môn. Chờ cho sư tôn tìm được bảo bối kia, chúng ta lập tức rời đi! Thực lực của Kiếm Môn rất bất phàm, phía ngoài có rất nhiều thế lực lớn đều muốn thôn tước Đại Hoang, nhưng đến nay vẫn không thể thành công, có thể thấy Kiếm Môn sâu không lường được.”

Vị Hùng sư huynh kia gật đầu, ồm ồm nói: “Lúc gần đi, ta muốn cướp đoạt những nhân tộc này, mang đi ra bên ngoài bán!”

Xà sư muội đột nhiên quay đầu nhìn về phía bầu trời, thấp giọng nói: “Lại có người đến.... Ồ! lần này là ba nhóm người, bây giờ thì không cần cãi, ta và người riêng phần mình chịu trách nhiệm một nhóm. Hai vị sư huynh, các người nhớ lấy, nhất định phải giết sạch toàn bộ, không thể để thoát một người. Nếu như làm kinh động Kiếm Môn, sẽ phá hư đại sự của sư tôn!”

Công Dương cùng Hùng sư huynh gật đầu, riêng phần mình tản đi.

Khóe miệng vị xà sư muội kia phun ra đầu lưỡi thật dài, nhanh chóng chạy về hướng đám người Chung Nhạc và Đào Đại Nhi, lẩm bẩm nói: “Hy vọng sư tôn nhanh một chút tìm được bảo bối kia, thời gian nếu là kéo dài quá lâu, chỉ sợ lần sau Kiếm Môn tới sẽ không phải là những tiểu tử này, mà là luyện khí sĩ. . .”

32. Chương 32: Kiếm Khí Nhanh Như Sét Đánh

Thải Vân Gian từ không trung chậm rãi đáp xuống, các thiếu nữ ở trong lúc hạ xuống nhìn khắp xung quanh, chỉ thấy địa thế của Thú Thần linh này rất hiểm trở, cực kỳ đáng sợ. Trong Đại Hoang có rất nhiều nơi lộ ra âm trầm, có nhiều chỗ lộ ra hung hiểm, mà ở nơi này lại có vẻ yêu dị yêu tà, làm cho sắc mặt của những thiếu nữ đang vui sướng này cũng không khỏi ngưng trọng.

Đợi cho Thải Vân Gian rơi xuống đất, Đào Đại Nhi lấy ra cái túi kia, trong miệng lẩm bẩm vài chữ, liền thấy thải vân bắt đầu chui vào trong túi. Không mất bao lâu, Thải Vân Gian có phạm vi tầm hơn mười trượng đã được thu vào trong túi.

Ngư Phi Yến cất bước đi thẳng về phía trước, nói: “Các vị sư muội, lần này Kiếm Môn tuyên bố nhiệm vụ này, ban thưởng xa xỉ, có không ít đệ tử cũng tiến về trước Thú Thần linh. Có ít người đã đi trước chúng ta một bước, không thể chậm trễ thêm nữa, lập tức khởi hành tiến về trước chỗ sâu trong Thú Thần linh, chém giết yêu thú làm loạn!”

Đình Lam Nguyệt bước nhanh đuổi kịp: “Sư tỷ, lần này tinh anh của thập đại thị tộc xuống đây, trong đó có không ít nhân vật mạnh mẽ, ví dụ như Thủy Thanh Hà, Lôi Cổn những người này. Trong đám nữ tử cũng có nhân vật rất giỏi, ví dụ như Lê Sơn thị Lê Tú Nương, Mộ Sơn thị Mộ Thanh Huyền. Sư tỷ có nắm chắc chiến thắng bọn họ hay không?”

Ngư Phi Yến lắc đầu, nói: “Nghe nói tinh thần lực của đám người Lê Tú Nương và Mộ Thanh Huyền đã đạt tới hóa hư vi thực, luận tinh thần lực quả thật so với ta mạnh hơn một ít. Bọn họ là đệ tử hạch tâm của những đại thị tộc, trải qua lựa chọn vô cùng nghiêm khắc, được bồi dưỡng từ nhỏ, dùng linh dược chồng chất đi ra đây, tự nhiên có chỗ hơn người. Hữu Ngư thị ta cũng có... đệ tử hạch tâm, so với bọn họ cũng không thua kém, bất quá muốn cho ta chịu thua thì phải so đấu một lần! Chung sư đệ, người đã giao thủ với Thủy Thanh Hà, người thấy thực lực của hắn so với ta như thế nào?”

Nguyên một đám nữ hài nhai nhao nhao hướng Chung Nhạc nhìn lại, rất là quan tâm việc này.

Chung Nhạc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Sư tỷ, người so Thủy Thanh Hà còn kém một ít.”

Ngư Phi Yến trừng mắt liếc, hừ lạnh nói: “Không so đấu một hồi thì sao có thể định thắng thua? Còn có Chung sư đệ, ta cũng rất muốn so đấu với người, từ sau khi người giao thủ với Thủy Thanh Hà, ta càng muốn biết bản lĩnh của người!”

“Chung sư đệ, từ khi nào thì người trở thành đệ nhất nam viện?”

Đào Đại Nhi cười nói: “Hiện giờ đệ nhất nam viện là Hàn Thanh Mặc Hàn sư huynh, nổi danh sánh ngang với Ngư sư tỷ, cũng là một nhân vật rất giỏi. Nếu người có thể đánh bại hắn, người chính là đệ nhất nam viện.”

Chung Nhạc mỉm cười, nói: “Hư danh thì quan trọng như vậy sao?”

“Sao lại không quan trọng?”

Các thiếu nữ mồm năm miệng mười mà thảo luận, nói: “Nếu như có thể đạt được tên tuổi đệ nhất thượng viện, thì sẽ nhận được ngưỡng mộ của đệ tử nữ viện chúng ta, làm siêu lòng ngàn vạn thiếu nữ!”

“Còn sẽ nhận được ưu ái của luyện khí sĩ Kiếm Môn, được ban thưởng các loại bảo bối linh đan và công pháp, được lợi vô cùng!”

“Còn có người tùy tùng người, vì người làm việc! Vung cánh tay hô lên, liền có người hưởng ứng tụ tập!”

Chung Nhạc trố mắt, lúng ta lúng túng nói: “Còn có những chỗ tốt này? Bất quá mê đảo ngàn vạn thiếu nữ coi như thôi, chẳng để làm gì, lúc này ta chỉ cần linh đan và công pháp. . .”

Các thiếu nữ ríu rít phì cười: “Hàn sư huynh là nhân vật cùng nổi danh với Ngư sư tỷ, mới sẽ không bị người đánh bại đây! Người muốn trở thành đệ nhất thượng viện, hay là chờ thêm vài năm đi!”

“Hàn sư huynh anh minh thần võ, đẹp trai hơn người, đánh ngã tiểu ma đầu Chung Sơn thị!”

Đột nhiên, Ngu Phi Yến căng thẳng sắc mặt, nói: “Chớ có lên tiếng, xung quanh có yêu thú!”

Các thiếu nữ khấn trương lên, lập tức hai người dựa lưng nhau mà đứng, lấy ra đồ đẳng trụ, chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch.

Chung Nhạc cũng đánh lên tinh thần, vào lúc này lại cảm thấy sau lưng ảm áp, một cỗ thân thể mềm mại đã dán lên. Quay đầu lại nhìn, liền thấy được mái tóc và cái cổ trắng như tuyết của thiếu nữ, Đào Đại Nhi quay đầu lại cười nói tự nhiên, môi hồng răng trắng, rất là động lòng người. Mùi thơm của cơ thể thiếu nữ truyền đến, tựa hồ hòa tan đi vài phần không khí bốn phía.

Chung Nhạc nhìn lại xung quanh, chỉ thấy đồ đẳng trụ của những nữ hài này chỉ dài hơn một xích, rất là xinh xắn. Đồ đẳng văn ở trên cũng rất là phức tạp, lại có khắc phượng văn đồ đẳng, chắc hẳn là loại tương đối cao cấp.

Mặt đất chấn động rất nhỏ, đột nhiên âm thanh chấn động càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng kịch liệt. Mặt đất phập phồng tựa như là gợn sóng, sau một khắc liền thấy có từng con Phì Di xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ!

Chỉ thấy mấy trăm con Phì Di có hình dạng như là thần lằn bự bên ngoài mọc đầy miếng vảy, mỗi con đều cao hơn người, bốn chân trắng kiện, thân thể lại dài khoảng hai ba trượng, gào thét lao nhanh mà đến.

“Không được tế hồn binh!”

Ngu Phi Yến nhanh chóng nói: “Phì Di ăn các loại kim thiết, trong bụng đều là axit, nếu là hồn binh bị cắn lập tức sẽ bị ăn mòn mất! Lập tức bố trí xuống đồ đẳng trụ, khởi động Phượng Hoàng đồ đẳng!”

Phập phập phập!

Từng cây đồ đẳng trụ rơi xuống, phượng văn trên đồ đẳng trụ sáng lên, liền thấy phượng văn của mấy chục cây đồ đẳng trụ liên kết với nhau, hóa thành một con Phượng Hoàng lơ lửng ở trên đỉnh đầu các thiếu nữ.

“Đây là một tòa trận pháp?”

Chung Nhạc lộ ra vẻ kinh ngạc, quan sát con Phượng Hoàng do đồ đẳng trụ hình thành. Tức thời cảm giác được con Phượng Hoàng này có được uy lực rất đáng sợ, tương đương với một môn công pháp quan tướng Phượng Hoàng, hơn nữa là mang sức mạnh của các thiếu nữ này tụ tập cùng một chỗ, quan tướng ra Phượng Hoàng!

Con Phượng Hoàng này độ ngưng tụ rất cao, đã gần như thực hóa, uy lực tất nhiên cực kỳ kinh người!

Hô ——

Phượng Hoàng đồ đẳng chấn động hai cánh, liền thấy dưới cánh chim cuộn cuộn bay ra vô số quả cầu lửa lớn hơn một trượng, bay về hướng những con Phì Di đang xông tới kia. Quả cầu lửa rơi xuống trong bầy Phì Di thì đột nhiên bành bành nổ tung, mỗi một quả cầu lửa lúc bộc phát đều cấp tốc phồng to lên mấy chục lần. Nổ tung vô cùng kinh khủng, nổ những con Phì Di kia vỡ thành mảnh nhỏ, trong khoảnh khắc liền chết không biết bao nhiêu!

Những con Phì Di khác thấy thế tức thì không ngừng quát gọi, ào ào khắp nơi, các thiếu nữ thở phào một hơi, lòng đất đột nhiên lại chấn động, chỉ thấy mặt đất dưới chân vỡ ra vô số cửa động. Các thiếu nữ sợ hãi kêu lên, chỉ thấy từng cái xúc tu thịt màu đỏ từ lòng đất chui ra, không có tai mắt mũi lưỡi, chỉ có từng cái miệng lớn, chụp về phía đầu các thiếu nữ!

Một thiếu nữ còn chưa kịp kêu ra tiếng, liền bị một cái xúc tu thịt núc ních mở to miệng chụp lên cái đầu nhỏ của nàng. Xúc tu nhúc nhích, luôn cả bờ vai của nàng cùng một chỗ xuống nuốt.

“Không cần kinh hoảng, là Đại Sơn Khâu! Phi Nhạn Kinh Hồng!”

Ngu Phi Yến hừ lạnh một tiếng, hai tay chấn động, liền thấy có vô số con phi nhạn do nàng quan tướng bay ra, kẻ sát đất phi hành, hai cánh chém liên tục, từng cái xúc tu nhao nhao bị chém đứt. Mà thiếu nữ đầu bị bao lại cũng được tranh thủ kéo ra từ phần thân bị chặt đứt của Đại Sơn Khâu.

Đình Lam Nguyệt quan tướng mưa giúp nàng tẩy rửa dơ bẩn trên người, thiếu nữ khác âm thanh kinh hãi nói: “Đồ đẳng trụ của chúng ta bị nuốt lấy rất nhiều!”

“Đại Sơn Khâu lại tới rồi! Phì Di cũng tới nữa!”

Mặt đất hở ra, lại có vô số cái xúc tu thịt núc ních lao ra từ lòng đất, đám Phì Di đang chạy tán loạn đồng loạt âm âm lao nhanh tới, mở ra miệng lớn dính máu, tấn công về phía các thiếu nữ!

Ngu Phi Yến sắc mặt kịch biến, vội vàng cao giọng quát: “Các người đối phó Phì Di, ta tới chém Đại Sơn Khâu. . .”

Nàng còn chưa nói xong, Chung Nhạc đột nhiên nhấc chân dẫm mạnh xuống một cái, đại địa âm âm run run. Chỉ nghe lòng đất truyền đến tiếng nổ mạnh do lời đình bộc phát, trong lòng đất điện quang tán loạn!

Oanh ——

Đại địa nứt ra, xuất hiện một cái khe hở dài đến sáu bảy trượng, tiếp lấy có từng cái viên thịt lớn như ngọn núi từ trong cái khe cút ra, thân thể phủ ra khói xanh.

Những viên thịt đen sì này nhỏ nhất cũng lớn khoảng năm sáu trượng, trên viên thịt mọc đầy xúc tu giống như con giun, bị lời đình bổ đến cháy đen, đã chết tới không thể chết lại!

Cùng lúc đó, không trung vang dội tiếng sấm sét, từng đạo lôi đình hóa thành kiếm khí bắn ra khắp mọi nơi. Đột nhiên đầy trời lôi đình kiếm khí vừa thu lại, liền thấy thi thể mấy trăm đầu Phì Di ngã trên mặt đất.

Hơn ba mươi vị thiếu nữ đồng loạt nhìn về phía Chung Nhạc, chỉ thấy Chung Nhạc mang theo hộp kiếm đặt ở dưới chân, hộp kiếm vẫn như cũ không động, động chính là Bôn Lôi Kiếm Quyết do tinh thần lực của hắn quan tướng ra.

Mà ở dưới chân hắn, tức thì xuất hiện một cái vuốt rồng khổng lồ, giống như là dấu vết do Giao Long đi qua lưu lại.

“Thật là lợi hại. . .”

Các thiếu nữ đều hít sâu vào một hơi, Ngu Phi Yến chăm chú nhìn Chung Nhạc, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh dị, thầm nghĩ: “Thủy Thanh Hà cũng mạnh như vậy sao? Nếu quả thật là mạnh như vậy thì..., chỉ sợ ta cũng không phải đối thủ. . .”

Đình Lam Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn viên thịt cao bằng bảy tám người trưởng thành ở trước mặt, giật mình nói: “Đây chính là hình dạng của Đại Sơn Khâu? Đồ đẳng trụ của chúng ta ở trong bụng của nó à? Muốn đem nó xé ra hay không?”

“Năng lực tiêu hóa của Đại Sơn Khâu rất kinh người, loại yêu thú này có thể di chuyển trong lòng đất, gặm đất ăn đất gặm đá ăn đá, gặm kim ăn kim, đồ đẳng trụ chỉ là dùng gỗ điêu khắc mà thành, sớm đã bị tiêu hóa không còn.”

Ngu Phi Yến lấy lại bình tĩnh, lắc đầu nói: “Vừa rồi Nhu Nhi sư muội nếu như bị nó ăn hết, đoán chừng bây giờ ngay cả xương cốt cũng tìm không thấy rồi.”

Vị tên Nhu Nhi sư muội kia lại càng hoảng sợ, vội vàng vuốt ve bộ ngực sữa, lòng còn sợ hãi.

Chung Nhạc đột nhiên sinh ra cảm ứng, hướng xa xa nhìn tới, chỉ thấy khoảng cách bên ngoài vài dặm, một đám chương khí màu hồng phấn giống như là cây nấm lớn đang bay tới, không khỏi khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: “Ra khỏi vỏ!”

Cạch ——

Long Huyết kiếm hạp ở trước chân hắn lại đột nhiên mở ra, chỉ thấy một luồng kiếm quang màu vàng tới “vèo” một tiếng phá không bay đi. Sau một khắc liền bay đến vài dặm bên ngoài, kiếm quang tựa như là một cái cầu vòng nhanh như thiểm điện chém tới.

Đám người Ngu Phi Yến lại càng hoảng sợ, vội vàng nhìn theo. Liền thấy đám chương khí giống như cây nấm kia bị kiếm quang xuyên qua, đột nhiên nghiêng nát, tiếp theo kiếm quang bay trở về. Chỉ thấy chỗ

chương khí nghiền nát đột nhiên có mưa ào ào rơi xuống, mà kiếm quang lại không có dính phải nửa phần nước mưa.

Sau đó cơn mưa lại thoáng cái thì biến mất, giống như là chưa từng xuất hiện qua.

Long Lâm kiếm bay trở về, Chung Nhạc giơ lên tay nắm chặt chuôi kiếm, chỉ thấy trên thân kiếm xuất hiện một chút vết máu. Một kiếm nhanh như sét đánh vừa rồi đâm thủng chương khí, đã làm cho sinh linh trốn ở bên trong chương khí bị thương.

“Ngu sư tử, tình huống giống như có chút không đúng. Phì Di trùng kích chúng ta, Đại Sơn Khâu thừa cơ từ lòng đất đánh lên... cũng không phải đánh lên chúng ta, mà là nhổ đi đồ đằng trụ của chúng ta đấy. Những việc này giống như là vì phá vỡ Phương Hoàng đồ đằng quan tướng trận của chúng ta! Yêu thú bình thường sẽ thông minh như thế sao?”

Chung Nhạc bấm tay búng Long Lâm kiếm một cái, vết máu trên thân kiếm liền bị đánh bay, không có lưu lại một giọt máu. Đưa tay lấy Long Lâm kiếm cắm vào trong hộp kiếm, nói: “Hơn nữa, lúc này có người ở sau khi ta chém giết Đại Sơn Khâu và Phì Di, liền lên quan sát ta, ánh mắt của hắn bị ta cảm ứng được, cho nên xuất kiếm chém tới. Lúc này trên thân kiếm dính máu, nói rõ Đại Sơn Khâu và Phì Di là do có người đang âm thầm điều khiển, nên vừa rồi mới sẽ công kích chúng ta!”

Ngu Phi Yến hơi nhíu mày, Đình Lam Nguyệt gật đầu nói: ” Quả thật có chút quái dị, hình như thực lực của những con yêu thú này so với trước kia lợi hại hơn rất nhiều.”

“Mọi người cẩn thận một ít.”

Ngu Phi Yến trầm giọng nói: “Thú Thần linh này quả thật có chút cổ quái, chúng ta đi vào thăm dò một hai. Nếu là gặp được nguy hiểm, Đào Đào lập tức té lên Thái Vân Gian cùng nhau đào tẩu!”

Đào Đại Nhi nghiêm túc gật đầu.

Các nữ hài thu hồi số đồ đằng trụ còn lại, đi thẳng về phía trước, cũng không lâu lắm thì đi tới nơi mà kiếm khí Chung Nhạc chém tới. Chỉ thấy chương khí nơi đó đã tản đi, mặt đất lưu lại vô số cái hố to cỡ nắm tay, rõ ràng là dấu vết do những giọt nước mưa kia rơi vãi lưu lại!

“Ngay cả tảng đá và bùn đất đều bị nước mưa kia ăn mòn thành hình dạng này, độc tính thật sự là mãnh liệt vô cùng!” Ngu Phi Yến chấn động trong lòng, tiếp lấy lại càng chấn động. Chỉ thấy nơi chương khí bị trảm lưu lại một cái động lớn, vách động bóng loáng mượt mà, cửa động rộng khoảng bốn năm trượng, không biết là sinh vật gì lưu lại, ngay cửa động còn có chút vết máu.

Hiển nhiên sinh vật bị Chung Nhạc trảm tổn thương kia lúc này đã thông qua lòng đất đào tẩu!

Mà cái cửa động này lớn như vậy, hiển nhiên sinh vật đã trốn đi kia cũng to đến dọa người!

33. Chương 33: Thụ Yêu

Cảm giác của Nhân tộc tiểu quỷ kia thật là nhạy cảm, phản ứng thật là nhanh!”

Mấy chục dặm bên ngoài, mặt đất đột nhiên văng lên bùn đất, chỉ thấy một con đại xà thò ra đầu rắn khổng lồ, nhưng ngay sau đó đầu rắn thu nhỏ lại, chỉ thấy một quái vật có thân thể nữ tử mọc đầu rắn đi ra huyết động, nhưng ngay sau đó phát tay đem huyết động vùi lấp, chính là vị Yêu tộc “Xà sư muội” kia.

“Kiếm tốc của hắn rất nhanh, để cho ta cơ hồ không kịp phản ứng, nếu không phải ta kịp thời giãy giụa thân thể một chút, đã bị hắn chém thành hai khúc!”

“Xà sư muội” giơ tay lên, sờ sờ cổ rắn của mình. Chỉ thấy phía trên chảy xuôi máu tươi, một đạo vết kiếm cơ hồ cắt đến bên trong xương cốt của nàng, có thể nghĩ bên lõi một kiếm mới vừa rồi của Chung Nhạc thể tới là bậc nào hung mãnh, bậc nào nhanh chóng!

“Tên tiểu tử này không kém, chỉ là ta bị hấn chiếm mất rồi tiên cơ, lúc này mới bị hấn chém đả thương, còn có thiếu nữ áo đen kia hình như là thủ lĩnh đoàn người bọn họ, chẳng lẽ thực lực còn cao hơn cả tiểu tử kia? Những người khác không đáng để lo, chỉ bằng thăm dò hết thấy lai lịch của hai người bọn họ, biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. . .”

“Xà sư muội” đầu rắn mặt người, tinh tế suy tư, trong con ngươi chớp động lên tia sáng yêu dị. Lần này nàng lần đầu va chạm với Chung Nhạc ăn thiệt thòi nhỏ, sợ dĩ rút đi là vì kiêng kỵ Ngu Phi Yến. Bởi vì theo nàng Ngu Phi Yến là người dẫn đầu đệ tử thượng viện đợt này của Kiếm Môn, ngay cả Chung Nhạc đều không thể trở thành người dẫn đầu, tự nhiên thực lực của Ngu Phi Yến mạnh hơn.

Chung Nhạc đã lợi hại như thế, nếu như Ngu Phi Yến lại còn mạnh hơn Chung Nhạc, một mình nàng đối mặt hai cường giả tuyệt đối sẽ chịu thiệt, cho nên lập tức rút đi.

“Tốt, trước hết để cho bọn tiểu tử ở phía trước Thú Thần Lĩnh đối phó các người, dò xét ra thực lực của thiếu nữ áo đen kia!”

Ánh sáng trong mắt “Xà sư muội” càng trở nên yêu dị, trong miệng truyền ra tiếng cười bén nhọn. Cũng không lâu lắm liền nghe thấy từ trong Thú Thần Lĩnh truyền đến tiếng thú hô trầm thấp. Thân hình “Xà sư muội” chớp động, tiến về chỗ sâu trong Thú Thần Lĩnh.

Mà gần như cùng lúc đó, đám người Lôi Hồ thị Lôi Cổn và Lê Sơn thị Lê Tú Nương cũng gặp phải yêu thú vây công, thử dò xét bản lãnh của đệ tử Kiếm Môn đợt thứ hai này. Lôi Cổn và Lê Tú Nương triển lộ ra thực lực tinh thần lực hóa hư là thật, làm cho vị “Hùng sư huynh” và “Công Dương” kia không có trực tiếp hạ thủ.

“Nơi này vẫn còn là phạm vi bên ngoài của Thú Thần Lĩnh, ở chỗ này động thủ nếu để bất kỳ người nào trong bọn họ chạy trốn, cũng sẽ làm hư đại sự của sư tôn! Đợi đến những nhân tộc tiểu thị tộc này tiến vào giải đất trung tâm của Thú Thần Lĩnh, thì có thể đại khoái cắn ăn!”

Đám người Chung Nhạc, Ngu Phi Yến tiếp tục xâm nhập Thú Thần Lĩnh, dọc theo đường đi gặp được vô số loại yêu thú kỳ dị. Yêu thú ở Thú Thần Lĩnh này to lớn không gì sánh được, có khi trong ao đầm nhảy ra một con cá sấu khổng lồ, thân dài hơn hai mươi trượng, đao thương bất nhập; có khi trong hồ nước nhảy ra một con cá lớn, lên bờ chạy vội như bay, vồ giết bọn họ.

Thậm chí cả ở trên không trung cũng có loài chim khổng lồ, giương cánh dài hơn mười trượng, lúc lao xuống tấn công nhấc lên cơn lốc, gần như có thể thổi bay đám đông!

Còn có những thứ sinh linh quý dị khác, tỷ như nhện lớn đột nhiên từ dưới đất chui lên, phun ra tơ trắng quấn lấy một vị nữ đệ tử liền kéo vào trong huyết động. Chờ đến đám người Ngu Phi Yến cứu thiếu nữ kia ra, thì thấy thiếu nữ này sớm bị con nhện trói thành một người kén, con nhện đang định sinh những con nhện con vào trong cơ thể thiếu nữ.

“Nữ Nhi sư muội, người phải cẩn thận, ngàn vạn không thể lại bị con nhện kéo đi.”

Chúng nữ rối rít trên ghẹo nói: “Người xuất sư bất lợi, lần trước thì bị Đại Sơn Khâu nuốt nửa ăn vào trong bụng.”

Nữ Nhi sư muội cũng vừa lấy lại tinh thần, nghe vậy cười nói: “Chẳng qua là đúng dịp thôi, làm sao có thể còn có lần thứ ba? Tiếp theo có con nhện tới ăn ta, ta đánh cho nó răng rơi đầy đất. . . Ai nha!”

Thiếu nữ còn chưa nói xong, đột nhiên hô một tiếng bay lên, đầu dưới chân trên, nhanh chóng bay về hướng một cây đại thụ.

“Lần thứ ba lại tới nhanh như vậy. . .”

Chúng nữ ngạc nhiên, chỉ thấy tán cây của gốc đại thụ kia bao phủ chu vi trăm mẫu, rễ cây chẳng chịt. Vô số rễ cây, cành cây bay ra, chen chúc cuốn về phía mọi người, rễ cây, cành cây đều thô to giống như độc long đại mãng.

“Thực Nhân thụ!”

Đình Lam Nguyệt giật mình kêu một tiếng, vội vàng quan tưởng đại hỏa, không trung nhất thời tràn ngập hỏa diễm, các thiếu nữ khác hiểu ý, cũng rối rít quan tưởng đại hỏa. Lại thấy có vô số rễ cây xuyên qua đại hỏa trên không trung, hướng phía dưới cuốn một cái, mang từng cái từng cái thiếu nữ trôi lại kéo về dưới tàng cây.

Rễ cây đại thụ phóng về phía Chung Nhạc, các thiếu nữ hoa dung thất sắc, vội vàng cao giọng nói: “Chung sư đệ, đi mau!”

Sau một khắc, Chung Nhạc bị trôi lại thật thật, buộc chung một chỗ với các vị thiếu nữ.

“Giao Long đồ đằng!”

Chung Nhạc quát khẽ, chỉ thấy một con lân đình giao long từ trong mi tâm bay ra, vây quanh gốc cây quái thụ này xoay một vòng.

“Lôi bạo!”

Chung Nhạc quát lớn, sức mạnh chất chứa trong Giao Long đồ đằng lập tức bộc phát, ngàn vạn đạo lân quang mang rễ cây và cành cây của gốc đại thụ này giật đến thẳng tắp. Các thiếu nữ rối rít rơi xuống đất, vừa mừng vừa sợ, vội vàng vắt chân chạy như điên.

Mọi người chạy ra mấy dặm, quay đầu nhìn lại, liền thấy gốc đại thụ kia rút lên vô số rễ cây, đột nhiên “đứng” lên, mở ra từng sợi sợi rễ cây đuổi theo mọi người.

Mọi người vội vàng chạy như điên, gốc đại thụ kia dù sao quá nặng hành động bất tiện, tức giận đến rễ cây quật loạn khắp nơi, đánh cho nứt toác núi đá.

“Gốc cây này, chỉ sợ muốn biến thành yêu rồi . . .”

Đình Lam Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nói: “Trong Kiếm Môn có không ít sư huynh cũng chạy tới Thú Thần Linh, so với chúng ta mới đến. Nghe nói đệ nhất nam viện Hàn sư huynh cũng mang theo một nhóm lớn người đến nơi này, không biết có thể gặp phải bọn họ hay không? Bản lĩnh của Hàn sư huynh cực mạnh, nếu như có bọn họ đi cùng thì có thể giảm bớt không ít nguy hiểm.” “Thú Thần Linh có chu vi tám trăm dặm, muốn gặp phải nhóm người Hàn Thanh Mặc có chút khó khăn.” Ngu Phi Yến lắc đầu nói: “Yêu thú trong Thú Thần Linh quả thật trở nên lợi hại vô cùng, ta lúc trước tới đây lịch lãm cũng không có lợi hại như thế, dù Hàn Thanh Mặc tới đây rồi cũng là nửa bước khó đi. Bất quá bọn hắn cũng có thể đã chạy thẳng tới giải đất trung tâm Thú Thần Linh, nói không chừng đến nơi đó liền gặp được bọn họ.”

Trong thức hải Chung Nhạc, Tân Hỏa tỉnh lại, mượn hai mắt của hắn nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy bốn phía dãy núi hiểm trở, sách sách lầy lăm kỳ, cười nói: “Xương sườn thật lớn, tên đã chết ở chỗ này cũng có thể được xưng Thần Ma chân chính rồi!”

“Xương sườn?”

Hồn phách Chung Nhạc đứng ở phía trên thức hải, nghe vậy kinh ngạc nói: “Cái gì xương sườn?”

“Chính là ngọn núi kia!”

Tân Hỏa tiểu đồng giơ lên cánh tay nhỏ tí của mình, giống như ngọn lửa nhỏ phân ra một cái hỏa tuyến, chỉ hướng một ngọn núi hùng vĩ trùng điệp, nói: “Ngọn núi này là xương sườn biến thành, tên Thần Ma này hẳn là một đại gia hỏa, xương sườn thô như vậy, hẳn không phải là Thần tộc hoặc là Ma tộc, mà là Thú tộc, là thần của Thú tộc! Nhìn gốc cây xương sườn này, thực lực của người này khi còn sống hẳn là không kém. . .”

Chung Nhạc hoảng sợ, ngẩng đầu đánh giá ngọn núi hùng vĩ trùng điệp này. Chỉ thấy núi cao bốn năm ngàn trượng, cao chót vót như vách tường, hình dáng hình lục giác, người thường căn bản không cách nào trèo lên!

“Xương sườn lớn như vậy. . .”

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài, lại nhìn những dãy núi khác của Thú Thần Linh, chỉ thấy những dãy núi tương tự như ẩn như hiện, có đến bốn mươi tám ngọn, so với xương sườn của người còn nhiều hơn gấp đôi!

“Đây chỉ có thể xem như xương sườn của Thú thần bình thường, ta đã từng thấy qua so với thứ này còn lớn hơn.”

Tân Hỏa suy tư nói: “Bất quá ở trước khi ta ngủ say cũng không có cái chỗ này, hẳn là ở sau khi ta ngủ say mới xuất hiện, nguyên nhân gì để cho một vị Thú thần vẫn lạc ở nơi này. . . Ồ, cổ khí tức này?”

Ngọn lửa nhỏ này hơi kinh ngạc, đột nhiên cười nói: “Thứ tốt, thứ tốt! Ta vốn cho là một thân tinh hoa của tôn Thú thần này cũng đã trôi mất sạch sẽ, xương cốt hóa đá, linh hồn thành bụi, không có nghĩ tới tên này lại còn có tàn lưu lại tinh khí!”

Trong lòng Chung Nhạc khẽ động, nghi ngờ nói: “Cái gì tàn lưu lại tinh khí?”

“Lúc tôn Thú thần này chết, hẳn là tự phong lại tinh khí và linh hồn của mình, tính toán giữ được linh hồn đông sơn tái khởi, để cho linh hồn không chết. Chẳng qua là trải qua thời gian dài như vậy, linh hồn của hắn không có được Thú tộc tế tự, không chiếm được tế tự thì không cách nào hóa thành đồ đẳng, đoán chừng đã sớm hồn phi phách tán. Bất quá tinh khí của tôn Thú thần này hẳn là còn chưa có biến mất, người có chú ý tới bốn phía nơi này yêu thú càng ngày càng mạnh, so với lúc trước còn mạnh hơn hay không?”

Chung Nhạc nghe vậy, gật đầu đồng ý, Đình Lam Nguyệt và Ngu Phi Yến cũng từng nói qua, thực lực của yêu thú trong Thú Thần Lĩnh mạnh hơn so với trước kia mạnh hơn.

Tân Hỏa tiểu đồng nói: “Đây chính là nơi Thú thần phong ấn tinh khí và linh hồn trước khi chết, vì phong ấn buông lỏng, dẫn đến tinh khí của hắn tràn ra, bị những con yêu thú này hấp thụ một ít, cho nên yêu thú mới có thể trở nên mạnh hơn. Hơn nữa ta hoài nghi, trước kia nơi này có thể biến thành nhạc viên của yêu thú, cũng là bởi vì khi đó tinh khí của Thú thần đã bắt đầu tiết lộ, chỉ là không có tiết lộ ra nhiều như lần này. Nhạc tiểu tử, những con yêu thú này hấp thụ một tia một luồng tinh khí của Thú thần tràn ra, trong khoảng thời gian ngắn liền có thể trở nên lợi hại như vậy, lúc này người cũng đã biết chỗ tốt của tinh khí Thú thần đi?”

“Nói như vậy, yêu thú ở Thú Thần Lĩnh bạo động, là bởi vì tinh khí của Thú Thần tiết ra ngoài gây nên rồi?”

Chung Nhạc không khỏi cực kỳ động tâm: “Tinh khí Thú thần loại vật này, Nhân tộc có thể hấp thụ sao? Hiệu quả so với Vũ Linh đan như thế nào?”

“Vũ Linh đan?”

Tân Hỏa tiểu đồng tròn tròn mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Vũ Linh đan vô ngựa cũng đuổi không kịp tinh khí Thú thần có được chưa? Tinh khí Thú thần này còn tốt hơn Vũ Linh đan vô số lần. Trong Kiếm Môn của các người, linh đan có thể so được với tinh khí Thú thần đoán chừng cũng không có mấy viên! Bất quá có một điểm người không hỏi sai, tinh khí Thú Thần, người muốn trực tiếp hấp thụ là tuyệt đối không được. Nếu là tùy tiện hấp thụ, tuyệt đối sẽ biến thành một con đại yêu thú, biến thành yêu thú giống hệt tôn Thú thần này khi còn sống!”

Chung Nhạc sợ hết hồn, thất thanh nói: “Biến thành đại yêu quái?”

Tân Hỏa mặt mày hớn hở nói: “Người muốn trở thành yêu quái cũng có thể, bất quá vì sao phải biến thành yêu quái? Nhân tộc các người chính là hậu duệ của Phục Hy, Phục Hy lại là hậu duệ của Lôi Trạch thị và Hoa Tư thị. Lôi Trạch thị là Tiên Thiên Long thần, Long thần nhất tộc; Hoa Tư thị là Tiên Thiên Xà thần, Xà thần nhất tộc, thủy tổ hai tộc đều là trời sinh thì đã thành tự thân mình. Mà hai đại tộc cũng là hoàng tộc, Thần Hoàng nhất tộc! Huyết thống của bọn hắn, trời sinh liền mạnh hơn Thú thần vô số lần. Có lẽ, tinh khí Thú Thần có thể kích hoạt Phục Hy huyết mạch trong cơ thể người. Dù sao huyết mạch của người tương đối mỏng manh, tinh khí Thú Thần có lẽ có thể mang huyết mạch trong cơ thể người chiết xuất một chút.”

“Tân Hỏa, người xác định tinh khí Thú Thần có thể kích hoạt Phục Hy huyết mạch?” Chung Nhạc cực kỳ động tâm, lại vẫn có chút hoài nghi nói.

Mặc dù Tân Hỏa nói cũng không sai, nhưng bộ dạng nó thấy thế nào cũng là một bộ không đáng tin, không thể không làm cho hắn hoài nghi.

“Yên tâm, có ta ở đây tỷ lệ thành công sẽ là trăm phần trăm, bảo đảm có thể làm cho người kích thích Phục Hy huyết mạch! Đi, đi, hướng về chỗ sâu trong dãy núi này mà đi, khẳng định có thể tìm tới chỗ Thú thần phong ẩn bản thân tinh huyết!”

Tân Hỏa không ngừng thúc giục, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ: “Ừ, có thể kích hoạt Phục Hy huyết mạch hay không, chuyện này ta cũng không có thí nghiệm quá, tỷ lệ thành công chỉ sợ không cao sao. . . Ừ, nơi này còn có những người khác?”

Chung Nhạc cũng trong cùng thời gian thì lòng có nhận thấy, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi xa một đóa chướng khí nằm lớn lung la lung lay.

“Lại bị tiểu tử này phát hiện!”

“Xà sư muội” kinh ngạc cười nói: “Người này thật là bén nhạy, bắt quá dọc theo con đường này cuối cùng cũng thăm dò được thực lực của các người. Thì ra bản lãnh của thiếu nữ áo đen kia cũng bình thường, chỉ có một mình người miễn cưỡng xem như mạnh. Đã như vậy, ta cũng không cần khách khí với các người, trực tiếp hạ thủ diệt trừ các người. . . Ồ, có người đến! Chẳng lẽ Hùng sư huynh không có bắt lại những nhân tộc này?”

34. Chương 34: Sư Tỷ Thứ Lỗi

“Đám chướng khí kia rời đi rồi!”

Chung Nhạc thu hồi ánh mắt, Long Lâm kiếm đang rung ở trong hộp kiếm cũng khôi phục lại bình tĩnh, thầm nghĩ: “Ta cuối cùng cảm giác được có một đôi ánh mắt đang âm thầm theo dõi, mà dọc theo đường đi những con yêu thú yêu vật này cũng luân phiên công kích chúng ta, chẳng lẽ đều có liên quan tới đôi ánh mắt này? Mới vừa rồi ta cảm giác được sát cơ trong ánh mắt, chủ nhân của đôi ánh mắt này hẳn là muốn động thủ, chẳng biết tại sao lại đột nhiên kiềm chế lại. . .”

“Có người đến rồi, đề phòng!”

Đình Lam Nguyệt có chỗ phát hiện, hướng về nơi xa nhìn tới, cười nói: “Không cần đề phòng, là đệ tử thượng viện ta! Ngu sư tỷ, một nhóm người này là đệ tử của Lê Sơn thị, cầm đầu là Lê Tú Nương.”

“Lê Sơn thị Lê Tú Nương?”

Chúng nữ trong lòng cả kinh, rỏ rít nhìn về phía Ngu Phi Yến. Kể từ khi đệ tử hạch tâm của thập đại thị tộc đi tới thượng viện, trong thượng viện liền không hề yên lặng nữa, nhất là nữ viện.

Nữ trong viện đại sư tỷ chính là Ngu Phi Yến, được xưng nữ viện thứ nhất, mặc dù Lê Tú Nương không cùng Ngu Phi Yến động thủ, nhưng là sau lưng không ít nữ đệ tử nghị luận rổ rít, cho là nhị nữ trong lúc tất có đánh một trận, tranh đoạt nữ viện đại sư tỷ danh hiệu.

Ngu Phi Yến chính là đại sư tỷ trong nữ viện, được xưng đệ nhất nữ viện. Tuy Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến chưa từng động thủ, nhưng sau lưng có không ít nữ đệ tử nhao nhao nghị luận, cho là giữa hai người nhất định sẽ có một trận đánh, tranh đoạt danh hiệu đại sư tỷ nữ viện.

Ngu Phi Yến hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía đệ tử Lê Sơn thị đang tới, nhóm lớn đệ tử Lê Sơn thị nhanh chóng đến gần. Lê Tú Nương đi ở phía trước nhất, hai bên trái phải đều có hơn mười vị đệ tử Lê Sơn thị phối hợp tác chiến, tạo thành một cái tam giác trận thế. Những người này dọc theo đường đi hiển nhiên cũng trải qua không ít chiến đấu, áo rách tung toé, lộ ra vẻ có chút chật vật.

Mà Lê Tú Nương vẫn là thanh thanh đạm đạm, áo không có nửa phần tổn hại, thậm chí một đôi lòng bàn chân tú khí cũng không có dính một chút bùn đất nào.

Chỉ thấy bàn chân sạch sẽ của vị thiếu nữ Lê Sơn thị này cất bước mà đi, nhưng không có đạp trên mặt đất, mà là hạ xuống một bước, trống rỗng trong không khí liền tự động mọc ra một đóa Yêu Liên hoa.

Mỗi một bước chân bàn chân đều vừa vẩy rơi vào trên nhụy hoa của Yêu Liên hoa, ngón chân tú khí chỉ dẫm ở mùi hoa, mà kia liên hoa là tinh thần lực của nàng hiển hóa mà thành. Chờ đến thiếu nữ đi qua, chỉ thấy hoa sen héo dần, cánh hoa càng ngày càng nhạt, biến mất trên không trung.

Mặc dù Ngu Phi Yến có lòng đề phòng đối với thiếu nữ này, nhưng không thể không thừa nhận vị thiếu nữ Lê Sơn thị xác thực rất lợi hại, đối với thao túng tinh thần lực và vận dụng quan tượng, đã đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi!

Chung Nhạc xa xa nhìn thoáng qua, cũng là than thở, đối với thành tựu của thiếu nữ này có chút bội phục.

“Từng bước sinh hoa sen, cần quan tượng. Mỗi một bước bước ra dưới chân liền tự động sinh ra một đóa hoa sen, gần như là quan tượng theo bản năng, không cần cố ý, việc này hết sức lợi hại.”

So sánh với Ngu Phi Yến, hẳn thấy được càng nhiều, trong lòng thầm khen một tiếng: “Niệm do tâm sinh, trong lòng sinh ra ý niệm trong đầu liền có thể quan tượng, đã là cảnh giới cực kỳ cao thâm, đối với sức chiến đấu tăng lên rất lớn. Mà thiếu nữ Lê Sơn thị này cũng đã làm được tầng thứ cao thâm hơn, nàng không cần động niệm, liền tự động quan tượng, điều này đại biểu nàng đã đem quan tượng trở thành một phần của thân thể, giống như giờ chân bước đi, giờ tay lên cầm đồ vật tự nhiên như vậy. Đệ tử hạch tâm của đại thị tộc, quả nhiên đều có chỗ độc đáo, không phải ai cũng là đóa hoa trong nhà ấm.”

Chung Nhạc nhìn Ngu Phi Yến một chút, thầm nghĩ: “Ngu sư tỷ còn không có làm được một bước này, chỉ sợ cùng Lê Tú Nương vẫn có chênh lệch không nhỏ, vị trí đại sư tỷ sợ rằng khó giữ được. Lê Tú Nương hướng chúng ta đi tới, mang theo chiến ý hừng hực, đoán chừng là vì khiêu chiến Ngu sư tỷ, tranh đoạt vị trí đại sư tỷ nữ viện.”

Ngu Phi Yến mặt như lạnh sương, khí thế dần dần dâng lên, hiển nhiên cũng cảm giác được chiến ý hừng hực tề trong cơ thể Lê Tú Nương truyền đến!

“Chung Sơn thị Chung Nhạc?”

Chúng đệ tử Lê Sơn thị vọt tới, Lê Tú Nương đột nhiên ngừng lại bước chân, không có đi nhìn Ngu Phi Yến, mà là ánh mắt rơi vào trên người Chung Nhạc, nghiêng đầu cười nói: “Chung sư đệ, ta chờ mong đánh một trận với ngươi đã lâu rồi, đáng tiếc khoảng thời gian ngắn trước ngươi lại núp trong chỗ ở không có xuất hiện. Đi mời không bằng vô tình gặp được, Chung sư đệ xin mời!”

Chung Nhạc ngạc nhiên, Ngu Phi Yến cũng là ngây người, các thiếu nữ khác đều ngây dại.

Bọn họ vốn cho rằng mục tiêu của Lê Tú Nương là Ngu Phi Yến, lại không nghĩ rằng mục tiêu của Lê Tú Nương lại là Chung Nhạc!

Ngu Phi Yến thở dài, lại có chút không phục, thầm nghĩ: “Mục tiêu của Lê Tú Nương không phải là ta mà là Chung sư đệ, là cho rằng lực uy hiếp của ta đối với nàng không bằng Chung sư đệ sao? Không đánh quá làm sao biết?”

Chung Nhạc khê cau mày nói: “Lê sư tỷ, ngươi muốn khiêu chiến ta?”

Lê Tú Nương cười, có chút quyến rũ, thản nhiên nói: “Chung sư đệ, ngươi cho là khiêu chiến cũng được, ta không có nhiều tính toán nhỏ nhặt giống như Thủy Thanh Hà. Đối với ta mà nói, lần khiêu chiến này chẳng qua là nghiền nát!”

Tay áo nàng tung bay, chân trần đứng ở trên một đóa Yêu Liên đang lơ lửng trên không trung, cả người cũng lộ ra vẻ yêu dị lại linh hoạt kỳ ảo, nói: “Mục tiêu của ta, chính là nghiền nát bậc này cao thủ như ngươi, tích lũy xuống khí thể vô địch. Sau đó ở trong tỷ thí không cầm kỵ, lấy khí thể vô địch một đường quét ngang mang tinh anh của các thị tộc khác, hết thấy tàn phá đập nát! Chung sư đệ, xin mời!”

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài, quanh thân dần dần có lôi đình nảy sinh, hóa thành từng loại từng loại đồ đằng văn đẹp đẽ, thấp giọng nói: “Nghiền nát?”

Lê Tú Nương xì cười nói: “Ngươi không cần đem lời của ta để ở trong lòng, nếu là ngươi có bản lĩnh, cũng có thể nghiền nát ta. Chỉ cần đánh bại ta, ta liền tâm phục khẩu phục.”

Khí thể của nàng càng ngày càng mạnh, chỉ thấy phía sau dần dần hiện ra một bộ dị tượng kinh khủng. Đó là tinh thần lực của nàng cao độ ngưng tụ, dần dần hiển lộ ra đồ đằng Lê Sơn thị, Yêu Liên hoa!

Chỉ thấy đóa hoa lớn này chu vi ba trượng sáu, từ trong hoa chậm rãi dâng lên một tôn Yêu thần, thân cao hơn mười trượng, ba mặt bốn tay, yêu khí ngất trời!

Tôn Yêu thần này chính là tinh thần lực của Lê Tú Nương hóa hư vi thực, mang Yêu Thần đồ đằng thực thể hóa, hiển lộ ở trước mặt mọi người!

Người thiếu nữ này tuổi chỉ tương tự Chung Nhạc, nhưng cũng đã làm được một bước này, thật là khiến người khâm phục!

Chung Nhạc chớp động ánh mắt, chỉ nghe tiếng rùng rùng vang lên, liền thấy từ bên trong mi tâm của hắn có một con giao long vô cùng hung ác chậm rãi bơi ra, quần quanh ở trên thân thể và tứ chi của hắn. Đầu rùng rùng từ sau lưng của hắn dâng lên, cao cao vung lên, hung lệ chặt nhìn chăm chăm Yêu thần sau lưng Lê Tú Nương.

Thời khắc này, khí thể của Chung Nhạc cũng đột nhiên biến hóa. Thì ra khi cùng với những thiếu nữ này ở chung một chỗ, khí tức của hắn ôn hòa, không có cảm giác được bất kỳ chỗ nào bất đồng so với những thiếu niên khác. Mà bây giờ, chúng nữ lại cảm giác được khí tức cuồng dã từ trong cơ thể thiếu niên này bộc phát ra!

Giống như mãnh thú hồng hoang, giống như mãnh hổ cuộn tròn đột nhiên tỉnh giấc ngẩng đầu, giống như ác giao ra vực sâu kiếm ăn, tạo cho người khác một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm!

“Ngang——”

Sau đó Chung Nhạc, giao long do tinh thần lực biến thành há mồm rống to, âm thanh chấn động dãy núi. Chỉ nghe chỗ sâu trong Thú Thần Linh cũng vang lên từng tiếng thú rống cao thấp phập phồng. Cũng là yêu thú sống ở nơi đó nghe được có tiếng rùng rùng, không nhịn được hưởng ứng.

“Không sai!”

Lê Tú Nương than thở một tiếng, bước chân khẽ động, nhưng tốc độ xông về Chung Nhạc lại nhanh giống như phù quang lược ảnh. Nàng di động, Yêu thần khổng lồ cũng đồng thời hành động, chỉ thấy Yêu thần giờ lên bốn tay, từng cái bàn tay kết xuất đồ đằng ẩn quyết kỳ quái, chưởng ẩn hung hăng chụp về hướng Chung Nhạc!

“Chung sư đệ dù sao cũng chỉ vừa mới nhập môn không bao lâu, nếu như ngươi vận dụng hồn binh, ta cũng sẽ không thấy ngoài ý muốn!”

Lê Tú Nương mở miệng lên tiếng, đồng thời quan tưởng. Chỉ thấy trên không trung cánh hoa phiêu linh, từng đóa từng đóa hoa sen từ trong không khí sinh ra, giống như thiên nữ tán hoa, cánh hoa bông bành bành đưa rơi rớt xuống.

“Lạc Hoa Kiếm Trận!” Lê Tú Nương quát khẽ.

Boong boong tranh ——

Những cánh hoa đang bay múa kia đột nhiên biến hóa, hóa thành từng đạo kiếm khí màu đỏ ửng, kiếm khí chỉ thoáng chốc đã giăng đầy không gian chu vi chừng mười trượng, đem Chung Nhạc vây quanh ở trong kiếm trận!

Nàng vừa ra tay liền thi triển thủ đoạn cường đại nhất, quan tưởng Yêu thần Yêu Liên, thi triển Lạc Hoa Kiếm Trận. Chính là muốn tàn phá, muốn nghiền nát, không có một chút dò xét, muốn trực tiếp đem Chung Nhạc đánh sụp!

“Không sai.”

Khóe miệng Chung Nhạc khẽ động, đứng ở tại chỗ, lù lù bất động, lôi đình quanh thân bắn ra, tinh thần lực của hắn bắn ra như sấm, bên trong tinh thần lực thậm chí xen lẫn lôi âm cuộn cuộn, thật sự có lôi đình chất chứa trong đó. Chỉ chớp mắt không gian chu vi chừng mười trượng tràn ngập Lôi Đình đồ đằng văn, đồ đằng văn như những xon kim xà lớn mấy trượng, múa loạn trên không trung.

“Bôn Lôi Kiếm Quyết!”

Tranh ——

Tiếng kiếm minh vang lên, bên trong tiếng réo rất còn lẫn vào âm thanh cuồn cuộn bộc phát của lôi đình. Chỉ thấy không gian chu vi chừng mười trượng bộc phát kiếm quang, va chạm với Lạc Hoa Kiếm Trận và chạm, từng đạo kiếm khí ngang trời, phá diệt, rực rỡ vô cùng!

Mà chưởng ấn của Yêu thần sau lưng Lê Tú Nương cũng rơi xuống, chưởng ấn giống to giống như mặt bàn. Chỉ thấy bên trong chưởng ấn lại có các loại đồ đằng văn dây dưa quần quýt ở chung một chỗ, hóa thành một mặt đồ đằng ẩn pháp, ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ.

Lạc Hoa Kiếm Trận chẳng qua chỉ hạn chế hành động của Chung Nhạc, nhốt hẳn ở nguyên chỗ, sát chiêu chân chính của Lê Tú Nương, vẫn là tôn Yêu thần này!

Chung Nhạc giơ tay lên, cánh tay quần quanh thân thể giao long lộ ra vẻ vô cùng trắng kiết, giơ tay lên đối chiến yêu thần đại thủ ấn. Trong nháy mắt khi hai bàn tay đụng nhau, không khí kịch liệt rung chuyển, sau đó đè ép về bốn phương tám hướng.

Bên ngoài, mấy vị thiếu nữ đột nhiên che bụng nôn khan, là do sóng chấn động trong không khí truyền tới, tương đương với hung hăng đánh một quyền lên cơ thể các nàng. Các nàng không phải là người luyện thể, cũng không có tu vi như đám người Lê Tú Nương, gặp phải đòn nghiền trọng do loại chấn động không khí này truyền tới, cũng không có bao nhiêu phòng bị.

Chung Nhạc bị chấn tới đứng đưa thân thể, Yêu thần phía sau Lê Tú Nương cũng bị chấn đến lay động. Trong lúc đang ở đứng đưa, dưới chân Chung Nhạc bộc phát lôi đình, trong nhất thời thân hình trở nên vô cùng mau lẹ, nhanh chóng xoay quanh Lê Tú Nương chuyển động.

Lê Tú Nương giật mình trong lòng, không nghĩ tới hẳn lại có thể hồi phục khí lực nhanh như vậy. Chỉ thấy thân hình Chung Nhạc mau lẹ vô cùng, cơ hồ hóa thành một hư ảnh chuyển động quay chung quanh nàng!

Nhưng trong lúc hư ảnh chuyển động, lại thấy từng đạo lôi đình kiếm khí từ bốn phương tám hướng đâm về phía nàng, cùng lúc đó còn có từng cái vuốt rồng hướng về nàng bắt xuống.

“Hình như người này so với lúc giao thủ với Thủy Thanh đã mạnh hơn không ít!”

Cái trán Lê Tú Nương toát ra mồ hôi lạnh, gương mặt xinh đẹp dần dần ngưng trọng, hai tay không ngừng biến hóa, bốn cánh tay của Yêu thần ở phía sau cũng đang không ngừng biến hóa, ngăn cản kiếm khí và vuốt rồng tấn công từ bốn phương tám hướng!

“Chiêu thức của hắn không tinh diệu bao nhiêu, quan tưởng ra Giao Long đồ đằng cũng không có được chân truyền, nhưng là sức bật lại quá mãnh liệt!”

Lê Tú Nương đón lấy từng chiêu thể công, bị chấn đến khí huyết sôi trào. Công kích của Chung Nhạc cũng không tinh diệu, thiếu hụt biến hóa, nhưng là sức mạnh ở trong đó dĩ nhiên đã bao trùm ở nàng phía trên, dùng sức mạnh có thể phá hủy hết thảy và tốc độ không gì so sánh nổi tốc độ, mạnh mẽ đến bù hết thảy chiêu thức biến hóa, áp chế làm nàng chỉ có thể chống đỡ, không có thời gian để thi triển chiêu thức vô cùng tinh diệu của bản thân!

“Như vậy không được, tiếp tục phòng thủ thì sớm muộn sẽ có lúc phòng thủ bị phá!”

Lê Tú Nương khê động thân hình, chân đạp không trung, ở dưới chân lần lượt xuất hiện từng đóa từng đóa hoa sen. Nàng thể nhưng lại muốn chân đạp hoa sen nâng cao thân hình, ý đồ kéo ra khoảng cách với Chung Nhạc.

Cước bộ của nàng cực nhanh, chỉ trong mấy bước đã dâng cao hơn mười trượng.

“Xuống đây đi Lê sư tỷ!”

Chung Nhạc khom ngồi chồm hổm, tung người nhảy, thân hình giống như một con giao long bay lên trời, nhảy cao hơn mười trượng, lấy tay bắt được mắt cá chân của thiếu nữ, cánh tay vung lên hung hăng nện về hướng mặt đất.

Oanh ——

Lê Tú Nương bị nện xuống đất mặt, trượt nhanh về phía sau, chỉ thấy đá vụn và bùn đất bay tán loạn khắp nơi, không khỏi vừa sợ vừa giận. Yêu thần ở phía sau lập tức tung mình đứng lên, nhưng vào lúc này một bóng người xông đến, vô số quyền ảnh thổi ảnh chỉ chít công kích về hướng Yêu thần, trong nháy mắt liền có không biết bao nhiêu đạo công kích rơi vào trên người Yêu thần do tinh thần lực của nàng ngừng tụ biến thành.

Thành thịnh!

Yêu thần bị mạnh mẽ đánh nát, Lê Tú Nương tung người lui về phía sau, nhưng vào lúc này một bàn tay nhanh như tia chớp thò tới nắm được cổ của nàng, đem nàng mạnh mẽ nâng lên.

Chung Nhạc buông xuống Lê Tú Nương, thả tay ra, lui về phía sau một bước, thu liễm hơi thở, thi lễ nói: “Sư tỷ thứ lỗi.”

35. Chương 35: Bẫy Rập

Lê Tú Nương sờ sờ cổ của mình, vẫn chưa lấy lại tinh thần. Những đệ tử Lê Sơn thị khác vội vàng tiến lên bao vây lại, đem Lê Tú Nương bảo hộ ở chính giữa, nhìn Chung Nhạc đằng đằng sát khí, chỉ cần Lê Tú Nương ra lệnh một tiếng sẽ lập tức nhào lên giết tới!

Đám người Ngu Phi Yến, Đình Lam Nguyệt ngơ ngác nhìn kết quả này, cho đến khi đệ tử Lê Sơn thị tiến lên vây lại mới giật mình tỉnh lại, cũng rồi rít tiến lên, đứng sau lưng Chung Nhạc.

Hai bên đằng đằng sát khí.

Chung Nhạc nhẹ giọng nói: “Lê sư tỷ?”

Lê Tú Nương đột nhiên tỉnh táo lại, thấy tình cảnh bốn phía, lại nhìn Chung Nhạc một chút, hừ lạnh một tiếng, khẽ kêu nói: “Các người muốn làm cái gì? Tạo phản sao? Đều lùi lại cho ta! Ngay cả thất bại cũng chịu không nổi, còn là đệ tử Lê Sơn thị ta sao?”

Chúng đệ tử Lê Sơn thị vẻ mặt xấu hổ, rồi rít thối lui đến phía sau của nàng, ở phía sau Lê Tú Nương Yêu thần bị nghiền nát cũng chậm rãi ngưng tụ. Thiếu nữ này vừa khôi phục tâm thái như thường, tiến lên một bước, hoàn lễ nói: “Đa tạ sư đệ hạ thủ lưu tình, hôm nay xin lãnh giáo. Bất quá hôm nay tỷ thí cũng không động hồn binh, hơn nữa ta đối với bản lãnh của sư đệ ta cũng có chỗ chưa biết, bị người đánh trở tay không kịp. Ngày khác tới tỷ thí không cấm kỵ, lại định thắng thua!”

Chung Nhạc dẫn mặt ra cười nói: “Tốt! Lần này sư tỷ đúng là chưa kịp sử xuất toàn lực, hơn nữa ta cũng cảm giác được bản thân trên tu hành có chỗ thiếu sót nghiêm trọng, cũng muốn hướng sư tỷ thỉnh giáo nhiều hơn.”

Lời này của hắn cũng không phải là khiêm nhường, mà là thật tình. Hắn tu luyện đến nay, sở tu luyện pháp môn công kích chỉ có Bôn Lôi Kiếm Quyết một loại này, Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết chẳng qua là pháp môn luyện thể, mặc dù bị hắn dung hợp Bôn Lôi Kiếm Quyết diễn biến thành pháp môn công kích, nhưng là vẫn không có được giao long chân truyền.

Không có chân truyền, thì không cách nào phát huy ra uy lực lớn nhất của công pháp.

Tỷ như hai người có tu vi cảnh giới giống nhau, cũng đều quan tưởng giao long. Trong đó không có được chân truyền chỉ có thể quan tưởng ra da của giao long, mà người còn lại thì có thể quan tưởng ra máu thịt gân cốt, uy lực tự nhiên không thể so sánh với nhau.

Mà Tân Hỏa truyền thụ cho hắn Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng quan tưởng đồ, còn lại là pháp môn quan tưởng tu luyện, trừ lần đó ra, hắn không có tu luyện bất kỳ công pháp nào khác.

Không có pháp môn quan tưởng thủy hỏa phong vân những loại cực kỳ hữu dụng này, cũng không có pháp môn phi hành, những pháp môn công kích phụ trợ khác cũng là trống không. So sánh với thủ đoạn chồng chất của những người khác, hần tu luyện cũng không hệ thống, có khiếm khuyết rất lớn, sơ hở rất lớn.

Lê Tú Nương tỉ mỉ đánh giá hần, lại thấy đại nam hài này rất là sáng sủa, tâm thái cũng rất là sáng sủa, có ngông nghênh ngạo khí, nhưng cũng không hùng hổ dọa người, trong lòng bất giác sinh ra mấy phần hảo cảm, cười nói: “Chung sư đệ, chẳng lẽ ngươi chiếm được phương pháp luyện hồn bằng lôi đình của Lôi Hồ thị? Ta thấy bên trong tinh thần lực của ngươi ẩn chứa lôi đình, tự động kết xuất lôi đình văn, có chỗ rất giống với phương pháp luyện hồn bằng lôi đình của Lôi Hồ thị.”

“Lôi Hồ thị?”

Chung Nhạc lắc đầu, nói: “Ta có phương pháp luyện hồn bằng lôi đình khác, cũng không phải là pháp môn của Lôi Hồ thị.”

Lê Tú Nương chợt hiểu ra, nói: “Phương pháp luyện hồn bằng lôi đình của Lôi Hồ thị có thể nói là tuyệt học luyện hồn đứng đầu trong Kiếm Môn người cũng dùng lôi đình luyện hồn, khó trách tốc độ và sức bật của ngươi lại mạnh như thế, có thể đánh ta trở tay không kịp. Chung sư đệ, Lôi Hồ thị Lôi Cổn cũng ở chỗ này, thủ đoạn của hần cũng không khác ngươi lắm, nếu là sớm biết ngươi lợi hại như thế, ta đã trước tiên tìm hần luyện tay.”

Nàng thở dài, có chút tiếc hận bản thân không thể tích lũy ra khí thể vô địch, nói: “Chung sư đệ nếu là không ngần ngại, không bằng chubgs ta cùng nhau thăm dò Thú Thần Lĩnh này, xem một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Chung Nhạc cười nói: “Nhiều một người liền thêm một phần sức mạnh, có nhóm người sư tỷ, áp lực của ta liền ít đi rất nhiều.”

Hai người sóng vai mà đi, Lê Tú Nương là bộ bộ sinh liên, mà Chung Nhạc thì lại là long hành hổ bộ. Lê Tú Nương quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Ngu Phi Yến, Đào Đại Nhi và Đinh Lam Nguyệt cùng với các thiếu nữ như bóng với hình dính ở phía sau, không khỏi cười nói: “Chung sư đệ tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng rất đa tình đây, lại làm say lòng nhiều nữ hài như vậy. Cũng khó trách, Chung sư đệ bây giờ có thể nói là nam viện đệ nhất nhân, ngay cả ta cũng thua ở trong tay của ngươi, ngươi há có thể không có một ít người ủng hộ? Chỉ là người ủng hộ của ngươi đều là nữ hài, có thể thấy được sư đệ hoa tâm. . .”

Sắc mặt Chung Nhạc trở nên đỏ bừng, đang muốn giải thích, phía sau các cô gái rồi rít phun nói: “Ai bị hần làm say lòng rồi?”

“Chung Sơn thị tiểu ma đầu ở đâu đẹp trai bằng Hàn Thanh Mặc Hàn sư huynh?”

“Ngày nào tiểu ma đầu vẫn còn chưa có đánh bại Hàn sư huynh, Hàn sư huynh vẫn như cũ là đệ nhất nam viện!”

Lê Tú Nương quay đầu lại, cười lạnh nói: “Một đám tiểu tiểu nha đầu, không có nửa phần nhân giới kiến thức. Hàn Thanh Mặc ta cũng đã gặp, bản lãnh chỉ thường thôi, cũng chỉ tương đương với Ngu Phi Yến sư muội, sao có thể là đối thủ của Chung sư đệ?”

Ngu Phi Yến tức giận, hồn binh ở sau lưng cũng xuẩn xuẩn dục động, lạnh lùng nói: “Nghĩa là Lê sư muội nói bản lãnh của ta cũng chỉ thường thôi rồi?”

Lê Tú Nương thần nhiên cười: “Ta cũng không có nói sư tỷ ngươi như vậy, bất quá nếu như sư tỷ đã cho là như vậy thì ta cũng không có cách nào. Ngu sư muội, ngươi còn thiếu chút ít hỏa hầu, muốn khiêu chiến ta? Đối lại Hữu Ngu thị Ngu Chính Long còn không sai biệt lắm.”

“Bản thân ta muốn nhìn thử xem!”

Nhị nữ đằng đằng sát khí, trong lòng Chung Nhạc thầm kêu một tiếng hồng bét, vội vàng hỏi thăm Tân Hỏa trong thức hải nên xử lý loại chuyện này như thế nào.

Tân Hỏa cực kỳ hưng phấn, nói: “Nhiều nữ nhân như vậy lại có thể an tĩnh một nén nhang đã là kỳ quặc quái gở, không đánh nhau mới là lạ. Năm đó những người thừa kế Tân Hỏa mà ta dạy dỗ, hàng năm hậu cung cháy, từng cái từng cái nữ thần ma đánh nhau đến long trời lở đất. . .”

“Tân Hỏa hàng này e sợ cho thiên hạ bất loạn, hỡi hán cũng vô dụng. Ủ, đây là mùi máu tươi. . .”

Đột nhiên Chung Nhạc ngửi được một mùi máu tươi nhàn nhạt, trong lòng khẽ động, nhưng ngay sau đó mơ hồ nghe được âm thanh hô quát và chiến đấu theo gió mà đến, mà hai vị thiếu nữ kia vẫn như cũ đang đấu vô mồm, càng âm ỉ càng hung, vội vàng quát lên: “Hết thấy cảm miện!”

Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến sợ hết hồn, vội vàng dừng lại cãi nhau, Lê Tú Nương ủy khuất nói: “Người dữ cái gì nha, hù dọa chết nhân gia. . .”

“Không cần âm ỉ, có âm thanh chiến đấu.”

Chung Nhạc cẩn thận nghe ngóng, các thiếu nữ thấy thế, liền cũng bận rộn lông tay lắng nghe. Đình Lam Nguyệt nhắm mắt quan tưởng, chỉ thấy chỗ lỗ tai tinh thần lực ngưng tụ, biến thành một cái lỗ tai lớn to khoảng bốn năm thước, phía trên mọc đầy lông thú.

Thiếu nữ này giờ lỗ tai lớn lên lắng nghe chốc lát, vội vàng nói: “Âm thanh chiến đấu là từ bên kia truyền đến, bên kia có người vừa đánh vừa chạy!”

“Đình sư tỷ biết được thật nhiều.” Chung Nhạc khen.

Mọi người bước nhanh chạy vội, vọt ra mấy dặm, mùi máu tươi trong không khí càng ngày càng nặng, mà âm thanh chiến đấu cũng dần dần vang rõ lên.

“Phía trước có người chiến đấu, tu vi thực lực cũng không yếu, là cao thủ!”

Lê Tú Nương tỉ mỉ cảm ứng, sắc mặt biến hóa, nói: “Chẳng lẽ là Lôi Cổn đầy tớ kia? Không đúng, công pháp của Lôi Hồ thị có lôi đình cuộn cuộn, thanh thể kinh người, không phải là loại động tĩnh này. Loại động tĩnh kém hơn... Ủ, đang giao thủ với người nọ là hai con cự thú, thực lực của hai con cự thú này thật là đáng sợ, không kém ta và người!”

Chung Nhạc tỉ mỉ cảm ứng, cũng cảm ứng được hai cỗ yêu khí cực kỳ đáng sợ, mà theo động tĩnh đất rung núi chuyển, hai con yêu thú kia tất nhiên cũng không nhỏ!

Cũng không lâu lắm, bọn họ liền thấy khe sâu ở giữa dãy núi hiện đầy dấu chân khổng lồ, là dấu chân của mãnh thú. Đào Đại Nhi đứng ở giữa một cái dấu chân, khoa tay múa chân một chút, rung giọng nói: “So với yêu thú mà lúc trước chúng ta nhìn thấy, còn lớn hơn rất nhiều lần. . . Thú Thần Linh làm sao lại sinh ra yêu thú khổng lồ như vậy?”

Ngu Phi Yến cũng có điều phát hiện, nói: “Nơi này có dấu vết của lôi đình! Hẳn là dấu vết do đệ tử Lôi Hồ thị và Lôi Cổn đầy tớ kia lưu lại! Bọn họ ở chỗ này gặp phải mai phục, gặp nạn. . . Bên kia có thi thể!”

Chỉ thấy một cụ thi thể đệ tử Lôi Hồ thị nằm trên mặt đất, không biết bị thứ gì đánh nát hết thấy toàn thân xương cốt!

Theo bọn họ dọc theo khe sâu chạy về phía trước, dọc theo đường đi thấy được càng ngày càng nhiều thi thể đệ tử Lôi Hồ thị, trên vách đá của vách đá bốn phía lưu lại dấu vết chiến đấu cũng trở nên càng thấy càng giết mình, trên mặt đất còn có mảnh nhỏ hồn nịnh bị nghiền nát rơi lả tả, cùng với đồ đạc trụ bị chấn gãy.

“Thực lực của Lôi Cổn không thua ta, là đệ tử hạch tâm mà Lôi Hồ thị bồi dưỡng, lần này cần ở trong tỷ thí không cấm kỵ tranh đoạt đệ nhất, trong Thú Thần Linh này thật sự có yêu thú có thể giết hán sao?”

Dung nhan xinh đẹp của Lê Tú Nương nhan âm tình bất định nói: “Hơn nữa người chiến đấu với hai đầu cự thú kia cũng không phải là hán, như vậy sẽ là ai?”

“Khoảng cách địa điểm chiến đấu đã rất gần!” Đình Lam Nguyệt cao giọng nói.

“Nơi này còn có thi thể của những người khác!”

Trong hạp cốc, có càng nhiều thi thể bị phát hiện, những thi thể này cũng không phải thi thể của đệ tử Lôi Hồ thị, Nữ Nhi phân biệt một chút, giết mình nói: “Ta nhận ra người này, người này là đệ tử nam viện, người theo đuổi của Hàn Thanh Mặc Hàn sư huynh.”

Đào Đại Nhi nhanh chóng nói: “Hàn sư huynh mang theo bọn họ đi Thú Thần Lĩnh trước chúng ta một bước, nếu như vậy là Hàn sư huynh phát hiện Lôi Cổn sư huynh gặp nạn, cho nên mang người tới cứu? Nhưng làm sao lại chết nhiều người như vậy? Hai đầu hung thú kia chẳng lẽ là luyện khí sĩ Yêu tộc ư?”

Trong hạp cốt, thi thể của đệ tử thượng viện Kiếm Môn có bị đánh thành bảy tám mảnh, cũng có bị đánh cho gân cốt vỡ vụn, bị chết tới không thể chết lại, nhìn thấy mà giật mình.

Chung Nhạc cũng âm thầm lòng yên tĩnh, đột nhiên chỉ thấy trên mặt đất phía trước có từng mảng vết máu, máu tươi thậm chí chảy hội tụ thành dòng suối nhỏ. Chẳng qua là máu tươi kia tràn đầy mùi tanh hôi không phải là máu người, mà là máu thú.

“Hai con cự thú kia cũng bị thương, không tính là đặc biệt lợi hại, chẳng qua là thân to sức lớn mà thôi!”

Chúng nữ thở phào nhẹ nhõm, Ngu Phi Yến nhanh chóng nói: “Đào Đào, người mang theo những sư đệ sư muội khác bay lên giữa không trung, quan sát bốn phía, ta cùng với Chung sư đệ, Ngu sư muội đi phía trước xem một chút. Cự thú này quá hung mãnh, các người không xen tay vào được!”

Đào Đại Nhi nghe vậy, lập tức lấy ra túi nhỏ, thả ra Thái Vân Gian, mang theo chúng nữ nhảy lên Thái Vân Gian bay lên giữa không trung.

Lê Tú Nương thấy thế cũng là thầm khen Ngu Phi Yến tâm tư kín đáo, lấy ra lá Yêu Liên, để cho đệ tử Lê Sơn thị đi lên lá sen, cũng bay đến giữa không trung, nói: “Chung sư đệ, chúng ta đi!”

Chung Nhạc gật đầu, chỉ một ngón tay, chỉ thấy hộp kiếm sau lưng mở ra, Long Lân kiếm vèo một tiếng bay lên, giấu vào Thái Vân Gian, nói: “Đi!”

Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến thấy thế, ngạc nhiên không thôi, không giải thích được ý nghĩa.

Ba người bước nhanh về phía trước, một đường bay theo, cũng không lâu lắm liền thấy khe sâu đột nhiên trống trải ra, tiến vào một sơn cốc, rừng rậm bốn phía ngã thành từng mảnh từng mảnh, nơi này rõ ràng trải qua một cuộc ác chiến!

Mà ở trong sơn cốc này, chỉ thấy một con hắc hùng cao tới mười bốn mười lăm trượng, ở trên thân đều là vết thương, máu tươi không ngừng chảy xuống. Mà một con cự thú khác thì lại là một con sơn dương, hình thể cũng lớn đáng sợ, chẳng qua là đã ngã trên mặt đất, hẳn là bị trọng thương, còn chưa chết mất.

Mà ở trong sơn cốc, một người đang liều mạng tránh né công kích của con Hắc Hùng kia, thân hình lảo đảo, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Hắc Hùng chụp chết.

“Là Hàn Thanh Mặc Hàn sư huynh!” Ngu Phi Yến thấy khuôn mặt người nọ, thất thanh nói.

Lê Tú Nương chú ý tới một cỗ thi thể khác, sắc mặt kịch biến, thất thanh nói: “Lôi Cổn đã chết?”

Chung Nhạc khẽ cau mày, nhìn một chút thi thể Lôi Cổn té ở bên cạnh con Công Dương kia, lại nhìn một chút Hàn Thanh Mặc đang lảo đảo né tránh công kích của Hắc Hùng, thấp giọng nói: “Kỳ quái, vì sao dọc theo đường đi ta không có thấy dấu vết công kích của Hàn sư huynh rơi xuống? Có chút không đúng lắm. . .”

Tân Hỏa cười hắc hắc nói: “Ba con yêu quái chơi quá gia gia, thú vị. . .”

“Ba con yêu quái?”

Chung Nhạc hé mắt, nhìn về phía Hàn Thanh Mặc: “Tân Hỏa, ý của ngươi là?”

“Con yêu quái kia, lột da người ra mặc lên người mình.”

Tân Hỏa cười nói: “Cùng với con hắc hùng cũng là đánh giả, mà con Công Dương kia cũng là đang giả bộ chết, bất quá tên gọi Lôi Cổn kia, lại là chết thật.”

36. Chương 36: Song Sát

“Nói như vậy, vị Hàn Thanh Mặc Hàn sư huynh được Đào Đào và Đình sư tỷ các nàng sùng bái đã sớm ngoẻo rồi, yêu quái lột da của hắn xuống mặc lên người mình, giả bộ tranh đấu với con hắc hùng và sơn dương này, dụ dỗ Lôi Cẩn và đệ tử Lôi Hồ thị đến đây tương trợ, sau đó lại bạo lên, một mẻ hốt gọn Lôi Cẩn và đệ tử Lôi Hồ thị!”

Ánh mắt Chung Nhạc chớp động, rất nhanh thì làm rõ tiền căn hậu quả, thầm nghĩ: “Bọn hắn lại ở chỗ này giả bộ chém giết, là vì dụ dỗ chúng ta nhập cục. Chỉ cần chúng ta nhập cục, tiêu diệt ta, Lê sư tỷ và Ngu sư tỷ, như vậy những người khác thì không đáng để lo rồi. Kỳ quái, yêu thú trong Thú Thần linh lại có thể có trí tuệ cỡ này? Bọn họ chẳng lẽ là yêu tộc bên ngoài Đại Hoang?”

Vô số ý niệm trong đầu hắn hiện lên với tốc độ giống như ánh sáng từ khi đi tới Thú Thần linh này hắn liền cảm ứng được một đôi ánh mắt yêu dị nhìn chăm chăm mình. Trên đường đi cũng lọt vào tào kích của không ít yêu thú, hơn nữa vết máu trên thân kiếm lúc chính mình chém ra một kiếm kia thu hồi. Chung Nhạc đã có thể khẳng định, con cự hùng, công dương và “Hàn sư huynh” này, tuyệt đối là Yêu tộc tới từ bên ngoài Đại Hoang!

“Ba con Yêu tộc này đi vào Thú Thần linh làm cái gì?”

Trái tim của hắn đột nhiên nhảy dựng: “Đúng rồi, bọn họ là Yêu tộc, có thể hấp thu tinh khí Thú Thần, yêu thú trong Thú Thần linh đạt được một tia một đám tinh khí Thú Thần đã có thể trở nên mạnh mẽ như thế, như vậy tinh khí Thú thần đối với Yêu tộc so với yêu thú càng thêm cao đẳng, cũng là vô thượng linh đan diệu dược! Những con Yêu tộc này tới đây cũng là vì tinh khí Thú thần!”

Ngu Phi Yến lập tức thì muốn lên trước, phi tốc nói: “Chung sư đệ, Lê sư muội, các người đối phó con cự hùng kia, ta đi cứu Hàn sư huynh!”

Chung Nhạc dưới chân khê động, chen thân ngăn ở trước người của nàng, lắc đầu nói: “Ngu sư tỷ, con cự hùng này đã bị thương nặng, người tới ngăn lại cự hùng. Lê sư tỷ, người đi làm thịt con cự dương kia, ta đi cứu Hàn sư huynh!”

Lê Tú Nương gật đầu nói: “Cũng tốt! Tuy con cự dương này đã bị thương nặng, nhưng khó phòng nó còn có thể bạo khởi đả thương người, chi bằng trước diệt trừ mất.”

Ngu Phi Yến chần chờ thoáng một phát, lập tức quan tưởng Ngư Long, chỉ thấy tinh thần lực quanh thân nàng hóa thành nước chảy, Ngư Long xuất hiện, hết sức tinh diệu, thân dài hơn mười trượng, hung hăng đánh về hướng cự hùng!

Cùng lúc đó, Ngu Phi Yến chấn động hai tay, sau lưng lập tức sinh ra một đôi vũ dực, trong lúc vỗ cánh bay lên cao cao, quát lên một tiếng, hồn binh lơ lửng ở trước người!

Lê Tú Nương cũng cùng lúc hành động, quan tưởng Yêu Thần hoa Yêu thần, chỉ một ngón tay, hoa rơi rực rỡ, Lạc Hoa Kiếm Trận hình thành, đánh về hướng con công dương té trên mặt đất kia.

Mà trái tim của con “công dương” đang nằm trên mặt đất kia lại đập mạnh một cú, âm thầm kêu khổ. Lén nhìn Chung Nhạc, lại thấy Chung Nhạc không nhanh không chậm đi về phía “Hàn sư huynh”, trong nội tâm không khỏi lo lắng: “Người làm ơn đi nhanh một chút đi!”

Bọn hắn sơ dĩ bố cục như vậy, chủ yếu là vì dẫn bọn người Chung Nhạc nhập cục.

Lần này, bọn hắn dù sao cũng là tiến vào Đại Hoang, phạm vi thể lực Kiếm Môn, không thể gây ra động tĩnh quá lớn. Nếu không kinh động đến luyện khí sĩ Kiếm Môn thì một người đều mơ tưởng rời khỏi, cho nên, bọn hắn không thể để chạy bất luận một người nào.

Trên đường đi bọn hắn đã làm rõ thực lực của Chung Nhạc, Lôi Cẩn và Lê Tú Nương, bằng sức mạnh của ba người bọn họ rất khó bắt được hết thấy những người này. Mà tu vi của Chung Nhạc, Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến cao nhất, cũng là người có khả năng chạy ra Thú Thần linh nhất. Cho nên nhất định phải trước tiên tiêu diệt ba người bọn họ, những người khác liền không đáng để lo!

Ở dưới sự công kích của bọn người Công Dương, những đệ tử Lê Sơn thì khác và đám người Đào Đại Nhi, Đinh Lam Nguyệt, căn bản trốn không thoát Thú Thần linh!

Sau khi ba người bọn hắn gặp mặt liền thiết hạ cục này, ám toán Lôi Cổn, một mẻ bắt gọn đệ tử Lôi Hồ thị. Nhưng là, tình huống bây giờ xuất hiện một sơ suất nho nhỏ, thực lực kém một chút Ngu Phi Yến dốc sức liều mạng tấn công hướng “Hùng sư huynh”, Lê Tú nương không kém Chung Nhạc bao nhiêu tấc thì đi về hướng chính mình, chuẩn bị cầm mình khai đao.

Duy chỉ có thực lực mạnh nhất Chung Nhạc để bọn hắn kiêng kị nhất, lại vẫn còn rì rì đi về hướng “Hàn sư huynh”, làm cho Công Dương hận không thể đã một cước lên trên mông đít hắn, làm cho hắn đi nhanh hơn một chút.

“Xùy~~ —— ”

Kiểm trận của Lê Tú Nương chụp xuống, mang Công Dương vây ở trong trận, một đạo kiếm khí đảo qua, cơ bắp Công Dương run rẩy, lập tức thấy máu. Hắn cắn chặt răng thầm nghĩ: “Nhỏ không nhịn sẽ làm loạn mưu lớn, ta nhẫn! Chỉ cần kéo dài một lát, tiểu tử này đi đến bên người xà sư muội, xà sư muội xuất kỳ bất ý tiêu diệt hắn. Còn lại ba đối hai, những Nhân tộc nữ tử không muốn bị chết quá thảm, be be!”

Kiểm trận khởi động, trong khoảnh khắc liền để cho Công Dương thương tích đầy mình, cũng may một thân da dê của hắn cứng cỏi vô cùng, đã bị tổn thương chỉ là bị thương ngoài da, không có vết thương trí mệnh.

Nhưng là sau một khắc, Yêu thần sau lưng Lê Tú Nương oanh xuống chưởng ấn, thân hình Công Dương to như vậy lại gần như toàn bộ bị nện vào dưới mặt đất, suýt nữa liền nhịn không được muốn phun ra từng ngụm máu!

Mà bên kia vị “Hùng sư huynh” kia gào thét không dứt, bị Ngư Long cắn, kéo xuống một khối thịt lớn. Lại để cho con Hắc Hùng này nổi giận, là vì muốn dẫn Chung Nhạc nhập cục chỉ có thể cố nén, giả bộ như chính mình trong lúc tranh đấu với Lôi Cổn và “Hàn Thanh Mặc” đã lọt vào trọng thương, không còn lại bao nhiêu thực lực, miễn cho chính mình chụp chết Ngu Phi Yến, dọa chạy Chung Nhạc.

“Nhân tộc khốn kiếp này, bước chân có thể nhanh hơn một chút không hả? Người là ở cứu người, hay là đến tấn bộ đấy?”

Hùng sư huynh gào thét, ánh mắt lườm hướng Chung Nhạc bất thiện, nâng lên bàn chân gấu liền hướng về “Hàn sư huynh” đập xuống, “Hàn sư huynh” hiểu ý, lập tức thất tha thất thểu tránh né về phía Chung Nhạc.

“Yêu thú chó có càn rỡ!”

Chung Nhạc uy phong lẫm lẫm, quát lớn một tiếng, trong lúc giơ tay thì có lôi đình bộc phát, từng đạo lôi đình kiếm khí bá bá bá đâm vào trong đùi của con cự hùng kia, máu tươi và khói đen lập tức từ trong huyết nhục của hắc hùng phun ra.

“Hùng sư huynh” khổ sở đến cơ hồ muốn ói ra máu, cúi đầu hướng Nhân tộc tiểu bát điểm kia nhìn tới, đã thấy Chung Nhạc quan tưởng ra hai cái Giao Long, đang lao nhanh về phía chính mình, giương nanh múa vuốt, sau một khắc liền bổ nhào vào lên trên hai chân của hắn.

Ầm!

Lôi đình bộc phát, Bôn Lôi kiếm khí ẩn chứa trong Giao Long cũng thẳng bộc phát. Hai chân “Hùng sư huynh” máu tươi đầm đìa, nổi giận gầm lên một tiếng mới ầm ầm ngã xuống đất!

“Hàn sư huynh không cần kinh hoảng, trốn tới đằng sau ta này!” Chung Nhạc hét to, càng hiển lộ ra uy phong lẫm lẫm, nhanh nhìn chăm chăm hắc hùng té trên mặt đất, cũng không quay đầu lại nói.

Ngu Phi Yến lập tức thúc dục hồn binh, hung hăng chém về phía Hùng sư huynh.

“Hàn sư huynh” lão đảo chạy vội, vài bước tầm đó đi tới khoảng cách sau lưng Chung Nhạc không xa. Trông mắt lập tức trở nên cực kỳ yêu dị yêu tà, cái cổ đột nhiên dài ra, trở nên lại thô lại dài, trong khoảnh khắc liền hóa thành một con cự mãng mặt người, đầu mãng cao cao giơ lên, tựa như thiểm điện cắn về phía Chung Nhạc!

Giờ khắc này, Công Dương cùng “Hùng sư huynh” sắc mặt khấn trương, đồng thời bạo lên. Công Dương vừa mới nhảy ra, liền bị Yêu thần Lê Tú Nương liên tục hơn mười đạo chưởng ấn sinh sinh đánh ở trên người, đánh cho cốt cách đứt gãy, da dê đều bị đánh đến nứt ra, rốt cục nhện không được thổ huyết, cúi đầu đánh về phía Lê Tú Nương!

Mà hai chân “Hùng sư huynh” bị thương, vừa mới nhảy lên hai chân liền mềm nhũn, ngồi xuống dưới đất. Nhưng là sức mạnh của hắn mạnh nhất, đưa tay liền đánh nát Ngư Long do Ngụ Phi Yến quan tướng ra!

Lê Tú Nương và Ngụ Phi Yến đồng thời chấn động, thoáng nhìn thấy con rắn mặt người ở sau lưng Chung Nhạc, liền muốn há miệng nhắc nhở, chỉ là lúc này còn kịp sao?

Mà vào lúc này, Chung Nhạc quay đầu lại, vẻ mặt vui vẻ ngửa đầu nhìn về phía con rắn mặt người, cười nói: “Người ở sau lưng ta thuận tiện cho người ra tay, cũng thuận tiện cho ta ra tay.”

Vị “Xà sư muội” kia còn chưa đập xuống, nghe vậy trong nội tâm cả kinh, lại vào lúc này đột nhiên cảm thấy sau đầu một mảnh lạnh buốt. Một đạo kiếm quang màu đen tựa như thiểm điện đâm vào cổ của nàng, xoẹt xoẹt xoẹt~~ nhanh chóng quay chung quanh cổ của nàng chuyển động. Kiếm quang mang theo lôi âm, cắt ra da rắn của nàng giống như là cắt đậu hủ, chỉ một thoáng liền quay chung quanh cổ của nàng vòng vo mấy chục vòng!

“Xà sư muội” thét lên, chỗ cổ phun ra máu rắn, đầu rắn cực lớn đứt lìa ra, “âm” nện trên mặt đất, liên tục lăn lộn hơn mười vòng mới dừng vào trong rừng rậm!

Rầm rập!

Cái thân thể không đầu kia lại đột nhiên biến thành thân rắn dài đến trăm trượng, lớn không thể tưởng tượng nổi, giãy giụa trong cái sơn cốc này. Đầu rắn đã bị chém đứt, lại còn không có lập tức chết đi.

Dưới chân Chung Nhạc bắn ra lôi quang, nâng thân thể bay cao lên, tránh thoát thân rắn đang giãy giụa kia, cong ngón tay búng ra, kiếm quang như thiểm điện chui vào mi tâm của con hắc hùng kia.

Xùy~~ ——

Màu đen kiếm quang từ sau đầu hắc hùng thoát ra, cùng lúc đó Chung Nhạc chân đạp lôi quang tựa như thiểm điện bay tới sau đầu hắc hùng, đưa tay ra đặt ở trên lỗ kiếm nhỏ nhỏ này chui vào trong đầu lâu hắc hùng!

“Bôn Lôi Kiếm Quyết, Vạn Lôi Tề Phát!”

Chung Nhạc quát khê, lòng bàn tay có vô số đạo quang theo cái lỗ kiếm nhỏ nhỏ này chui vào trong đầu lâu hắc hùng!

Xuy xuy Xùy~~!

Từ trong con mắt, lỗ mũi, trong lỗ tai, của hắc hùng có từng đạo lôi đình kiếm quang bắn ra, trong nháy mắt này, cái đầu khổng lồ như núi này của hắc hùng ngay cả óc đều bị cắt đến nát bấy, bị lôi đình nướng cháy!

Chung Nhạc đưa tay bắt lấy Long Lân kiếm, xoay eo quay người, chém thẳng vào về con Công Dương đang chiến đấu với Lê sư tỷ!

“Long Hành Vạn Lĩ!”

Dưới chân hắn bay ra Giao Long, uốn lượn du động, lao thẳng đi tới, kiếm quang sáng như tuyết, một kiếm hung hăng chém xuống!

Công Dương kinh hãi, vội vàng ngẩng đầu, dựng thẳng sừng nhọn trên đỉnh đầu nghênh tiếp. Chỉ nghe một tiếng loong coong, kiếm quang chấn động, Công Dương kêu thảm, một chiếc sừng dê cong cong trên đỉnh đầu bị ngạnh sinh chặt đứt!

“Người đã sớm nhìn ra đây là một cái bẫy?”

Con Công Dương này tung người nhảy lên, từ trong vòng vây của Lê Tú Nương và Chung Nhạc nhảy ra, sau một khắc liền rơi xuống gần dặm bên ngoài. Tiếp lấy lại tung người nhảy lên, lại nhảy ra gần dặm bên

ngoài, liên tục tung nhảy mấy chục lần, vậy mà theo trong sơn cốc nhảy đến phía trên một tòa núi lớn, làm cho Chung Nhạc và Lê Tú Nương không đuổi kịp.

Con Công Dương kia đứng trên đỉnh núi, xoay người lại, toàn thân là máu, thương thế rất nặng, lạnh lùng nói: “Giết Xà sư muội và Hùng sư huynh của ta, sư tôn ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi, be be! Các ngươi tắm rửa sạch sẽ chờ chết đi, be be!”

Chung Nhạc chỉ một ngón tay, Long Lan kiếm bắn nhanh ra, con Công Dương kia tung người nhảy lên phóng xuống dãy núi, lao nhanh đi. Mà vào lúc này, đệ tử Lê Sơn thị và đám người Đào Đại Nhi ồ ồ giữa không trung mới kịp phản ứng, từng người vội vàng không chế Thái Vân Gian cùng lá sen đuổi giết.

“Cái con Công Dương này lại biết nói chuyện?”

Trong đầu Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến hơi mờ ra, thất thanh nói: “Yêu tộc! Là Yêu tộc tiến nhập Đại Hoang!”

Ngu Phi Yến rung giọng nói: “Vừa rồi con Công Dương kia nói, sư tôn của hắn sẽ không bỏ qua chúng ta, chẳng lẽ nói bên trong Thú Thần linh có Yêu tộc luyện khí sĩ?”

Yêu tộc luyện khí sĩ!

Trong lòng Lê Tú Nương cũng cảm thấy nặng nề: “Yêu tộc luyện khí sĩ xuất hiện trong Đại Hoang, chuyện này nhất định phải bẩm báo tới cao tầng Kiếm Môn! Luyện khí sĩ, không phải chúng ta có thể đối phó đấy, chúng ta lập tức rút đi!”

Chung Nhạc chạy vội như bay, đuổi theo truy kích con Công Dương kia, cao giọng nói: “Hai vị sư tỷ, các ngươi gọi bọn người Đào Đào trở về đi, ta đi giết đầu dê kia!”

37. Chương 37: Phong Ấn Của Thú Thần

Ngu Phi Yến và Lê Tú Nương lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng kêu lớn: “Chung sư đệ mau trở lại!”

Chung Nhạc một đường chạy vội như bay, so với tuần mã còn nhanh hơn gấp mấy lần, cao giọng nói: “Nếu là để con công dương này chạy trốn tới nơi ở của sư tôn hắn, chúng ta một người cũng đừng mơ tưởng muốn sống đi ra Thú Thần Linh!”

Nhị nữ chỉ thấy hắn hành động giống như giao long, ở giữa núi rừng xuyên qua nhanh chóng. Chỉ trong chớp lát đã đi lên đỉnh núi, đi xuống núi, biến mất không thấy gì nữa!

“Chung sư đệ cũng là vì tranh thủ thời gian cho chúng ta, nếu như kinh động Yêu tộc luyện khí sĩ, tất cả chúng ta đều phải chết ở chỗ này!”

Lê Tú Nương nhanh chóng nói: “Lập tức đuổi theo nhóm người Đào Đại Nhi, rời đi Thú Thần Linh, báo cho cao tầng Kiếm Môn!”

Ngu Phi Yến gật đầu, nhị nữ lập tức phi thân lên, lưng Ngu Phi Yến mọc ra hai cánh, mà Lê Tú Nương thì lại là bộ bộ sinh liên, nhanh chóng đuổi theo Thái Vân Gian và Yêu Thần Liên Hoa diệt.

Cũng không lâu lắm, nhị nữ bắt kịp đám người Đào Đại Nhi và đệ tử Lê Sơn thị, chúng nữ quyết định thật nhanh, bay ra bên ngoài Thú Thần Linh. Đám người Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến nhìn xuống phía dưới, thì thấy Chung Nhạc đã đuổi theo con công dương kia. Một người một thú đột nhiên ngẩn ngui và chậm, nhưng ngay sau đó con công dương kia tung người nhảy bỏ lại Chung Nhạc, lưu lại một mảnh máu trên không trung!

“Chỉ mong Chung sư đệ có thể ở trước lúc Yêu tộc luyện khí sĩ bị kinh động, chém chết con công dương này, sau đó bình an trở về...” Chúng nữ trầm nghĩ trong lòng.

Giữa núi rừng, công dương chiến lực kinh người, giao thủ với Chung Nhạc. Có từng mảnh từng mảnh núi rừng bị đung sập, thân to sức mạnh, những lời này không sai, thân thể càng lớn, sức mạnh càng mạnh. Con công dương này thân thể cao tới hơn chín trượng, ra sức vừa nhảy, có thể nhảy cao đến sáu bảy mươi trượng, có gần hơn dặm, sức bật kinh người vô cùng!

Nếu vào lúc bình thường, chính diện đối kháng, Chung Nhạc cũng không dám nói có thể ổn thỏa thắng được con công dương này. Cũng may con công dương này tự mua dây buộc mình, vì dụ dỗ đám người Chung Nhạc mắc câu, ở trên người mình tự tạo chút vết thương, lại bị Lê Tú Nương đánh trọng thương, cắt đứt mấy cây xương sườn, da dê cũng bị đánh cho thủng lỗ chỗ.

Thực lực công dương hao tổn lớn, dù là như thế Chung Nhạc cũng không dám chậm trễ chút nào, tuy con công dương này đã bị trọng thương, nhưng vẫn chống cự rất ngoan cố, vẫn có thực lực chém giết hẳn.

Nếu là bất cẩn để lật thuyền trong mương, vậy thì thua lỗ lớn rồi!

“Nhạc tiểu tử, phương hướng con công dương này chạy trốn chính là phương vị của tinh khí Thú thần.”

Đột nhiên, trong thức hải Chung Nhạc truyền đến giọng nói của Tân Hỏa, nói: “Xem ra sự phụ của con công dương này, vị Yêu tộc luyện khí sĩ kia, hẳn là đang cố gắng tiến vào phong ấn của Thú thần, cướp lấy Thú thần tinh khí.”

Chung Nhạc nghiêm nghị trong lòng, nói: “Nếu là Yêu tộc luyện khí sĩ kia ở trong phong ấn Thú thần, ta chẳng những không có bất kỳ cơ hội nhận được Thú thần tinh khí, hơn nữa tuyệt đối sẽ chết ở trong tay của hắn...”

“Người quá khinh thường phong ấn của Thú thần. Lúc Thú thần tử vong phong ấn linh hồn và tinh khí của mình, làm như vậy là để không chết, sau khi nhận được tế tự linh hồn vĩnh sinh.”

Tân Hỏa cười lạnh nói: “Phong ấn của hắn, cho dù buông lỏng cũng không phải là cướp lấy dễ dàng như vậy. Giống như thần ma cơ này, trước khi chết tâm niệm vừa động, là có thể ở trong người bố trí ra từng loại từng loại phong ấn, giam cầm, cấm chế, nặng nề sát cơ. Giờ phút này, vị Yêu tộc luyện khí sĩ kia hơn phân nửa là đang phá cấm vô cùng gian khổ, muốn lấy được Thú thần tinh khí cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.”

Trong lúc nói chuyện, Chung Nhạc lần nữa đuổi theo con công dương kia. Tung người nhảy nhảy đến trên lưng dê, nhanh chóng chạy vội, chạy thẳng tới đỉnh đầu công dương. Sau đó kiếm quang đồng thời chớp động, Long Lân kiếm hóa thành một đạo thiểm điện, đâm vào trái tim công dương!

Nhưng vào lúc này, dưới chân Chung Nhạc đột nhiên trống rỗng. Chỉ thấy con cự hình công dương kia đang nhanh chóng thu nhỏ lại thân hình, để cho hắn đạp hụt một cước, mà Long Lân kiếm cũng đâm thẳng vào không khí.

Con công dương kia biến thành một cái cao hơn người, hai chân đứng thẳng giống như người, thân người dài dê, trên người mặc áo da dê, chẳng qua là trên cổ mọc một cái đầu, treo râu bạc thật dài, đỉnh đầu chỉ có một cái sừng, một cái sừng khác đã bị Chung Nhạc chặt đứt.

“Tiểu tử thú, sư tôn ta đang ở gần đây, ta để ngươi chết không có chỗ chôn, be be!”

Quái vật nửa người nửa dê này thân chịu trọng thương, hung hăng trợn mắt nhìn Chung Nhạc một cái, hai chân tung nhảy như bay giống như gáo lò xo, nhanh chóng né tránh Long Lân kiếm và Bôn Lôi kiếm khi đâm tới, chạy trốn về phía một mảnh vách núi.

Vách núi kia trắng giống như cái màn lớn bằng tuyết, giắt ngang giữa sơn thủy Thú Thần Lĩnh, hiện ra vẻ rất là đột ngột.

Nếu như đổi lại là đám người Lê Tú Nương hoặc là Ngu Phi Yến tới đây, nhất định sẽ kinh ngạc không thôi. Bởi vì trước kia các nàng đã tới Thú Thần Lĩnh, căn bản không có vách núi giống như tấm màn trắng này, tòa vách núi này hẳn là gần đây mới xuất hiện ở Thú Thần Lĩnh!

Bất quá Chung Nhạc chưa từng tới nơi này bao giờ, tự nhiên cũng không kinh ngạc chút nào, chỉ lo đuổi giết con công dương kia.

“Sư tôn, sư tôn cứu ta, be be!”

Công dương bị Bôn Lôi kiếm khí bao phủ, tung người đụng vỡ kiếm khí, vọt thẳng tới vách núi, kêu lớn: “Sư tôn...”

Tốc độ của hắn cực nhanh, lấy cái tốc độ này vọt tới vách núi, nhất định sẽ bị đụng đến tan xương nát thịt. Chung Nhạc làm như không thấy, dưới chân đột nhiên bộc phát lôi đình, tốc độ trở nên nhanh hơn, lấy tư thế Long Hành Vạn Lí gia tốc đến gần.

Mắt thấy con công dương kia sẽ phải đụng vào trên vách núi, đột nhiên chỉ thấy vách núi đụng đưa, công dương liền biến mất không thấy gì nữa.

Chung Nhạc trong lòng khê động, theo sát phía sau đi, chỉ thấy vách núi đập vào mặt. Mắt thấy liền muốn đụng vào lúc này đột nhiên vách núi đụng đưa như mặt nước, thế nhưng không có va chạm vào bất kỳ vật gì, Chung Nhạc và Long Lân kiếm cùng nhau xuyên qua.

“Kiếm khí ngang trời!”

Chung Nhạc quát khê, lôi đình quanh thân như kim xà loạn vũ, bảo vệ quanh thân, phòng bị đánh lén, đợi đứng vững bước chân lúc này mới nhìn quanh bốn phía.

Tân Hỏa thầm khen một tiếng. Đặt ở một tháng trước, Chung Nhạc vẫn còn là tiểu tử lỗ mãng chưa ráo máu đầu. Bàn về kinh nghiệm so với đám người Đình Lam Nguyệt, Đào Đại Nhi không bằng, thường xuyên cần bọn họ chỉ điểm. Mà bây giờ Chung Nhạc cũng đã trở nên cực kỳ lão đạo đánh đá chua ngoa, tiến bộ rõ rệt.

“Ồ, nơi này là...?”

Chung Nhạc nhìn khắp xung quanh, cảnh tượng nơi này khác biệt rất lớn với phía bên ngoài. Phía ngoài tuy thế núi hiểm ác, nhưng là núi non trùng điệp cây rừng xanh mướt trùng điệp, có một vẻ đẹp đặc biệt. Còn ở đây lại lộ ra vẻ có chút quỷ dị.

Chỉ thấy có từng tấm bia đá san sát, tấm bia đá cao tới mấy trượng, ở giữa các tấm bia đá còn có hoa cỏ cây cối, còn có sông nhỏ. Thỉnh thoảng còn có thể thấy từng ngọn đài cao đứng vững ở giữa những tấm bia đá.

Bất quá, hết thấy những thứ này đều đang chuyển động, tấm bia đá đang không ngừng thay đổi phương vị, hoa cỏ cây cối cũng đang biến hóa vị trí, phảng phất như những thứ này là sống!

Bất động đấy, chỉ có mấy chục tòa đài cao kia.

Mà con công dương kia, thì đã đi vào trong rừng tấm bia đá. Nó khoảng cách Chung Nhạc không xa, lộ ra vẻ rất là cẩn thận, đứng ở nơi đó không dám di chuyển bước chân.

“Nơi này chính là phong ấn của Thú Thần.”

Tân Hỏa thông qua ánh mắt Chung Nhạc nhìn xung quanh, nói: “Những tấm bia đá, hoa cỏ cây cối và đài cao này đều là tinh thần lực của Thú Thần trước khi chết hiển hóa, dùng tinh thần lực chế tạo thành. Người nhìn kỹ, toàn bộ những thứ ở nơi này cũng không phải là đang di động, mà là tại sau khi phân giải lại tổ hợp lại”

“Tinh thần lực hiển hóa?”

Chung Nhạc tập trung tinh thần, nhìn thật kỹ, quả nhiên thấy được hình ảnh nhỏ hơn. Những tấm bia đá, thậm chí hoa cỏ cây cối và nước chảy, quả thật là đang không ngừng phân giải tổ hợp, biến thành tinh thần lực nhỏ bé nhất sau đó lại lần nữa hiển hóa ra ngoài!

Chẳng qua là tốc độ biến hóa quá nhanh, mắt thường không cách nào dễ dàng bắt kịp. Cũng may hắn lấy lôi đình luyện hồn, lại dùng giao long luyện thể, nên mới có thể miễn cưỡng thấy được biến hóa rất nhỏ. Nhưng nếu muốn thấy rõ ràng, lấy nhãn lực trước mắt của hắn còn không cách nào làm được.

“Trước khi Thú thần chết, dùng tinh thần lực bày ra cái phong ấn này, để bảo vệ tinh khí của mình không trôi mất. Ở trên những tấm bia đá này hiện đầy các loại đồ đẳng văn, mỗi một mặt của tấm bia đá đều ẩn chứa một loại pháp môn sát phạt.”

Tân Hỏa tiếp tục quan sát, nói: “Bởi vì toàn bộ nơi này đều là tinh thần lực tạo thành, nếu là có người bước vào trong đó, tinh thần lực của Thú thần sẽ thúc dục pháp môn sát phạt trong tấm bia đá, chém giết người xâm lăng. Mà chung quanh mỗi một tấm bia đá lại có sáu mặt tấm bia đá gần đó, nói cách khác sẽ có bảy loại pháp môn sát phạt qua lại tổ hợp, hóa thành một tòa Thất Sát trận pháp.”

Chung Nhạc suy tư nói: “Nói cách khác, mỗi một tấm bia đá đều là một tòa Thất Sát trận? Mỗi một tòa trận thế Thất Sát trận đều không giống nhau? Thất Sát trận này có thể dùng loại phương pháp này phá trận thông qua, sang một tòa Thất Sát trận khác lại dùng loại phương pháp này đó là một con đường chết?”

“Chính xác!”

Tân Hỏa tán thành nói: “Bất quá đây chỉ là tiểu đạo. Người nhìn những cái đài cao kia, xung quanh đài lại có bốn mươi chín tấm bia đá, đây cũng là một loại đại trận thế khác. Vì lẽ đó bốn mươi chín tòa Thất Sát trận tạo thành sát phạt trung trận, hoàn toàn đan xen với tiểu trận thế, xúc động tiểu trận thế là có thể kích thích đại trận thế! Tiểu trận chém giết luyện khí sĩ cũng là dễ dàng, trung trận cho dù nhân vật như Phương Kiếm Các, Tả Tương Sinh tới cũng phải nuốt hận. Mà những cái đài cao lại có bốn mươi chín cái, lại là một tòa sát phạt đại trận. Tòa sát phạt đại trận này...hắc hắc, rất là kinh người, dù là môn chủ Kiếm Môn các người tới chỉ sợ cũng phải đánh rầm.”

Chung Nhạc ngẩng đầu nhìn lại, nói: “Chỉ có bốn mươi tám cái đài cao.”

“Đây cũng chính là Thú Thần tinh khí bị tiết lộ.”

Tân Hỏa tiểu đồng đang tại ngắm nhìn, nói: “Một cái đài cao khác vẫn còn, đoán chừng là Đại Hoang đã từng phát sinh quá động đất, địa thế bị thay đổi, mang cái đài cao đó chìm xuống dưới đất, làm cho sát phạt đại trận không cách nào vận chuyển, cũng làm cho phong ấn này buông lỏng. Trận pháp này quá tinh diệu, chỉ cần có một chút xui xẻo, thì sẽ xuất hiện càng nhiều sơ hở hơn, hoàn toàn đan xen, chỉ cần có một khâu khâu trừ không được, thì sẽ hoàn toàn chặt đứt. Quý tích vận hành của những tấm bia đá này cũng đã phát sinh biến hóa, uy lực bị yếu đi, có tấm bia đá còn không cách nào tạo thành Thất Sát trận, uy lực không cách nào bộc phát, làm cho người khác có khả năng tiến vào trong đó. Nếu như phong ấn có đầy đủ trận thế, ta muốn đi vào cũng phải nhúc nhích đầu thật lâu, nhưng là lúc này lại dễ dàng nhiều. Nhạc tiểu tử, ta sẽ hướng dẫn người phá trận, chúng ta đi đoạt Thú Thần tinh khí!”

“Còn con công dương kia?”

“Tên này mới vừa nãy đạp sai một bước, đã chết chắc rồi.”

Chung Nhạc nhìn về phía con công dương kia, chỉ thấy những tấm bia đá ở xung quanh con công dương đột nhiên ngừng vận chuyển. Trên tấm bia đá có màu máu rỉ ra, giống như là tấm bia đá đang chảy máu, vết máu ở trên tấm bia đá ngọ nguậy, vẽ ra vài bức đồ đẳng quỷ dị.

Bảy mặt tấm bia đá đều đồng thời chảy máu, đồ đẳng trên tấm bia đá cũng đang dần dần rõ ràng, công dương vội vàng bỏ chạy. Đột nhiên chỉ thấy từ trong tấm bia đá xuất hiện bảy tôn Thần Ma, từng cái bàn tay to bắt được đỉnh đầu và tứ chi của công dương, dùng sức xé một cái liền đem con công dương này xé thành mấy mảnh, bị bảy tôn Thần Ma xé xác ăn không còn!

Còn vết máu lưu động trên tấm bia đá, từ lúc bảy tôn Thần Ma vừa biến mất đã không nhìn thấy nữa, đồ đẳng văn trên tấm bia đá cũng biến mất theo.

“Thấy không? Nếu như người đi nhầm một bước, thì sẽ có kết quả giống như con công dương kia.”

Tân Hỏa đắc ý nói: “Bất quá có ta ở đây, người muốn xuyên qua phong ấn này, tiến vào trong phong ấn, là chuyện dễ dàng!”

38. Chương 38: Trận Sát Luyện Khí Sĩ

Chung Nhạc dõi mắt nhìn theo, thấy bia đá thành rừng, dài cao đứng vững, không khỏi rung mình một cái: “Sau khi Thú thần chết tinh thần lực không tiêu tan, xúc động trận pháp. Trong tám bia đá đã hiện lên bảy tôn Ma Thần, xé xác ăn con Công Dương kia, đây mới chỉ là Thất Sát trận trụ cột nhất! Nếu là trung cấp trận thể từ bốn mươi chín tòa Thất Sát trận tạo thành bị dẫn phát, uy lực lại mạnh đến cỡ nào?”

Mà đại hình trận pháp từ bốn mươi chín tòa trung cấp trận pháp hình thành bị dẫn động, uy lực lại mạnh bao nhiêu?

Chỉ sợ trong mười vạn dặm Đại Hoang, sẽ tái hiện cảnh tượng Thần Ma hàng lâm kinh khủng đi?

Mà đây chỉ là phong ấn trước khi chết của Thú thần mà thôi, nếu như thực lực của vị Thú thần này còn ở trạng thái đỉnh phong, uy lực của phong ấn khẳng định sẽ càng thêm chí cương chí mãnh!

Đi vào bên trong trận pháp khủng bố như vậy, mặc dù có Tân Hỏa hướng dẫn, nhưng hẳn vẫn còn có chút nhàn nhạt lo lắng!

Bất quá, trong lòng của hắn thậm chí lại có chút chờ mong, chờ mong có thể chứng kiến nguyên vẹn cảnh tượng Thú Thần đại trận bộc phát uy năng.

“Ta nhất định là bị Tân Hỏa dạy hư rồi, nếu không làm sao lại đi mong đợi đại trận bộc phát này bộc phát?”

Chung Nhạc nháy mắt mấy cái, từng bước làm theo hướng dẫn của Tân Hỏa đi vào trong trận, không có đập sai bất kỳ một bước nào, thầm nghĩ: “Nếu như tòa đại trận này bộc phát, chỉ sợ sẽ kinh khủng giống như là thiên tai hàng lâm, tám trăm dặm Thú Thần lĩnh này đều khó giữ được, chỉ có người sợ thiên hạ bất loạn mới sẽ hi vọng đại trận bộc phát đi?”

“Nhạc tiểu tử, nếu như tòa đại trận này bộc phát thì..., nhất định cực kỳ đồ sộ. Đợi tí nữa chúng ta có thể thử tìm tòi, xem có thể tìm ra cái đài cao bị chìm ngầm kia hay không, bỏ toàn tòa đại trận này!” Tân Hỏa hưng phấn nói.

“Quả nhiên, ta là bị hắn dạy hư đấy.” Chung Nhạc thầm nghĩ.

Tân Hỏa trong miệng thì thảo ra tiếng, tính toán quy tắc vận chuyển của trận pháp, hướng dẫn hắn chen rãi xâm nhập vào trong trận pháp, trên đường đi bình an vô sự.

“Ồ, trên mặt tám bia đá này tại sao có thể có đồ đằng văn?”

Chung Nhạc đột nhiên nhìn thấy trên mặt một tấm bia đá có máu tươi đầm đìa, dòng máu vẫn chưa khô héo, vẽ lấy một bộ đồ án đồ đằng quỷ dị, không khỏi tò mò.

Trên mặt những tấm bia đá khác đều sạch sẽ, chỉ khi có người xúc động trận pháp, mới có thể hiện ra đồ đằng văn chém giết người xâm nhập. Sau khi người xâm nhập chết, đồ đằng văn liền sẽ tự động biến mất biến mất.

“Đồ đằng văn ở trên mặt tám bia đá này khẳng định không phải phong ấn của Thú thần, mà là có người khác bố trí. Chẳng lẽ là sự phụ của con Công Dương kia, vị Yêu tộc luyện khí sĩ nọ?”

Trong lòng Chung Nhạc khẽ động: “Hắn lưu lại đồ đằng văn này ở trên tám bia đá, hẳn là dùng để phá giải áp chế đồ đằng Thất Sát trận?”

Hắn tỉ mỉ quan sát những đồ đằng văn này, chỉ thấy hoa văn cực kỳ thâm ảo,, hoàn toàn khác biệt với đồ đằng văn của Kiếm Môn. Đồ đằng văn của Kiếm Môn tôn trọng tự nhiên, bất kể là Lôi Đình đồ đằng văn hay là Giao Long đồ đằng văn mà Chung Nhạc trước mắt học được, đều là y theo Lôi Đình đồ án và Giao Long đồ án trong tự nhiên mà có được tư tưởng, biến hóa của lôi văn và long văn trăm khoan vẫn quanh một đốm.

Mà đồ đằng văn của Yêu tộc lại nhiều ra rất nhiều khí thể sát phạt và biến hóa yêu dị, dùng huyết để luyện chế đồ đằng văn, tăng lên uy năng đồ đằng văn, càng thêm quỷ dị!

“Máu này là máu người!”

Chung Nhạc ngửi thử mùi máu, sắc mặt chuyển sang lạnh lẽo. Đồ đằng vắn trên tấm bia đá là dùng máu người để vẽ, hơn nữa còn dùng máu của đồng nam đồng nữ!

“Nhân tộc chúng ta ở bên ngoài Đại Hoang thật sự hèn mọn như thế? Nếu quả thật đúng như lời của Tân Hỏa, tộc chúng ta là hậu duệ của Phục Hy thần tộc, vậy tại sao lại rơi vào tình cảnh bây giờ?”

Hắn lấy lại bình tĩnh, dựa theo hướng dẫn của Tân Hỏa đi thẳng về phía trước, xâm nhập đại trận. Cũng không lâu lắm, Chung Nhạc đột nhiên nhìn thấy phía trước có yêu khí tràn ngập, hóa thành sương mù tối tăm mờ mịt.

Trong sương mù, mơ hồ có máu đang bắt đầu chảy, hóa thành một cái thân thể khổng lồ, như thần như ma, di chuyển ở trong sương mù.

“Chẳng lẽ là vị Yêu tộc luyện khí sĩ kia?”

Chung Nhạc vừa mới nghĩ tới đây, liền thấy sương mù đột nhiên biến hóa. Thân hình cực lớn biến thành từ máu trong sương mù bất chợt quay đầu lại, nhìn về phía hắn. Trong sương mù hiện ra một con mắt cực lớn, đỏ rực như lửa!

Chung Nhạc lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, trong thức hải đột nhiên xuất hiện một con mắt bằng máu cực lớn, nhấp nhô nhanh như chớp, lơ lửng ở trên không thức hải, thể tích lớn tới vài mẫu!

Bị con mắt này nhìn một cái, khí huyết toàn thân hắn gần như sôi trào lên, hóa thành từng luồng dưng mãnh lao vào trong thức hải, trong nháy mắt liền bị con mắt này cắn nuốt tất cả khí huyết!

“Phương thức công kích quý dị như vậy, chẳng lẽ là vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia ra tay với ta? Vậy mà dám can đảm ở trong thức hải của ta hại ta?”

Chung Nhạc hừ lạnh một tiếng, lập tức quan tưởng Toại Hoàng. Thức hải bốc lên, trong thức hải hỗn phách hóa thành Toại Hoàng từ từ bay lên, sấm sét vang dội, lôi đình vạn quân!

Nơi lôi đình đánh xuống, đều bị thức gãy, nơi vạn quân áp tới, đều bị áp diệt!

Toại Hoàng vừa ra, tựa như Thần hoàng ngồi thiên đình, hết thấy tà ma lui tán!

Con mắt máu ở trên không thức hải của hắn âm một tiếng liền bị Toại Hoàng luyện hóa, hóa thành tinh thuần tinh thần lực, biến thành mưa to nhao nhao rơi xuống. Lần cho thức hải Chung Nhạc cũng tăng lên theo, tu vi tinh thần lực thoáng cái tăng lên gần nửa!

“Luyện hóa con mắt máu này, hiệu quả vậy mà tương đương với phục dụng khoảng một trăm viên Vũ Linh đan!”

Chung Nhạc vừa mừng vừa sợ. Từ trong sương mù xám kia truyền đến một tiếng kêu đau đớn, chỉ thấy sương mù tản đi, thần ma ở trong sương mù cũng tùy theo tán đi. Một âm thanh yếu ớt lạnh lùng nói: “Luyện khí sĩ Kiếm Môn? Lại còn là một tên tiểu quỷ còn trẻ như vậy, nếu như bắt được mang ra bên ngoài Đại Hoang, nhất định có thể bán được giá tiền tốt nhất! Người đã xuất hiện ở chỗ này, như vậy ba người đệ tử của ta xem ra cũng đã gặp bất trắc đi à nha?”

“Luyện Khí sĩ? Hắn rõ ràng lại cho ta là luyện khí sĩ Kiếm Môn? Chẳng lẽ hắn nhìn không ra, ta còn chưa trở thành luyện khí sĩ?”

Trong lòng Chung Nhạc buồn bực. Nhưng hắn lại không biết chính mình ở trong chớp mắt liền luyện hóa mất huyết nhân, mặc dù không có cho vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia tạo thành bao nhiêu tổn thương, nhưng là loại thần lực có độ bền bỉ và lực công kích khủng bố này, lại là bản lãnh mà luyện khí sĩ mới có thể có!

Chỉ là vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia lại thật không ngờ, tuy độ bền bỉ và lực công kích của tinh thần lực Chung Nhạc đạt tới tiêu chuẩn của luyện khí sĩ, nhưng là tu vi tinh thần lực lại rất yếu ớt, thức hải chỉ lớn năm trăm mẫu.

Vị luyện khí sĩ Yêu tộc Luyện Khí sĩ kia chỉ tùy tiện thi triển tinh thần công kích, tự nhiên là không cách nào xác minh tu vi thật sự Chung Nhạc.

“Ba người đệ tử của ngươi là một con dê, một con rắn và một con gấu phải không?”

Chung Nhạc cười ha ha, trong lòng không có sợ hãi chút nào, cất cao giọng nói: “Ta đã giết hai con, con còn lại trốn vào mảnh phong ấn này, chính mình xúc động trận pháp nên đã chết. Yêu tộc huynh đài, kính xin bớt đau buồn đi.”

“Hắc hắc hắc, bọn chúng tài nghệ không bằng người, chết chưa hết tội. Bất quá người giết đệ tử của ta, người cũng chết chưa hết tội!”

Âm thanh của luyện khí sĩ Yêu tộc kia truyền đến, lại yêu dị gấp đôi, cười nói: “Mặc dù người cũng là luyện khí sĩ, nhưng là bản lĩnh lại không bằng ta. Hơn nữa ta là Yêu tộc, là cùng tộc với Thú thần, ở trong phong ấn Thú thần này, ta có thể điều động sức mạnh của trận pháp gạt bỏ người gạt bỏ! Tiểu quỷ...”

Chung Nhạc cất bước đi thẳng về phía trước, câu nói của luyện khí sĩ Yêu tộc kia còn chưa có nói xong, Chung Nhạc đã chạy tới phía trước hẳn. Bước chân di chuyển như vào chỗ không người, xem tòa đại trận sát cơ từ phía này như không tồn tại.

Chung Nhạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy luyện khí sĩ Yêu tộc kia cao cao gầy gầy, thân cao có hơn một trượng, tướng mạo tương tự như Nhân tộc, chỉ là trên làn da mọc đầy miếng vảy, không biết là chủng tộc gì.

Ở sau lưng hẳn công một cái hồ lô lớn cao đến một người, trong hồ lô sôi trào bốc lên máu tươi, từng đoàn từng đoàn máu tươi ở trên miệng hồ lô không ngừng lăn qua lăn lại, bên trong mỗi một đoàn máu tươi đều có một cái hồn phách của đồng nam hoặc là đồng nữ.

Trong hồ lô này chứa đựng đều là máu tươi của đồng nam đồng nữ, không biết cần giết bao nhiêu người mới có thể luyện ra được một hồ lô máu tươi như vậy!

Cái luyện khí sĩ Yêu tộc kia nhìn thấy Chung Nhạc chỉ trong vài bước đã tới tới phía trước chính mình, trong nội tâm lại càng hoảng sợ: “Kẻ này chẳng lẽ là đang giả heo ăn thịt hổ, giả bộ chỉ là luyện khí sĩ, nhưng kỳ thật lại là lão quái vật của Kiếm Môn? Nếu không, hẳn làm sao có thể đối với trận pháp này rõ như lòng bàn tay, dễ dàng như thế liền xâm nhập phong ấn Thú thần... Không đúng!”

Chung Nhạc khoảng cách rất gần hẳn, chỉ còn cách mấy tấm bia đá, tu vi Chung Nhạc lập tức bị hẳn xem thấu!

“Một tên tiểu quỷ Nhân tộc, một tên tiểu quỷ ngay cả linh đều không có cảm ứng được!”

Vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia ngơ ngác nhìn xem Chung Nhạc, thất thanh nói: “Người không phải luyện khí sĩ của Kiếm Môn, làm sao sẽ tinh thông phong ấn Thú thần, tới được nơi này?”

Hắn lập tức vui mừng quá đổi, cười ha ha nói: “Chưa thành tựu luyện khí sĩ, tinh thần lực so với luyện khí sĩ đã không kém bao nhiêu, quả thực là cực phẩm trong Nhân tộc! Nếu là bất cứ người, giá cả nhất định còn cao hơn cả luyện khí sĩ! Tiểu quỷ, ngoan ngoãn lưu lại a! Huyết hồ lô, té!”

Hồ lô kia lập tức sôi trào bốc lên huyết tương, hóa thành một cái bàn tay lớn màu máu to rộng hơn một trượng, chộp về phía Chung Nhạc đang cách vài tấm bia đá!

“Nhạc tiểu tử, đi ba bước sang trái, nhảy về phía trước một trượng sáu.” Tân Hỏa lên tiếng nói.

Chung Nhạc theo lời đi ra ba bước, hướng về phía trước tung người nhảy ra một trượng sáu, hoàn toàn nhảy tới biên giới tòa Thất Sát đại trận này, mà cái bàn tay lớn màu máu kia cũng vừa lao tới sau lưng Chung Nhạc.

Cùng lúc đó, trên mặt những tấm bia đá của tòa Thất Sát đại trận này rồi đột nhiên nổi lên biến hóa, trên tấm bia đá có máu tươi chảy ra, sau đó trên tấm bia đá xuất hiện đồ đằng văn, Thất Sát đại trận lập tức khởi động!

Tân Hỏa không nhanh không chậm nói: “Đi về phía trước một bước.”

Chung Nhạc về phía trước bước ra một bước, đi ra Thất Sát đại trận, cũng vào lúc này, Thất Sát đại trận khởi động. Bàn tay lớn trong huyết hồ lô vừa định bắt xuống, liền đụng phải khí tức kinh khủng vừa bộc phát trong bảy mặt tấm bia đá, tinh thần lực Thú thần ẩn giấu trong tấm bia đá cuộn cuộn tuôn ra, hóa thành bảy tôn thần ma, ầm ầm xông nát bàn tay lớn màu máu!

“Tân Hỏa, nếu như ta từ bên ngoài công kích tòa sát trận này thì nó sẽ như thế nào?” Chung Nhạc quay đầu lại nhìn về phía tòa Thất Sát trận này. Chỉ thấy mình đã đi ra phạm vi bốn mươi chín khối bìa đá xung quanh đài cao, trong lòng bất chợt hơi động, đột nhiên nói.

Tân Hỏa cười nói: “Người sẽ khởi động tòa trung cấp sát phạt trận pháp này. Thế nào? Người cũng có dục vọng phá hư, muốn hiểu biết một chút uy năng của tòa trung cấp sát trận này?”

“Vậy thì biết một chút đi!”

Trong mắt Chung Nhạc lóe lên tinh mang, khẽ quát một tiếng, tinh thần lực hiển hóa Giao Long, hung hăng nhảy vào trong đại trận, lao về phía bảy tôn thần ma kia!

Khóe mắt vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia nhìn thấy cảnh này, vội vàng quay người liều mạng chạy ra phạm vi trận pháp này. Nhưng vào lúc này chợt thấy bảy tôn thần ma kia đột nhiên xác nhập vào nhau, hóa thành một con yêu quái có bảy cái đầu lâu, mọc ra mười bốn cánh tay mười bốn chân, giao long từ tinh thần lực Chung Nhạc biến thành còn chưa tới gần đã bị khí tức của tôn thần ma này đập vụn!

Cùng lúc đó, bốn mươi tám tòa sát trận khác cũng đồng thời khởi động, trên mặt từng tấm bìa đá có máu tươi phun trào, từng tôn thần ma xuất hiện, mở miệng gào thét!

Chỉ thấy tòa trung cấp sát phạt đại trận này khởi động, từng tôn thần ma xác nhập vào nhau, khí thế càng ngày càng mạnh. Cuối cùng chỉ còn lại có bốn mươi chín tôn thần ma bảy tay đang liều mạng xung phong qua lại ở trong trận, quấy nát hết thấy!

Chung Nhạc đứng ở ngoài trận nhìn vào, thấy vị luyện khí sĩ Yêu tộc kia chỉ kịp kêu thảm một tiếng, liền bị phá tan thành từng mảnh, bị bốn mươi chín tôn thần ma bảy tay xé xác ăn đi, ăn tới không còn một mảnh!

Mà bốn mươi chín tôn thần ma kia đột nhiên lại lần nữa xác nhập vào nhau, cuối cùng hóa thành một tôn thần ma đỉnh thiên lập địa. Nó đột nhiên ngửa mặt lên trời rồng to, chấn động những đám mây trên không bay tản đi, cảnh tượng vô cùng kinh người!

Đây chính là uy năng của trung cấp sát trận!

“Trung cấp sát trận quả nhiên bá đạo!”

Chung Nhạc lắc đầu, đi thẳng về phía trước: “Đại Hoang, không phải là nơi mà Yêu tộc các người nên tới, chỉ tiếc người biết được quá muộn.”

39. Chương 39: Nội Đan Của Thú Thần

Kim đỉnh Kiếm Môn, đại điện xanh vàng rực rỡ, nguy nga tráng quan.

Đứng ở trên kim đỉnh, mỗi ngày đều có thể hưởng thụ ánh nắng nhiều hơn dưới chân núi một canh giờ. Mà ở ngay trung tâm kim đỉnh đứng vững một tòa đài cao, trên đài cao núp một con dị thú trên đầu mọc ra bốn cái đầu, đối diện với bốn cái đầu là bốn phương tám hướng của Đại Hoang.

Con dị thú kia giống như một bức điêu khắc, có rất nhiều luyện khí sĩ kể từ khi lên núi tới nay, cũng chưa từng phát hiện con dị thú này nhúc nhích qua một chút nào.

Nhưng hôm nay, con dị thú này đột nhiên dung đưa thân thể, bộ lông vàng trên cổ dựng thẳng lên, một cái đầu lâu trong đó tròng tròn xoe hai mắt, nhìn chằm chằm về phương hướng Thú Thần linh, trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng hô trầm thấp.

Tiếng hô trầm thấp, chấn động kim đỉnh.

Đột nhiên, một đạo bạch quang hiện lên, liền thấy một vị trưởng lão áo trắng xuất hiện ở trên đài cao, khấn trương nói: “Tứ Minh Thú, xảy ra chuyện gì?”

Con dị thú kia mở miệng, âm thanh chấn động, trầm giọng nói: “Hồi bẩm đại trưởng lão, Thú Thần linh Đại Hoang có động tĩnh, mơ hồ có uy năng của thần ma.”

Con Tứ Minh Thú này bởi vì có bốn cái đầu, có thể xem bốn phương tám hướng, nhìn thấy được cực xa, chính là dị chủng thú thú hiếm thấy trong Đại Hoang. Vì vậy bị trưởng lão Kiếm Môn đặt ở chỗ cao nhất trên núi Kiếm Môn, dùng để quan sát động tĩnh trong mười vạn dặm Đại Hoang, nếu như gặp phải dị biến hoặc là ngoại địch xâm lấn, là có thể trước tiên báo động.

“Mời đại trưởng lão nhìn.”

Cái đầu đang nhìn về phương hướng Thú Thần linh của Tứ Minh Thú tròn tròn hai tròng mắt, bắn ra một cái màn sáng, trong màn sáng mơ hồ chiếu rọi ra cảnh tượng của Thú Thần linh. Có thể nhìn thấy trung tâm tám trăm dặm Thú Thần Linh, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng kinh khủng, một tôn thần ma thân thể cao ngàn trượng ngửa mặt lên trời rống giận, rống nát đám mây trên không trung!

Bức cảnh tượng này, chính là dị tượng do Chung Nhạc xúc động trung cấp trận pháp trong phong ấn Thú thần, tru diệt luyện khí sĩ Yêu tộc kia tạo thành!

“Đây là...”

Từng đạo bạch quang chớp động, rơi vào trên đài cao, hóa thành từng vị trưởng lão áo trắng Kiếm Môn, nhìn thấy hình ảnh trong ánh mắt của Tứ Minh Thú, rồi rút lấy làm kinh hãi, thất thanh nói: “Thần cấp phong ấn!”

“Trong truyền thuyết Thú Thần Linh là do một tôn Thú thần sau khi chết biến thành, chẳng lẽ tin đồn này là thật sự? Nơi đó thật sự là từ thi thể của Thú thần biến thành?”

“Thi thể của Thú thần biến thành chỉ là chuyện nhỏ, tại sao lại lưu lại thần cấp phong ấn mới là chuyện lớn! Chẳng lẽ, Thú thần phong ấn bảo tàng của mình?”

“Lần này nguy rồi, Yêu tộc bên ngoài Đại Hoang vốn đã nhìn chăm chăm vào Đại Hoang, chẳng qua là do có Kiếm Môn ta trấn áp ở chỗ này, bọn họ lại không muốn thương vong thâm trọng, cho nên mới không có tiến vào Đại Hoang. Lúc này thần cấp phong ấn trong Thú Thần linh vừa hiện, xác minh trong Thú Thần Linh thật là có bảo tàng Thú thần, chỉ sợ Yêu tộc ngoài Đại Hoang sẽ ra tay với Đại Hoang ta...”

...

Sắc mặt các vị trưởng lão Kiếm Môn đều ngưng trọng vô cùng, cảm giác được khôn cùng áp lực. Hiện nay môn chủ thế hệ này của Kiếm Môn đã già, chỉ một chuyện chọn lựa môn chủ tiếp theo cho Kiếm Môn cũng đã làm Kiếm Môn nổi lên nội忧, thêm vào hoạ ngoại xâm này, lại như tưới dầu lên lửa!

“Thời buổi rối loạn, thời buổi rối loạn rồi!”

Vị trưởng lão có số tuổi lớn nhất kia chính là đại trưởng lão thuộc Hữu Ngu thị, trầm giọng nói: “Việc Thú Thần Linh Đại Hoang xuất hiện thần cấp phong ấn chắc chắn không thể gạt được Yêu tộc, lập tức triệu tập tất cả trưởng lão đi kim đỉnh nghị sự, thương nghị đối sách.”

Trong đại điện kim đỉnh, tất cả trưởng lão Kiếm Môn tụ tập lại với nhau. Sau khi hỏi rõ tình huống, mọi người đều im lặng không nói. Qua một lúc lâu, trưởng lão Thủy Đồ thị mới chậm rãi nói: “Môn chủ đã già, không nên khai chiến với Yêu tộc. Theo ý kiến của ta nếu là Yêu tộc đến đây thương lượng, để cho bọn họ tiến vào thăm dò Thú Thần Linh cũng không phải không được, dù sao nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Vị trưởng lão Lô hồ thị có khuôn mặt râu quai nón, cười lạnh nói: “Đại Hoang là từ tổ tông mở, một tác đất cũng không thể cắt nhường. Yêu tộc nếu là tới chém giết tranh đoạt thì liều mạng với bọn hắn, người chết chìm hướng lên trời, cần gì sợ bọn hắn!”

“Khụ khụ, tuy nói như thế, nhưng hiện nay môn chủ tuổi tác đã cao, hạ nhiệm môn chủ lại chưa định ra, thế hệ trẻ còn chưa có lớn lên. Kiếm Môn ta nếu như khai chiến với Yêu tộc, chỉ sợ toàn bộ Đại Hoang đều không giữ được!”

Vị trưởng lão Thủy Đồ thị kia cãi cọ nói: “Ta cũng không phải nói là nhất định sẽ phải cắt nhường Thú Thần Linh, chẳng qua là cho phép Yêu tộc đến đây thăm dò Thú Thần Linh mà thôi. Nhiều nhất thì mất chút mặt mũi, nhưng nội khổ còn ở, cũng không đả thương hòa khí. Các vị sư huynh, các người thật sự tính khai chiến với Yêu tộc, để cho các tộc trong Đại Hoang ta tử thương vô số sao? Nếu là người có biện pháp tốt hơn, kính xin dạy ta!”

Các trưởng lão tới từ các đại thị tộc từng cái từng cái trầm mặc không nói, trưởng lão tới từ Lôi Hồ thị cũng nhú mày thật chặt.

Sau một lúc lâu, trưởng lão Hữu Ngu thị ho khan một tiếng, nói: “Tử An sư đệ, người giao du rộng lớn, lúc bình thường ngoại tộc cũng cho người mặt mũi, nếu là Yêu tộc quả nhiên nhận được tin tức của Thú Thần Linh, thì từ người đi theo chân bọn họ giao tiếp đi. Bất quá ta kiên quyết có một điều kiện, đất đai trong Đại Hoang ta sẽ không nhường một chút nào! Mạng sống của người trong Đại Hoang ta, cũng vô cùng quý giá! Bất kể là ai thuộc Yêu tộc tới, đến Đại Hoang ta cũng nhất định phải an phận, nếu là dám có dị động, như vậy hai tộc chỉ có thể khai chiến, ai cũng đừng nghĩ tốt!”

Thủy Đồ thị trưởng lão vội vàng gật đầu, cười nói: “Tử An nhất định sẽ không có nhục sứ mệnh! Còn có một chuyện, Thú Thần Linh này đột nhiên xuất hiện thần cấp phong ấn, có thể thấy được đồ vật được phong ấn trong đó không phải chuyện nhỏ, Kiếm Môn chúng ta có cần đi trước dò thám hay không? Nói không chừng có thể tìm được một chút bảo tàng của Thú thần, lớn mạnh Kiếm Môn ta.”

“Bảo tàng của Thú Thần, chắc hẳn đều là bảo vật của Yêu tộc, chúng ta là Nhân tộc, cho dù lấy được tới tay cũng không cách nào sử dụng.”

Trưởng lão Hữu Ngu thị lắc đầu nói: “Hơn nữa phá giải thần cấp phong ấn cực kỳ tốn sức, muốn lấy được bảo tàng Thú Thần không biết khó khăn cỡ nào. Nói không chừng cần hao binh tổn tướng, lại thêm lấy được bảo bối cũng không cách nào sử dụng, cái được không bù đủ cái mất. Nếu như Thủy sư đệ cũng có hứng thú thì có thể đi tìm kiếm, nhưng là không cần bỏ quá nhiều tinh lực vào nó.”

Trưởng lão Thủy Đồ thị Thủy Tử An gật đầu, cười nói: “Đại trưởng lão nói rất đúng. Ta đây lập tức sai người đi trước dò thám.”

Trong phong ấn của Thú Thần, Chung Nhạc đi một mạch được chút thì ngừng, rốt cục sắp đi tới vị trí quan trọng trong phong ấn Thú Thần. Tiểu đồng Tân Hỏa mượn tầm mắt của hắn đánh giá xung quanh, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “May mắn, may mắn! Không nghĩ tới Thú Thần chết rồi, lại còn có những bố trí khác ở chỗ này, không chỉ mỗi Thất Sát trận đơn giản như vậy.”

Trong lòng Chung Nhạc nghiêm nghị, vội vàng nói: “Không chỉ có Thất Sát trận?”

Tiểu đồng Tân Hỏa từ trong mi tâm hắn lão đảo bay ra, rơi vào trên đầu vai hắn, ngọn lửa đung đưa, cười nói: “Người nhìn con sông này.”

Chung Nhạc ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy một cái dòng nước tỉ mỉ quanh co lưu chuyển, chảy ra từ trong giải đất trọng yếu của phong ấn Thú Thần, trùng điệp mười tám loan, từ giữa từng tòa Thất Sát trận chảy qua.

Bất quá, có vài chỗ trên đường chảy qua của con sông này bị chặn đứt, nên đã không thể từ dưới tất cả tấm bia đá chảy qua. Hẳn là địa thế trong phong ấn Thú Thần thay đổi, dẫn đến con sông không cách nào vận hành dựa theo quỹ tích được đặt ra.

“Đây là sông Âm Long, cũng là một tòa sát phạt đại trận, và Thất Sát trận hỗ trợ lẫn nhau. Trừ này đó ra, còn có trống gà hoá cuốc trận, cũng đã bị hủy diệt.”

Tiểu đồng Tân Hỏa thở dài liên tục, trong lòng có chút ngứa ngáy khó nhịn, ở trên đầu vai hắn dậm chân nói: “Trận thế bức này, nếu như không thể bỏ toàn bộ, quả thật là một chuyện ăn năn rất lớn.”

Chung Nhạc ho khan một tiếng, nhắc nhở: “Tân Hỏa, tinh khí Thú Thần quan trọng hơn.”

Tân Hỏa dùng vẻ mặt mong đợi nhìn một bên mặt của hắn, nói: “Đợi chúng ta thu tinh khí Thú Thần xong, có thể bỏ toàn bộ ba tòa trận thế này sao?”

Chung Nhạc thấy ánh mắt của hắn, trong lòng nhất thời mềm nhũn, gật đầu nói: “Vâng theo ý người đi!”

Tân Hỏa sôi nổi, luôn miệng hoan hô, đột nhiên lại an tĩnh lại, hai tay nắm lại với nhau, mong đợi nói: “Sau khi chúng ta bỏ toàn bộ trận thế, có thể thúc dục vui đùa một chút không?”

Chung Nhạc vội vàng lắc đầu. Chê cười, chỉ là một tòa trung cấp sát trận đã kinh khủng như thế! Nếu là khởi động đại hình thần cấp sát trận, còn không mang bầu trời cũng chọc ra lỗ thủng?

Huống chi, Tân Hỏa là muốn đồng loạt thúc dục ba tòa sát trận. Uy năng của một tòa sát trận cũng đã không cách nào tưởng tượng, huống chi là ba tòa?

Ngọn lửa nhỏ đầu to bĩu môi, tức giận nói: “Nếu là thuần huyết Phục Hy thần tộc tuyệt đối sẽ đồng ý cho ta thúc dục ba tòa đại trận vui đùa một chút...”

Chung Nhạc chỉ giả bộ không có nghe thấy.

Cũng không lâu lắm, Chung Nhạc dưới sự chỉ điểm của Tân Hỏa đi tới trước một tọa môn hộ. Tòa môn hộ này giống như cửa động hình tròn, trên cửa loang lỗ vết máu, vết máu khô khốc ở trên cửa vẽ ra một vài bức đồ đẳng hoa văn. Chẳng qua là niên đại quá xa xưa, đồ đẳng hoa văn ở phía trên đã có chút mờ hồ không rõ.

Hơn nữa, tọa môn hộ này đã mở ra một khe hở, từ bên trong có một luồng yêu khí nồng đậm thẩm thấu đi ra ngoài, trong đó còn kèm theo một mùi thơm kỳ dị, thẩm người phế phủ.

Chung Nhạc hít hà, buồn bực nói: “Cái mùi thơm này thật kỳ quái, chẳng lẽ Thú Thần mang tinh khí của mình luyện thành linh đan?”

“Người đoán không sai!”

Tân Hỏa cười nói: “Tinh khí của Thú Thần đích xác là linh đan, bất quá loại đồ này không gọi linh đan, mà gọi là nội đan, là đồ vật do Yêu tộc lúc tu luyện ngưng tụ tinh khí tạo thành. Năm đó vào thời kỳ Toại Hoàng và thời kỳ Phục Hy, Yêu tộc là chủng tộc đề tiện nhất, chư thần ở trên yển hội đều cần lấy ra nội đan của Yêu thần để mời khách.”

Chung Nhạc ngạc nhiên, chỉ nghe Tân Hỏa nói: “Nhưng xem tình cảnh hiện tại của Nhân tộc các người, đoán chừng hiện tại Chư Thần yển hội, chủ nhân sẽ lấy ra nội đan của Nhân tộc để mời khách. Phong ấn trên tọa môn hộ này đã phế bỏ, mau tiến vào, lấy xong tinh khí Thú Thần, chúng ta nhanh một chút đi bỏ toàn bộ ba tòa sát trận! Đúng rồi, lập tức bế khí, đừng ngửi cái mùi thơm này. Nếu lại ngửi nữa, người sẽ phải trước thời hạn biến thành yêu thú...”

Chung Nhạc nghe vậy vội vàng ngừng thở, đột nhiên cảm thấy mu bàn tay hơi ngứa, vội vàng nhìn lại, liền thấy dưới làn da đã mọc ra một lớp vảy, trong lòng không khỏi sởn gai ốc. Hắn mới hít vào vài hơi mùi thơm, liền có dấu hiệu đồng hóa thành yêu thú!

Nếu là phục dụng tinh khí Thú Thần, chẳng phải là nhất định sẽ biến đổi thành yêu quái?

“Hy vọng Tân Hỏa đáng tin một chút...”

Hắn lấy lại bình tĩnh, đưa tay đẩy cửa, môn hộ lên tiếng mà mở. Lúc này Chung Nhạc đi vào trong đó, mùi thơm càng phát nồng nặc, tựa hồ muốn từ lỗ chân lông trên da tay của hắn thẩm vào trong cơ thể.

Chung Nhạc chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng ngứa, vừa lấy lại bình tĩnh, trong thức hải lập tức quan tưởng Toại Hoàng, lúc này mới cảm giác được cơn ngứa biến mất.

Hắn ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy không gian phía sau môn hộ rất là rộng lớn, ngang dọc mấy trăm trượng, độ cao ít nhất cũng trăm trượng. Trên không trung có một viên minh châu bóng loáng, tròn vo đang phát ra tia sáng, chiếu sáng phiến không gian này.

“Nơi này chính là buồng tim của Thú Thần, nơi chứa trái tim của hắn. Vị Thú Thần này trước khi chết đem tinh thần lực và máu tươi của mình hỗn hợp lại, hóa thành ba tòa sát phạt đại trận ở phía ngoài, chính là vì để bảo vệ linh hồn và viên nội đan này của hắn.”

Tân Hỏa tiểu đồng thúc giục: “Nhanh lên, nhanh hái xuống viên nội đan ở giữa không trung, sau đó chúng ta đi ra bên ngoài sắp xếp trận pháp!”

Chung Nhạc nhắm mắt, khi mở ra hai mắt, liền thấy dưới chân xuất hiện hai con giao long. Lôi đình hiện ra, hai con giao long giương nanh múa vuốt, bay về hướng viên nội đan của Yêu thần ở giữa không trung!

Hắn mới vừa dùng tay bắt lấy viên nội đan này liền thấy dưới làn da bàn tay lập tức mọc ra chi chít miếng vảy!

“Nhanh! Mang tinh khí Thú Thần nhét vào trong thức hải của ngươi!” Tân Hỏa vội vàng quát lên.

“Nhét như thế nào?”

Chung Nhạc có chút luống cuống tay chân, nội đan của Thú Thần này to cỡ quả trứng ngỗng, làm sao có thể nhét vào trong thức hải của mình?”

Trong lúc nói chuyện, lại có càng nhiều miếng vảy mọc ra, không ngừng lan về cả cánh tay của hắn với tốc độ kinh người!

Tân Hỏa quát lên: “Trực tiếp nhét vào!”

Chung Nhạc cắn răng, gơ tay lên mang viên nội đan Thú Thần nội đan nhét vào trong mi tâm của mình!

40. Chương 40: Hóa Thành Yêu Thú

Trong nháy mắt khi nội đan Thú Thần chạm vào làn da ngoài mi tâm Chung Nhạc, liền thấy từ dưới làn da bỗng nhiên chui ra vô số miếng vảy rậm rạp chằng chịt. Năng lượng ẩn chứa trong tinh khí Thú Thần này thật sự quá quý dị và mạnh mẽ, quả thực là không thể đựng vào!

Cùng lúc đó, Tân Hỏa quát: “Tiếp dẫn tinh thần lực!”

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, thân thể Chung Nhạc đã bắt đầu xuất hiện biến hóa quý dị. Nửa cái thân hình đã mọc đầy vảy, thậm chí cái trán cũng bắt đầu ngửa lên, có dấu hiệu muốn mọc ra sừng, ngay cả xương đuôi cũng trở nên nóng bỏng, tựa hồ muốn mọc ra một cái đuôi!

Chung Nhạc không cần suy nghĩ, tinh thần lực lập tức phun trào ra, bọc lại viên nội đan Thú Thần kia rồi lui về trong thức hải ở trong đầu. Nói tới cũng kỳ quái, viên nội đan Thú Thần to như trứng ngỗng này vậy mà phẳng phất giống như không có hình thể chính thức, lại theo tinh thần lực của hắn cùng tiến vào trong thức hải của hắn!

Chung Nhạc ngẩn ngơ, hồn phách ngó nhìn thức hải của mình. Chỉ thấy nội đan Thú Thần đang lơ lửng ở trên thức hải, phóng ra ánh sáng, tỏa ra vô cùng nhiệt lực và hào quang.

“Tại sao có thể như vậy?” Hắn vẫn còn có chút khó có thể tin.

“Nội đan Thú Thần chính là tinh khí Thú Thần, đã là tinh khí thì làm sao có thể có hình thể chính thức?”

Tân Hỏa cười nói: “Lúc này ngươi cần không ngừng quan tưởng Toại Hoàng, không ngừng luyện hóa tinh khí do nội đan Thú Thần tản mát ra, nếu không sẽ bị hóa thú thành yêu thú, biến thành hình dáng của Thú Thần.”

Chung Nhạc lập tức quan tưởng Toại Hoàng, nhưng vẫn là cảm giác được tinh khí Thú Thần nhiều đến chính mình cơ hồ không chịu nổi. Càng lúc có càng nhiều tinh khí Thú Thần từ trong viên nội đan Thú Thần kia tuôn ra, dung nhập vào trong cơ thể của mình, làm cho chính mình không kịp luyện hóa.

Hắn vội vã cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bàn tay của mình đã bắt đầu hóa thú. Miếng vảy đã cứng đờ, bàn tay trở nên thô biến cường tráng, cơ bắp dưới làn da cánh tay cũng bắt đầu không ngừng hở ra!

Xoẹt~~.

Một tiếng xé rách truyền đến, Chung Nhạc cảm giác được quần đùi bằng da thú của mình bị cái gì đó xé vỡ, vội vàng sờ về phía sau, lại sờ được một cái đuôi đang tụt dài ra!

Hắn quay đầu nhìn về đằng sau, liền thấy đây là một cái đuôi rồng, hiện ra hoa văn của mảnh hổ lông lầy, nhưng trên vây lưng cái đuôi rõ ràng còn mọc ra một ít lông bờm thật dài.

“Tân Hỏa, việc này là thế nào?”

Lời của Chung Nhạc còn chưa dứt, chỉ nghe hai tiếng “phốc phốc” nhẹ nhàng vang lên, trán của hắn thấy hơi đau đớn, từ hai bên trán liền mọc ra hai cây sừng bằng xương.

Hơn nữa thân thể của hắn lại đang to lên, cơ bắp cốt cách không ngừng sinh trưởng, từng cây xương sườn mọc ra. Vốn là chỉ có hai mươi bốn cây xương sườn, mà lúc này rõ ràng lại mọc ra thêm hai mươi bốn cây xương sườn!

Ở trong chốc lát ngắn ngủn này, thân thể của hắn đã lớn lên hơn gấp đôi, biến thành một loại dị thú!

“Ồ ồ, Thú Thần chết ở chỗ này thì ra là một con Long Tương, đồng thời có được huyết mạch của long, mã và hổ!”

Tân Hỏa vừa mới bắt đầu kinh ngạc..., thì thấy đầu Chung Nhạc cũng đang biến hóa, miệng biến rộng mọc ra, răng nanh, lại mọc ra chòm râu dài nhỏ mềm mại, như là kết hợp thể của đầu rồng đầu ngựa và đầu hổ!

Cổ của hắn cũng càng ngày càng dài, ở trên mọc ra vây, ở sau lưng lại mọc ra lông bờm thật dài. Chung Nhạc nhìn không được dùng hai tay chống đất, cái đuôi sau lưng càng ngày càng dài, cái đuôi như là đuôi rồng, rồi lại có văn của mảnh hổ, nhưng lại mọc ra bờm ngựa!

Hiện giờ, hắn đã dài khoảng một trượng bảy tám, như rồng như mã như hổ, quanh thân tràn ngập ra một luồng khí tức yêu thú cực kỳ cao cấp!

“Long Tương hổ thị, bàng thiếu bát duy, yểm thảo nghịch tiết, chiết trùng tứ hải! Long Tương là một loại thực thú, cũng là mãnh thú!”

Tân Hỏa tán thưởng một tiếng, lại có chút chột dạ nói: “Nhạc tiểu tử, ta đoán sai rồi, tinh khí Thú Thần này giống như hơi quá nồng một chút đi...”

Năng lượng ẩn chứa trong nội đan của Thú Thần kinh khủng như là biển cả đại dương mênh mông, mà năng lượng trong nội đan này còn bị luyện thành lớn như trứng ngỗng. Nên cho dù Chung Nhạc không có chạm vào nội đan, nhưng chỉ là năng lượng do bản thân nội đan tỏa ra đã đủ để làm hắn yêu hóa hoặc là hóa thú!

Cho dù hắn quan tưởng Toại Hoàng, cũng không cách nào cải biến loại xu thế hóa thú này!

Hơn nữa, Chung Nhạc còn cảm giác được năng lượng đáng sợ vẫn đang không ngừng tuôn ra, dung nhập vào trong thân thể của mình, lại để cho trình độ thú hóa của mình đang không ngừng sâu sắc!

“Tân Hỏa, ngươi còn có thể không đáng tin cậy một chút sao?” Chung Nhạc biến thành Long Tương trong miệng phát ra tiếng người, ồm ồm nói.

Tân Hỏa vò đầu, càng thêm chột dạ, nói nhỏ: “Ân, như vậy, từ giờ trở đi, ngươi thì không thể gián đoạn quan tưởng Toại Hoàng. Nếu là gián đoạn, yêu hóa sẽ lợi hại hơn, một mực tới huyết mạch của Long Tương triệt để áp đảo huyết mạch bản thân ngươi, đồng hóa huyết mạch của ngươi, cuối cùng ngươi sẽ không thể biến trở lại...”

Chung Nhạc giận dữ, Tân Hỏa vội vàng nói: “Bất quá theo tu vi của ngươi tăng lên, tốc độ ngươi quan tưởng Toại Hoàng luyện hóa tinh khí Thú Thần cũng sẽ nhanh hơn. Luyện hóa xong tinh khí Thú Thần ngươi liền có thể khôi phục hình dáng vốn có, không còn là hình dáng của Long Tương rồi. Ân, đương nhiên, cho nên ngươi lúc ngủ cũng phải quan tưởng, nếu không khi ngươi tỉnh lại thì có khả năng bởi vì chậm trễ ba bốn canh giờ, mà vĩnh viễn yêu hóa thành Long Tương... Kỳ thật làm Long Tương rất tốt, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Lúc ngủ cũng phải quan tưởng Toại Hoàng?”

Chung Nhạc lại càng hoảng sợ, điều này tương đương với mỗi ngày mười hai giờ cơ không gián đoạn tu luyện, đây là một loại khiêu chiến trước nay chưa có. Nếu như khiêu chiến thất bại thì... kết quả chính là vĩnh viễn hóa thú yêu hóa thành Long Tương!

Bất quá làm như vậy chỗ tốt cũng rất rõ ràng. Những đệ tử thượng viện khác tu luyện, một ngày có thể có năm canh giờ dùng cho quan tướng cũng đã là rất giỏi rồi, có thể quan tướng tám canh giờ cũng đã là đem ăn uống và thời gian khác đều dùng cho quan tướng, không làm bất cứ chuyện gì khác!

Mà quan tướng mười hai canh giờ, thậm chí ngay cả thời gian ăn uống cùng với ngủ hay bất luận gì khác đều hoàn toàn lợi dụng, loại độ khó này có thể nghĩ!

Lúc trước Chung Nhạc cũng không cách nào làm được tu luyện mười hai canh giờ không gián đoạn, bởi vì hắn không có sung túc linh đan. Nhưng bây giờ có nội đan Thụ Thần liên tục không ngừng cung ứng tinh khí Thụ Thần, liền bức bách cho hắn không thể không ngừng tu luyện!

“Bộ bộ sinh liên của Lê Tú Nương, là vô ý thức quan tướng, mang quan tướng dung nhập vào trong ý thức, tựa như là uống nước ăn cơm vậy. Mà ngay cả ngủ đều phải không quên quan tướng, so với vô ý thức quan tướng của Lê Tú Nương còn muốn khó khăn hơn rất nhiều.”

Chung Nhạc cảm giác áp lực rất lớn.

“Nhạc tiểu tử, đợi đến lúc ngươi đã quen thuộc không gián đoạn quan tướng, giải trừ hình dáng Long Tượng, ngươi liền có thể hấp thu càng nhiều năng lượng bàng bạc từ trong nội đan Thụ Thần, luyện hóa viên nội đan này, tăng lên huyết mạch Phục Hy của ngươi rồi. Hiện giờ tinh khí Thụ Thần ngươi hấp thu vẫn là quá ít, chiết xuất ra Phục Hy huyết mạch cũng là cực kỳ ít ỏi.”

Tân Hỏa không chút cảm thụ tới áp lực trong nội tâm Chung Nhạc, hào hứng bưng bưng nói: “Bất quá ngươi hôm nay có được hình dáng của Long Tượng, Long Tượng lực lớn vô cùng, có được sức lực của long hổ, tốc độ của thiên mã. Hơn nữa trong thức hải ngươi còn có tinh khí Thụ Thần, cơ hồ có được vô hạn năng lượng để tiêu sài, vừa lúc dễ dàng đào ra cái đài cao bị chôn ở dưới mặt đất kia! Sau đó ta dạy cho ngươi di chuyển mấy tấm bia đá kia, mang đến phương vị chính xác. Lại đào mấy cái mương máng, mang sông Âm Long hà dẫn đạo chảy về đúng phương vị của nó, thì có thể phục hồi như cũ cái phong ấn của Thụ Thần này!”

“Tân Hỏa, ngươi cảm thấy ta có thể ở trước khi triệt để hóa thú, mang tu vi tăng lên tới trình độ luyện hóa kịp tinh khí Thụ Thần không?”

“Yên tâm, yên tâm! Ta dám đánh cược, ngươi nhất định có thể làm được!”

Ngọn lửa nhỏ tràn đầy tin tưởng nói: “Có ta đây ở bên cạnh ngươi, xác định là sẽ chắc chắn thành công!”

Chung Nhạc lấy lại bình tĩnh, đi ra buồng tìm Thụ Thần. Dưới sự chỉ điểm của Tân Hỏa tìm được cái đài cao bị chôn ở bên trong núi đá kia, quát khẽ một tiếng, tuôn ra tinh thần lực.

Hắn vừa mới bắt đầu quan tướng Giao Long, đột nhiên liền thấy tinh thần lực của mình lập tức hóa thành Giao Long bay ra, dài đến trăm trượng!

Hắn không khỏi ngẩn ngơ, lúc trước tinh thần lực của hắn hiển hóa ra Giao Long, tối đa cũng chỉ dài khoảng mười trượng, nhưng giờ phút này Giao Long đột nhiên thoáng cái biến thành trăm trượng, lại để cho hắn cũng không khỏi vô cùng hoảng sợ!

“Long Tượng trời sinh đã có tinh thần lực cực kỳ cường hoành, ngươi bây giờ hóa thành hình thái của Long Tượng, tinh thần lực tất nhiên sẽ càng mạnh hơn nữa!”

Tân Hỏa nói: “Không cần kinh ngạc, nếu như ngươi luyện hóa xong tinh khí Thụ Thần, giải trừ hình thái Long Tượng, tinh thần lực của ngươi cũng có thể làm được một bước này. Nhanh, tách mặt đất ra!”

Chung Nhạc vừa động ý niệm, Giao Long giơ vuốt, cắm vào mặt đất, dùng sức xé một cái, vậy mà đem mặt đất xé mở một cái khe dài tới hơn mười trượng!

“Tinh thần lực mạnh mẽ như vậy...”

Trong lòng Chung Nhạc hoảng sợ, quả thật có chút không dám tin tưởng đây chính là sức mạnh của mình, tiếp tục điều khiển Giao Long, chỉ vài cái đã đào lên cái đài cao giấu ở trong lòng đất kia.

Chung Nhạc nhảy xuống, mang cái đài cao này từ trong hố sâu vác đi ra, ở dưới sự chỉ điểm của Tân Hỏa thả vào vị trí chính xác.

“Tốt, chúng ta đi bỏ toàn bộ sông Âm Long và Thảo Mộc Giai Bình Trận!”

Cũng không lâu lắm, Chung Nhạc đã mang mấy tấm bia đá hỗn loạn phục hồi như cũ, điều chỉnh tốt sông Âm Long và Thảo Mộc Giai Bình Trận, đi ra phong ấn.

Mà vào lúc này, bên ngoài phong ấn của Thú Thần, chỉ thấy không trung chảy xuôi một con sông lớn Vị Thủy. Sông lớn phiêu đảng trên không trung, không ngừng lan tràn về phía trước, trên mặt sông có một chiếc thuyền lớn đang chạy.

Con sông lớn Vị Thủy này, rõ ràng là tinh thần lực hiển hóa mà thành!

Trên thuyền lớn, từng vị luyện khí sĩ của Thủy Đồ thị đứng ở đầu thuyền, trưởng lão Thủy Đồ thị Thủy Tử An vượt vượt chòm râu dưới cằm, điều chỉnh phương hướng chảy của sông lớn Vị Thủy, hướng về phong ấn Thú Thần trong Thú Thần lĩnh chảy tới

“Đại trưởng lão Kiếm Môn ta vẫn còn cực kỳ cổ hủ rồi.”

Thủy Tử An hướng về luyện khí sĩ nói khẽ: “Hắn chỉ muốn dàn xếp ổn thỏa, không muốn khai chiến với Yêu tộc, lại không biết đạo lý của việc buôn bán. Nếu như chúng ta không cách nào phá giải phong ấn Thú Thần, Ngạn Sơn, người liền đi ra ngoài Đại Hoang, mang tin tức này bán cho Yêu tộc, có thể bán được cái giá tốt.”

Sau lưng hắn, Thủy Ngạn Sơn chần chờ nói: “Mang tin tức Thú Thần lĩnh xuất hiện thần cấp đại trận bán cho Yêu tộc? Chỉ sợ sẽ có người nói Thủy Đồ thị ta là phản đồ của Đại Hoang..”

“Phản đồ? Người nghĩ nghiêm trọng rồi.”

Thủy Tử An cười lạnh nói: “Thần cấp đại trận xuất hiện, căn bản không thể giấu được Yêu tộc, chỉ khác nhau ở chỗ là biết sớm một ngày hoặc biết muộn một ngày mà thôi. Người mang tin tức này bán cho Yêu tộc, Thủy Đồ thị ta còn có thể lợi nhuận một số thù lao xa xỉ, có sao mà không làm?”

Thuyền lớn từ từ đáp xuống bên ngoài phong ấn Thú Thần, mọi người nhìn về hướng cái hàng rào bằng đá trắng thật dài kia, đột nhiên chỉ thấy một con dị thú từ trong vách núi nhảy ra, lao nhanh như gió, nhanh chóng chạy trốn.

“Con dị thú này hình như là...”

Sắc mặt mấy vị luyện khí sĩ hiện ra khác thường, thất thanh nói: “Là Long Tượng! Long Tượng là loài so với Tứ Minh thú của Kiếm Môn ta còn muốn cao cấp hơn!”

“Ông trời ơi, loại địa phương như Thú Thần lĩnh này, tại sao có thể có thần vật bậc này? Chẳng lẽ ở bên trong Thú Thần lĩnh, thật sự có bảo tàng vô cùng bất phàm?”

Thủy Tử An cũng cực kỳ tâm động, lập tức nói: “Trong khu vực trung tâm Thú Thần lĩnh này nói không chừng có bảo bối rất tốt! Ta sẽ tự mình đi dò xét phong ấn Thú Thần, còn các người thì đi bắt con Long Tượng kia!”

Mấy vị luyện khí sĩ Thủy Đồ thị lên tiếng đồng ý, vội vàng phi thân lên, đuổi theo Chung Nhạc. Mà Thủy Tử An thì lại hít vào một hơi thật dài, cất bước đi về hướng vách tường bằng đá trắng kia, thấp giọng nói: “Ngay cả Long Tượng cũng xuất hiện, chẳng lẽ là từ trong thần cấp đại trận trốn ra sao? Đại trưởng lão nói ở đây không có khả năng có bảo bối tộc chúng ta có thể sử dụng, chỉ sợ hắn đã sai lầm rất lớn rồi...”

41. Chương 41: Hãm Không Thành Lưu Hoàng Đảo Chủ

– Sách cổ có ghi chép rằng Long Tượng là thần chủng, có huyết thống của rồng, thiên mã và hổ hống. Mà rồng, thiên mã và hổ hống đều là Thần tộc thời thượng cổ.

Bốn vị Luyện khí sĩ nhanh chóng lần theo vị trí Chung Nhạc rời đi mà đuổi theo. Kẻ dẫn đầu là Thủy Ngạn Sơn. Y nhanh chóng nói:

- Long tướng cực kỳ hiếm có, không ngờ Đại Hoang ta lại xuất hiện một con như vậy, hơn nữa còn là con non! Nếu bắt được mà nuôi ở Thủy Đồ thị ta, địa vị của Thủy Đồ thị ta ở Đại Hoang tất sẽ tăng lên lên trong thập đại thị tộc Đại Hoang, dìm đắm thị tộc Lôi Hồ xuống!

Một tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị hỏi đầy nghi ngờ:

- Con Long Tướng vừa rồi thân thể dài hơn hai trượng, mà vẫn là con non ư?
- Chẳng những là non, mà có khi là mới sinh ra không lâu.

Thủy Ngạn Sơn cười nói:

- Long Tướng trưởng thành là thần thánh, với sức lực như núi, sải bước có thể vượt biển. May chỉ là con non, nếu lớn hơn chút nữa, có khi trưởng lão sẽ không cho chúng ta tới hàng phục, mà tự ông ấy sẽ ra tay rồi!

Ba vị Luyện khí sĩ khác đều thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Con non mới sinh không lâu chắc sẽ dễ như trở bàn tay, chẳng phải tốn nhiều sức lực rồi.

Trong lúc nhảy ra khỏi phong ấn thần thú, Chung Nhạc cũng nhận ra thuyền của Thủy Đồ thị tới. Chẳng qua lúc này hắn đang bị tinh khí của thần thú đồng hóa mà biến thành thân thể Long Tướng, với Nhân tộc thì hắn chính là Yêu tộc, cho nên không thể gặp Nhân tộc được. Mà Thủy Đồ thị chẳng có chút hảo cảm nào với hắn, cho nên hắn lập tức bỏ chạy.

- Phải nhanh chóng tìm nơi yên tĩnh không có ai để tu luyện vài ngày, mau chóng luyện khí tinh khí thần thú đã biến đổi khí lực của ta rồi biến lại thành người, nếu không ta sẽ bị coi là yêu thú, bị Luyện khí sĩ của Đại Hoang luyện hóa, chết oan mất.

Không thể không thừa nhận rằng thân thể Long Tướng cực kỳ mạnh, chỉ riêng tốc độ đã nhanh vô cùng, hơn lúc Chung Nhạc ngự lôi phi hành tới vài lần. Mà đây chỉ là hắn đang bước đi bình thường chứ chưa hề phát lực.

- Mấy tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị vừa rồi đang đuổi theo!

Chung Nhạc quay đầu nhìn, lòng lo sợ:

- Bọn họ đang định hàng yêu diệt ma ư? Cũng phải thôi! Hiện tại ta đang thể này, có gì khác yêu thú chứ. Nếu ta mà mở miệng nói gì thì có khi còn bị họ coi là yêu tộc, lại càng muốn diệt trừ ta.
- Ha ha, Tiểu Long tướng, hãy ngoan ngoãn tới chỗ ta nào!

Một tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị đứng giữa không trung, cúi đầu nhìn Chung Nhạc đang vội vã chạy trong rừng, cười ha ha. Sau lưng gã đột nhiên hiện ra Thủy thần Hà Bá to lớn với lũ lụt xoay quanh cơ thể, rồi giơ tay chụp tới Chung Nhạc.

Cũng là Hà Bá, mà ở trong tay Luyện khí sĩ thì có hiệu quả khác hẳn so với khi ở trong tay cùng. Hà Bá mà Thủy Thanh Hà quan tướng ra cực kỳ tinh diệu, có da có thịt. Mà Hà Bá do vị Luyện khí sĩ kia quan tướng ra thì không chỉ như vậy, không chỉ là quan tướng Hà Bá mà còn khiến nó có khí tức thần thánh, giống khí tức thần ma chân chính!

Hà Bá chính là thần, vị thần điều khiển nước! Hơn nữa quanh thân Hà Bá này còn có thủy long vờn quanh, hông đeo bội kiếm, cho dù về dáng vẻ hay sự thần thánh thì đều hơn xa Hà Bá của Thủy Thanh Hà.

Bàn tay này giơ ra, chỉ thấy cánh tay Hà Bá càng lúc càng dài, thế nhưng lại vượt qua vài dặm, thậm chí hơn mười dặm, vô tới Chung Nhạc.

- Ngạn Sơn sư huynh, được con dị thú này rồi, huynh xem liệu tộc ta có xem đây như công lớn không?

Tên Luyện khí sĩ vừa quan tướng ra Hà Bá kia cười nói:

- Dâng bậc thủy thú như thế này lên Thủy Đồ thị ta, nhất định là công lớn rồi nhỉ?

– Đó là tất nhiên. Vị Thủy Tiên, đi!

Thủy Ngạn Sơn cười ha ha, rồi chỉ một ngón tay ra. Lúc này một con sông Vị Thủy trào ra, ủa thẳng tới phía Chung Nhạc khi hần vừa tránh thoát được chiêu của Hà Bá. Y cười nói:

– Không ngờ con nghiệt súc này lại có thể tránh thoát bàn tay của người, không hổ là yêu thú dị chủng có huyết thống Thần tộc, vừa mới sinh ra đã có thể tránh được bàn tay của Luyện khí sĩ.

Con sông Vị Thủy kia càng lúc càng nhỏ, như một cây roi dài, lại giống như một con mãng xà có thể bay, nhanh chóng theo sau Chung Nhạc!

Chung Nhạc cắn răng, lập tức phát lực chạy như điên. Hai bên núi rừng như nhoáng lên rồi biến hần, hần chạy nhanh tới mức như chỉ lướt vụt qua.

Bốn tên Luyện khí sĩ của Thủy Đồ thị kinh ngạc tới trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngẩn đứng ở giữa không trung. Lúc này con Long Tướng kia lại như một con người bình thường mà đứng thẳng lên, dùng đôi chân sau điên cuồng lao đi với tốc độ nhanh tới mức không thể tin nổi.

Một con yêu thú nửa rồng nửa ngựa, kéo theo cái đuôi rồng thật dài, lại có thể đứng thẳng và chạy như người. Đây có lẽ là chuyện quỷ dị nhất mà bọn họ từng gặp được trong đời.

– Có nhầm rồi không? Long Tướng có thể đứng và chạy bằng hai chân sau như này ư?

Một tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị mờ mịt hỏi:

– Chẳng lẽ không phải là nó phải chạy như ngựa sao?

Tên Luyện khí sĩ khác cũng ngạc nhiên, mà không ai có thể giải đáp được thắc mắc này cho gã.

– Nó đứng lên... Ừ, đứng lên mà chạy, tốc độ hoàn toàn chẳng thể bằng được chúng ta bay như thế này. Tức khắc vượt qua rồi bắt con Long Tướng này lại, không thể để nó chạy mất!

Chung Nhạc chạy đi với tốc độ nhanh như điện xẹt, thả người cái liền vượt qua khe núi sông lớn. Bốn vị Luyện khí sĩ kia mặc dù bay trên trời, nhưng mãi chẳng thể kéo gần khoảng cách được, khiến bọn họ nhìn nhau mà hoảng sợ.

– Long tông vân, hồ tông phong, thiên mã mọc đôi cánh. Long Tướng vốn có sở trường về tốc độ, không ngờ con Long Tướng này đứng lên dùng đôi chân bỏ chạy mà lại có tốc độ đáng sợ tới mức ấy!

Bốn người giật mình không thôi, càng thêm tin rằng con Long Tướng này là dị chủng hiếm có trong thiên hạ, thậm chí hơn hần bốn minh thú của Kiếm Môn, bởi vậy lại càng quyết tâm bắt cho bằng được Long Tướng.

– Cùng hợp sức vận hành thuyền Thủy Hành, dùng tinh thần lực hóa làm Vị Thủy tăng tốc độ con thuyền này tới giới hạn.

Thủy Ngạn Sơn hô to:

– Ta không tin chúng ta lại không đuổi kịp một con Long Tướng mới sinh.

Một tên Luyện khí sĩ vội nói:

– Sư huynh, nếu bốn người chúng ta dùng tinh thần lực hiển hóa Vị Thủy thì sẽ khiến tốc độ con thuyền nhanh hơn, nhưng sẽ tiêu hao rất nhiều tinh thần lực.

– Chỉ cần đuổi kịp con Long Tướng kia là nó không thể thoát được. Cho dù chúng ta hao tổn tu vi nhiều thì nó cũng không trốn được khỏi lòng bàn tay của chúng ta!

Bốn vị Luyện khí sĩ lập tức hợp lực vận hành thuyền, dùng tinh thần lực biến hóa ra một con sông dài ngay giữa không trung, lái thuyền đuổi theo Chung Nhạc.

Chung Nhạc vội vã lo đi, dọc đường trong Thần Thú Lĩnh có không ít yêu thú ngẩng đầu lên, rồi giật mình nhìn thấy cánh Long Tướng đang chạy như điên với hai cái chân sau, khiến bọn chúng khiếp sợ.

– Đệ tử Thủy Đồ thị đang đuổi theo! Tốc độ nhanh thật!

Trong lúc lao đi Chung Nhạc có quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dòng sông dài vắt qua bầu trời. Bốn tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị đứng ở đầu thuyền, theo gió vượt sóng đuổi theo, tốc độ còn nhanh hơn hắn vài phần.

Đột nhiên, một tên Luyện khí sĩ thả người nhảy xuống khỏi thuyền, người đang ở giữa không trung thì sóng nước đã tràn ra, nâng y lên. Tên Luyện khí sĩ đó xòe năm ngón tay ra rồi ẩn xuống:

– Băng phách kiếm khí, kiếm nhị thập tam thức!

Keng keng, hơi nước ngưng kết lại giữa không trung, hóa thành những thanh bảo kiếm băng phách, xoay tròn giữa không trung, phóng tới Chung Nhạc vốn đang chạy vội đi.

Những băng phách kiếm khí xoay tròn xung quanh Chung Nhạc, kiếm quang không ngừng đâm vào thân thể hắn. Lúc này hắn vội vùng long chảo phải đánh trái đẩy, lại dùng đuôi quét vỡ từng thanh băng phách kiếm khí một.

– Đau quá...

Nhưng vẫn còn vài thanh kiếm khí phá được lớp phòng ngự của hắn, để lại vài vết thương trên người. Từ những miệng vết thương này mà hàn khí băng phách xâm nhập vào trong cơ thể, dường như muốn đóng băng cả người hắn lại.

Nhưng viên nội đan thần thú trong thức hải của hắn lập tức chuyển động, nhiệt lượng hết như sóng lửa trào ra khiến hàn khí băng phách lập tức tan rã như băng tuyết, không hề ảnh hưởng tới hắn chút nào.

Tên Luyện khí sĩ kia thấy vậy thì chấn động, thất thanh hô:

– Sao có thể như vậy được? Con Long Tướng này thật sự là ấu thú ư? Vì sao hàn khí băng phách của ta lại không thể đóng băng được nó?

– Sư đệ lên đi, để ta bắt nó!

Lại có một vị Luyện khí sĩ khác thả người nhảy xuống khỏi chiếc thuyền, trong lúc rơi xuống gã đột nhiên thi triển thân thể Hà Bá, chân đạp biển khơi đánh tới phía Chung Nhạc.

Lúc này giữa núi rừng mà sóng biển quay cuồng, đầu sóng leo cao lên đỉnh núi. Mà lúc này Chung Nhạc đã chạy xuống núi. Hà Bá do Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị kia hóa thành điều khiển biển phóng xuống chân núi. Lại thấy con Long Tướng kia chạy càng lúc càng nhanh, chân nó hiện lôi quang khiến tốc độ tăng lên rất nhiều. Rồi một tiếng oanh vang lên, con Long Tướng kia rõ ràng đã phá bỏ âm chướng, trên thân thể hiện ra một vòng khí trắng toát, mở ra hai chân vội vã chạy đi.

Chưa đầy một hơi thở mà con Long Tướng đó đã chạy được hơn mười dặm. Đám Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị căn bản không thể đuổi kịp, đành phải ngẩn ngơ đứng đó, chẳng biết phải làm gì.

– Con Long Tướng kia ngự lôi chạy thoát rồi.

Ba tên Luyện khí sĩ Thủy Ngạn Sơn đuổi theo, ai nấy đều ngạc nhiên, lẩm bẩm:

– Nó vừa mới sinh ra mà đã có thể điều khiển lôi đình rồi ư?

Một giọng nói già nua vang lên:

– Long tông vân, hổ tông phong, phong vân sinh lôi đình. Long Tướng có thể điều khiển lôi đình không phải chuyện kỳ quái gì.

Bốn Luyện khí sĩ vội khom người:

– Trưởng lão!

– Sau vách núi kia là phong ấn thần thú, cực kỳ tinh diệu, không thể dễ dàng mà đặt chân vào đó được. Ta ở ngoài quan sát một lúc, thật sự không thể phá giải phong ấn nên đành phải từ bỏ. Ngạn Sơn, người lập tức tới Hâm Không Thành, báo tin tức này cho Yêu tộc.

Thủy Tử An chấp hai tay sau lưng bước tới, lắc đầu nói:

– Con Long Tướng kia tuổi còn nhỏ, không thể điều khiển lôi đình lâu dài được, sẽ nhanh chóng hao hết khí lực, nên chuyện đuổi theo nó không khó khăn gì. Kiếm Bình, Kiếm Thư, hai người đuổi theo bắt con Long Tướng kia trước, ta về núi chờ thủ lĩnh Yêu tộc tới chơi.

Hai tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị khom người nhận lệnh, rồi lập tức lao đi. Thủy Ngạn Sơn cũng nhanh chóng di chuyển ra khu ngoài Đại Hoang, phóng tới chạy như bay.

Thần Thú Linh khôi phục lại sự yên tĩnh, nhưng sự yên tĩnh ấy chỉ kéo dài được nửa tháng.

Nửa tháng sau, đám thủ lĩnh Yêu tộc ở Hãm Không Thành, một trong ba vị thủ lĩnh, đảo chủ Lưu Hoàng đảo Yên Vân Sinh, dẫn theo trăm tên Luyện khí sĩ Yêu tộc tới Kiếm Môn.

Trên dưới Kiếm Môn đều bị chấn động. Khí tức của Lưu Hoàng đảo chủ cuồng dã khôn cùng. Vừa tới Kiếm Môn, Yên Vân Sinh lập tức phóng ra khí thể vô cùng hùng hậu của mình, chèn ép tất cả Luyện khí sĩ của Kiếm Môn, yêu vân bao phủ lấy núi Kiếm Môn, đây chính là để dẫn mặt đám Luyện khí sĩ Kiếm Môn.

Đột nhiên Kiếm Môn Kim Đỉnh từ từ phóng kiếm khí lên cao, quấy phong vân, đánh tan yêu khí trên không trung. Rồi một giọng nói vô cùng già nua vang lên:

– Lưu Hoàng đảo chủ từ xa tới đó là khách, mong khách hãy tùy chủ, tuân thủ quy định của Kiếm Môn ta.

Yên Vân Sinh có vẻ kiêng kỵ, chỉ cười ha ha rồi nói:

– Phong lão quỷ, ra là lão còn sống, ta còn tưởng lão chết rồi chứ! Nay trong Đại Hoang xuất hiện thánh địa của Yêu tộc ta, thần thú của yêu tộc được chôn cất trong Thần Thú Linh ở Đại Hoang, Phong lão quỷ, từ giờ về sau Thần Thú Linh sẽ thuộc về Yêu tộc ta!

Giọng nói già nua kia biến mất, không còn xuất hiện nữa. Trưởng lão Thủy Tử An cười mỉm bước tới, nói:

– Yên đảo chủ, chuyện Thần Thú Linh hãy để lão hủ bàn bạc với Yên đảo chủ.

Không lâu sau, Yên Vân Sinh và Thủy Tử An định ra ước định, yêu tộc có thể bước vào Đại Hoang để thăm dò phong ấn thần thú trong Thần Thú Linh, nhưng không thể đặt chân vào bất kỳ địa phương nào khác ở Đại Hoang.

Mấy ngày sau, những con thuyền xương trắng thật lớn từ vùng bên ngoài Đại Hoang lái tới phía Thần Thú Linh, mà trên thuyền đều là Luyện khí sĩ của yêu tộc.

Ba vị đảo chủ của thánh địa Yêu tộc là Hãm Không Thành, thì nay có hai người tới.

Ở trong rừng núi sâu trong Đại Hoang, một con Long Tướng cường tráng ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn từng chiếc thuyền bạch cốt to lớn bay qua đỉnh đầu, không khỏi rung mình một cái, lẩm bẩm:

– Nay Tân Hỏa, liệu hôm nay có phải là ngày đổ máu không...

Từ trong đám lông bờm của Long Tướng chui ra một ngọn lửa nhỏ, đáp lại Chung Nhạc với vẻ mặt chờ mong:

– Rốt cuộc có thể nhìn thấy ba trận cùng khởi động rồi.

42. Chương 42: Đột Phá Vòng Vây

– Hai tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị lại đuổi tới rồi!

Chung Nhạc ngẩng đầu nhìn, không khỏi nghiêng rằng. Hắn lập tức tăng tốc bỏ chạy.

Hơn mười ngày nay, hắn sống vô cùng gian khổ. Vừa phải luyện hóa tinh khí thần thú dư thừa trong cơ thể, vừa phải tránh né hai tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị này truy đuổi, phải nói là chạy trốn khắp Đại Hoang.

Hắn hóa thành Long Tướng nên có tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí còn điều khiển lôi đình để tăng tốc, nhưng không thể nào chạy được lâu cả, không lâu sau hai tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị kia sẽ lại đuổi kịp.

Mà với hắn, uy hiếp lớn nhất không phải Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị, mà là tinh khí thần thú không ngừng được nội đan thần thú phát ra. Hắn phải duy trì trạng thái quan tưởng Toại Hoàng, không được gián đoạn chút nào, nếu không tinh khí thần thú càng dễ nhiều trong cơ thể thì cuối cùng sẽ biến hắn thành một con Long Tướng hoàn toàn.

Đây quả thực là gian khổ tra tấn người khác hơn cả thời khắc sinh tử hay dùng lôi đình lôi hồn. Vất vả chưa từng có. Vừa phải tu luyện liên tục không được ngắt quãng, lại vừa phải tránh né truy kích, thậm chí ngay cả khi ngủ cũng phải duy trì quan tưởng. Phải nói đây là một thử thách to lớn cho cả tinh thần lực, cả cơ thể và nghị lực của hắn!

Hai ngày đầu hắn còn kiên trì được, nhưng tới ngày thứ ba thì hắn suýt nữa suy sụp, nhin không được mà lăn vào khe núi ngủ vùi, bỏ quên quan tưởng, cũng quên đi đám Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị đang truy kích phía sau. Cũng may là Tân Hỏa luôn một bên giám sát, đã đánh thức hắn dậy, đốc thúc hắn đừng quên chuyện quan tưởng. Thế mới khiến hắn không bị đồng hóa trở thành Long Tướng, cũng giúp hắn không bị rơi vào tay đám Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị.

Trải qua hơn mười ngày tu luyện, Chung Nhạc đã cơ bản làm được tới mức “phi tướng”. Phi tướng ấy chính là không cần phải quan tưởng mà bản thân có thể tự động rơi vào trạng thái quan tưởng. Lê Tú Nương cũng đang ở bậc này.

Lê Tú Nương đã tu luyện nhiều năm mới khiến bản thân làm được tới mức phi tướng, mà hắn lại là trải qua mười ngày cực khổ như tra tấn mới ép cho bản thân đạt tới mức phi tướng.

Chẳng qua nếu muốn làm tới trình độ lúc ngủ cũng không gián đoạn quan tưởng thì phải làm được “phi phi tướng”, mà điều này thì rất là khó. “Phi phi tướng” cao hơn “phi tướng”, chỉ có Tân Hỏa không ngừng nhắc nhở, hắn mới có thể thi thoảng làm được phi tướng, nhưng không duy trì được thời gian dài. Nếu rơi vào giấc ngủ sâu là trạng thái quan tưởng của hắn sẽ bị gián đoạn ngay.

Hơn mười ngày này đúng là cực hình tra tấn hắn, nhờ có nghị lực mạnh mẽ lắm hắn mới có thể kiên trì được. Nhưng đây cũng là một lần tôi luyện, làm cho tinh thần lực tu vi của hắn tăng mạnh. Nay thức hải hắn đã tăng lên tới ba nghìn mẫu, mà tinh thần lực cũng vô cùng tinh thuần.

– Hai tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị này đúng là dai như đĩa xôi!”

Chung Nhạc nghiêng rằng, nay tu vi hắn tăng lên, thức hải mở rộng hơn. Lượng tinh khí thần thú phát ra từ nội đan thần thú và tốc độ luyện hóa của hắn đã dần đạt tới trạng thái cân bằng, đây là bước nhảy vọt lớn về tu vi của hắn! Dựa theo tốc độ này, mấy ngày nữa hắn có thể luyện hóa được lượng tinh khí thần thú còn dư lại trong cơ thể, từ hình thái Long Tướng biến về hình người.

– Ồ, hai tên Luyện khí sĩ này tách ra rồi?

Chung Nhạc đột nhiên cảm nhận được hai tên Luyện khí sĩ đã tách nhau ra, một tên đuổi theo sát hắn, tên còn lại thì ngày càng xa, hắn là đi đường vòng.

– Kỳ quái nhỉ, sao bọn họ lại tách nhau ra như vậy?

Chung Nhạc híp mắt lại, lòng có phần tò mò:

– Hai kẻ này đuổi theo lâu như vậy cũng không thể cản ta lại, tách ra rồi lại càng khó bắt được ta... Không tốt, phía trước có hơi nước. Thì ra là như vậy!

Khoảng một dặm trước mặt hắn là một con sông lớn mênh mông đang ào ào chảy. Con sông này rộng mấy nghìn trượng, rộng tới mười dặm, nước sông chảy xiết, dấy lên những sóng nước cao tới mấy thước. Hơn nữa dòng sông này chảy qua nơi đây, vòng quanh triền núi dưới chân Chung Nhạc tạo thành một nửa vòng tròn.

Nói cách khác, tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị kia thực sự không phải đi đường vòng, mà là lúc ở thượng du thì tách ra khỏi tên Luyện khí sĩ kia, đập sông mà chuẩn bị tại mặt sông chặn Chung Nhạc lại. Mà tên còn lại thì đuổi theo phía sau, tạo thành thế gọng kìm, muốn bắt hắn ngay trên con sông này.

Chung Nhạc híp mắt nhìn về hạ du sông, lúc này thấy trên bãi bùn hai bên bờ sông có những đám thị tộc, thành trại nối tiếp nhau, lại có không ít thuyền bè đang đánh cá bên bờ.

– Không xong, là Vị Thủy! Là thị tộc Thủy Đồ thị! Bên trong Thủy Đồ thị e là còn có Luyện khí sĩ tọa trấn, nếu bị chặn ở đây thì có khi chạy trời không khỏi nắng rồi!

Chung Nhạc hít vào một hơi thật dài:

– Hạ du chính là thị tộc Thủy Đồ thị, đằng trước và đằng sau đều có Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị, nay chỉ có một con đường, đó là trước khi bị hai tên Luyện khí sĩ vây kín ta phải xông được qua sông!

Lúc này trên thượng du Vị Thủy sóng nước cuộn cuộn tung trào, một tên Luyện khí sĩ đạp sóng lướt tới, mà lúc này gã đã hóa làm thân Hà Bá, điều khiển sóng nước nên tốc độ lướt tới cực nhanh. Mà tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị ở sau lưng Chung Nhạc cũng tăng tốc độ lên, khí tức của y đang không ngừng tới gần.

Chung Nhạc không nghĩ ngợi gì thêm, hần thả người nhảy rồi nhanh chóng phóng sang bờ bên kia sông Vị Thủy. Long Tướng có tốc độ cực nhanh, vừa đạp xuống, còn chưa kịp chạm mặt nước thì sức bật đã nâng thân thể mình đi. Tạch Tạch Tạch, mặt nước không ngừng vang lên những tiếng động to, một đạo long ảnh đang lao đi như bão táp.

– Vị Thủy chính là sân nhà của Thủy Đồ thị ta, đến sân nhà của ta mà người còn muốn đi?

Một tiếng cười to vang lên, tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị ở trên mặt sông chợt tăng tốc độ, khiến sóng nước dấy lên cao trăm trượng, vắt ngang con sông Vị Thủy này, rồi cuộn cuộn trút xuống. Gã cười lạnh rồi nói:

– Trên con sông này, Thủy Đồ thị ta chính là vương giả vô địch!

Sóng cao trăm trượng, vượt ngang sông lớn, ép xuống, phải nói là khủng bố vô cùng.

Chung Nhạc cắn chặt răng, dưới chân hần hiện ra lôi đình khiến tốc độ nhanh hơn bao nhiêu. Chỉ trong khoảnh khắc liền đột phá âm chướng, nhưng sóng nước lại còn nhanh hơn, khi hần tới giữa sông thì sóng đã tới cạnh người hần rồi.

– Băng phách kiếm sơn!

Tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị kia đứng trên sóng nước, giẫm chân một cái, lập tức vô số đạo băng phách kiếm khí từ trong ngọn sóng vù vù bắn ra.

Chung Nhạc nhảy dựng lên trăm trượng trên trời cao, tránh đi từng đạo kiếm khí. Tên Luyện khí sĩ kia cười ha ha, thúc giục thân thể Hà Bá đánh tới, cười nói:

– Nghiệt súc, người đang ở trên Vị Thủy mà còn định giao tranh với ta ư?

Trong lúc nói thì tên Luyện khí sĩ kia đã hạ xuống mặt sông Vị Thủy, tốc độ cũng tăng lên rất nhiều, cùng nhau truy kích Chung Nhạc. Cùng lúc đó đám Luyện khí sĩ trong thị tộc Vị Thủy cũng nhìn thấy động tĩnh trên thượng du, đều bay lên trời nhìn từ đằng xa.

– Là Kiếm Thư và Kiếm Bình sư huynh!

Mấy tên Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị đều kinh ngạc:

– Bọn họ đang bắt giữ một con dị thú, mau mau tới giúp!

Mấy tên Luyện khí sĩ kia vội vàng từ hạ du chạy tới thượng du. Mà lúc này ở giữa không trung, Chung Nhạc không chút nghĩ ngợi lập tức quan tướng giao long, liễu mạng với thân Hà Bá của Thủy Kiếm Bình, bị chấn cho rơi xuống khỏi không trung.

Tiểu đồng Tân Hỏa lười biếng nói:

– Nhạc tiểu tử, người quan tướng giao long làm gì, sao không quan tướng bản thân?

– Quan tướng bản thân ư?

Chung Nhạc bị đánh rơi xuống, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên. Lúc này dưới mặt sông, từng con rồng nước to lớn phóng lên. Thủy long giương nanh múa vuốt, trông hung ác dữ tợn, đang vồ tới định bắt lấy hắn, hắn là cảnh tượng khủng bố mà Thủy Kiếm Bình thôi động dòng nước lớn hóa thành.

Giao thủ với Luyện khí sĩ thì Chung Nhạc vẫn còn non kém lắm. Tuy Thủy Kiếm Bình chỉ là một tên Luyện khí sĩ bình thường, nhưng đệ tử thượng viện mà so với Luyện khí sĩ thì đúng là vực thẳm với trời cao, không thể so sánh được. Với thực lực hiện tại của mình thì hắn chẳng thể nào chống lại được bọn họ.

– Đường nhiên là quan tướng bản thân rồi, giao long thì là cái gì chứ? Hoàn toàn thua kém Long Tướng!

Tân Hỏa cười khoái trá:

– Người chính là Long Tướng, mấy ngày nay ắt đã quen thuộc với cơ thể Long Tướng, nên việc quan tướng Long Tướng, hóa Long Tướng thành hoa văn đồ đằng cũng chẳng khó gì với người. Nếu người quan tướng Long Tướng rồi kết hợp với bản thân, hai hợp làm một, thì chắc chắn khí lực phải lớn hơn hiện giờ gấp đôi! Còn sợ không chạy thoát được ư?

Chung Nhạc nghe vậy mà tỉnh ngộ, hắn lập tức quan tướng Long Tướng, cũng chính là quan tướng bản thân hắn. Lập tức thức hải rộng ban nghìn mẫu tuôn trào, tinh thần lực cuộn cuộn chỉ thoáng chốc đã chảy tới từng góc trên cơ thể hắn, làm cho khí lực hắn trở nên mạnh đến nỗi khó thể tưởng tượng được.

Gầm

~Chung Nhạc phát ra tiếng rồng ngâm cao vút, sóng âm vang vọng khắp nơi, trong tinh thần lực chất chứa lôi đình bùng nổ quấn quanh thân thể, chân đạp không khí mà phóng đi như bay trong không trung. Một tiếng ầm vang lên, hắn đụng vỡ nát một con thủy long vừa quấn lấy hắn, thủy long kia rầm rầm vỡ tan, nước rơi xuống nên lên mặt sông.

Ầm ầm ầm!

Từng con thủy long bị đụng vỡ. Ở bên trên Thủy Kiếm Bình thấy vậy thì giật mình, lập tức điều khiển thân thể Hà Bá chớp tới phía Chung Nhạc, nhưng không kịp bắt được hắn, mà để Chung Nhạc chạy thoát khỏi lòng bàn tay gã.

– Nhanh vậy ư?

Thủy Kiếm Bình choáng váng, sóng lớn dưới chân lay động, bắn ra vô số kiếm khí. Bằng phách kiếm khí ngập trời đồng loạt đâm tới Chung Nhạc, lại từng tiếng nổ đi dưng vang lên, bằng phách kiếm khí bắn lên người Chung Nhạc thì lập tức nổ tung, không ngờ là lại chẳng thể bắn phá được long lân ngoài cơ thể Chung Nhạc.

– Vụ Tỏa Đại Giang!

Thủy Kiếm Bình gầm lên, một cây cột nước trên mặt sông rộng vài dặm phóng lên trời cao, hóa thành một cái lồng giam, sau đó sương khói trào ra từ trong cột phong tỏa Vị Thủy lại. Lại đúng lúc này một tiếng ầm vang lên, con Long Tướng kia đụng nát một cây cột nước, lao ra khỏi màn sương mù, đập không phóng đi, đi qua đâu thì nơi đó vang lên tiếng sấm rền.

Thủy Kiếm Bình đực mặt ra, Thủy Kiếm Thư đuổi tới Vị Thủy, mà đám Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị vừa bay tới từ hạ du cũng ngẩn ra nhìn cảnh tượng này.

– Con Long Tướng này có tốc độ phát triển quá nhanh, không thể nào đuổi kịp....

Mấy tên Luyện khí sĩ nhìn nhau, đều lắc đầu.

Thủy Kiếm Thư ho khan một tiếng, nói:

– Các người tiếp tục đuổi theo, ta vào Kiếm Môn báo cho trưởng lão. Chỉ có mời trưởng lão điều động thêm Luyện khí sĩ thì mới vây khốn được nó, chứ chỉ dựa vào mấy người chúng ta....

Y lắc đầu rồi xoay người rời đi.

Ở cạnh thị tộc Vị Thủy, chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hoà, ở trong tình cảnh có lợi như vậy mà chẳng thể bắt được Long Tướng, quả là đã kích mạnh mẽ tới niềm tin của bọn họ.

Lúc này Chung Nhạc đang chân đạp không khí lao đi rất nhanh, lòng vui tới dị thường. Hắn đột nhiên gầm lên một tiếng, thân thể đột ngột thay đổi, từ Long Tướng biến thành hình người, khôi phục hình dáng cũ, nhưng hắn không có bị rơi xuống mà vẫn tiếp tục đạp không phóng đi.

– Cuối cùng cũng khôi phục rồi, thế là khỏi lo bị kẻ khác coi là yêu thú mà săn giết, cuối cùng cũng có thể về Kiếm Môn được rồi!

Chung Nhạc nhin không được mà thét dài một tiếng. Quan tướng Long Tướng làm cho tinh thần lực của hắn dung nhập vào toàn thân, nên dù có tán đi thân Long Tướng thì hắn vẫn có thể ngự không mà đi, không lo bị rơi xuống.

– Nhạc tiểu tử...

Tân Hỏa thấy vậy, nhin không được mà nhắc nhở:

– Người không mặc quần áo đâu. Áo da thú cùng quần của người đều bị vỡ nát khi người biến thân làm Long Tướng rồi...

Giữa không trung bỗng vang lên một tiếng thét đầy sợ hãi.

43. Chương 43: Tam Trận Tề Phát Chấn Đại Hoang

Chung Nhạc lên vào trong núi rừng, dùng tinh thần lực phát ra khắp nơi, không lâu sau thì hắn tìm được một thị tộc nhân tộc. Hắn lập tức dùng tinh thần lực cuốn đi vài món xiêm y.

– Thật hổ thẹn! Ta đắc ý quá mà quên mất rằng y phục của mình đã nát vụn rồi.

Chung Nhạc ăn mặc chỉnh tề xong mới thở phào nhẹ nhõm, bỗng hắn nhớ tới một chuyện, hỏi:

– Nay Tân Hỏa, nếu ta dùng tinh thần lực biến ra y phục mặc lên người có bị người khác nhìn thấu không?

– Kẻ tu vi thấp hơn người thì tất nhiên là nhìn không thấu rồi, nhưng kẻ có tu vi cao hơn người chỉ cần liếc qua là thấy người đang “cuồng trời” thôi.

Đột nhiên một luồng khí tức thổi qua từ trên không trung, đồng thời có ánh mắt hạ xuống, rơi vào người Chung Nhạc, thấy hắn chỉ là một tên thiếu niên nhân tộc thì lập tức quay đi.

– Lại là Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị!

Chung Nhạc liếc qua một cái rồi không để ý nữa. Nay hắn đã về lại hình người, Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị muốn tìm ra Long Tướng tất nhiên sẽ không hoài nghi hắn, nên hắn có thể thoải mái rời đi.

– Vừa rồi những con thuyền xương kia đi tới Thần Thú Lĩnh, rốt cuộc là có lai lịch gì?

Chung Nhạc vừa suy tư vừa chạy trở về Kiếm Môn, thầm nghĩ:

– Ta thấy những kẻ trên thuyền toàn thân đầy yêu khí, không giống Luyện khí sĩ của Kiếm Môn, chẳng lẽ là cường giả yêu tộc? Thế lại càng kỳ quái, yêu tộc với nhân tộc ta thế như nước lửa, sao chúng có thể tiến vào Đại Hoang ta, mà còn giống trống khua chiêng như vậy nữa chứ?

Hắn nghĩ mãi không tài nào hiểu nổi. Thần Thú Lĩnh có thể coi là vùng trung tâm của Đại Hoang, Kiếm Môn không thể nào hoàn toàn không biết vì khi yêu tộc xâm nhập quy mô lớn như vậy, cũng không thể nào mà để mặc cho đám yêu tộc xâm nhập Đại Hoang, nhưng tới nay lại chẳng thấy có động tĩnh gì, điều này thật kỳ quái.

– Đám yêu tộc này tới Thần Thú Lĩnh hẳn là vì phong ấn thần thú. Chỉ là chúng không biết rằng Thần Thú Lĩnh ngoài nội đan thần thú ra thì chẳng còn gì khác.

Chung Nhạc sắc mặt đầy cổ quái, thầm nghĩ:

– Hơn nữa, bọn họ cũng không biết rằng nay phong ấn thần thú hung hiểm bậc nào. Hiện giờ chỉ dùng đồ đằng văn phong ấn bia đá là hoàn toàn không đủ, vì sông Âm Long và Thảo mộc giai bình trận trong phong ấn thần thú đều bị ta và Tân Hỏa khôi phục như cũ rồi...

Lúc này ở phong ấn thần thú trong Thần Thú Lĩnh, Lưu Hoàng đảo chủ Yên Vân Sinh và một vị thủ lĩnh yêu tộc ở Hãm Không Thành khác, Cẩm Tú đảo chủ Tú Thiên Thần, cùng suất lĩnh Luyện khí sĩ yêu tộc tiến vào phong ấn. Vô số Luyện khí sĩ yêu tộc bắt đầu giải trừ phong ấn.

Những vị Luyện khí sĩ này đều là cường giả có tiếng của Hãm Không Thành, có trình độ cao siêu về trận pháp, lại càng có hiểu biết tinh thâm về đồ đằng văn. Lúc này bên ngoài phong ấn thần thú, một con thiềm thừ thật lớn nằm trên đất, còn có một con cự mãng quay xung quanh. Từng vị Luyện khí sĩ yêu tộc không ngừng vung đao cắt da của thiềm thừ và cự mãng, hứng lấy từng thùng máu tươi vận vào trong phong ấn.

Mà cường giả yêu tộc thì dùng máu của cự mãng và thiềm thừ vẽ ra các loại đồ đằng văn để áp chế đồ đằng trên bia đá thần thú, hóa giải sức mạnh trong đồ đằng thần thú để loại bỏ đi từng loại thất sát trong tám bia đá này.

Con thiềm thừ này có sáu con mắt, mỗi con mắt đều to chừng một mẫu. Sáu con mắt nhô ra, sắp thành một vòng tròn lớn. Mà đỉnh đầu con cự mãng kia thì mọc ra sừng như lưỡi đao, lưng mọc vây, thậm chí còn có đôi cánh ve mỏng trùm lên thân thể. Chúng nó không phải yêu tộc, cũng không phải yêu thú, mà là linh, là đồ linh của yêu tộc.

Hai đồ linh này có khí tức cuồng dã, khủng khiếp như thần ma vậy.

Hiển nhiên rằng lần này yêu tộc cực kỳ coi trọng phong ấn thần thú này, nên mới dùng đồ đằng đồ linh của Lưu Hoàng đảo và Cẩm Tú đảo.

Máu của đồ đằng đồ linh không phải là máu tươi thực sự, mà là đồ đằng văn thiên nhiên hội tụ lại thành hình dạng máu, chất chứa linh lực do yêu tộc thờ cúng hàng năm, dùng nó để phá giải phong ấn thì đúng là không còn gì tốt hơn.

– Hãy xóc lại tinh thần cho ta, ngàn vạn lần đừng để xảy ra sơ xuất gì!

Yên Vân Sinh nhìn khắp nơi, chỉ thấy thần thú lực trong tám bia đá bị trấn áp từng phần từng phần, thế mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

– Thần Thú Lĩnh không ngờ đúng là do thần thú tạo nên, chết đi rồi hóa thành dãy núi dài tám trăm dặm, chứng tỏ vị thần thú này mạnh tới mức không thể tin được. Tú Thiên huynh, lão môn chủ Kiếm Môn còn sống thì phỏng chừng cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Lần này ta tới Kiếm Môn ngoài việc lập uy, lấy khí thế chèn áp đám người Kiếm Môn, thì còn mục đích khác, đó là xem lão quỷ này đã chết hay chưa. Lão quỷ tuy phá vỡ khí thế của ta, nhưng lại không lộ diện mà để Thủy Đồ thị ra tiếp ta. Với cái tính cách của kẻ được xưng là Kiếm Thần như lão thì làm gì có chuyện tiếp đón, đã xông ra giết ta rồi! Có thể thấy rằng lão thực sự đã chết.

Tú Thiên Thần chấp tay sau lưng, thần nhiên nói:

– Phong lão quỷ không chết, không ai dám động vào Kiếm Môn. Phong lão quỷ mà chết, Kiếm Môn tất sẽ bị tiêu diệt. Sở dĩ lão hơi tàn tục mệnh chính là vì hiểu được điều này, muốn sống thêm vài năm để bồi dưỡng môn chủ đời tiếp theo cho Kiếm Môn. Tiếc thay, thế hệ trước của Kiếm Môn đã điêu linh cả, còn tứ đại cao thủ trẻ tuổi Phong, Phương, Lôi, Quân đều là những kẻ mấy năm nay danh tiếng vang xa, tuy có thể tranh bá với thế hệ trước, nhưng để thành kẻ đứng đầu thì còn xa lắm. Phong lão quỷ không biết có chống đỡ nổi tới lúc bốn tên kia trưởng thành thành kẻ đứng đầu không.

– Bốn tên họ Phong, Phương, Lôi và Quân đều là linh thể tiên thiên, trời sinh đã có được linh, là Luyện khí sĩ trời sinh, không thể khinh thường, tiếc rằng thời gian tu luyện quá ngắn.

Yên Vân Sinh cười:

– Đại Hoang này, yêu tộc ta ắt phải chiếm được! Đại Hoang chính là bãi cỏ của yêu tộc ta, còn đám nhân tộc này đều là thức ăn của yêu tộc ta, lại biết tự sinh sản, tự kiếm ăn. Chỉ cần nuôi thả nhân tộc bây giờ, cách một đoạn thời gian lại thu hoạch thì tộc ta chẳng bao giờ thiếu đồ ăn cả!

Tú Thiên Thần cũng tự thân dùng máu của đồ đảng đồ linh tới phong ấn từng tấm bia đá, nói:

– Trong kho báu thần thú này tất có trọng bảo của thần thú thượng cổ, tiếc là thành chủ Hãm Không Thành không muốn tới, nếu y ở đây thì tốc độ loại bỏ phong ấn sẽ nhanh hơn rất nhiều!

Từng đồ đảng trên những tấm bia đá bị áp chế, đám Luyện khí sĩ yêu tộc và Yên Vân Sinh, Tú Thiên Thần cũng từ từ đi sâu vào trong phong ấn.

– Con sông này...

Tú Thiên Thần đột ngột dừng lại, kinh ngạc nhìn con sông đang chảy cách đó không xa, y suy tư ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên khuôn mặt y méo mó đầy dữ tợn, hít vào một hơi thật sâu rồi hô to:

– Dừng lại, tất cả dừng lại!

Tiếng hét của y đình tai nhức óc, khiến đám Luyện khí sĩ yêu tộc đầu váng mắt hoa, bất giác ngừng động tác lại.

Yên Vân Sinh nhú mày hỏi:

– Tú Thiên huynh, có chuyện gì vậy?

Sắc mặt Tú Thiên Thần vàng như nến, y chậm rãi lui ra sau, đáp với giọng nói có phần khàn khàn:

– Trong phong ấn thần thú này còn có phong ấn tầng thứ hai, chúng ta chỉ mới phá được tầng thứ nhất, còn tầng thứ hai thì chưa phá. Hiện giờ tất cả lập tức lui ra, quay trở lại theo đường cũ, đừng có đi nhầm!

Yên Vân Sinh cũng nhìn ra điểm không ổn, lập tức lui về theo đường cũ.

Đột nhiên một tên Luyện khí sĩ yêu tộc bước nhầm một bước.

Bốn phía bỗng yên lặng hẳn, không nghe được chút âm thanh nào. Sắc mặt Tú Thiên Thần và Yên Vân Sinh kịch biến, vội vàng bỏ chạy.

Ầm!

Con sông nhỏ trong phong ấn thần thú kia đột nhiên bay lên trời, rồi bành trướng nhanh chóng, chỉ giây lát đã biến thành một con hắc long đầy dữ tợn, đại khai sát giới trong phong ấn.

Giờ khắc này tất cả đám Luyện khí sĩ yêu tộc đều rối loạn, bỏ chạy theo bốn phương tám hướng, liều mạng chạy thoát khỏi phong ấn này.

Mà đúng lúc này, trên từng tấm bia đá ồ ồ chảy ra máu tươi, những đồ đảng văn thần thú mà nãy đám Luyện khí sĩ yêu tộc vất vả lắm mới trấn áp được giờ phút này đã thoát khỏi trấn áp, từng tấm bia đá sống lại, từng tòa thất sát trận được hình thành.

Cùng lúc đó đám cỏ cây hoa lá trong phong ấn lay động, mỗi một bông hoa ngọn cỏ, mỗi một cành cây chiếc lá đều trở thành hồn binh có uy lực lớn tới khó tin, trở thành thứ binh khí nguy hiểm vô cùng!

Keng keng! Đám hoa cỏ cây lá bay lên trên không, khí thế sát phạt chỉ thoáng chốc tràn ngập khắp nơi.

Trong phong ấn thần thú lúc này vô số cái đầu rơi xuống, tứ chi văng khắp nơi. Đám Luyện khí sĩ yêu tộc bị chém chết tại chỗ. Có một số tên Luyện khí sĩ khác thì gào lên, hóa thành nguyên hình là những con yêu thú cực kỳ to lớn, té hồn binh lên cùng chống lại phong ấn thần thú bị kích phát này.

Nhưng bọn họ vừa hóa nguyên hình thì đám thần ma to lớn bước ra khỏi bia đá, ngay tức khắc trong phong ấn thần thú toàn là thần ma, bắt được cự thú nào là xé xác ngay lập tức.

Không biết bao nhiêu Luyện khí sĩ yêu tộc bị xé xác rồi bị thần ma ăn tươi nuốt sống.

Cũng may là có không ít Luyện khí sĩ có thực lực mạnh mẽ nên ngăn chặn được thần ma bốn phía, nhất là hai vị đạo chủ là Yên Vân Sinh và Tú Thiên Thần thì thực lực lại càng mạnh, chỉ một chiêu là đánh bay được đám thần ma.

Kể có thể sống tới bây giờ đều là tinh anh trong đám Luyện khí sĩ yêu tộc, nếu đặt ở Kiếm Môn thì cũng là cường giả lừng lẫy.

– Ngao

~Tiếng rống vang lên, đại trận trung cấp trong phong ấn thần thú khởi động, nghìn trượng thần ma trong phong ấn đánh qua giết lại, máu tươi rồi thịt nát văng khắp nơi. Chỉ trong giây lát ngã ngủi, hơn một ngàn Luyện khí sĩ yêu tộc đã chết hết, chỉ còn lại hai đảo chủ Yên Vân Sinh và Tú Thiên Thần.

Hai người vọt tới cạnh phong ấn, chỉ thiếu chút nữa là lao ra được thì đúng lúc này một tòa đài cao trong phong ấn thần thú bỗng lắc lư dữ dội, rồi tiếng gầm rú như thủy triều kéo tới. Từng cột sáng từ trên đài bắn lên trời.

Mà vào lúc này, Chung Nhạc đã tới gần Kiếm Môn, hần đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía Thần Thú Linh có bốn mươi chín cột sáng to bùng phóng lên trời cao, sau đó hình thành một mảng ánh sáng chói lóa trên bầu trời.

Quầng sáng ấy như một tấm gương không ngừng xoay tròn, chỉ thấy đám thần ma nghìn trượng bị hút vào trong.

– Thế là ba tòa đại trận cùng khởi động rồi.

Tân Hỏa cao hứng lắm, nhảy ra khỏi thức hải rồi leo lên đầu Chung Nhạc, ngồi trên đó nhìn:

– Nhạc tiểu tử, mau nhìn kia!

Chung Nhạc nhìn theo, lòng chấn động vô cùng. Lúc này quầng sáng kia nhoáng lên, rồi một chiếc móng vuốt to chừng một dặm từ từ thò ra khỏi tấm kính ánh sáng kia, trên nó toàn là long lân, sau đó là cơ thể vô cùng to lớn, rồi một chiếc đuôi thần dài, một cái đầu to như quả núi.

Long Tướng!

Một con Long Tướng hoàn toàn do đồ đằng văn tạo nên, to đến không thể tưởng tượng được.

Khí tức khủng bố như của thần ma tỏa ra khắp Đại Hoang, làm cho tất cả sinh vật sống trong Đại Hoang đều khiếp sợ.

Con Long Tướng kia lao vào trong Thần Thú Linh, ở đằng xa còn nhìn thấy thân thể khổng lồ kia, lên xuống giữa các dãy núi của Thần Thú Linh.

Còn một con hắc long đã ở giữa quần sơn, lúc ẩn lúc hiện, lại có kiếm khí dường như có thể cắt phá được bầu trời.

Đột nhiên một con thiềm thử có sáu con mắt công một con thuyền làm từ xương trên lưng phá không nhảy ra, dưới chân thiềm thử là một con đại mãng công thiềm thử bay trên không trung, gào rú lao đi.

Ngay sau đó con đại mãng bị chop được rồi bị kéo về, bị con hắc long kia ăn thịt. Kiếm khí phá không chém rơi con thiềm thử kia. Long Tướng gầm lên, rồi đánh vào con thuyền khiến thuyền vỡ nát. Hai bóng người rơi xuống, bị dụng cho bay ra khỏi Thần Thú Linh.

Chung Nhạc nhìn mà choáng váng, Tân Hỏa thì lại lắc đầu, nói:

– Thế mà không chết sạch chứ, chẳng lẽ ta bố trí sai, không thể hoàn toàn phát huy được uy lực của ba tòa đại trận ư? Chắc chắn không phải do ta rồi! Kẻ anh minh thần võ như ta sao có thể phạm sai lầm được? Nhất định là con thần thú kia kém quá! Đúng vậy, chắc chắn là thế rồi!

44. Chương 44: Con Trâu Mộng Chung Sơn Thị

Ba tòa đại trận thần cấp trong Thần Thú Linh ở Đại Hoang cùng bùng nổ một lúc làm chấn động cả Đại Hoang, thậm chí cả bên ngoài Đại Hoang đều có thể cảm nhận được sự rung chuyển làm người ta khiếp sợ kia.

Gần như tất cả Luyện khí sĩ ở Kiếm Môn đều quên việc mình đang làm mà cùng quay qua nhìn về phía Thần Thú Lĩnh. Lúc này chỉ thấy con Long Tượng, hắc long và kiếm khí đang vùn vụt trong Thần Thú Lĩnh dài tám trăm dặm kia. Một lúc lâu sau, ba tòa đại trận mới ngừng, Long tượng, hắc long và kiếm khí mới tan đi, Thần Thú Lĩnh yên tĩnh trở lại.

Nhưng ba tòa đại trận này đã khiến đám Luyện khí sĩ Kiếm Môn khiếp sợ, dư âm không dễ tiêu tan đi như vậy.

Hơn nữa ba tòa đại trận cùng khởi động đã tiêu diệt hơn một ngàn Luyện khí sĩ của Hãm Không Thành yêu tộc, làm hai vị đảo chủ của Hãm Không Thành bị thương nặng, khiến Hãm Không Thành nguyên khí đại thương. Ảnh hưởng tạo nên từ chuyện này không dễ tiêu tan như vậy.

Đồ đằng đồ linh của Lưu Hoàng đảo và Cẩm Tú đảo của Hãm Không Thành đều táng thân trong Thần Thú Lĩnh, tổn thất phải nói là thảm trọng. Nhất là số Luyện khí sĩ yêu tộc chết ở nơi đó đều là tinh anh của Hãm Không Thành, trong khoảng thời gian ngắn tòa thánh địa Hãm Không Thành của yêu tộc đừng mong khôi phục nguyên khí!

Trong giới cao tầng của Kiếm Môn thì như dấy lên một cơn tổ lốc. Đám trưởng lão Kiếm Môn lập tức phản ứng, tranh luận gay gắt là xem có nên thừa cơ hội này đồng thời tiêu diệt luôn Lưu Hoàng đảo chủ Yên Vân Sinh và Cẩm Tú đảo chủ Tú Thiên Thần hay không.

Đây là một cơ hội hiếm có, Tú Thiên Thần và Yên Vân Sinh chính là hai trong số ba vị thủ lĩnh của Hãm Không Thành, nếu có thể giết được bọn họ thì yêu tộc chẳng còn gì đáng ngại nữa.

Nhưng cũng có vị trưởng lão lo ngại rằng nếu không trừ bỏ được hai tên thủ lĩnh yêu tộc kia thì sẽ hoàn toàn đắc tội yêu tộc. Mà trong yêu tộc còn một vị thủ lĩnh nữa là thành chủ Hãm Không Thành, chắc chắn y sẽ không ngồi yên nhìn hai vị đảo chủ bị diệt. Với lại hai tên đảo chủ kia tuy bị thương nặng, nhưng cũng là những bá chủ đã xưng hùng xưng bá nhiều năm, muốn giết bọn họ không phải chuyện dễ dàng gì.

Các vị trưởng lão tranh cãi quyết liệt, không ai nhường ai, khó mà quyết định được.

– Phụ Sơn, chúng ta đi nào!

Tà áo trắng tung bay đón gió, cùng một con rùa to như núi, Phương Kiếm Các rời khỏi Kiếm Môn, lẳng không bước đi. Con rùa lớn Phụ Sơn đi theo sau, cùng đuổi theo phía Tú Thiên Thần và Yên Vân Sinh chạy trốn.

– Phương Kiếm Các, hãy dừng bước!

Một vị trưởng lão từ trong Kiếm Môn đuổi theo, quát to:

– Các trưởng lão nghị sự chưa xong, người không thể tự tiện hành động như vậy được! Chuyện đuổi giết hai tên đảo chủ kia còn liên quan đến tương lai của Kiếm Môn và Hãm Không Thành, không phải chuyện một mình người có thể quyết định được!

Phương Kiếm Các không thèm quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt trả lời:

– Ta đi giết bọn chúng trước, đợi khi các trưởng lão quyết định xong thì phái người đi báo cho ta sau.

Vị trưởng lão kia nghe vậy thì tức giận khôn cùng, đang định lên tiếng thì lại thấy một nam tử trẻ tuổi lướt qua, rời khỏi Kiếm Môn, y cười nói:

– Phương sư huynh nói đúng lắm! Cơ hội không nắm bắt là sẽ trôi đi mất. Các trưởng lão cứ từ từ thương nghị đi, nhưng cơ hội này nhất định phải bắt lấy. Phương sư huynh, để ta đi với sư huynh.

– Thêm cả muội nữa.

Một nữ tử cũng bay ra Kiếm Môn, cười nói:

– Đuổi giết nhân vật cấp môn chủ, hơn nữa còn là hai kẻ, chuyện như vậy sao có thể thiếu muội được chứ!

– Ha ha ha ha ha, các vị sư huynh sư tỷ đợi đệ với!

Lôi quang lóe lên, một người ngự lôi phóng tới, cười to nói:

– Đầu của Lưu Hoàng đảo chủ với Cẩm Tú đảo chủ hãy để ta tự tay chặt xuống!

Vị trưởng lão kia mặt xanh mét, tay chân luống cuống nhìn bốn người phóng đi tới biên thùy Đại Hoang để đuổi giết hai vị đảo chủ yêu tộc, run rẩy nói:

– Vô pháp vô thiên, vô pháp vô thiên....

– Thôi mặc kệ chúng đi. Bốn cao thủ trẻ của Kiếm Môn ta cần phải tôi luyện để tranh đoạt vị trí môn chủ đời tiếp theo. Muốn trở thành môn chủ của Kiếm Môn ta thì phải có thực lực một kiếm bình bát hoang mới được.

Đại trưởng lão Hữu Ngu thị đi tới cạnh lão ta, thấp giọng nói:

– Mà đây còn là ý của môn chủ. Đi thôi, chúng ta tiếp tục hội nghị.

Một ngày này, bốn cao thủ trẻ tuổi của Kiếm Môn đều xuất hiện, cùng nhau đuổi giết Lưu Hoàng đảo chủ Yên Vân Sinh và Cẩm Tú đảo chủ Tú Thiên Thần. Giữa Đại Hoang và Lưu Hoàng đảo là một vùng đất rộng mấy trăm dặm, chắc chắn sẽ diễn ra một hồi truy giết và phản kích đầy phần khích! Hai thủ lĩnh yêu tộc cùng bốn cao thủ Kiếm Môn chắc chắn sẽ diễn ra trận chiến quyết liệt.

Nhưng tất cả những chuyện này đều chẳng liên quan gì tới kẻ đã khởi xướng ra nó, Chung Nhạc.

Chung Nhạc tăng tốc chạy về Kiếm Môn, mất nửa ngày hăn mới về tới thượng viện. Hăn không đi gặp đám người Ngu Phi Yến, Lê Tú Nương để báo tin bình an, mà lập tức lao về phòng mình rồi ngủ một giấc say sưa.

Hơn mười ngày này hết như tôi luyện ở địa ngục, làm cho cả tinh thần và thể xác hăn đều đã quá mệt mỏi và căng thẳng, trở về Kiếm Môn rồi mới thả lỏng ra được.

Vào Thần Thú Lĩnh gặp phải đệ tử yêu tộc, tới phong ấn thần thú gặp phải Luyện khí sĩ yêu tộc, trận sát Luyện khí sĩ, đạt được nội đan thần thú, yêu hóa Long Tướng, sửa chữa ba tòa đại trận thần cấp, lại bị Luyện khí sĩ Thủy Đồ thị truy kích, bao vây tiểu trừ, sải qua Vị Thủy vượt sông lớn. Những việc ấy vốn không phải chuyện mà đệ tử thượng viện có thể làm được. Nhưng hăn lại làm được, áp lực từ việc nhiều lần tìm đường sống trong chỗ chết cũng to lớn trước hay hăn chưa từng trải qua. Chỉ khi về Kiếm Môn, thánh địa trấn giữa Đại Hoang này, hăn mới có thể buông thả tất cả các áp lực, mới có thể nghỉ xả hơi.

Ngủ được một giấc, Chung Nhạc tỉnh dậy, ngáp một cái thì miệng hăn lại phát ra tiếng rỗng ngâm, khiến hăn giật mình, vội cúi đầu nhìn thì thấy mình đã hóa thành một con Long Tướng đang nằm trên giường.

– Thôi xong, ta ngủ quá trầm nên quên mất quan tướng Toại Hoàng, lại bị tinh khí của thần thú áp đảo huyết mạch rồi! Mà kỳ thật, sao Tân Hỏa không gọi ta dậy đúng lúc, đốc thúc ta quan tướng?

Chung Nhạc bình tĩnh trở lại, lúc này trên bờ vai hồn phách trong thức hải của hăn, một ngọn lửa nho nhỏ đang lẳng lặng cháy, hóa ra Tân Hỏa cũng đã đang ngủ.

– Ra là Tân Hỏa đang ngủ như ta.

Chung Nhạc không gọi Tân Hỏa dậy, trầm nghĩ:

– Mấy ngày nay vì giúp ta thoát khỏi sát cơ, Tân Hỏa đã cố hết sức mình. Nếu không có hăn, e là ta đã chết rồi. Hãy để hăn nghỉ ngơi thêm chút nữa vậy. May rằng tu vi ta tiến bộ không ít, số tinh khí mà nội đan thần thú này trào ra cũng đừng hòng biến ta thành long tướng hoàn toàn.

Nay tu vi hăn đã thâm hậu hơn trước khi vào Thần Thú Lĩnh nhiều, thức hải rộng hơn ba nghìn mẫu nên tốc độ luyện hóa tinh khí thần thú đã nhanh hơn. Tuy bị biến thành long tướng, nhưng với hăn thì chỉ cần không gián đoạn quan tướng, biến về thân người không phải việc khó.

Qua không lâu sau, Chung Nhạc áp chế được thân long tướng, khôi phục diện mạo bình thường.

– Chung sư đệ, Chung sư đệ!

Bên ngoài truyền tới tiếng thiếu nữ gọi, mà không chỉ một người. Chung Nhạc cảm thấy buồn bực, mở cửa ra thì thấy ngoài cửa viện của hăn có hơn chục cô gái, thấy hăn thì ai nấy đều vừa mừng vừa sợ, vây quanh hăn, luôn miệng nói:

- Quả nhiên Chung sư đệ còn sống này!
- Ta đã bảo là đệ ấy không chết được mà!
- Hôm qua ta nghe có người bảo thấy đệ về, nên chúng ta tới thăm. Chung sư đệ chắc là đang nghỉ ngơi không đáp nên bọn ta không quấy rầy. Hôm nay tỷ muội ta tới sớm, quả nhiên sư đệ đã bình an trở về!
- Chung sư đệ đã giết con dê đực kia sao? Có gặp Luyện khí sĩ yêu tộc không?
- Sư đệ không biết chứ Thần Thú Linh xảy ra chuyện lớn rồi! Bỗng dưng Thần Thú Linh xuất hiện một con long tướng, to thế này này!
- Nghe nói Luyện khí sĩ của Thủy Đồ thị còn gặp được một con tiểu long tướng, hôm qua còn trở về điều động toàn bộ Luyện khí sĩ trong tộc tới vây bắt. Con long tướng kia trông đáng yêu lắm, thật muốn ôm về nuôi quá...

...

Đám thiếu nữ Đình Lam Nguyệt, Đào Đại Nhi cùng nhiều nữ đệ tử Lê Sơn thị, chừng khoảng dăm ba mươi người, riu ra riu rít hỏi lấy hỏi để, Chung Nhạc thật chẳng biết nên trả lời ai trước. Sau một lúc lâu, Chung Nhạc cười nói:

- Các vị sư tỷ, chi bằng vào ngồi trước đã?

Nghe vậy các thiếu nữ liền tràn vào trong viện của hắn. Lê Tú Nương và Ngu Phi Yến cũng tới. Bỗng dưng có nhiều người thế này khiến Chung Nhạc cảm thấy viện của mình nhỏ đi nhiều.

Mà bên ngoài, đám nam đệ tử thượng viện đều nhìn sang bên này, lòng hâm mộ không thôi.

- Tên bò mộng Chung Sơn thị đã về rồi, vừa về liền được các sư tỷ sư muội tới chơi như vậy, thằng nhãi này không biết mệt sao?

Có kẻ thì tức giận mắng:

- Sao lại thế chứ?

Qua thật lâu sau, Chung Nhạc tiễn đám thiếu nữ về, Lê Tú Nương cười nói:

- Chung sư đệ, lần sau nếu có việc bọn ta sẽ tới tìm sư đệ tiếp. À mà, ta vẫn muốn so đấu với người một phen, xem ai mới là kẻ đứng đầu thượng viện!

Ngu Phi Yến thản nhiên nói:

- Lê sư muội, nay có thể nói Chung sư đệ là người đứng đầu nam viện, nhưng người chưa phải người đứng đầu nữ viện đâu. Muốn so đấu với Chung sư đệ thì người phải đánh bại ta trước đã!

Lê Tú Nương cười hì hì:

- Đâu có đâu có, Ngu sư muội muốn chấp tay nhường, sư tỷ ta tất nhiên sẽ thỏa mãn cho sư muội rồi.

Hai cô gái hùng hục chiến ý, khiến đám đệ tử nam viện nhìn mà trở mắt, thầm nói:

- Quả nhiên mà, ngay cả hai vị sư tỷ ở nữ viện cũng đánh nhau vì con bò Chung Sơn thị kia, chả nhẽ thằng nhãi này lại có sức hấp dẫn đến vậy?

- Dựa vào cái gì chứ?

Chung Nhạc trở về tiểu viện của mình, loại bỏ tạp niệm, trầm nghĩ:

- Tân Hỏa còn đang ngủ, phỏng chừng hai ba ngày cũng chưa tỉnh lại, nhưng việc tu luyện không thể ngừng được. Nay có tinh khí thần thú, ta có thể tiếp tục tu luyện lôi đình lôi hỏa! Không biết với thực lực hiện giờ của ta thì có thể dựa vào Long Lân Kiếm trực tiếp lấy lôi đình rèn luyện hồn phách không?

Hắn muốn làm lắm, nhưng sau vẫn thôi, tốt nhất là hắn vẫn tể hồn ở trong Long Lân Kiếm.

Hộp Long huyết cộp cộp rồi mở ra, kiếm quang bắn lên trời, chỉ giây lát liền bay tới lôi tầng trên không trung.

– Chung sư huynh đã tới rồi!

Trong lôi tầng, Khâu Cẩm Nhi vừa mừng vừa sợ, hồn phách bay tới, nói:

– Đã mấy ngày nay không thấy sư huynh, sư huynh xuống núi rèn luyện ư?

Được cô thiếu nữ Luyện Khí Sĩ này gọi là sư huynh, Chung Nhạc thầm thấy hổ thẹn, cười nói:

– Cẩm Nhi sư muội đoán không sai, mấy ngày nay ta quả thật xuống núi rèn luyện một hồi, hiểm tử hoàn sinh, thiếu chút nữa là không về được.

Thiếu nữ nói đầy quan tâm:

– Xuống núi nguy hiểm lắm. Mẫu thân luôn dặn muội là đừng có tùy tiện xuống núi. Mấy ngày sư huynh không tới là mấy ngày muội lo lắng không thôi.

Hai người tiếp tục tu luyện trong lôi đình. Bất tri bất giác hơn mười ngày đã qua. Trong khoảng thời gian này, tu vi Khâu Cẩm Nhi tăng tiến thần tốc, không hổ là linh thể trời sinh, vừa ra đời liền có linh, tu vi cao siêu hơn trước bao nhiêu, hồn phách cũng có lôi đình quán quanh.

– Chung sư huynh xuống núi một lần, tiến bộ cũng rất nhanh.

Khâu Cẩm Nhi quan sát Long Lân Kiếm, thì thấy hồn phách Chung Nhạc lộ đầu ra từ trong Long Lân Kiếm. Hồn phách Chung Nhạc vốn chỉ nhỏ như hạt đậu, lúc này đã cao hơn một tấc, đứng trên thân kiếm nhận lôi đình tẩy lễ, đồng thời quan tượng Toại Hoàng, hóa thành hình dáng đầu rồng thân người.

Hồn phách của Khâu Cẩm Nhi cũng không lớn, nhưng lớn hơn Chung Nhạc rất nhiều, cao hơn nửa thước. Hiển nhiên trình độ về hồn phách của nàng ta cũng cao hơn Chung Nhạc rất nhiều.

Điều này cũng chẳng trách được, vì nàng ta là linh thể trời sinh, hồn phách đã mạnh hơn người khác không biết bao nhiêu.

Hai người tu luyện đến lúc không thể tiếp tục được nữa thì đều tự thu hồi hồn phách, hẹn ngày sau tiếp tục tu luyện.

– Mẫu thân, vị sư huynh kia đã trở về rồi.

Hồn phách Khâu Cẩm Nhi trở lại cơ thể, bèn nói với vị mỹ phụ kia:

– Tu vi của huynh ấy tiến bộ nhanh lắm, đã có thể không cần mượn hồn binh để tôi hồn rồi!

– Ủ...

Mà vị mỹ phụ kia thì đang không yên lòng:

– Đại Tự Tại Kiếm Khí của môn chủ thật khó lấy, mấy ngày nay ta rầu chết mất.... Bộ tuyệt học này chính là kinh điển tối cao của Kiếm Môn, môn chủ không thể không để lại diễm tịch. Nhưng rốt cuộc là môn chủ giấu nó ở nơi nào??

45. Chương 45: Kiếm Bài

Mồ hôi lạnh vã ra đầy trên trán Khâu Cẩm Nhi. Nàng không ngờ mẫu thân nàng lại to gan tới mức ấy, dám mơ tưởng tuyệt học của môn chủ Kiếm Môn.

– Đại Tự Tại Kiếm Khí của môn chủ tất nhiên sẽ truyền thụ cho môn chủ đời tiếp theo. Mà môn chủ già rồi, chẳng biết lúc nào sẽ giá hạ bay đi, cho nên chắc chắn sẽ để lại diễm tịch ghi lại Đại Tự Tại Kiếm Khí.

Mỹ phụ nhân lắm bả:

– Mấy ngày nay ta lượn lờ quanh Kim Đỉnh không biết bao nhiêu lần, cũng vòng qua vòng lại thư phòng không biết bao nhiêu vòng, mà mãi chẳng tìm được nơi lão giấu diễm tịch, chỉ trộm được một khối kiếm bài.

Nhưng kiếm bài này thì chẳng có tác dụng gì, chỉ ghi lại một môn kiếm quyết tầm thường có tên là Canh Kim Kiếm Khí. Ta vốn nhìn lên thấy môn chủ chuyên chú khắc tẩm kiếm bài này, cứ cho là đồ tốt, ai ngờ lại là khắc cái thứ kiếm quyết ba xu Canh Kim Kiếm Khí này...

Khâu Cẩm Nhi nhận lấy kiếm bài, lật qua xem, quả nhiên là Canh Kim Kiếm Khí. Thứ kiếm khí này là thứ rất tầm thường trong Kiếm Môn, Khâu Cẩm Nhi đã từng học qua, chẳng phải công pháp cao thâm gì.

– Mẫu thân à, dù không tu luyện Đại Tự Tại Kiếm Khí thì con chưa chắc đã thua kém kẻ khác. Mẫu thân xin đừng hao tâm tổn sức nữa. Nếu con đủ xuất sắc thì môn chủ sẽ truyền thụ Đại Tự Tại Kiếm Khí cho con thôi.

Khâu Cẩm Nhi cười nói.

Mỹ phụ nhân lắc đầu, khuyên bảo:

– Con nói không sai, nhưng hiện tại đâu phải lúc bình thường gì. Nếu môn chủ còn chính trực tráng niên thì sẽ có đủ thời gian để lựa chọn môn chủ đời tiếp theo, cũng sẽ cho con đủ thời gian tu luyện, có đủ thời gian mà trưởng thành rồi tranh bá với bốn vị cường giả trẻ tuổi của Kiếm Môn. Chỉ là nay môn chủ đã già, mấy năm tới này sẽ là lúc quyết định ai sẽ là môn chủ đời tiếp theo. Con nhập môn muộn, nay bốn cường giả trẻ tuổi đã danh chấn tứ phương, trong thời gian ngắn con chẳng thể nổi danh được. Muốn cất đầu dậy, đuổi theo bốn người Phương Kiếm Các thì chỉ có đi đường tắt mới làm được!

– Nhưng con không muốn vượt lên...

Khâu Cẩm Nhi nhỏ giọng nói.

– Con không đứng lên làm kẻ dẫn đầu thì ai chữa chân cho con?

Mỹ phụ thở dài, ôm Khâu Cẩm Nhi đặt lên xe lăn làm từ gỗ, rồi đẩy chiếc xe ra ngoài, nói:

– Con có thân thể tiên thiên mộc linh, mộc tính quá nặng, từ lúc sinh ra tới nay đã chẳng thể dùng được đôi chân. Ta từng hỏi đại trưởng lão Hữu Ngu thị, y nói rằng tiên thiên linh thể là chuyện tốt, mà cũng là việc xấu. Năm xưa khi con sinh ra thì mộc tính quá nặng, khiến thân thể hóa gỗ, lại không tu luyện đúng lúc nên mộc tính càng để lâu càng nặng. Cái gọi là thụ bản căn, tiên thiên mộc linh chính là thụ thần, con từ khi sinh ra thụ thần đã cắm rễ. Đôi chân con chính là rễ, thân hình là cành, đầu óc là tán. Hai chân không động được là chuyện nhỏ, chỉ sợ vài năm nữa thôi cả cơ thể sẽ hóa gỗ hết, chỉ có hồn phách có thể xuất khiếu, trở thành kẻ hoạt tử.

Khâu Cẩm Nhi trầm mặc một lát rồi cười nói:

– Mẫu thân à, không cần phải giúp con đâu. Nay con cũng là Luyện khí sĩ, dù đôi chân không cử động được thì cũng có thể ngự phong phi hành.

Mỹ phụ lắc đầu, tiếp tục đẩy chiếc xe lăn:

– Con chỉ có tiếp tục gia tăng tu vi, hóa giải mộc tính trong cơ thể thì mới có thể trở lại bình thường. Chỉ là mộc trong cơ thể con quá nặng, tích tụ quá nhiều, với tốc độ tu luyện hiện tại của con thì không biết tới bao giờ mới hóa giải được. Giả sử thân thể bị mộc hóa, con sẽ... Nếu con tu luyện Đại Tự Tại Kiếm Khí của môn chủ, tu vi tất sẽ tiến bộ thần tốc, sau này con muốn tự mình ra ngoài thì liệu mẫu thân có còn ngăn cản nữa không?

Khâu Cẩm Nhi nắm chặt kiếm bài trong tay, im lặng không đáp.

– Ra ngoài phơi nắng chút thôi, xem khuôn mặt con xanh xao hết cả rồi này.

Mỹ phụ đẩy nạng ta ra khỏi đại điện, rồi ngồi xổm xuống gõ vào hai chân Khâu Cẩm Nhi:

– Có cảm giác gì không?

Khâu Cẩm Nhi lắc đầu.

Mỹ phụ lại véo eo nàng, hỏi:

– Đau không?

– Đau ạ.

Khâu Cẩm Nhi đáp.

Mỹ phụ thở phào nhẹ nhõm, cười:

– May đó, chưa tràn tới hông. Nếu tràn tới hông thì có phần nguy hiểm rồi. Đến lưng, cách trái tim không xa. Nếu trái tim cũng bị hóa gỗ thì không thể cứu được nữa. Chờ con nghỉ ngơi xong, mẫu thân sẽ lại tới Kim Đỉnh, không tin là ta không tìm ra được chỗ giấu Đại Tự Tại Kiếm Khí!

Khâu Cẩm Nhi mỉm cười, trên hông nàng có vết tím bầm, đây không phải là do mẫu thân véo ra, mà do bản thân nàng tự véo. Bởi hông nàng đã hoàn toàn tê cứng, không còn chút cảm giác gì.

Ngày hôm sau, Chung Nhạc lên lôi tầng, lại gặp được Khâu Cẩm Nhi. Lúc này hồn phách thiếu nữ bay tới, ngự lôi tới hồn, giống như linh đang bay lượn trong lôi, cũng là đang thi triển một bộ kiếm quyết. Bộ kiếm quyết này có vẻ sắc bén, ngập tràn kim khí. Kiếm khí cùng lôi đình múa may, trông cực kỳ phấn khích, mà còn tinh diệu hơn hẳn Bôn Lôi Kiếm Quyết lúc trước Bồ Lão tiên sinh truyền thụ cho hắn.

– Cẩm Nhi sư muội, đây là kiếm quyết gì vậy?

Chung Nhạc hiểu kỳ.

Khâu Cẩm Nhi kinh ngạc đáp:

– Đây là Canh Kim Kiếm Khí, hầu như tất cả Luyện khí sĩ của Kiếm Môn ta đều biết cả. Sư huynh chưa tu luyện Canh Kim Kiếm Khí này ư?

Chung Nhạc có phần xấu hổ không thôi. Hắn vốn không phải Luyện khí sĩ, nào có tư cách tu luyện Canh Kim Kiếm Khí mà chỉ Luyện khí sĩ mới có tư cách tu luyện được. Hắn thầm nghĩ:

– Chắc chỉ có cô bé ngọc Cẩm Nhi này mới không nhìn ra ta không phải Luyện khí sĩ nhỉ?

– Sư huynh chờ chút!

Hồn phách Khâu Cẩm Nhi vội vàng bay về phía Kiếm Môn sơn. Một lúc sau, chỉ thấy thiếu nữ té hồn một khối kiếm bài bay về, nàng cười nói:

– Chung sư huynh, trên khối kiếm bài này có khắc Canh Kim Kiếm Khí, sư huynh chỉ cần dụng tâm xem rồi cảm nhận kiếm ý trong đó là có thể học được rồi.

Chung Nhạc nhận lấy kiếm bài, chăm chú nhìn. Chỉ thấy trên mặt kiếm bài có những vết kiếm lộn xộn, khó mà nhìn ra được cái gọi là Canh Kim Kiếm Khí từ trong đó, khiến hắn không khỏi nghi hoặc.

Sau một lúc lâu, Chung Nhạc chấn động trong lòng. Bởi lúc này những vết kiếm tán loạn trên kiếm bài dần biến lớn, giống như không trung trước mặt hắn có những vết kiếm quang sắc bén cắt ngang thiên địa, như chia cắt cả trời đất.

Một kiếm chém rơi tinh thần, một kiếm mở sinh tử, một kiếm tách âm dương!

Lại một lúc lâu sau, Chung Nhạc dần thấy những vết kiếm kia từ từ tan rã rồi diễn biến thành những loại hoa văn đồ đẳng kỳ diệu di động giữa các vết kiếm, đây hẳn là điểm ảo diệu của Canh Kim Kiếm Khí. Chung Nhạc vội ngưng mắt ra nhìn thật kỹ, càng xem lại càng hoảng sợ.

– Đồ đẳng văn chứa công pháp cực ảo diệu. Suối nguồn lực lượng của tất cả công pháp đều là những tổ hợp đến từ những đồ đẳng văn đơn giản nhất. Ví dụ như Bôn Lôi Kiếm Quyết, trung tâm lực lượng chính là lôi văn đồ đẳng. Lôi văn mà Bồ Lão truyền thụ cho ta có tất cả mười hai loại, tạo nên các loại biến hóa của Bôn Lôi Kiếm Quyết.

Hắn cẩn thận quan sát thì thấy trong đồ đẳng văn của một vết kiếm có tất cả ba mươi sáu loại. Mà hắn càng tập trung tinh thần thì dần dần thấy được điểm huyền diệu từ những đồ đẳng văn đầy trời. Ba mươi sáu loại đồ đẳng văn này chỉ là biểu tượng, kỳ thật Canh Kim Kiếm Khí này chỉ có một loại đồ đẳng văn. Ba mươi sáu loại đồ đẳng văn kỳ thật đều là một loại đồ đẳng văn này bổ sung vào.

Loại đồ đằng văn này như hộp Long Huyết Kiếm của Chung Nhạc, nếu để vào trong hộp một thanh kiếm thì đó chính là hộp đựng kiếm, còn cho dao vào thì đó là hộp đựng dao.

Loại đồ đằng văn này có hình dạng như kiếm văn, là thứ căn bản nhất, bên trong nhét thêm ba mươi sáu loại đồ đằng văn khác hợp đèn đồ đằng quan tướng của Canh Kim Kiếm Khí.

Nếu hần không tu luyện Toại Hoàng quan tướng đồ, hồn phách không hóa thành trạng thái Toại Hoàng khiến mi tâm mọc thêm con mắt thần thứ ba thì hần chẳng thể nào nhìn ra được kiếm văn đồ đằng bị che dấu trong vết kiếm này.

– Chỉ có một loại đồ đằng kiếm pháp thôi ư?

Chung Nhạc buồn bực. Đồ đằng văn cơ bản nhất của Canh Kim Kiếm Khí này là kiếm văn đồ đằng, thậm chí còn ít hơn cả loại kiếm quyết hệ lô đơn giản nhất là Bôn Lô Kiếm Quyết.

Bôn Lô Kiếm Quyết là loại kiếm quyết mà đệ tử thượng viện có thể tu hành, còn kiếm quyết lô hệ cao hơn thì nằm trong tay Luyện khí sĩ Lô Hồ thị. Chung Nhạc từng nghe Bồ Lão và đám người Đình Lam Nguyệt nhắc tới rằng lô văn mà Lô Hồ thị nắm giữ có hơn một trăm hai mươi tám loại.

Một bộ công pháp mà chứa càng nhiều đồ đằng văn thì càng tinh diệu. Theo lý mà nói, Bôn Lô Kiếm Quyết có mười hai loại lô văn chắc chắn phải hơn xa Canh Kim Kiếm Khí chỉ có một loại kiếm văn rồi. Nhưng Chung Nhạc cẩn thận quan sát kiếm văn, càng nhìn càng thấy tinh diệu tới vô cùng, hơn hẳn Bôn Lô Kiếm Quyết bao nhiêu lần.

– Luyện khí sĩ thật quá kinh khủng, chỉ một bộ Canh Kim Kiếm Khí đã huyền diệu tới mức này rồi!

Chung Nhạc hít vào một hơi thật sâu. Điểm tinh diệu của loại đồ đằng văn này không chỉ dừng ở đó, hần còn cảm giác được loại kiếm văn đồ đằng này còn có thể kết hợp với lô văn đồ đằng để tạo nên biến hóa mới, mà uy lực mạnh hơn hẳn chỉ Bôn Lô Kiếm Quyết. Nếu dung nhập giao long đồ đằng thì sẽ tạo nên biến hóa kỳ diệu, diễn sinh ra pháp môn công kích kết hợp giữa sự sắc bén và sức mạnh, hơn xa Giao Long Nhiều Thể Quyết nhiều.

Kiếm văn tạo nên Canh Kim Kiếm Khí dường như có thể tổ hợp cùng bất cứ loại đồ đằng văn nào, tạo nên vô số biến hóa.

– Canh Kim Kiếm Khí phải nói là tự tại kiếm khí mới đúng, vô biên vô tận! Một kiếm bay lên, thiên hạ có nơi nào không thể đi?

Chung Nhạc tán thưởng một câu, rồi toàn tâm toàn ý nghiên cứu biến hóa của kiếm văn, ngay cả Khâu Cẩm Nhi đi lúc nào cũng không biết.

Kiếm văn trên kiếm bài thực sự tinh diệu, còn ba mươi sáu loại đồ đằng văn tạo nên Canh Kim Kiếm Khí thì bị hần bỏ qua một bên, chẳng thèm để ý. Với hần thì chỉ có loại kiếm văn kia mới là quan trọng nhất, còn ba mươi sáu loại kia chỉ là phụ trợ, có tu luyện hay không cũng không ảnh hưởng gì.

– Cẩm Nhi sư muội đi rồi?

Chung Nhạc cảm thấy hồn phách và tinh thần lực không chống đỡ được nữa, bèn cất kiếm bài đi, trầm nghĩ:

– Thôi, để mai trả lại cho muội ấy cũng được. Kiếm văn đồ đằng này tinh diệu như vậy, một mình ta không thể nghiên cứu thấu triệt được. Cẩm Nhi sư muội là Luyện khí sĩ, lại tu luyện Canh Kim Kiếm Khí lâu như vậy, nhất định có thành tựu riêng, mai phải thỉnh giáo muội ấy thôi.

Khâu Cẩm Nhi hồi hồn nhập vào cơ thể, lúc này đại diện trống không, chỉ có mình nàng, mẫu thân của nàng chưa về. Nàng thử đứng dậy, liền ngã lộn khỏi xe. Thiếu nữ lập tức sử dụng tinh thần lực lắng không bay lên, rồi từ từ ngồi xuống xe. Nàng khê thở dài.

– Cẩm Nhi, hồng của con....

Mỹ phụ đứng trước cửa điện, ngơ ngác nhìn Khâu Cẩm Nhi, run run hỏi:

– Không còn cảm giác gì ư?

Khâu Cẩm Nhi cúi đầu nhìn, thấy quần áo mình bị rách khi ngã ban nãy, để lộ ra làn da tím bầm.

Mỹ phụ lập tức dùng tinh thần lực cuốn Khâu Cẩm Nhi và cả chiếc xe lăn gỗ kia cùng bay ra ngoài điện, vội vàng nói:

– Không thể trì hoãn được nữa, ta đi tìm đại trưởng lão, dù thế nào cũng phải nhờ ông ta trấn áp mộc khí trong người con!

Khâu Cẩm Nhi nghe vậy thì giật mình, vội nói:

– Mẫu thân, chi bằng để ngày mai con chào tạm biệt Chung sư huynh, rồi ta đi tìm đại trưởng lão sau...

– Không thể trì hoãn một khắc nào hết!

Mỹ phụ vội mang Khâu Cẩm Nhi bay về Kim Đỉnh của Kiếm Môn.

Ngày hôm sau, hồn phách Chung Nhạc mang theo khối kiếm bài kia bay lên lôi tầng trên trời, nhưng không thấy Khâu Cẩm Nhi. Chung Nhạc đợi chờ hồi lâu mà chẳng thấy nàng đến.

– Chẳng lẽ Cẩm Nhi sư muội bận việc không tới được? Ta còn đang định thỉnh giáo nàng về sự ảo diệu của kiếm văn trong khối kiếm bài này đây.

Ngày thứ ba, Khâu Cẩm Nhi vẫn không đến, cả ngày thứ tư cũng như vậy. Sau này một khoảng thời gian rất dài, Chung Nhạc cũng không gặp lại cô thiếu nữ trong lôi đình này.

46. Chương 46: Long Tướng Kiếm Khí

– Có lẽ Cẩm Nhi sư muội không tới nơi này nữa.

Hồn phách Chung Nhạc tắm trong lôi đình. Hắn thưởng thức kiếm bài, cảm thụ kiếm ý mệnh môn như đại dương trong kiếm bài, lại nhớ tới cô thiếu nữ tươi sáng như ánh mặt trời, lòng bỗng thấy mất mát, hắn suy tư:

– Ta không biết muội ấy ở đâu, nên chẳng biết phải đi tìm như nào. Chỉ có thể đợi mai sau ta thành Luyện khí sĩ, vào nội môn Kiếm Môn rồi thì sẽ trả lại kiếm bài này cho muội ấy.

Kiếm Môn có yêu cầu với đệ tử nội môn cực cao, chỉ cần hiểu được linh là trở thành Luyện khí sĩ. Đệ tử thượng viện tuy nhiều, nhưng hàng năm số người có thể bước vào nội môn e là chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Đó là điểm mấu chốt chia cách con người và Luyện khí sĩ. Ngoại môn là phạm nhân, còn nội môn là Luyện khí sĩ thần thông quảng đại.

– Kiếm ý trong kiếm bài này không tệ, hẳn là một loại công pháp cực kỳ cao siêu trong Kiếm Môn.

Tiểu đồng Tân Hỏa tỉnh dậy, ngọn lửa bé nhỏ này nhảy ra khỏi Long Lâm Kiếm, thật không to hơn hồn phách tí hon của Chung Nhạc lúc này đang đứng trên thân Long Lâm Kiếm tắm lôi đình.

Hai kẻ nhỏ tí xíu ngồi cạnh nhau, Tân Hỏa nhìn kiếm bài to lớn trước mặt, cảm thụ kiếm ý, bèn khen:

– Kiếm ý trong kiếm bài rất cao siêu, kiếm văn có chứa loại công pháp thâm ảo, e là người hiện tại chưa thể tìm hiểu được thấu triệt.

Hồn phách Chung Nhạc hóa thành trạng thái Toại Hoàng, khoan chân ngồi tắm lôi đình, gật đầu nói:

– Công pháp chất chứa trong kiếm văn này ta cũng cảm thấy được, nhưng đây là công pháp mà Luyện khí sĩ mới có thể tu luyện, ta quả thực cần nhắc không ra.

– Luyện khí sĩ của Kiếm Môn có thể tìm hiểu thấu triệt loại kiếm văn này ư?

Tân Hỏa nghe vậy mà khiếp sợ:

– Tìm hiểu công pháp trong kiếm văn này cần trí tuệ cực cao, cho dù linh thể tiên thiên tối đa cũng chỉ tìm hiểu được bốn năm phần mà thôi. Xem ra Luyện khí sĩ của Kiếm Môn quả thực có không ít người tài trí hơn người!

Chung Nhạc nghe vậy mà mờ mịt, lẩm bẩm:

– Không phải Cẩm Nhi sư muội nói hầu hết Luyện khí sĩ đều luyện bộ Canh Kim Kiếm Khí này rồi ư? Sao Tân Hỏa lại nói rằng bộ Canh Kim Kiếm Khí này khó có thể lĩnh ngộ được như vậy?

Hắn nghĩ mà chẳng hiểu gì, lại chẳng biết Canh Kim Kiếm Khí mà Khâu Cẩm Nhi nói chính là ba mươi sáu loại đồ đẳng văn chứ chẳng phải đạo kiếm văn kia.

– Kiếm pháp này tên là Canh Kim Kiếm Khí ư? Sao lại đặt cho nó cái tên chẳng phù hợp chút nào vậy?

Tân Hỏa buồn bực, nghiền ngẫm công pháp trong kiếm văn rồi chỉ bảo Chung Nhạc:

– Công pháp, công pháp, một thứ là công, thứ kia là pháp. Công chính là phương thức tu luyện, pháp là mặt ngoài, là thần thông, là biến tu vi thành uy lực, nên mới gọi là pháp môn! Pháp môn là gì? Vì sao lại có một chữ môn?

Chung Nhạc nghe vậy thì một ý nghĩ lóe lên, hắn đáp:

– Môn là môn hộ! Thứ chất chứa trong cơ thể là tu vi, muốn hóa tu vi thành thần thông, hóa thành uy lực uy năng thì cần có một tòa môn hộ để phóng ra, cho nên mới gọi là pháp môn!

Tân Hỏa gật đầu, khen ngợi:

– Không tệ, cái tên Kiếm Môn của các người chính là có huyền cơ cao siêu giấu ở đó. Nhưng có ít Luyện khí sĩ Kiếm Môn có thể tìm hiểu ra điều này, đều mù quáng học kiếm mà không biết ý nghĩa của nó là gì. Kiếm văn này chính là một bộ công pháp, công cần linh mới luyện được, mà pháp thì đơn giản, chỉ cần kết hợp kiếm văn với đồ đẳng văn khác là luyện thành. Thiên biến vạn hóa, có thể nói là tùy theo ý người, khi thi triển ra thì người khác căn bản không biết công pháp vốn có của người là gì. Kỳ quái, đây là một bộ công pháp tầm thường của Luyện khí sĩ Kiếm Môn ư?

Dù Tân Hỏa có kiến thức rộng rãi, sống từ thời Hỏa Kỳ Toại Hoàng tới giờ mà không hiểu được, nên lòng buồn bực không thôi.

Chung Nhạc có phần thất vọng:

– Không tu thành linh là không luyện được ư?

– Chỉ có tu thành linh mới luyện ra được tinh túy của bộ kiếm khí này, hấp thu năng lượng của vạn vật trong trời đất để luyện thành kiếm khí. Nhưng đây là cách mà Luyện khí sĩ bình thường dùng để tu luyện loại kiếm khí này.

Tân Hỏa ngồi trên lưỡi kiếm, rung đùi đắc ý nói:

– Nhưng người thừa kế Tân Hỏa thì không phải khuôn sáo như vậy. Người tuy không phải người thừa kế Tân Hỏa chính thức, nhưng dù sao ta cũng cần dựa vào người để tìm kiếm thần tộc Phục Hy thuần huyết. Nếu bản lĩnh người kém quá thì chẳng phải làm mất mặt ta sao? Ta sẽ bày ra sự ảo diệu của kiếm văn này cho người, để người biết được sự huyền diệu của nó trước đã.

Từ đôi mắt của Tân Hỏa phóng ra hai luồng sáng, tựa như màn che rạp hát đang từ từ kéo ra, chiếu rọi từng chi tiết trên kiếm bài văn. Cùng lúc đó trên mi tâm Chung Nhạc, thần nhãn mở ra nhìn kiếm văn kia. Thần nhãn này chỉ có thể hiển lộ khi hồn phách hóa thành Toại Hoàng. Chung Nhạc nhận ra dùng con mắt này nhìn thì mọi thứ càng thêm rõ ràng, dường như có thể nhìn thấu hư vọng thấy chân thật. Hắn từ kiếm bài nhìn ra kiếm văn đồ đẳng duy nhất, chính là dựa vào con mắt thần thứ ba của hồn phách.

Lúc này hoa văn kiếm văn càng lúc càng rõ, từ xa nhìn lại thì hết như một tòa kiếm môn, một cánh cửa hình kiếm, mà bên trong là kiếm khí.

Cánh cửa này càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao, càng lúc càng hùng vĩ. Bên trên cửa là những hoa văn như rồng, như rắn uốn lượn. Đây chính là đồ đẳng văn trong đạo kiếm văn kia.

Bản thân kiếm văn là một đồ đẳng văn, mà không ai ngờ được rằng đồ đẳng văn này lại phức tạp đến thế, lại do vô số đồ đẳng văn dựng nên.

Chung Nhạc nhìn thật kỹ, thì thấy nhiều đồ đẳng văn giống như đại long, đại mãng uốn mình quanh môn trụ, trông đồ sộ một cách cổ xưa, chấn động lòng người.

Dần dần tòa kiếm môn trước mặt hắn đã cao tới trăm trượng, mà Chung Nhạc thì nhỏ xíu như một ngọn lửa chừng một tấc, nên tòa môn hộ trăm trượng trước mặt hắn dường như đã cao tới vạn trượng. Mặc dù là cao vạn trượng, nhưng hoa văn đồ đẳng trên nó trông vẫn rất phức tạp.

Cấu tạo thực tế của đồ đẳng văn này phải nói là phức tạp tới mức khiến người ta cảm phần.

– Cho dù là đồ đẳng văn phức tạp như này, vẫn đơn giản hơn quan tướng Toại Hoàng nhiều.

Chung Nhạc quan sát tòa kiếm môn này, lòng không hề ngại khó chùn bước. Hắn đã được nhìn thấy công pháp phức tạp tới không thể tưởng tượng được, đó chính là Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng Đồ mà Tân Hỏa truyền thụ cho hắn. Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng Đồ mới thực sự phức tạp, thực sự vô biên, thực sự không thể tưởng tượng được.

Tuy hắn mơ hồ quan tướng được Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng Quan Tướng Đồ, nhưng về đồ đẳng văn chi tiết tạo thành Hỏa Kỳ Cung, Toại Hoàng và Hỏa thụ thì hắn không cách nào quan tướng ra được.

Muốn quan tướng ra Hỏa Kỳ Cung Toại Hoàng là một công trình vô cùng to lớn, hơn tòa kiếm môn này rất là nhiều, cần tinh thần lực vô cùng mạnh mới làm nổi.

Nay tinh thần lực của Chung Nhạc hóa thành thức hải rộng ba nghìn mẫu, cho dù có sử dụng hết tinh thần lực thì phỏng chừng cũng chỉ quan tướng được một đầu ngón tay đầy đủ của Toại Hoàng mà thôi.

– Kỳ thật nền tảng của bộ... Ủm, Canh Kim Kiếm Khí này cũng là quan tướng. Nếu có được linh, người có thể từ trong kim thiết vật mà luyện ra kim khí, từ trong rừng rậm luyện ra mộc khí, từ sông ngòi luyện ra thủy khí, từ núi lửa mặt trời luyện ra hỏa khí, hóa thành kiếm khí của mình, chứ không chỉ là Canh Kim Kiếm Khí đơn thuần như vậy. Nhưng giờ người chưa tu thành linh nên không thể từ vạn vật luyện ra kiếm khí được.

– Từ

Tân Hỏa cực kỳ ghét cái tên “Canh Kim Kiếm Khí”, cho rằng cái tên này quả thật là sỉ nhục bộ công pháp này, nên có phần miến cưỡng nói:

– Là dựng dựng ra một tòa kiếm môn ở trong thức hải, nuôi dưỡng kiếm khí, nhưng cũng không hẳn là chỉ dùng tinh thần lực để chăm sóc, mà là dựa vào năng lượng của muôn vật trong trời đất. Nếu có được linh thì người có thể từ vật kim thiết luyện ra kim khí, từ cây cối rừng rậm luyện ra mộc khí, từ sông ngòi biển hồ luyện ra thủy khí, từ núi lửa mặt trời luyện ra hỏa khí, để hóa thành kiếm khí của bản thân, chứ không chỉ Canh Kim Kiếm Khí như vậy. Nhưng giờ người còn chưa tu luyện ra linh nên chưa thể luyện ra kiếm khí từ vạn vật trong thiên địa được.

– Từ thiên địa vạn vật lấy ra kiếm khí?

Chung Nhạc nghe vậy mà ngẩn người, không khỏi bội phục Luyện khí sĩ Kiếm Môn, nói:

– Chỉ một bộ công pháp bình thường mà thần diệu khó lường như vậy, truyền thừa của Kiếm Môn quả nhiên hùng mạnh. Tân Hỏa, không tu thành linh thì không thể tu luyện được ư?

Tân Hỏa dương dương đắc ý:

– Hiện tại người không thể từ thiên địa vạn vật luyện ra kiếm khí, nhưng người có tinh khí của thần thú. Tinh khí ấy sớm đã được thần thú tinh luyện xong xuôi, người chỉ cần nắm tinh khí thần thú trong tay là có thể luyện thành thú kiếm khí rồi.

– Thú kiếm khí? Cái tên gì kỳ quái vậy.

– Thật ra là kiếm khí có hình dáng của Long Tướng ấy.

Tân Hỏa nghĩ nghĩ rồi nói:

– Thú kiếm khí nghe đúng là kỳ quái thật, chỉ bằng đặt tên là Long Tướng kiếm khí. Người có thể dùng tinh khí trong nội đan thần thú để luyện thành Long Tướng kiếm khí. Giờ thì người hãy quan sát cẩn thận tòa kiếm môn này, đến khi hoàn thiện kiếm môn rồi thì từ nội đan thần thú hấp thu tinh khí rồi đưa vào trong kiếm môn.

Chung Nhạc chớp chớp mắt:

– Đây Tân Hỏa, có cái gì cần phải cẩn thận không?

– Không, người cứ an tâm tu luyện, ta cam đoan người không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào...

Sau một lúc lâu, hồn phách Chung Nhạc bị tinh khí thần thú đầy hung mãnh xâm nhập, hóa thành một con Long Tướng đứng trong lõi đình, bị đánh cho toàn thân cháy đen thui, hấn cảm giận nhìn ngọn lửa nhỏ trên thân kiếm.

– À thì, hình như cũng có chút xíu nguy hiểm ấy mà.

Tân Hỏa chột dạ:

– Nhưng cũng không phải là quá nguy hiểm, người cẩn thận chút là được.

Chung Nhạc mất nửa ngày mới luyện hóa được tinh khí thần thú dư thừa, hồn phách khôi phục về trạng thái Toại Hoàng, hấn lại dùng tinh thần lực xây dựng một tòa kiếm môn, rồi cẩn thận hấp thu tinh khí thần thú rồi đưa vào trong kiếm môn.

Mười ngày sau, hấn cuối cùng cũng luyện thành Long Tướng kiếm khí. Đạo Long Tướng kiếm khí này dài tới năm thước, có hình dáng như một con Long Tướng đang phóng vút đi, mà lại còn vô cùng sắc bén, lại đầy sát tính thú tính mênh mông như biển máu tươi.

Long Tướng kiếm khí vừa xuất hiện, không khí dường như sắp bốc cháy, trở nên đỏ rực.

Chung Nhạc lập tức tế Long Lân Kiếm, cho va chạm với Long Tướng kiếm khí, một tiếng xoẹt vang lên, Long tướng kiếm khí bị Long Lân Kiếm chém đứt, khiến hấn không khỏi nhú mày.

– Muốn hơn mười ngày mà thắng được hồn binh nào có dễ.

Chung Nhạc lập tức dùng ý nghĩa, lúc này Long Tướng kiếm khí bị cắt thành hai nửa từ từ phục hồi lại. Hấn thầm nghĩ:

– Long Lân Kiếm dấu sao cũng là do huyền thiết và huyền kim tạo ra, thuộc hàng thượng phẩm trong đám hồn binh của đệ tử thượng viện, nếu Long Tướng kiếm khí chỉ được tu luyện trong chục ngày mà chặt đứt được Long Lân kiếm thì thật quá khoa trương. Nhưng điểm tốt của Long Tướng Kiếm khí so với hồn binh là không cần tế hồn, dù kiếm khí bị phá thì ta cũng không tổn thất bao nhiêu.

Hấn chỉ ngón tay ra, Long Tướng kiếm khí bay vào trong hộp kiếm. Hấn lại giơ ngón tay ngoắc xuống, Long Tướng kiếm khí từ từ bay ra rơi vào mi tâm hấn, tiếp tục hấp thu tinh khí thần thú, làm cho kiếm khí thêm mạnh, thêm cứng cỏi.

Đạo kiếm khí này ngày đêm đều được đề thăng, mà đồ đẳng văn tạo nên kiếm môn cũng từ từ vững chắc. Với tốc độ này, việc Long Tướng kiếm khí vượt qua Long Lân kiếm là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

– Vô Cầm Kỵ Quyết Đấu cuối năm sắp diễn ra rồi, không biết trước lúc đó đạo Long Tướng kiếm khí này của ta có thể tăng lên tới cấp độ nào?

Chung Nhạc trầm nghĩ.

Đột nhiên Tân Hỏa nhảy dựng lên, vỗ tay bốp bốp rồi nói:

– Ta có cái tên rất hay! Sau này đừng có gọi là Canh Kim Kiếm Khí nữa, kiếm khí do môn công pháp này biến thành thiên biến vạn hóa, luyện linh của thiên địa vạn vật làm kiếm khí, vậy hãy gọi là Tự Tại Đại Kiếm Khí đi!

– Tự Tại Đại Kiếm Khí?

Chung Nhạc nghe vậy ngớ ra, vội đề nghị:

- Chi bằng gọi là Đại Tự Tại Kiếm Khí đi, nghe hay hơn nhiều.
- Gọi là Tự Tại Đại Kiếm Khí thì khí phách hơn nhiều! Chỉ phát tay một cái là kiếm khí hùng mạnh chém xuống, người thấy có lợi hại hay không?

47. Chương 47: Sát Ý

- Được rồi, thì gọi là Tự Tại Đại Kiếm Khí vậy!

Không lay chuyển được Tân Hỏa, Chung Nhạc đành phải để cho Tân Hỏa sửa lại tên của “Canh Kim Kiếm Khí”, hấn thâm nghĩ:

- Ta mà luyện thành đạo Long Tướng kiếm khí này, nếu được thì sẽ luyện cho nhỏ hơn nữa. Bởi càng nhỏ, sức mạnh càng ổn, càng dễ điều khiển, cũng càng khó phòng bị. Chứ mà lớn, sức mạnh chả có mấy, phản ứng thì chậm, lại khó không chế, thiếu đi cái thiên biến vạn hóa vốn có của kiếm khí.

Về điểm này thì hấn có kiến giải khác với Tân Hỏa. Đối mặt với đối thủ cấp thấp, đại kiếm khí tất nhiên là bá đạo, có thể tiêu diệt đối thủ như muốn nghiền nát hấn ra. Nhưng khi phải đối mặt với đối thủ mạnh, thì ngược lại, kiếm khí càng nhỏ uy lực càng lớn. Dĩ nhiên với kẻ có thể sửa chữa toàn bộ phong ấn thần thú như Tân Hỏa thì đương nhiên dùng đại kiếm khí chặt xuống vẫn thích hơn nhiều. Còn với Chung Nhạc, cảnh giới ấy với hấn còn quá xa xôi, còn cần phải tỉ mỉ rèn giũa thì tương lai mới có thể làm được kiếm khí to lớn như ngọn núi.

- Long Tướng kiếm khí hữu hình vô chất, rất là kiên cố, cũng có thể hóa thành sợi chỉ mềm mại. Sắp cuối năm rồi, Vô Cẩm Kỳ quyết đấu sắp đến, ta nhất định phải luyện cho Long Tướng kiếm khí càng nhỏ càng tốt.

Chung Nhạc tế hồn lên trời cao, dùng lời đình đồng thời rèn luyện cả Long Tướng kiếm khí. Hấn lẩm bẩm:

- Bởi trong lần Vô Cẩm Kỳ quyết đấu này, ta có thể gặp mẹ ta... Thiên Tượng Lão Mẫu! Thủy sư muội hãy yên tâm, trong lần quyết đấu này, ta sẽ chém mẹ ma thần đó báo thù cho muội!

Thời gian dần trôi, hấn chú trọng tâm tư vào “Tự Tại Đại Kiếm Khí”, nên hiểu biết của hấn về môn công pháp này cũng tăng dần lên, mà khoảng cách tới cuối năm càng lúc càng gần.

Xùy!

Những tiếng động vang lên, từ ngón tay Chung Nhạc, một đạo kiếm khí với kiếm quang đỏ rực bay lên, kiếm khí này có chiều dài chừng năm sáu tấc, bỗng dưng phóng ra từ đầu ngón tay của Chung Nhạc. Kiếm quang này hệt như một con cá dài lượn lờ quanh năm ngón tay hấn, rồi đột ngột hóa thành một con Long Tướng dài chừng năm sáu tấc, vui vẻ nhảy nhót uốn lượn xung quanh người hấn.

Sau một lúc lâu, Long Tướng biến thành một đạo kiếm khí mảnh giấu vào trong mái tóc của hấn, trông hệt như một sợi tóc đỏ giữa muôn vàn tóc đen, trông thật tầm thường.

Việc tu luyện kiếm khí của hấn hoàn toàn khác với kẻ khác. Những người khác mà tu luyện kiếm khí thì chắc chắn sẽ luyện càng to lớn, càng luyện càng huy hoàng hùng vĩ. Mà hấn thì lại càng luyện càng nhỏ. Đạo kiếm khí này vốn dài tới năm sáu thước, nhưng giờ chỉ còn năm sáu tấc, lời đình tôi kiếm đã loại đi tạp chất trong kiếm khí khiến việc điều khiển đạo Long Tướng kiếm khí này càng dễ dàng.

Đình

~Long Tướng kiếm khí va chạm Long Lâm Kiếm phát ra tiếng kêu giòn vang. Lúc này trên mũi kiếm Long Lâm Kiếm do Bồ Lão tiên sinh tự mình mài giũa hai mươi ngày đã xuất hiện một lỗ thủng to như hạt đỗ.

Long Lâm Kiếm là hồn binh thượng đẳng, chỉ va chạm nhẹ một lần với Long Tướng kiếm khí mà đã bị đục thủng một lỗ nhỏ, từ đó có thể thấy được Long Tướng kiếm khí lợi hại tới mức độ nào. Vị Luyện khí sĩ già Bồ Lão tiên sinh mất hai mươi ngày tập hợp huyền kim huyền huyết cùng giao long đồ đẳng và lời đình đồ

đăng tạo ra Long Lâm Kiếm, còn Chung Nhạc thì tu luyện “Tự Tại Đại Kiếm Khí” ra Long Tướng kiếm khí mất hơn một tháng mà đã vượt qua được Long Lâm Kiếm, có thể thấy “Tự Tại Đại Kiếm Khí” bí hiểm cỡ nào.

Chung Nhạc thu Long Tướng kiếm khí lại, đưa hồn phách trở về cơ thể, và thả Long Tướng kiếm khí vào trong hộp kiếm rồi nghỉ:

– Lần Vô Cấm Kỵ quyết đấu này tất cả đệ tử thượng viện đều có thể tham dự, Thiên Tượng Lão Mẫu cũng sẽ tham gia. Mà Long Tướng kiếm khí này chính là đòn sát thủ của ta! Với thực lực của đệ tử ta, chắc chắn sẽ dễ dàng tiến vào trận chung kết, còn ta sẽ quyết đấu với đệ tử trong trận chung kết ấy, tiêu diệt đệ tử ta!

Vô Cấm Kỵ quyết đấu mỗi năm một lần cuối cùng đã tới. Thượng viện sôi sục trước trận quyết đấu này, bởi tất cả đệ tử thượng viện đều đang gấp rút luyện tập, nóng lòng muốn thử.

Trận quyết đấu lần này sẽ chọn ra người tiến vào Linh Không Điện. Mà chỉ có tư cách vào Linh Không Điện thì mới có cơ hội cảm ứng được linh, từ đó trở thành Luyện khí sĩ. Có thể thấy lần quyết đấu này quan trọng như thế nào.

– Nhạc tiểu tử, lần Vô Cấm Kỵ quyết đấu này chính là cơ hội để thử xem ngươi có đạt tới mức độ mà ta cần hay không.

Tân Hỏa cười nói:

– Nếu ngươi làm được ba chữ Thụy, Mãnh, Cương, ta sẽ đáp ứng ngươi, dẫn ngươi tới cạnh mặt trăng và mặt trời để ngươi có được nguyệt linh và nhật linh vô cùng thuần khiết. Hiện giờ đã tới thời điểm khảo nghiệm thành quả tu luyện trong thời gian vừa qua của ngươi, hãy đánh bại tất cả đám đệ tử thượng viện cho ta!

– Đánh bại tất cả đệ tử thượng viện?

Chung Nhạc nghe vậy mà sắc mặt không chút thay đổi như hấn chẳng hề bận tâm, lộ ra vẻ điềm tĩnh không tương xứng với tuổi của mình mà lại cho người ta một cái cảm giác vô cùng nguy hiểm, giống như lòi đình chưa phóng, núi lửa đang sôi sục chưa tuôn trào. Hấn thầm nghĩ:

– Mục đích của ta không phải cái này, mà là đệ tử ta... Thiên Tượng Lão Mẫu! Nhưng để có thể đấu với Thiên Tượng Lão Mẫu trận cuối cùng, đánh bại tất cả đám đệ tử thượng viện thì có là gì chứ?

Ngày hôm đó, trận Vô Cấm Kỵ quyết đấu cuối năm đã tới. Kim Đỉnh trên núi Kiếm Môn phóng ra ánh sáng như những đạo kiếm quang chói lóa chiếu rọi quần sơn bên dưới Kim Đỉnh.

Các vị trưởng lão Kiếm Môn đi xuống từ Kim Đỉnh tới thượng viện của Kiếm Môn, chủ trì trận quyết đấu lần này, cũng triệu tập đệ tử thượng viện tới trước Ngũ Tùng Phong tham gia.

Đám đệ tử thượng viện tu hành trong thượng viện Kiếm Môn đều quay trở về thượng viện, khiến nơi đây bỗng thêm nhiều khuôn mặt xa lạ. Phần lớn là đệ tử được thập đại thị tộc đào tạo trọng điểm, có Luyện khí sĩ riêng dạy dỗ.

Trên Ngũ Tùng Phong, Chung Nhạc đưa mắt nhìn khắp nơi. Lúc này hấn thấy những tòa đài cao nhô lên, trên không trung đài cao là các vị trưởng lão đang ngồi, họ tế ô, bỗng che đi ánh sáng mặt trời. Còn bên dưới đài, đám đệ tử thượng viện càng lúc càng nhiều.

– Chung sư đệ, lần này rốt cuộc có thể đường đường chính chính so tài với ngươi rồi!

Ngũ Phi Yến với phong thái oai hùng phấn chấn bước tới, nhẹ giọng nói:

– Ngươi liên tục từ chối, nay tới trận quyết đấu này ngươi hẳn là không chối từ được rồi nhỉ?

Chung Nhạc mỉm cười, đáp:

– Sư tỷ, đệ tử thượng viện có mấy nghìn người, chúng ta có thể chạm mặt hay không thì khó mà nói được.

Ngũ Phi Yến nói đầy tự phụ:

– Ta nhất định sẽ bước tới phút cuối. Còn người có thể kiên trì được không thì phải trông chờ vào thành quả thời gian tu luyện vừa qua.

– Ngu sư muội đạo này tu vi tiến bộ không ít, bảo sao lại lớn lối như vậy.

Lê Tú Nương đã bước tới, cười mỉa nói:

– Tuy thời gian này người đã tiến bộ không ít, nhưng vẫn còn thua kém ta. Tất nhiên là người vốn thua ta rồi, nay chênh lệch chỉ càng lớn hơn thôi. Cũng may đối thủ của ta không phải là người, mà là đệ tử hạch tâm của Hữu Ngu thị các người bồi dưỡng, Ngu Chính Long.

Ngu Phi Yến hừ lạnh, sau lưng nàng lập tức xuất hiện Ngư Nhận Song Phi, Ngư Long và Hồng Nhận Cộng Vũ.

Chung Nhạc kinh ngạc, bởi Ngư Nhận Song Phi của Ngu Phi Yến đã chân thật hơn vài phần, Ngư Long và Hồng Nhận đã không còn hiện ra xương hay thịt, mà đã bị lông vũ cùng da đắp vào. Điều này có thể nói tinh thần lực của nàng đã đạt tới trình độ hóa hư làm thực. Hẩn thâm nghĩ:

– Ngu sư tỷ quả thực tiến bộ không ít, xem ra mấy ngày nay đã cố gắng rất nhiều. Chỉ không biết sư tỷ có làm được tới độ phi tường không. Nếu làm được phi tường thì chỉ sợ Lê sư tỷ không phải là đối thủ rồi.

Hai nàng thiếu nữ căm tức trừng nhau, dường như Vô Cấm Kỵ quyết đấu chưa bắt đầu là đã muốn loại bỏ đối thủ rồi. May là Đào Đại Nhi và Đinh Lam Nguyệt tới mới khiến hai người không lao vào đánh nhau.

Chung Nhạc quan sát thì thấy các cô thiếu nữ đã đổi đồ đằng thần trụ mới, cũng đều mang theo hồn binh, đều ăn mặc chỉnh tề, và cũng đều vô cùng hồi hộp.

Đinh Lam Nguyệt khẽ nói:

– Chỉ cần lọt vào топ một trăm là có tư cách bước vào Linh Không Điện rồi, nên ta phải cố gắng thôi!

Đào Đại Nhi lại trưng ra bộ mặt đau khổ mà nói:

– Vân Linh quan tướng của Đào Lâm thị ta sức chiến đấu không cao, lần này chỉ có thể dựa vào thân pháp và hồn binh mà thủ thắng thôi.

Một thiếu nữ hỏi:

– Lê sư tỷ, lần Vô Cấm Kỵ quyết đấu này có những cao thủ nào vậy?

– Lần này thập đại thị tộc tham gia quyết đấu, Lê Sơn thị kẻ mạnh nhất là ta, Lôi Cồn của Lôi Hồ thị đã chết, cao thủ còn lại tuy không ít, nhưng có thể sánh với Lôi Cồn thì không có mấy.

Lê Tú Nương giơ ngón tay thon dài chỉ ra phía xa, nói:

– Đại thị tộc thứ hai, Hữu Ngu thị Ngu Chính Long chính là người kia, huynh trưởng của Ngu sư muội.

Chung Nhạc và đám người Đinh Lam Nguyệt cùng quay sang nhìn, thì thấy một thiếu niên tuấn tú đang đứng cùng đám đệ tử Hữu Ngu thị. Nhận ra ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, thiếu niên quay đầu lại nhìn, ánh mắt từ khuôn mặt Lê Tú Nương đảo qua Chung Nhạc, hơi gật đầu tỏ ý.

Chung Nhạc gật đầu, hoàn lễ từ đằng xa. Ngu Chính Long thu hồi ánh mắt.

– Thị tộc thứ ba là Đào Lâm thị. Đệ tử hạch tâm của Đào Lâm thị là Đào Yến Nhiên, chính là cô gái kia. Công pháp của Đào Lâm thị ở giai đoạn đầu thì cực kỳ yếu ớt, nhưng theo tu vi tăng lên thì uy lực của công pháp sẽ càng lúc càng mạnh. Đào Yến Nhiên kia là kẻ lợi hại nhất trong đám nữ đệ tử thượng viện, là kẻ rất khó giải quyết!

Lê Tú Nương chỉ về phía đệ tử Đào Lâm thị. Lúc này mọi người đều thấy một cô gái có đôi mắt rực rỡ như hoa đào đang đứng trong hàng ngũ đệ tử Đào Lâm thị. Cô gái kia cảm nhận được ánh mắt của mọi người thì cũng quay ra nhìn, thấy Đào Đại Nhi bèn ngoắc tay gọi:

– Đào Đào, ở đây nè!

– Thị tộc thứ tư là Nam Lộc thị, Nam Trấn. Thị tộc thứ năm là Điền Phong thị, Điền Diên Phong. Lôi Hồ thị là thị tộc thứ sáu. Còn thị tộc thứ bảy là Quân Sơn thị, Quân Thanh Nguyệt, cũng là nữ. Thị tộc thứ tám Thủy Đồ thị Thủy Thanh Hà. Thị tộc thứ chín là Lê Sơn thị ta. Thị tộc thứ mười là Khâu Đàn thị, vốn là một nữ đệ tử, nhưng nghe nói người ta phát hiện ra cô ta là linh thể tiên thiên nên nay đã là Luyện khí sĩ rồi.

Lê Tú Nương giới thiệu qua từng người một. Khi nhắc tới Khâu Đàn thị, Chung Nhạc không khỏi nhớ tới Khâu Cẩm Nhi:

– Người mà Lê sư tỷ nói chẳng lẽ là Cẩm Nhi sư muội? Muội ấy là linh thể tiên sinh, cũng là Luyện khí sĩ...

Đột nhiên Đình Lam Nguyệt cười hì hì bảo hân:

– Nay Chung sư đệ, tiểu tình nhân của ngươi tới rồi kìa!

Mà vào lúc này, Tân Hỏa ở trong thức hải của hân đột nhiên nói:

– Thiên Tượng Lão Mẫu tới!

Chung Nhạc nghe vậy lập tức quay sang nhìn. Thủy Thanh Nghiên càng lúc càng xinh đẹp, thân mình nhu nhược như gió cũng có thể thổi bay, đang đi tới cùng đám nữ đệ tử Thủy Đồ thị.

– Chung sư đệ nhìn tới si ngốc rồi kìa...

Đám thiếu nữ không tim không phổi cười đùa.

Chung Nhạc không thèm để ý, hân nhìn nữ tử quen thuộc mà xa lạ kìa.

– Đừng để lộ sát ý!

Tân Hỏa khẽ giọng nhắc nhở:

– Thiên Tượng Lão Mẫu có thể cảm ứng được sát ý của ngươi, nó nặng quá!

Thủy Thanh Nghiên nghiêng đầu nhìn Chung Nhạc với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Chung Nhạc bèn thu hồi tầm mắt, thầm nói:

– Tâm ta nhanh như nào, kiếm ta nhanh thế ấy. Không biết tâm ta có nhanh tới mức trước khi các trưởng lão kịp ngăn cản là chém được đầu mục ta...

48. Chương 48: Thận Long Của Kiếm Môn

Đình Lam Nguyệt hiếu kỳ hỏi:

– Lần Vô Cẩm Kỵ quyết đấu này thập đại thị tộc đều có đệ tử tham dự, nhưng vì sao không có thị tộc nào đứng đầu vậy?

Chung Nhạc nghe vậy cũng nhận ra điều này. Vừa rồi Lê Tú Nương giới thiệu đệ tử hạch tâm của chín thị tộc lớn, duy chỉ không nhắc tới thị tộc đứng thứ nhất. Theo lý mà nói đệ nhất thị tộc là thị tộc mạnh nhất Đại Hoang, không thể nào lại không phái đệ tử tham gia trận Vô Cẩm Kỵ quyết đấu này cả.

– Đệ nhất thị tộc là Phong thị, chính là thị tộc của môn chủ Kiếm Môn ta, trời sinh đã có huyết mạch hùng mạnh, nghe nói là huyết mạch nhân thần.

Lê Tú Nương lắc đầu đáp:

– Phong thị tuy mạnh, tiếc rằng nhân đinh quá ít, lần này không có đệ tử dự thi. Nhưng tuy nhân khẩu ít ỏi, bất cứ ai trong Phong thị đều cực kỳ mạnh mẽ. Tỷ như Phong Vô Kỵ thuộc tứ đại cao thủ trẻ tuổi của Kiếm Môn ta cũng xuất thân Phong thị. Mà môn chủ Kiếm Môn ta lại là người mạnh nhất Đại Hoang này!

– Phong thị?

Trong thức hải của Chung Nhạc, Tân Hỏa vừa mừng vừa sợ:

– Phong thị là dòng họ lớn nhất thời Phục Hy, cũng là dòng họ xuất hiện sớm nhất, được xưng là dòng họ thiên hạ đệ nhất! Khi đó Phong thị là hậu duệ trực hệ của Phục Hy đời thứ nhất và Nữ Oa. Không biết Phong thị của Đại Hoang này có liên quan gì tới Phong thị của thời Phục Hy không... Nhạc tiểu tử, ta muốn gặp người của Phong thị một lần, có khi còn có thể tìm được thần tộc Phục Hy thuần huyết cũng nên!

Chung Nhạc nghe vậy mà động tâm, bởi vừa rồi Lê Tú Nương nói huyết mạch Phong thị trời sinh đã mạnh mẽ, nay Tân Hỏa lại nói Phong thị là hậu duệ trực hệ của Phục Hy, nói không chừng có thể tìm được thần tộc Phục Hy thuần huyết từ Phong thị Đại Hoang cũng nên.

– Thị tộc Phong thị ở ngay trong Đại Hoang. Kiếm Môn cũng có người của Phong thị, như vậy chỉ cần gặp môn chủ Kiếm Môn hoặc Phong Vô Kỵ là được. Nhưng với địa vị hiện giờ của ta, nào có tư cách gặp được bọn họ? Chỉ bằng trở thành Luyện khí sĩ của Kiếm Môn thì mới có cơ hội gặp bọn họ được.

Tất cả đệ tử thượng viện đã tập trung tại Ngũ Tùng Phong, mà các Luyện khí sĩ giảng dạy ở Truyền Kinh Các cũng đã tới, đều đứng sau các vị trưởng lão.

Không lâu sau, một vị trưởng lão đứng dậy, nhìn mấy nghìn đệ tử thượng viện bên dưới rồi trầm giọng nói:

– Vô Cấm Kỵ quyết đấu hôm nay, đệ tử thượng viện có thể ra tay không cần kiêng dè gì, không cần bắt cứ hồn binh, đồ đẳng hay pháp môn công kích nào. Nhưng dù sao các ngươi cũng là đồng môn, biết dừng đúng lúc, phân ra thắng bại, chứ không được đả thương tính mạng. Lô sư đệ, hãy lên nói cho các đệ tử về quy tắc lần này.

Một vị Luyện khí sĩ khác tiến lên, nói qua một lần về quy tắc của lần Vô Cấm Kỵ quyết đấu này. Quy tắc rất đơn giản, đó là chiếm lấy đài cao. Có tất cả một trăm tòa, chỉ cần một mình chiếm lĩnh một tòa, ngăn cản kẻ khác chiếm của mình. Người chiếm lĩnh đài cao bị người khác khiêu chiến thì chỉ cần giữ được đài trong vòng hai canh giờ là có thể lọt vào tốp Bách cường của thượng viện. Sau trận quyết đấu trăm tòa đài cao sẽ quyết ra một trăm người mạnh nhất thượng viện, xác định tư cách bước vào Linh Không Điện. Mà trong một trăm vị đệ tử kia còn có một trận quyết đấu lớn nữa để quyết ra kẻ mạnh nhất trong Bách cường. Người mạnh nhất khi vào Linh Không Điện sẽ được nhiều tài nguyên nhất.

– Chỉ đơn giản như vậy ư?

Nghe xong quy tắc quyết đấu, Chung Nhạc không khỏi ngẩn ra, trầm nghĩ:

– Quyết đấu như vậy e là không thể khảo nghiệm ra bản lĩnh thực sự của đệ tử nhỉ? Đấu sao có một số đệ tử tu luyện thuật pháp phi hành, quyết đấu trên đài không thể thể hiện ra được sự tinh diệu của thuật pháp phi hành được. Hơn nữa mấy nghìn đệ tử thượng viện như vậy, ở nơi như Ngũ Tùng Phong này, tất sẽ chen chúc chật như nêm cối trên mấy trăm tòa đài cao mất...

Vị Luyện khí sĩ kia giảng xong quy tắc thì xoay người xin chỉ thị trưởng lão. Trưởng lão gật đầu, nói:

– Dắt Thận long tới.

Vị Luyện khí sĩ kia gật đầu rồi cao giọng hô:

– Dắt Thận long!

– Rõ!

Hơn mười Luyện khí sĩ lên tiếng đáp lời, cao giọng hô:

– Dắt Thận long!

Vù

~Từ trong biển mây cuộn cuộn bên cạnh Kim Đỉnh trên núi Kiếm Môn, mấy Luyện khí sĩ tay cầm những sợi xích to bằng cánh tay với khoảng trên dưới trăm vị Luyện khí sĩ cùng trên dưới trăm sợi dây xích, mà đầu kia thì nối vào trong mây.

Trăm vị Luyện khí sĩ này ra sức kéo sợi xích kia. Lúc này biển mây hết như một biển nước chân chính, sóng dồn dập nổi lên, mây trôi như núi, mấp mô bất định. Sau một lúc, một con quái vật lớn bị bọn họ kéo ra khỏi biển mây.

Con quái vật kia có đầu gà, lưng rùa, đuôi rồng với bộ móng vuốt đầy sắc bén. Nó sống trong mây, và bị trói bởi nhiều sợi xích. Lúc bị kéo ra khỏi biển mây nó rống lên đầy giận dữ, tiếng rống lại như tiếng gà gáy vang vọng trong quần sơn.

Chung Nhạc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy con Thận long này dài gần dặm, trông hết như một dãy núi lớn đang lơ lửng giữa không trung. Nó lúc này đang giãy dụa không chịu xuống dưới.

– Không ngờ Kiếm Môn lại cất giấu bậc dị thú này, quả là che giấu thật sâu. Nhưng bọn họ dắt Thận long tới là để làm gì nhỉ?

Ở một bên Đình Lam Nguyệt lẩm bẩm:

– Thì ra sáng nào ta cũng nghe tiếng gà gáy vang lên, hóa ra là tiếng kêu của con Thận long này. Làm ta cứ thắc mắc mãi, bậc thánh địa như Kiếm Môn sao lại có người đi nuôi gà...

Con Thận long kia đang giãy dụa khi bị đám Luyện khí sĩ kéo đi, nghe vậy bèn phần nộ trường Đình Lam Nguyệt:

– Người nói ta là gà?

Đình Lam Nguyệt thè lưỡi rồi vội vàng núp sau lưng Chung Nhạc.

Một vị trưởng lão Kiếm Môn đứng dậy, quát:

– Đừng có náo loạn! Thận long, Kiếm Môn ta nuôi người tới nay, đã tới lúc dùng người rồi.

Con Thận long kia phun ra tiếng người:

– Tiểu quỷ, tốt xấu gì ta cũng thuộc vai lứa ông nội người, muốn dùng ta chỉ ít cũng phải có chữ mời.

Trưởng lão kia không làm cách nào khác mà phải nói:

– Mời!

Nghe vậy con Thận long kia mới thôi không giãy dụa, thay vào đó là phóng tinh thần lực ra. Chung Nhạc nhìn mà lòng chấn động, bởi trên đỉnh Ngũ Tùng Phong bỗng xuất hiện trăm ngọn núi kéo dài liên miên chân núi chồng chéo lên nhau, lan ra bốn phương tám hướng của Ngũ Tùng Phong.

Chỉ trong giây lát mà cả trăm ngọn núi xuất hiện ở xung quanh mọi người, mà tất cả đều là do tinh thần lực của con Thận long này biến thành. Những dãy núi ấy cao thấp liên miên, cây cối rậm rạp, muông thú chạy nhảy khắp núi, trên không trung còn có chim bay lượn, hót lên những tiếng thanh thúy.

Dãy núi kéo dài mấy trăm dặm bỗng dừng xuất hiện, lại như thực sự tồn tại.

Có tên đệ tử thượng viện bước lên chạm tay thử, thì không khỏi kinh ngạc:

– Giống như thật!

Con Thận long này dùng tinh thần lực hóa hư làm thật, lấy tinh thần lực quan tưởng ra núi non rừng rậm, tảo thú phi cầm trông cực kỳ sống động. Dù bước lên trên cũng như là bước lên núi thật chứ không phải bước lên không khí.

Đó chính là ảo ảnh. tinh thần lực của Thận long trời sinh đã rất mạnh. Mà Thận long được nuôi trong biển mây ở Kiếm Môn lại càng là dị chủng trong dị chủng. Chỉ cần rút tinh thần lực ra là có thể bao phủ trọn Kiếm Môn biến thành ảo cảnh. Mà tinh thần lực của nó lại quá mạnh, mặc dù biến ra ảo cảnh thì ảo cảnh đó cũng rất thật, nhìn không ra vẻ giả tạo gì.

Kiếm Môn đã mấy lần bị ngoại tộc xâm phạm, con Thận long này cũng tham gia chiến đấu, nhờ dùng ảo cảnh mà đã lập được công lớn. Chỉ là con Thận long này vốn kiết ngạo bất tuân, thường xuyên định bỏ trốn nên mới bị xích lại.

Nó có vai vế rất cao, dù trưởng lão gặp nó, mặc kệ bối phận là gì, cũng đều phải cúi đầu nhường nhịn.

Mấy vị trưởng lão trên không trung khẽ gật đầu. Đám Luyện khí sĩ Truyền Kinh Các đều rút tinh thần lực ra. Chỉ thấy những toà đài cao bay lên, bay tới những ngọn núi kia.

Không lâu sau, tất cả đài đều được đưa lên trên các đỉnh núi.

– Bắt đầu quyết đấu!

Lời vừa dứt, vô số đệ tử thượng viện ngay lập tức di chuyển, vội vàng chạy tới những dãy núi kia. Có người dùng tinh thần lực hóa thành cánh chim mà bay, tranh thủ cơ hội trèo lên đài trước kẻ khác, bởi chỉ cần lên được đài, bày ra đồ đẳng thần trụ là coi như đã chiếm tiên cơ, có ưu thế rất lớn.

Chung Nhạc không vội vã bước đi, mà vẫn đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng chờ đợi. Ngoài hẳn ra, Đình Lam Nguyệt cũng không di chuyển, và cả mười mấy người khác nữa, cũng đứng im tại chỗ, không hề có ý định đi đâu.

– Mười mấy kẻ này bình tĩnh đấy. Tùy tiện xông lên, cho dù là kẻ đầu tiên chiếm được đài thì sẽ không ngừng bị kẻ đến sau khiêu chiến, liên tục chiến đấu sẽ tiêu hao tu vi, sau này khó mà chống giữ được.

Một trưởng lão vuốt râu, cười nói:

– Mười mấy kẻ này tuy không phải là những kẻ có thực lực mạnh nhất, nhưng cũng là thông minh nhất, phỏng chừng chúng đang chờ thời cơ, tìm kiếm đỉnh núi nơi có những kẻ thực lực yếu nhất, sau đó quyết đấu với kẻ yếu là thuận lợi lọt vào tốp Bách cường rồi.

Mấy Luyện khí sĩ và trưởng lão khác đều gật đầu đồng ý, nói:

– Thực lực nếu đủ mạnh thì cũng không phải chờ làm gì, cứ thế tiến thẳng vào, bảo vệ đài cao là được.

Chung Nhạc nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy Lê Tú Nương và đám cao thủ trẻ tuổi của mười thị tộc lớn đâu. Mà Thủy Thanh Nghiên cũng đã rời đi, không biết tới ngọn núi nào.

– Này Tân Hỏa, người có để ý Thiên Tượng Lão Mẫu đi tới ngọn núi nào không?

Tân Hỏa nao nao, đáp:

– Ta thông qua đôi mắt người để nhìn bốn phía, người không nhìn thấy thì ta cũng không nhìn thấy. Người muốn quyết đấu với Thiên Tượng Lão Mẫu? Nhạc tiểu tử, đó là linh hồn ma thần, chứ chẳng phải đệ tử thượng viện bình thường. Thực lực của họ ta, sợ là tên oắt Thủy Thanh Hà có xách giày cho cũng không xứng.

Chung Nhạc nhìn về một đỉnh núi, lúc này đã có người chiếm cứ đài cao ở nơi đó, dùng đồ đẳng trụ bày ra trận thế và tranh đấu với kẻ khác để thủ đài.

Lạ một lúc sau, một tòa đài cao khác cũng đã có người chiếm cứ, rồi tiếp đó là những trận chiến kịch liệt.

Mà hơn mười đệ tử thượng viện bên cạnh Chung Nhạc đã chọn được mục tiêu, rồi nhanh chóng bước đi, mỗi người chọn lấy một đỉnh núi. Đình Lam Nguyệt cũng đi, nhưng vẫn cố quay lại trông Chung Nhạc:

– Này Chung sư đệ, đừng chọn con đường của ta, nếu không sư tỷ ta đây sẽ cản chết người đấy!

Chung Nhạc ngẩn ra, rồi cũng đứng dậy bước đi theo con đường khác, lòng trầm nghĩ:

– Thiên Tượng Lão Mẫu mạnh như vậy, lần này không gặp được họ ta, nhưng trong trận quyết đấu của Bách cường chắc chắn sẽ gặp được, không cần phải nóng vội làm gì!

Hắn rảo bước đi, trên đường đi chẳng gặp ai mấy, bởi đám đệ tử chạy về phía đỉnh núi này đa số đã tới những ngọn núi gần đó.

Trên không trung, đám trưởng lão và Luyện khí sĩ thấy hắn bước đi thì đều kinh ngạc, quay ra nhìn nhau rồi nói:

– Tên thiếu niên này nhân lực kém tới mức này ư? Chọn đi chọn lại hồi lâu mà lại chọn con đường này?

– Con đường này dẫn tới đài của Thủy Thanh Hà, đệ tử hạch tâm của Thủy Đồ thị, một trong thập đại thị tộc, là kẻ có tư cách tranh đoạt vị trí đệ nhất thượng viện! Sao hắn lại chọn con đường này nhỉ? Không phải tự tìm đường diệt mình sao? Thật quá ngu dốt!

– Đoán chừng là do nhân lực kém quá đó mà.

Đám trưởng lão và Luyện khí sĩ lắc đầu không thôi, cảm thấy dở khóc dở cười với lựa chọn của Chung Nhạc.

Chung Nhạc thanh thoi bước đi, không lâu sau thì tới đỉnh núi. Lúc này nước sông ngập trời che đi đài cao. Bốn phía của đài là những con rồng nước đang quay quanh, với đồ đằng trụ dựng thẳng, cùng thủy long thủy kiếm đan xen lẫn nhau. Kiếm trận sâm nghiêm ngăn cản đám đệ tử thượng viện bên dưới vây công.

Một tên đệ tử thượng viện vừa bay lên trên không, định từ đó xông vào thì bị một đạo thủy kiếm khí bắn rơi.

Thủy Thanh Hà một mình thủ đài, không ai có thể xâm phạm.

49. Chương 49: Trong Lúc Giờ Tay

Thủy Thanh Hà hóa thành thân thể Hà Bá, chiêu thức đại khai đại hợp, tung hoành tích hạp. Một mình gã đứng trên đài, mà đám đệ tử thượng viện bên dưới tấn công từ bốn phương tám hướng, thậm chí không ít kẻ có hồn binh, mà chẳng tài nào đặt chân lên đài. Có kẻ vừa mới leo lên thì đã bị đánh bay.

Đệ tử hạch tâm của Thủy Đồ thị, một trong thập đại thị tộc, kẻ được Luyện khí sĩ tự mình dạy dỗ, chính là giao long, là mãnh hổ. Tuy trong đám đệ tử thượng viện có không ít người lợi hại, nhưng nào đủ trình độ làm đối thủ của kẻ này.

Đến tận lúc này, Thủy Thanh Hà chưa hề động tới hồn binh, mà chỉ một mình gã trấn áp được hơn mười người dưới đài, đã đủ chứng tỏ là gã còn chưa dùng hết sức mình.

– Chung Sơn thị Chung Nhạc!

Thủy Thanh Hà giẫm trên dòng nước đứng giữa đài, đột nhiên gã lướt mắt qua đám người nhìn thấy Chung Nhạc, ánh mắt lập tức lóe sáng:

– Chung sư đệ, ta và người ước hẹn ba chiêu, không cần chờ đợi gì nữa. Người hãy lên cùng với bọn họ đi, mời!

Lúc này gã chiến ý ngời ngời, này giờ trấn áp được những kẻ khác khiến gã có sự tự tin trước nay chưa từng có. Nay Thủy Thanh Hà hoàn toàn tin rằng gã có thể đánh bại tất cả địch nhân. Loại tin tưởng này khiến hắn rũ bỏ được tất cả trói buộc, tinh thần lực dâng trào, khiến chiêu thức của gã biến hóa càng thêm như ý, uy lực càng mạnh, từ đó thực lực lại càng mạnh.

Đây là trạng thái tinh thần vô địch.

Lúc trước Lê Tú Nương chủ động tìm Chung Nhạc cũng là vì loại trạng thái tinh thần vô địch này, vẫn duy trì thể tiêu diệt tất cả tiền thẳng tới trận chung kết. Chỉ tiếc là Chung Nhạc theo dự liệu của nàng với Chung Nhạc trên thực tế giao chiến với nàng lại khác biệt quá xa, khiến nàng ôm mối hận thua cuộc.

– Tân Hỏa nói, người ngay cả tư cách xách giày cho Thiên Tượng Lão Mẫu đều không có...

Chung Nhạc hí mắt, chậm rãi bước tới đài cao vốn đang cách hắn tầm hai mươi trượng, lại từ từ giơ bàn tay phải, xòe ra năm ngón tay hướng tới đài cao, trầm nghĩ:

– Nếu người không có tư cách xách giày cho Thiên Tượng Lão Mẫu, vậy cũng không có tư cách xách giày cho ta!

Trên người hắn không có bất cứ chiến ý gì, cũng không có tinh thần lực lưu động, cũng chẳng hề tỏa ra khí thế. Hộp kiếm sau lưng hắn vẫn đóng kín, chỉ có lòng bàn tay là đối diện với Thủy Thanh Hà trên đài.

Rồi lôi điện phụt ra từ trong lòng bàn tay hắn, từng đạo lôi đình với nguồn sức mạnh chất chứa bên trong mà không tỏa ra nhỏ bé như sợi tóc uốn lượn giữa năm ngón tay của hắn, lại có vẻ hoạt bát như những con giao long bé tí xíu. Nhưng nhìn kỹ thì những lôi đình nhỏ bé này cũng là do từng lôi đình đồ đằng văn và giao long đồ đằng văn tạo nên.

Cơ mà tất cả chỉ là vẻ ngoài, thứ thật sự tạo nên những lôi đình này chính là kiếm văn của “Tự Tại Đại Kiếm Khí” kia.

Những sợi tóc lôi đình trong lòng bàn tay hắn là lôi đình kiếm khí do mười hai loại lôi đình đồ đằng văn, tám loại giao long đồ đằng văn và một đạo kiếm văn kia biến thành, chứ không chỉ đơn thuần là Bôn Lôi Kiếm Quyết.

– Nhạc tiểu tử, giờ hãy để ta xem liệu ngươi có làm được thúy, mãnh và cương hay không!

Thức hải sóng gợn, từ từ tuôn ra. tinh thần lực của Chung Nhạc dao động không lớn, nhưng Tân Hỏa lại hưng phấn dị thường, y đứng trên đầu vai của hồn phách Chung Nhạc, nhảy nhót như một ngọn lửa và kêu:

– Đánh bại gã đi! Mau đánh bại gã!

– Tân Hỏa, ngươi xem một chiêu này của ta có mãnh liệt hay không!

Chung Nhạc tỏ ra không hề bận tâm, hắn giơ bàn tay lên, thì thào:

– Lôi....

Rầm rầm!

Những tiếng sấm sét kinh thiên động địa vang lên, đám đệ tử thượng viện đang vây công đài bị chấn cho đầu óc trống rỗng, tất cả các loại quan tướng bị đánh nát. Một âm vang lên đủ khiến kẻ khác mất hồn mất vía, không thể duy trì quan tướng!

Tất cả các chiêu thức vờn quanh đài cao, đánh tới Thủy Thanh Hà đều tiêu tan, hồn binh rơi xuống đất phát ra những tiếng leng keng. Đám đệ tử thượng viện dờ dẩn đứng đó, không hiểu biết gì.

Rồi những tiếng rỗng ngâm dài truyền tới, lôi ti trong bàn tay Chung Nhạc bắn ra. Hai mươi trượng khoảng cách mà chỉ giây lát là tới, tốc độ nhanh tới mức mắt người khác không nhìn rõ được.

Những lôi ti này bay được một nửa khoảng cách thì hóa thành những con giao long dài tới hai, ba trượng, khi bay tới đài thì đã to lớn tới hơn hai mươi trượng.

Trong một chớp mắt của Chung Nhạc có tất cả mười hai con giao long, ứng đối với mười hai thức của Bôn Lôi Kiếm Quyết. Nhìn thì giống như là sự kết hợp giữa Bôn Lôi Kiếm Quyết và Giao Long Đồ Đằng Nhiều Thể Quyết, nhưng kỹ xảo vận dụng lại là của “Tự Tại Đại Kiếm Khí”.

Những con giao long trông vô cùng sống động kia thực tế lại là từng đạo lôi đình kiếm khí. Giao long biến hóa, cũng chính là kiếm khí đang biến hóa.

Giờ khắc này, thủy long, thủy kiếm với băng kiếm ở bốn phía trên đài đều vỡ vụn. Quân long kéo tới khiến từng cây đồ đằng thần trụ âm âm nổ tung, trận thế mà đồ đằng trụ bày ra như bị bấy rỗng ép cho ngay tức khắc tan rã, không còn một mảnh.

Thủy Thanh Hà sắc mặt kịch biến, tốc độ quá là nhanh. Từ lúc Chung Nhạc nâng tay, đến khi lôi đình trong bàn tay bùng nổ, giao long trào ra, rồi giao long tập kích đài chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, vừa đủ để gã chớp mắt. Mà chỉ trong cái chớp mắt ấy, trận thế do gã bày ra trên đài đã tan rã. Nay trước mặt gã là mười hai con giao long vô cùng hung mãnh, với cặp long thủ dữ tợn, tư thái khác nhau ẩn chứa thần thông ảo diệu, từ những hướng khác nhau tấn công gã.

– Chung Sơn thị, đừng có xem thường ta! Ta vốn cho rằng phải chờ tới khi quyết chiến với đệ tử hạch tâm của thị tộc khác thì mới phải dùng tới tuyệt kỹ của mình, không ngờ lúc này lại phải dùng với ngươi!

Thủy Thanh Hà rống lên, âm thanh từ trong cổ họng gã như tiếng nổ tung. tinh thần lực của gã cũng như muốn nổ bùng lên. Thân thể Hà Bá lập tức trở nên vô cùng vững chãi, vô cùng cường tráng. Thủy Thanh

Hà tựa như hóa thành thần nhân Hà Bá cao mười trượng, toàn thân vang lên những tiếng xoạt xoạt, ra là những chiếc vẩy cá đang mọc ra từ dưới da gã, trông gã hết như đang khoác chiếc giáp vẩy cá.

Nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy mỗi một tấm vẩy cá đều bao trùm lẫn nhau với những chiếc vẩy khác, nói cách khác, là lớp giáp này có hai tầng phòng ngự. Không chỉ như vậy, mỗi một chiếc vẩy đều là một lá chắn, trên hiện đồ đằng văn thuộc loại hình phòng ngự, tương đương một trận thể phòng ngự loại nhỏ.

Mà Thủy Thanh Hà hóa làm Hà Bá cao tới mười trượng, như vậy trên người gã có bao nhiêu vẩy cá? Bao nhiêu trận pháp trên người gã? Lực phòng ngự của bộ giáp này sẽ mạnh như thế nào?

Sở dĩ gã có dũng khí tranh hùng tranh bá với các đệ tử hạch tâm của thập đại thị tộc như Lê Tú Nương, Ngu Chính Long, chính là vì có sự trợ giúp của bộ vẩy cá này.

Không chỉ như vậy, làn da Hà Bá dưới lớp vẩy kia còn có một tầng đồ đằng văn, lực phòng ngự chồng chéo lên lớp giáp vẩy cá, có được bậc phòng ngự này thì ai có thể phá nổi.

Nếu đối thủ không cách nào phá được phòng ngự của gã, thì tương đương với việc là gã ở thế bất bại. Nếu đã bất bại, thì kẻ thua sẽ là đối thủ của gã.

Mười hai con giao long đập xuống, điều quý dị là không có tiếng vang gì, những âm thanh do giao long truyền ra đều bị kiếm khí phá hết. Đây không chỉ là giao long, mà là kiếm khí hình người, mà còn xen lẫn lôi đình.

Trong khoảnh khắc khi mười hai con giao long vỗ lấy Thủy Thanh Hà, toàn bộ đài cao rung chuyển dữ dội. Rồi một bóng người văng ngược ra ngoài, giao long lượn lên, theo sát phía sau, liên tục vỗ lấy bóng người kia, đánh văng từ đỉnh núi ra ngoài vài dặm rồi mới thôi.

Bóng người văng ngược ra ngoài này đúng là Thủy Thanh Hà. Bộ giáp vẩy cá của gã đã bị con giao long cuối cùng quần quanh người cho vỡ nát, mà thân thể Hà Bá cũng đã hoàn toàn tan rã, không còn một mảnh.

Rầm rầm!

Thủy Thanh Hà rơi xuống chân núi, cả người lăn xuống làm gãy hàng mảng cây cối.

Chung Nhạc, dưới cái nhìn chăm chú của đám đệ tử thượng viện bốn phía, cất bước từ từ đi lên đài cao. Lúc này nơi đây đã không còn bóng dáng Thủy Thanh Hà, mà chỉ có mình hắn.

Trên Ngũ Tùng Phong đằng xa, đám trưởng lão với Luyện khí sĩ thấy cảnh tượng ấy thì gần như nhảy dựng lên. Chỉ một lần giơ tay mà đã khiến đài cao đổi chủ. Không ngờ rằng đệ tử hạch tâm Thủy Đồ thị Thủy Thanh Hà lại bị đánh văng chỉ bởi một cái giơ tay từ đằng xa của Chung Nhạc, bị cướp đi đài cao.

Một trưởng lão thì thào:

– Chẳng lẽ Chung Sơn thị này là linh thể trời sinh, có thể chất giống đám Phương Kiếm Các, Phong Vô Kỵ sao?

– Các vị sư huynh có ai muốn lên thỉnh giáo không?

Chung Nhạc đứng trên đài, lạnh nhạt hỏi.

Dưới đài, hơn chục tên đệ tử thượng viện quay sang nhìn nhau, trán toát ra mồ hôi lạnh vì cảm nhận được áp lực truyền tới từ trên đài. Vị thiếu niên trên đài ấy chưa hề phóng ra khí thể kinh người nào, cũng chẳng triển lộ tinh thần lực hơn người, nhưng chỉ đứng ở nơi ấy thôi đã tạo cho bọn họ một áp lực vô hình, làm bọn họ không dám dị động.

Chỉ một cái giơ tay liền đánh văng Thủy Thanh Hà xuống đài, khiến đám đệ tử thượng viện này đều cảm thấy Chung Nhạc thật đáng sợ. Thực lực của Thủy Thanh Hà chưa khiến người ta phải thấy tuyệt vọng, nhưng Chung Nhạc lại cho họ cái cảm giác tuyệt vọng ấy.

– Nhạc tiểu tử, sức mạnh và khí thế của ngươi đã làm được chữ mãnh. Ngạ hổ hạ sơn, sát nhập dương quân, độc long xuất yên, thiên lý vô nhân yên. Thứ cần chính là loại mãnh liệt này. Dùng sức mạnh nghiền ép, thực lực đầu đá. Hôn phách của ngươi cũng cương, như Thiên đế ngồi trung đường. Đối với cảnh giới hiện tại của ngươi, làm được thế này là không có gì để soi mói cả.

Trong thức hải, Tân Hỏa đột nhiên lắc đầu nói:

– Nhưng ta chưa thấy thúy đầu cả. Thúy là gì, chính là sức mạnh phải đánh đầu phá đó, đánh núi phá núi, đánh thần diệt thần. Dùng một phần lực, đánh ra mười phần hiệu quả, phóng ra toàn bộ uy lực mà không hề giữ lại.

Chung Nhạc khẽ nhú mày, nghe vậy hần cảm thấy không ổn:

– Nay Tân Hỏa, lời người nói thì ta biết, nhưng đó là giết người!

Một phần sức mạnh, mười phần bộc phát. Như vậy cần khiến tức chi bách hài của cơ thể, tất cả gân mạch huyết quản, xương cốt, cơ bắp, máu thịt, ngũ tạng phối hợp một cách hoàn mỹ. Khiến tinh thần lực, hồn phách và thân thể mình thống nhất, hóa thành lực lượng thuần túy, dùng phương thức bộc phát để phóng ra.

Đó chính là thúy mà Tân Hỏa nói.

Nhưng đó là kỹ thuật giết người, thuần túy là kỹ thuật giết người. Có thể dễ dàng tưởng tượng nếu bộc phát kiểu sức mạnh như vậy, Thủy Thanh Hà sẽ gặp kết cục gì. Trong phút chốc khi sức mạnh của Chung Nhạc chạm vào gã, cả người gã sẽ nổ bung, chết tươi.

Chung Nhạc dù cảm thấy khó chịu với Thủy Đồ thị, nhưng hần không cho rằng Thủy Thanh Hà có tham dự vào chuyện về Thiên Tượng Lão Mẫu, không đến mức phải giết gã.

– Tân Hỏa, ta se khiến người thấy ta làm được yêu cầu của người. Sức mạnh của ta đủ thúy, hồn phách của ta đủ cương, mà khí thể của ta cũng đủ mãnh.

Chung Nhạc đứng trên đài, nhìn sang các dãy núi khác, rốt cuộc tìm thấy nơi Thủy Thanh Nghiên đang ở, hần lẳng lặng nói:

– Nhưng Thủy Thanh Hà còn chưa xứng.

50. Chương 50: Không Đề

- Chỉ hai tháng ngắn ngủi mà người đã mạnh tới mức này rồi ư?

Dưới chân núi, Thủy Thanh Hà toàn thân rách rưới, bị giao long do lỗi đình kiếm khí biến thành quấy cho mình đầy thương tích, lại ngã xuống từ trên không trung khiến người y bầm tím một mảng. Y phải ngồi nghỉ một lát rồi mới có thể giãy dụa đứng lên được.

– Chung Sơn thị Chung Nhạc! Nếu luận tu vi, ta không phải đối thủ của người! Nhưng, thực lực cao thấp của một người không chỉ dựa vào mình tu vi!

Thủy Thanh Hà nhìn lên đỉnh núi xa xa, rung bộ quần áo. Bỗng tiếng đình đình vang lên, chỉ thấy những chiếc ngân kiếm to chỉ bằng ngân châm xuất hiện. Những chiếc ngân kiếm này dài có bốn tấc, có mũi kiếm và chuôi kiếm, trông cực kỳ nhỏ bé, chỉ có thể thấy được những ngân quang nhỏ xíu khi chúng ở trên không trung, rất khó để phát hiện.

Ngân kiếm có tất cả tám cái, là hồn binh của y. Vừa rồi y trở tay không kịp nên bị Chung Nhạc đánh rớt khỏi đài cao, thậm chí còn chưa kịp dụng tới hồn binh của mình.

Tám cái hồn binh không phải dễ mà có được, là do trưởng lão của Thủy Đồ thị là Thủy Tử An mất mấy tháng gian khổ mới luyện là được, khắc lên đó tám loại đồ đằng, phải nói là cực kỳ trân quý. Bộ hồn binh này có tên là Bát Trân Kiếm.

Lúc trước đệ tử Thủy Đồ thị bá nhập Kiếm Môn, Thủy Tử An lệnh những đệ tử này tỷ thí, kẻ mạnh nhất mới được bộ Bát Trân Kiếm này. Thủy Thanh Hà chiến thắng những đệ tử khác, cho nên giành được bộ hồn binh.

Bát Trân Kiếm cực kỳ mềm, có thể giấu dưới lớp quần áo, cũng có thể giấu ở chỗ tay áo, thậm chí còn có thể bám vào những thanh kiếm hồn binh khác, với vẻ ngoài trông không khác gì vật trang trí cả.

Nhưng tám chiếc ngân kiếm này nguy hiểm vô cùng. Sau khi tế lên thì khó mà phát giác được chúng nó. Mà bộ hồn binh này còn có thể bố trí thành Thủy Kiếm trận, phối hợp với tuyệt học quan tướng của Thủy Đồ thị, giấu ở trong băng phách kiếm khí và thủy kiếm khí, cùng tinh thần lực biến thành sông Vị Thủy cuộn cuộn, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thủy Thanh Hà vốn không hề để ý tới Chung Nhạc và những tên đệ tử khác, cho nên y mới không sử dụng bộ hồn binh này. Nào ngờ bị Chung Nhạc giơ tay đánh rớt khỏi đài, lòng nổi cơn tức giận nên định sử dụng bộ Bát Trân Kiếm để đoạt lại đài cao.

Thủy Thanh Hà nhìn về đài cao trên đỉnh núi, nơi đó yên lặng vô cùng. Khác với các đỉnh núi khác, đám đệ tử thượng viện đang giao đấu âm ỉ, thì trên đỉnh núi này chỉ với một chiêu mà Chung Nhạc đã khiến đám đệ tử khác hoàn toàn sợ hãi, không ai dám tiến lên.

Những tên đệ tử đó đột nhiên rời khỏi đỉnh núi này, vội vàng chạy tới những đỉnh núi khác. Bọn họ đều cho rằng mình không thể cướp lấy đài cao từ tay Chung Nhạc cho nên quyết định bỏ qua nơi này, mà qua đỉnh núi khác để cướp đài.

Thủy Thanh Hà chần chừ, y cắn chặt răng rồi quay đầu bước tới một đỉnh núi khác, lòng thầm nghĩ:

– Chung Sơn thị mạnh như vậy, cho dù ta có dùng Bát Trân Kiếm thắng hắn thì e là thắng thảm, lưỡng bại câu thương. Nếu ta với hắn đánh nhau mà bị thương nặng, như vậy sẽ thua thiệt rất nhiều trong Bách cường tỷ thí. Ta muốn cướp lấy vị trí đệ nhất thượng viện, đạt được truyền thừa tốt nhất của Linh Không Điện, không thể vì nhỏ mà mất lớn được.

Qua hai canh giờ, mãi vẫn không có ai ra khiêu chiến Chung Nhạc. Đột nhiên đài cao dưới chân hắn rung rung, rồi bay ra khỏi đỉnh núi, chỗ hắn bay xuống Ngũ Tùng Phong.

Lần tỷ thí Vô Cấm Kỳ này, một người chỉ cần bảo vệ đài cao được hai canh giờ là coi như thắng.

– Có người còn nhanh hơn ta, đạt được danh hiệu Bách cường.

Chung Nhạc nhìn quanh, thì thấy lúc này đã có năm tòa đài cao bay trở về, trên mỗi tòa đều có một đệ tử thượng viện.

Những đệ tử thượng viện đó đều đang nhìn hắn, tuy rằng mỉm cười gật đầu chào hỏi nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ cảnh giác, hiển nhiên là đã thấy cảnh hắn chỉ dùng một chiêu đánh bại Thủy Thanh Hà nên đều cho rằng hắn là kinh địch.

Chung Nhạc cũng gật đầu mỉm cười đáp lại, lòng thầm nghĩ:

– Hữu Ngu thị Ngu Chính Long, Đào Lâm thị Đào Yến Nhiên, Nam Lộc thị Nam Trấn, Điền Phong thị Điền Diên Phong, Quân Sơn thị Quân Thanh Nguyệt, thì ra là bọn họ. Bọn họ là đệ tử hạch tâm của thập đại thị tộc, nổi danh đã lâu. Các đệ tử thượng viện khác biết bọn họ lợi hại như nào, biết là đánh sẽ không lại nên đều tới các đỉnh núi khác tranh đoạt đài cao, cho nên bọn họ mới thắng được nhanh như vậy. Nhưng Lê Tú Nương Lê sư tỷ là đệ tử hạch tâm của Lê Sơn thị, vì sao tỷ ấy còn chưa tới?

Hắn vừa nghĩ tới đây thì thấy một tòa đài cao bay tới. Lúc này Lê Tú Nương đang đứng trên đài, quần áo có vài chỗ rách, dung nhan có phần mệt mỏi, mái tóc rối tung, trên mặt cũng có vài vết máu. Hắn là nàng ta gặp phải cao thủ, phải trải qua một phen khổ chiến mới thắng được.

– Con nhỏ diên Ngu Phi Yến cứ nhất quyết phải đấu với ta, hừ hừ, còn không phải bị ta đánh cho bại đó sao? Chung sư đệ, xem ra hai ta sẽ gặp nhau trong Bách cường tỷ thí rồi!

Lê Tú Nương nhìn thấy Chung Nhạc thì không hề kinh ngạc, ngược lại lại cho rằng đó là chuyện đương nhiên. Nàng ta cười nói:

– Lần trước ta thua trong tay ngươi, lần này tới Bách cường chiến, chúng ta nhất định phải quyết thắng thua!

Chung Nhạc gật đầu, cười nói:

– Đến lúc đó mong Lê sư tỷ nhẹ tay cho.

Đám người Ngu Chính Long, Đào Yến Nhiên nghe vậy đều giật mình kinh ngạc, quay sang nhìn Chung Nhạc với ánh mắt càng thêm cảnh giác:

– Lê Tú Nương cũng từng thua hẳn ư? Tên Chung Sơn thị này chẳng có tiếng tăm gì, mà lại liên tục đánh bại hai đệ tử hạch tâm của hai đại thị tộc...

– Nay Chung sư đệ, ta đã vì ngươi mà chuẩn bị đòn sát thủ rồi, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ không nương tay đâu.

Lê Tú Nương chiến ý hừng hực, nói:

– Nương tay với người chính là tự rước lấy nhục, thua chóng vánh thôi!

Không lâu sau, lại có đài cao bay tới, chính là Ngu Phi Yến, quần áo cũng rách đi đôi chỗ, trên người có nhiều vết thương, hiển nhiên là trận đấu với Lê Tú Nương khiến nàng ta cũng ăn không ít khổ.

Hai thiếu nữ đứng trên đài cao, hung tợn trừng mắt nhau, dường như còn muốn đấu thêm trận nữa.

Dần dần ngày càng có nhiều đài cao bay tới. Ngoài Chung Nhạc và đệ tử hạch tâm của thập đại thị tộc ra, các đệ tử thượng viện khác có tu vi không chênh nhau là bao cho nên chiến đấu rất là vất vả, đài cao nhiều lần đổi chủ, khó quyết ra thắng thua. Đệ tử chiến thắng thường mình đầy các vết thương, đa số là thắng thảm.

Chung Nhạc nhìn khắp nơi, lúc này thấy Thủy Thanh Nghiên đứng trên một tòa đài cao bay về, trên người thiếu nữ này lại chẳng có mấy vết thương.

Cuộc tỉ thí này kéo dài từ sáng tới xế chiều, lại từ xế chiều tới ban đêm. Có người vẫn còn đang chiến đấu, số đài cao còn lại cũng càng lúc càng ít, trận chiến cũng càng thêm quyết liệt.

Mãi cho tới khi mặt trời mọc vào ngày hôm sau, trận tỉ thí Bách Cường Vô Cấm Kỳ thể mới chấm dứt.

Đình Lam Nguyệt cũng nhận được danh hiệu Bách cường. Chỉ là Đào Đại Nhi thua, không đạt được danh hiệu nên nàng ỉu rĩ không thôi, thành ra được rất nhiều nữ tử vây quanh an ủi.

Thủy Thanh Hà cũng đoạt được một tòa đài cao, may là không bị loại.

Một vị trưởng lão đứng lên, ra lệnh:

– Thận long, thu thần thông, đổi sang một loại thần thông khác.

Núi non đột nhiên biến mất. Con thận long kia há miệng phun ra dòng nước vô biên vô hạn. Trong khoảnh khắc giữa không trung như trào ra một vùng biển, trên đó có lơ lửng một tòa thành thị với những lâu đài san sát, thần miếu trùng điệp.

– Các ngươi hãy uống nước, ăn cơm, chữa thương đi. Một canh giờ nữa Bách cường chiến sẽ bắt đầu!

Trưởng lão kia đảo mắt nhìn qua đám người Chung Nhạc một lượt, rồi trầm giọng nói:

– Chớ có trách sao ta không cho các ngươi thời gian nghỉ ngơi. Bởi vì trong trận chiến thật sự, đối thủ sẽ không cho các ngươi bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào. Các ngươi cũng có thể từ bỏ, dù không tham gia Bách cường chiến thì các ngươi vẫn có thể bước vào Linh Không Điện. Dâng hương, tính giờ!

Không lâu sau, trong số một trăm đệ tử thượng viện thì có hơn nửa là rút khỏi cuộc chiến, chỉ còn lại hơn ba mươi người. Những đệ tử từ bỏ là những người bị thương, có người còn bị thương rất nặng, chỉ nghỉ ngơi một canh giờ hoàn toàn không đủ.

– Tốt! Một canh giờ đã hết!

Trưởng lão kia đứng dậy, hô:

– Mở Linh Không Điện!

– Rõ!

Từng vị Luyện khí sĩ hô lên:

– Mở Linh Không Điện!

Trên không trung Kiếm Môn sơn, không khí đột nhiên dấy lên dao động dữ dội. Trước một tòa đại điện, bốn đồng nhân làm từ đồng thau cao hơn năm mươi trượng đột nhiên cử động, giơ tay bắt lấy những chiếc xích sắt trong không trung rồi ra sức kéo. Những tiếng lịch kịch vang lên, dường như có tiếng bánh răng khởi động.

Dần dần một cánh cửa to lớn giấu trong không trung bị kéo ra. Cánh cửa này có hình dáng như kiếm môn, cũng là một trọng địa của Kiếm Môn, sau nó chính là Linh Không Điện!

– Người từ bỏ cũng có thể tiến vào Linh Không Điện!

Vị trưởng lão kia nhìn một vòng, rồi nói:

– Trong Linh Không Điện, mười loại linh mạch nhất đã bị phong ấn, các loại khác thì mặc cho các người cảm ứng. Cảm ứng được thì chính là Luyện khí sĩ, là đệ tử nội môn của Kiếm Môn ta. Nếu cảm ứng không được thì chờ sang năm. Nếu đã mười sáu tuổi vậy hãy thu dọn đồ đạc rời khỏi Kiếm Môn. Những người còn lại thì quyết đấu tìm ra thập cường.

– Hãy nhớ, trên mặt biển này cũng là chiến trường! Giờ thì, quyết đấu bắt đầu!

Đám đệ tử thượng viện trên đài cao lập tức động thân, thả người nhảy vào trong biển lớn được biến hóa từ tinh thần lực của thận long, chân lướt mặt biển vội vàng lao tới tòa thành trì kia.

Có người đang trên đường vượt biển thì gặp phải đệ tử thượng viện khác, lập tức tiến hành một trận kịch chiến trên mặt biển, thi triển đủ loại thủ đoạn, quan tướng thần thông, dấy lên phong ba trên biển. Đồ đảng trụ cắm trên biển, hồn binh bay khắp trời, qua lại nhanh như điện xẹt. Thậm chí có kẻ làm dấy lên sóng trào, gió lớn, biến ra đủ loại dị tượng.

Cùng lúc đó Chung Nhạc cũng lướt trên mặt biển, dưới chân hần hiện ra một con giao long nâng người hần lên, giao long lao đi trên biển, phóng thẳng tới tòa thành trì kia.

Cùng lúc đó, có hơn ba mươi vị Luyện khí sĩ cũng đang phi hành giữa không trung, mỗi vị theo sát một đệ tử thượng viện để bảo vệ, cũng là lo đánh nhau quyết liệt quá khiến thận long không kịp bảo vệ. Nếu xuất hiện tình huống ứng phó mà làm tổn thương tới tính mạng đối phương, thì thận long chỉ cần dùng tinh thần lực là có thể cứu được đối phương. Nhưng thận long dẫu sao cũng có chỗ sơ sẩy, cho nên những Luyện khí sĩ này theo sát đám đệ tử, thuận tay cứu những đệ tử có nguy hiểm về tính mạng.

– Muốn nhân lúc này giết Thiên Tượng Lão Mẫu là không thể!

Chung Nhạc nhìn chăm chăm “Thủy Thanh Nghiên”, chỉ thấy thiếu nữ này đang điều khiển sóng cuộn lao đi với tốc độ cực nhanh:

– Trừ phi kiếm quang của ta đủ nhanh, nhanh đến mức cả Luyện khí sĩ và thận long đều không kịp phản ứng! Hử?

Rầm!

Mặt biển đột nhiên dâng lên, Thủy Thanh Hà hóa thân Hà bá, quanh thân đầy vẩy cá xuất hiện ở trước mặt Chung Nhạc, thản nhiên nói:

– Chung Sơn thị Chung Nhạc, xin mời.

Thủy Thanh Hà còn chưa nói xong thì đã điều khiển lũ lụt đánh tới. Những tiếng xùy xùy vang lên, Bát Trần Kiếm dung nhập vào nước biển quanh người y, từng dòng băng phách kiếm khí và thủy kiếm khí trong nước biển cùng với thủy long chảy quanh, giấu đi dấu vết của Bát Trần Kiếm.

Chung Nhạc bước lên, tinh thần lực tuôn trào như biển lớn mênh mông. Lúc này cả hai tay hai chân hần đều có giao long quấn quanh. Hần giơ tay đánh tan màn nước kia, đánh nát từng dòng băng phách kiếm khí, thủy kiếm khí và thủy long.

Bát Trân Kiếm theo những bọt nước khắp trời bắn thẳng tới chỗ Chung Nhạc. Lại đúng lúc này, trước người Chung Nhạc xuất hiện những mảnh giao long kiếm khí thật nhỏ, va chạm với Bát Trân Kiếm bắn ra kiếm quang khắp nơi.

Kiếm khí do tinh thần lực của Chung Nhạc hóa thành chặn Bát Trân Kiếm, hấn từng bước bước tới chỗ Thủy Thanh Hà.

Chung Nhạc nắm tay lại, giờ tay nện xuống, thân thể Hà Bá của Thủy Thanh Hà bị đánh cho nổ tung. Thủy Thanh Hà lòng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn thì thấy một bàn tay thò xuống nắm lấy mặt y, sau đó nhấn mạnh ra sau.

Ầm!

Mặt biển như vang lên tiếng nổ to, sóng trào ra khắp nơi. Thủy Thanh Hà như một tảng đá nện xuống mặt biển, bị chấn động lập tức hôn mê.

– Thủy sư huynh, sao ngươi không nhớ lâu thế nhỉ?

Chung Nhạc cất bước đi, một con giao long hiện ra dưới chân chở hấn theo gió vượt sóng, đuổi theo Thủy Thanh Nghiên. Mà ở phía sau, Thủy Thanh Hà nằm chổng chơ trên mặt biển.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dao-chi-ton>